

ДАНИЕЛ КАЛА ПАНДЕМИЯ

Част 1 от „Д-р Ноа Халдейн“

Превод от английски: Петър Тушков, 2007

chitanka.info

На моите момичета... Черил, Челси и Ашли

БЛАГОДАРНОСТИ

Пътят от проблясъка на идеята до публикуването на един роман е дълъг и неравен, но признавам, че ми е трудно да си представя нещо по-забавно. По този път срещнах хора, които щедро ми дариха своето време, идеи и морална подкрепа, и едва ли би ми стигнало мястото, за да изброя имената на всички тях, но съм длъжен да опитам да изкажа в писмен вид своята признателност на поне част.

Имам щастието да се радвам на приятелството на неколцина добри приятели и запалени читатели и първо бих желал да изтъкна имената на най-отдадените сред тях, като например Дейв Алард, Роб Кинг, Дънкън Милър, Джоф Листър, Кърк Холохан, Бин Лим, Джереми Етерингтън, Джеф Джейкъбс, Алиса Уейман, Киара Натюк, Брук Уейд и Алек и Тереза Уолтън. Огромна част от медицинската фактология се опира на съветите на отличния микробиолог д-р Марк Ромни. Да не забравяме и неоченимата помощ на чудесните ми наставници Бевърли и Бил Мартин (от agentresearch.com), към които отправям специална благодарност, както и на Майкъл Макинли, чиято подкрепа ценя високо. От всички мои читатели обаче онази, която отиде най-далеч, беше Кит Шиндел. Нейното неуморно четене и препрочитане, проникателните ѝ бележки и внимателни напътствия гарантираха успешното оформяне на историята по възможно най-добрия начин. Благодаря ти, Кит!

Бих искал да благодаря и на Сюзън Крофърд, която представи ръкописа ми в „Тор“, където благодарение на хора като Пол Стивънс, Дейвид Моенч, Сет Лернер и особено Том Дохърти — издателят, чийто пряк метод на работа надхвърли всички мои очаквания — успях да се почувствам като у дома си. Специална благодарност заслужава и прекрасната ми редакторка Наталия Апонте, която търпеливо водеше автора през целия процес на публикацията и в същото време се грижеше романът да добие своя окончателен вид.

И накрая, нямаше как да постигна всичко това без нестихващата подкрепа на моето семейство. Честната оценка на съпругата ми Черил

и решителната ѝ вяра в мен изиграха голяма роля в душевното ми равновесие и способност за концентрация в процеса на писане. В същото време брат ми Тони беше един от главните поддръжници на тази книга. Другият ми брат, Тим, двете ми снахи — Бека и Тами, заедно с останалата част от голямата ни фамилия, всички вие ми предоставихте така необходимите подкрепа и поддръжка. Но нищо от това нямаше да се случи без уроците и любовта, получени от родителите ми — Джуди и Франк.

ПРОЛОГ

Северен Гансу, Китай

Високопроходимият джип громолеше по прашния път на двайсет километра южно от подстъпите на град Дзяюйгуан. Нямаше много за гледане сред еднообразните хълмове, които подминаваха. А и освен това Куок Ли беше твърде раздразнен, за да се потопи в околния пейзаж. Присвиваше се всеки път, щом в предното стъкло се удареше камъче, и проклинаше всяка дупка, разтърсваща безценния му нов джип. Къде бяха всичките пари, които Държавният съвет беше обещал за регионалната инфраструктура? Вероятно в джобовете на съветниците, помисли си нещастно, без дори да си даде сметка, че като закоравял черноборсadjия, самият той в немалка степен също допринасяше за системния упадък и корупцията в управленската система на провинцията. Утешаваше го единствено мисълта, че след десет часа щеше да може да си позволи да замени този джип с десет като него. Не че имаше нужда от цял гараж високопроходими джипове, разбира се. Може би само един за приятелката му. По този начин най-после щеше да обуздае непрестанното й мрънкане — горе-долу по начина, по който беше успял да го постигне и с жена си.

Ли хвърли бърз поглед през огледалото за обратно виждане към двамата си седнали отзад пътници. Откакто се бяха качили в колата, никой от тях дори не бе проговорил. Бяха изминали цели два часа, но така и не бяха произнесли и една дума на мандарин или на монголски — техния роден език, както твърдяха, макар Ли силно да се съмняваше в това. Мъжете носеха евтини костюми, имаха твърде тъмна кожа, закръглени очи и нехарактерно широки носове, за да бъдат китайци. Ако не беше фактът, че разликата във височината помежду им бе близо една глава, можеха да минат и за братя. По негова преценка най-вероятно бяха малайци. Предполагаше, че са репортери. Защо иначе биха искали да разгледат онова забравено от бога място? Естествено, самоличността им не го вълнуваше чак толкова. Важни бяха пачките с

чисто нови американски долари, които беше мярнал в куфарчето на по-ниския.

В далечината, в облака прах, неочаквано изникна някаква сграда. Беше най-обикновена бетонна постройка, имаше си ограда и портал, и можеше да мине за всяка една от поне милион други подобни в Китай. Едва когато Ли забави в близост до портала, му се удаде да забележи разликата. Ако не бяха полуавтоматичните оръжия на раменете им, войниците на входа можеха да минат за хирурзи. И тримата носеха престилки, найлонови шапки, ръкавици и лекарски маски.

Един от войниците промуши глава през отворения прозорец до водача и изгледа Ли и пътниците му подозрително.

— Мисионери — обясни бодро Ли. — Дошли са да се помолят за своя брат. — Той се изсмя и размаха документите си пред очите на войника. — Сякаш молитвите могат да помогнат с нещо на нещастника!

Войникът изръмжа безрадостно и издърпа документите му. Минута по-късно мръсната кола на Ли вече маневрираше по чакъла на вътрешния паркинг. Наложиха им се да преминат през същите мерки за сигурност и на входа на сградата. Нови сто метра надолу по коридора ги отведоха до следващия пост, където документите им този път бяха проверени доста по-щателно от войници, носещи предпазни качулки. Колкото повече наближаваха пациента, толкова по-разтревожени му се струваха пазачите. Във въздуха тегнеше осезаемо напрежение.

Поредният пазач ги поведе нагоре по някакви стълби към кабинет и огромно бюро, зад което седеше нисък, оплешивяващ мъж с бифокални очила. Бюрото по-скоро подчертаваше, отколкото прикриваше дребничкото му тяло. Мъжът се представи просто като д-р Ву, но на Ли много добре му бе известно, че пред него стои помощник-директорът на местната болница.

Ву остана загледан в мълчаливите спътници на Ли в продължение на няколко секунди.

— Известно ви е, че поемате голям риск, нали? — попита най-накрая.

И двамата мъже кимнаха.

— И все пак искате да се срещнете с пациента?

Ново кимване.

— За да се помолите за него? — попита с леко повдигната вежда Ву.

— Той е наш брат, господине — произнесе на развален китайски високият, като от думите му не стана ясно дали имаше предвид, че пациентът е техен роднина, или член на някакъв вид религиозен орден. — Не можем да му предложим благословиите си, ако не се срещнем с него лично.

— Разбирам — кимна на свой ред Ву, ала намръщаното му изражение доста очевидно изразяваше съмнение в здравия разум на мъжа пред него. — Протоколът обаче не позволява на никого, даже и на кръвни роднини, да посещават пациента.

Ли се размърда несигурно в стола си. Що за глупост, помисли си той. Да не би този дребосък и бюрократ в най-чист вид да преговаряше за цената си до последния момент? Той бръкна в куфарчето си и измъкна дебелия плик.

— Докторе — каза той, — мисля, че тези документи ще хвърлят известна светлина върху намеренията ни. — Плъзна незапечатания плик през бюрото, позволявайки на мъжа пред него да мерне зеления цвят във вътрешността му.

Ръката на Ву с едно помитащо движение прибра плика в чекмеджето на бюрото и бързо го затвори. После се изправи, без това да допринесе особено за височината му.

— Разполагате с пет минути. Не повече. Не пипайте нищо. Ще носите пълно защитно облекло. Ще се наложи да минете и през деконтаминация... — Забелязал объркването, изписано по лицата им, той завъртя очи и прибави: — След посещението ще се наложи да се изкъпете.

Мъжете кимнаха. Дундестият Ли стана и се поклони пред помощник-директора.

— Благодаря ви, д-р Ву. Правите ни голяма услуга.

Очите на Ву се присвиха презрително.

— Пет минути — напомни им той. — С вас ще бъде един от хората ми. Той ще ви каже кога...

По-ниският — макар и значително по-висок от самия Ву — от клиентите на Ли се обади за пръв път:

— Не, докторе! Това е между нашия брат и Бог — произнесе на почти перфектен мандарин. — Нуждаем се само от няколко минути

уединение.

Преди Ву да е престанал да клати глава, мъжът вече бе протегнал ръка, в която имаше още един дебел плик.

Ву се поколеба. За момент изглеждаше така, сякаш щеше да откаже предложението, ала секунда по-късно грабна плика и се върна обратно при бюрото си. Хвърли го при другия, сякаш пареше пръстите му.

— Пет минути, нито секунда повече — каза той.

Един от пазачите ги отведе в съблекалните. След като навлякоха ръкавиците и качулките, преминаха през две врати, изпълняващи роля на импровизиран херметичен шлюз. От другата страна на вратите се преоблякоха в жълти защитни костюми и най-после сложиха истински филтриращи качулки. Ли си помисли, че така приличаха на трима нямащи нищо общо с обстановката пчелари, но реши да запази наблюдението за себе си. Глождеше го странно чувство за надвиснала опасност.

Последваха войника през още две херметически затварящи се врати, водещи към вътрешните болнични отделения. Облеченият като тях персонал почти не им обърна внимание, когато тримата мъже поеха по мръсен коридор. Ли усещаше как с всяка следваща стъпка безпокойството му нараства все повече. Ставаше му все по-трудно да диша в душната качулка. По челото му обилно се стичаше пот и започваше да капе по яката на ризата му. Никой не му беше казал, че ще се наложи да придружи останалите в стаята на болния.

Ескортиращият ги войник спря пред последната врата на коридора. От вътрешността на стаята излезе някаква сестра и затвори вратата след себе си. След кратък разговор помежду им, жената кимна и се отдалечи надолу по коридора. Войникът показва на мъжете пет пръста.

Високият влезе пръв. Ли се поколеба, ала ясното и непрекословно подбутване отзад не му предостави голям избор, освен да го последва. Във вътрешността на претъпканата стая, заобиколен от машини и тръби за интравенозно хранене, лежеше пациентът. Или поне Ли реши, че беше пациентът, тъй като тялото на леглото бе изцяло закрито от найлоновите завеси. Тихо отчитащите машини и лекото полюляване на завесите навеждаше на мисълта, че човекът зад тях вероятно още бе жив. Бръмченето на дихателната система откъм

главата му заглушаваше всички други звуци. Ала колкото повече се вслушваше, толкова по-ясно успяваше да различи острия бълбукащ звук. Ужасен си даде сметка, че излиза не от машината, а от човека.

Никой не помръдваше. Двамата малайци паднаха на колене. За момент Ли изпита зашеметяващо облекчение. Може би в края на краищата наистина бяха дошли, за да се помолят за своя брат?

Ала облекчението му не трая дълго. Мъжете не се молеха. Двамата посегнаха към краката си и измъкнаха от ботушите си някакви пакети.

Сърцето в гърдите му биеше като полудяло. Вратът му плуваше в пот. Усещаше лека несигурност в коленете. Разбра, че нещо се е объркало, още преди високият да насочи пистолета право срещу него.

По-ниският малаец се приближи до пациента и премести найлоновата завеса. Сега Ли видя лицето на човека в леглото. Нямаше как да се определи възрастта му — можеше да бъде както на двайсет, така и на осемдесет, но нямаше как да се разбере заради ужасно подутата и посиняла кожа. Очите му изглеждаха така, сякаш се канеха да изскочат от очните ябълки. Устните му бяха подути до пръсване и се издигаха далеч над височината на носа. Линията на челюстта му почти напълно бе изчезнала в неестествените гънки на шията. Между подобните на наденици устни се провираше пластмасова тръба, чийто друг край изчезваше в механизма на дихателния апарат.

Ли парализирано проследи как малаецът се наведе над врата на кошмарното създание, след което с очевидно умение заби една игла в болнавата му кожа. Малаецът свърза иглата с епруветка. В стъкленицата се стрелна струя тъмночервена кръв. Мъжът удовлетворено отдели епруветката от иглата, разклати я в облечената си с ръкавица ръка и я остави на леглото. Повтори процедурата, докато не напълни по същия начин още четири големи епруветки. След това извади иглата от врата на пациента, обърна се към спътника си и кимна отсечено.

Високият малаец подаде пистолета на съучастника си, след което почти небрежно разхерметизира качулката си и я свали. Отиде от другата страна на леглото и се наведе близо до подутото лице на пациента. Посегна с две ръце и разкачи пластмасовия маркуч, водещ до дихателния апарат, оставяйки само ендотрахеалната тръба —

подобна на използвана ролка тоалетна хартия — излизаща от устата на мъжа в леглото.

Бълбукането се усили, а в отворения край на тръбата се надигнаха разпукващи се балони. Пациентът започна да се гърчи, разтърсвайки найлоновите завеси около леглото, в усилието да си поеме дъх. Закашля се спазматично. След всяко изкашляне от края на тръбата пръсваше кървава слюнка.

Ли инстинктивно направи крачка към вратата, ала дулото на пистолета мигом го застави да се закове на място. Потресен проследи как високият малаец се приведе още повече, приближи без колебание уста до окървавената тръба и започна да вдишва през нея като през шнорхел.

Ли усети, че му се повдига. По някакво чудо успя да се овладее, преди да повърне във вътрешността на качулката си. Разбира се, така и не беше повярвал на измислицата с болния брат, но едва сега започваше да осъзнава какво са намислили двамата манияци. И за пръв път от седмици насам Ли си спомни, че има син и дъщеря — Ми Линг и Ман Йе, които учеха в държавното училище на петнайсет километра от мястото, където се намираше в момента.

И докато гледаше как непознатият вдишва с пълни гърди от смъртоносната слюнка, Ли осъзна, че собствената му съдба вече е предопределена. Паниката му се изпари, заменена от хладнокривно разкаяние.

Една-единствена мисъл отекваше в съзнанието му: „Какво направих?“.

ГЛАВА 1

Университетът „Джорджтаун“, Вашингтон

Ярката червена точка прелетя през екрана, преди да се успокои върху настръхналата сива структура в центъра му.

— Грозен малък негодник, не мислите ли? — каза преподавателят. — Прилича на нещо, което някое куче пазач с радост би носило около врата си.

Забележката бе посрещната с нестройни смехове от аудиторията. Лекциите на д-р Ноа Халдейн винаги привличаха огромен интерес. Сред студентите по медицина специалистът по инфекциозни болести и световноизвестен експерт в областта на силно опасните патогени беше признат за странна птица и, меко казано, интересен оратор, чиито лекции винаги успяват да прорежат пряк път през езотеричните глупости и да те отведат право до същността на нещата. Имаше и друг фактор. Беше на тридесет и девет, но без нито един посивяващ косъм в късата си, своенравна коса. Освен това беше висок почти метър и деветдесет и все още се побираше в колежанските си джинси. Синьосивите му очи, острите черти и заразителната усмивка привличаха не една и две жени, както и неколцина мъже, които дори не фигурираха в списъците на курсовете му.

Халдейн накара червената точка на лазерния показалец да очертае кръг около периферията на структурата в средата на екрана и шиповете, излизащи от краищата на очертанията ѝ.

— Но специално този вирус — закова се червената точка, — точно той ни причини страшно много главоболия през изминалата година.

— Моля ви, не изпращайте писма до кабинета на декана — побърза да издигне присмехулно ръка Халдейн. — По стар мой обичай говоря за всички вируси в мъжки род. — Сви рамене, очевидно без да изпитва ни най-малко стеснение. — Може би защото в тях има нещо толкова първично. Толкова незавършено. Така зависимо от останалите, когато се стигне до необходимостта да поддържаш дори собственото

си съществуване. — Той замълча. — Подобно на случая с многоуважавания ми зет, чийто радиус на действие обикновено се изчерпва с околностите на кушетката, и досега не е ясно дали вирусите изобщо представляват легитимна форма на живот. — Халдейн изчака смехът да затихне. — От друга страна обаче, винаги съм смятал, че за бактериите, които са далеч по-комплексни, независими и красиви създания, трябва да се говори в женски род.

— Ами паразитите? — обади се някой. — Какъв пол имат те?

Халдейн присви очи в сумрака, докато най-сетне не откри задалия въпроса на едно от местата на петия ред.

— Господин Филипс, не смятам, че паразитите трябва да бъдат полово определяни.

— И защо не?

— Защото твърде много ми напомнят за студентите по медицина.

Още смях. Халдейн отново накара показалеца да обиколи вируса на екрана.

— Някой разпозна ли вече нашия грозен приятел?

— Коронавирус тип ТОРС^[1]? — обади се колебливо млада жена от мястото си на предния ред, докато лудешки записваше нещо в бележника си.

— Именно, госпожице Тай — кимна Халдейн. — Или коронавирус тип ТОР2.

Той натисна бутона на дистанционното в ръката си. Стерилният образ, заснет с електронен микроскоп, изчезна, заменен от окървавен труп на жена, чиито очи бяха закрити с черна линия. Без да коментира, Халдейн отново натисна бутона. На новата снимка се виждаше човешки бял дроб, оставен върху метален поднос. Още едно натискане на бутона. Екранът внезапно оживя. Към белия дроб се протегнаха две облечени в ръкавици ръце. Едната го улови по-здраво, а другата го разряза с помощта на скалпел. От разреза бликна кръв, тъмна като вино.

Оставяйки студентите си да възприемат напълно образа на анонимния патолог, правещ дисекция на пълния с гной и кръв бял дроб, Халдейн си позволи да се зачуди как ли изобщо преподавателите отпреди ерата на мултимедийното образование бяха успявали да окажат каквото и да е въздействие на учениците си.

— Четири дни преди да бъдат снимани тези кадри, белият дроб е принадлежал на напълно здрава четиридесет и две годишна медицинска сестра. — Той натисна бутона за пореден път и екранът отново се изпълни с черно-белия образ на вирулентния кристал. — Малко след това обаче тя имала нещастieto да вдиша въздух, заразен с ТОРС-асоцииран коронавирус... Подобно на всички уважаващи себе си коронавируси, и този има силен афинитет към човешката назална мукоза. Преодолява с лекота епителната бариера и се размножава във вътрешността на клетките на лигавицата. — Обяснителните фигури на екрана се сменяха в безпогрешен ритъм. — По същото време въоръжените сили на тялото, имунната система, са започнали да се активизират. Представяйте си фагоцитите и неутрофилите като пехотата в това сражение. Те се занимават с мръсната работа, водят битките си клетка срещу клетка. През това време лимфоцитите са по-скоро артилерия, изстрелваща мунициите си — в този случай вирусно специфични антители — някъде откъм тила... С доста от другите коронавируси сражението в никакъв случай не е кой знае колко равностойно. Все едно Люксембург да нападне Съединените щати. Повечето от пораженията се дължат на приятелски огън — собствената имунна система на пациента, а не на самия вирус, като резултатът се изразява в мускулни болки, треска и воднисти зелени храчки. След няколко дни вирусът-нападател неминуемо бива пометен.

На екрана се появи вирусът на ТОРС.

— Но този приятел е по-страшен. В повечето случаи успява да се промъкне през назалната мукоза, да се придвижи по трахеята и да навлезе в пулмоналните тъкани. Оттам пък прекосява алвеоларните мембрани на белите дробове. — Той накара образа на разрязаните и изпълнени с кръв бели дробове да се появи отново. — В резултат получаваме дифузен пневмонит. И както се вижда от видеото — често и пулмонален оток. В пет процента от случаите на ТОРС, независимо от прилаганата терапия, пациентът умира.

Химикалките в аудиторията летяха по листовите хартия в опит да не изостават от казаното.

— Онези от вас, които смятат ТОРС за един от конниците на Апокалипсиса, нека помислят пак. От появата си досега вирусът е убил по-малко от хиляда души. Или с термините на академичната дисциплина, това е поне толкова унищожително, колкото и пръдня в

насрещен вятър. — Той поклати глава. — Ако го погледнем от друг ъгъл, хиляда смъртни случая не могат да се сравняват дори с постиженията на маларията само за един ден в цял свят. Можем да прибавим вируса на СПИН или холерата, просто за да бъдем поизчерпателни. — Показалецът се стрелна напърно през вируса на екрана. — ТОРС-асоциираният коронавирус не е нищо повече от безчувствен вирус със собствено мнение.

Халдейн хвърли лазерния показалец на катедрата пред себе си и се приближи до студентите по първите редове.

— Както и всички останали... е, добре, може би далеч повече... аз също бях изплашен, когато получихме първите сигнали за появата на ТОРС. В края на краищата вирусът атакуваше здравни работници. Определено не играеше според правилата. Също така бях свидетел от първа ръка на безпорядъка, който причини малкият негодник. — Той поклати глава. — Но, погледнато в перспектива, ТОРС беше нещо полезно.

Той огледа озадачените млади лица в аудиторията, позволявайки си още няколко секунди мълчание, преди да продължи:

— ТОРС постави на изпитание способността на света да реагира на заразните болести. И познайте какво? Нито една страна не излезе чиста. Всъщност в повечето случаи работата никак не намирисваше на рози. Да вземем за пример Канада. Въпреки прехвалената си „най-добра в света“ здравна система, колегите ми в Торонто така и не успяха да реагират навреме. И градът им си плати скъпо. — Халдейн посочи публиката си. — Но поне сега светът е предупреден. Сега имаме шанса да дообработим — а където е нужно, даже да преработим напълно — протокола за справяне с евентуални опасности за публичното здраве. ТОРС беше тренировка на сухо в очакване на истината.

Той натисна бутона и екранът се изпълни с гранулиран черно-бял кадър на старо болнично отделение, претърпано до такава степен, че леглата почти се допираха едно до друго. Трудно беше да се каже дали пациентите, някои от които лежаха присвити по носилки, са живи. Но дори и да бяха, очевидно никой не се чувстваше особено добре.

Халдейн протегна ръка към екрана:

— Дами и господа, запознайте се с истината... Есента на 1918 година. Първата световна война е към своя край, но в същия момент се

появява нещо даже още по-зловещо, за да се разпространи като огън през бойните полета, военните болници и градовете на Западна Европа. — Той се върна на подиума. — Испанският грип — каза с гръб към аудиторията. — А в лицето на войниците, завръщащи се по домовете си след примирието на 11 ноември, вирусът намира своите идеални преносители по пътя към глобалното разпространение.

Още стари снимки от болници и морги. Още смърт в черно и бяло.

— През зимата на 1918–1919 година този мутирал грипен вирус успява да избие дващест милиона души. Кое то в днешни измерения е равностойно на осемдесет милиона умрели в продължение на шест месеца.

Някой откъм публиката изохка.

— Добре казано — кимна сериозно Халдейн. — И не говорим за дващест милиона престарели обитатели на домове за възрастни хора, нито за осакатени ветерани, жадуващи излечение. Точно обратното. Поради неизвестни причини този вирус е убивал само млади, здрави индивиди в разцвета на силите си. Хората са лягали в леглата си вечерта само за да не се събудят на сутринта... която и да е сутрин. — Той погледна един от студентите на втория ред, който играеше в университетския бейзболен отбор. — Дори професионалните спортисти не са били застраховани. Наложило се първенството от 1919 за купата „Стенли“ да бъде прекъснато, защото един от играчите на „Монреал Маруунс“ починал по средата на сериите... Но ако си мислите, че адът се е отприщил заради примитивния здравен контрол и ограничените медицински практики, ще сгрешите отново. Вярно, през 1919 г. здравните грижи са били на далеч по-ниско ниво, но ако в днешно време бъдем изправени пред подобна епидемия, едва ли ще се справим по-добре. Все още не разполагаме с нужното лечение. И при положение че всеки човек на тази планета е на разстояние само два или три пътнически полета със самолет от някой свой познат, нищо чудно ефектът да се разпространи дори по-бързо от очакваното... Може би *единствено* драконовските мерки, приложени по онова време — затваряли са под карантина хората в затворите, а в някои страни дори са обявили ръкостискането за незаконно — са успели да овладеят епидемията по някакъв начин... Най-странното в цялата история? — Халдейн си позволи да направи драматична пауза. — В испанския грип

няма нищо кой знае колко изключително. Всяка зима се появява по някое ново превъплъщение на грипа и изпълзява от Банкок или Хонконг, или Мелбърн, въобще екзотична дестинация, която така или иначе не мога да си позволя да посетя... — Никой не се засмя. — Тези вируси освобождават нови легла в домовете за старци, държат различните агенции под напрежение и по правило превръщат живота на онези от нас, които са имали нещастieto да се окажат на пътя им, в истински океан от неприятности. — Огледа публиката си, доволен, че е успял да прикове вниманието им. — Причината, поради която инфлуенцата убива само старите и болните, е, че — с ваксина или не — грипът вече е прочетен вестник за имунната ни система. Чисто и просто нова модификация — протеин тук, органичен пръстен там — на антиген, с който организъмът ни се е сблъсквал и преди. Телата ни имат изградена силна защита.

Халдейн подхвърли пръст към екрана.

— С испанския грип обаче случаят е бил различен, защото е бил съвсем различен вид вирус. — Той сви рамене. — Но именно в това са най-добри вирусите, нали така? Те мутират. Всъщност до 1919-та на всеки четиридесет години като по часовник се появява нова унищожителна версия на инфлуенцата... Най-странното по отношение на пандемията от началото на века е, че цикълът не се е затварял от над осемдесет години. — Той поклати глава. — Не искам да изпълвам блестящото ви бъдеще с облаци, доктори, но грипът-убиец, изглежда, позакъснява!

По пътя обратно към кабинета си Ноа Халдейн не успя да се съдържи и се усмихна. Разбира се, че в лекцията му имаше и мъничко преигран драматизъм, но вярваше, че неговите студенти — както и останалите бъдещи лекари — трябва да чуят посланието: всички те бяха на предните линии на следващата епидемия, която с почти абсолютна сигурност щеше да бъде вирусна. Жизненоважно беше да умеят да разпознават признаците от рано. И ако се съдеше от какофонията от въпроси, връхлетяла го след лекцията, го бяха чули и още как.

В мрачните пролетни дни на 2003 г., докато беше в постоянно движение между Хонконг, Ханой и Сингапур, все още не беше толкова

сигурен, че ТОРС ще се окаже просто кратък проблясък. Никой в Световната здравна организация не беше сигурен.

Халдейн в никакъв случай не преувеличаваше пред студентите си, твърдейки, че е бил лично засегнат от унищожителната мощ на ТОРС. Вирусът беше отнел живота на близък негов приятел и колега, д-р Франко Бертули, завеждащ интензивно отделение в Сингапур. Облечен в защитния си костюм, Халдейн беше останал до леглото на своя приятел до самия край, наблюдавайки безпомощно как Бертули се задушаваше в собствените си секреции. Нищо през цялото му свързано с медицината, вирусологията и епидемиологията минало не можеше да го подготви за това. Гледката често го спохождаше в кошмарите му.

Ала бе изминала повече от година от последната му командировка и ето че понастоящем Халдейн си беше у дома, радвайки се на относителното спокойствие на фронта на инфекциозните болести, настъпило над света. Разполагаше с предостатъчно време, за да се заеме отново с изследователска и клинична дейност. Но най-хубавото беше, че можеше да отделя време на тригодишната си дъщеря Хлои. Достатъчно време дори за да направи усилие да възкреси разбития си брак.

Изгубен в планове за поредното семейно пътуване извън града за уикенда, Халдейн влетя през вратата на изследователския си отдел в „Джорджтаун“.

— Здравсти, Карен — каза, докато оставяше чаша кафе на плотата пред рецепционистката си и се насочваше към собствения си кабинет.

Когато Халдейн не обърна внимание на опита ѝ да привлече вниманието му, рецепционистката скочи и го последва. Със своите двайсет и седем години, Карен Джаксън бе приела работата като секретарка на Халдейн с намерението да се окопае още по-добре в академичните среди, докато в същото време усилено работеше по завършването си. Беше красива афроамериканка, умна и предизвикателна до крайност.

— Ноа, не ме ли чухте? — каза тя, сложила ръце на кръста си, сякаш говореше на непослушник, който току-що е издраскал стените с химикалка.

Халдейн се изтегна в креслото си и остави собствената си чаша кафе от „Старбъкс“ върху най-ниската от безбройните купчини, изпълващи бюрото му.

— Как е, Карен?

— Отново си забравихте пейджъра и мобилния телефон, нали?

— сгълча го тя.

Халдейн сви рамене:

— Имах лекция.

— Разбира се, това обяснява всичко — отвърна Джаксън и завъртя очи пред заваяността на шефа си.

Халдейн извади пейджъра и телефона от чекмеджето на бюрото.

— Кой ме търси?

— Именно — изкиска се тя, сваляйки ръце от кръста си. — Търсят ви от СЗО^[2]. Доктор Нантал. Каза, че било спешно.

Като изпълнителен директор по заразните болести в СЗО д-р Жан Нантал беше пряк отговорник за всички по-горещи световни точки. И едва ли имаше време да си бърби по телефона, особено по „спешни“ случаи. Халдейн потърка очи и въздъхна тежко.

— А от теб се очакваше да му кажеш, че съм се споминал.

— Ноа, не ви ли повтарям от месеци да зарежете това лудо препускане около Земята на разносните на Световната здравна организация? — попита тя. — Това е работа за необвързани хора, а не за стари биволи, крачещи в семейния хомот, на всичкото отгоре и с малко дете. Старата кримка д-р Нантал със сигурност ще съумее да разсее и лъв от закуската му, но този път трябва да му кажете „не“.

Халдейн винаги се бе възхищавал на младата си, заплашителна секретарка. Сигурно се беше разпореждала с хората около себе си още откакто беше проходила. Може би дори и от по-рано. Но пък в случая навярно не беше в правото си. Спешното обаждане на Нантал значеше само едно: на някое място на планетата се случваше нещо неприятно. А и в ролята си на експерт по патогените на работа в СЗО, Халдейн много добре си даваше сметка, че Нантал не го моли.

Присъствието на Халдейн се изискваше.

[1] ТОРС — тежък остър респираторен синдром, българското наименование за SARS (Severe Acute Respiratory Syndrome). — Бел.прев. ↑

[2] Игра на думи: СЗО (Световна здравна организация) — от английското съкращение WHO (World Health Organization) — също означава и „кой“. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 2

Служба „Гражданска сигурност“, Небраска авеню, Вашингтон

Д-р Гуен Савард изпитваше огромни трудности да фокусира премрежените си очи върху екрана. Като първи директор на Отдела по Контрабиотероризъм към служба „Гражданска сигурност“ („Царицата на буболечките“, както бяха свикнали да я наричат някои от нейните колеги), Савард изпълняваше функцията и на председател на Комисията за борба с биотероризма, по време на чието събиране и понастоящем се опитваше да остане будна. Опита да си внуши, че това няма нищо общо нито с факта, че Питър е изнесъл и последните си вещи през изминалата безсънна нощ, нито с по-скоро безличното представяне на говорещия пред нея.

Колко монотонно само беше изказването му! Савард се изкушаваше да го прекъсне. Или да изкрещи. Всички в помещението знаеха какво означава антракс, колко достъпен беше той в бившия Съветски съюз, Средния изток и дори в САЩ. Колко смъртоносен можеше да бъде в аерозолен вид. Мъжът пред нея не успяваше да впечатли никого с обясненията си, че дори само един пълен със спорите на антракса термос, разлят над Манхатън в напълно безветрен ден, може да избие стотици хиляди.

Но Гуен не се намесваше. Вместо това си призна, че може би е прекалено взискателна към подчинените си. И с известно нежелание си даде сметка, че вероятно през цялата сутрин се е чувствала до известна степен преуморена — емоционално и физически.

Последното не се дължеше толкова на заминаването на Питър — който, както майка ѝ беше предвидила още в началото на връзката им, беше добър човек, но нещата помежду им така и не бяха тръгнали във вярната посока — колкото ефектът, който имаше раздялата им върху нея. Краят на брака им ѝ бе нанесъл неочакван удар. Провалът бе непознато чувство за Гуен. А провалът на брака ѝ значеше, че на четиридесет и две годишна възраст ѝ се налагаше да започне отначало. Не че не я биваше в привличането на други мъже. Годишите минаваха,

но дрехите така и не успяваха да ѝ отеснеят, фигурата ѝ бе напълно запазена. Лицето ѝ, с високите скули, пълни устни и вирнато носле, също остаряваше по достатъчно благороден начин. Леките ветрилообразни бръчици, излизаци от ъгълчетата на зашеметяващо зелените ѝ очи, омекотяваха излъчването ѝ допълнително; именно тези дребни несъвършенства, наложени от времето, я правеха по-малко заплашителна и по-достъпна за мъжете. В крайна сметка привличаше повече внимание в четиридесетте си години, отколкото по времето, когато беше на двайсет. Независимо от всичко обаче не можеше да въздържи вътрешната си съпротива пред мисълта, че някой ден ще ѝ се наложи отново да излезе на „сцената със срещите“.

Савард мълчаливо въздъхна, когато Алекс Клейтън, заместник оперативен директор към Централното разузнавателно управление, най-после прекъсна и безрадостните ѝ мисли, и безкрайната тирада на нейния подчинен.

— Да, доктор Грейвс, наистина увлекателно — произнесе Клейтън, но едва потиснатата прозявка така и не успя да потвърди думите му. — Има ли някакъв начин да стигнете по-бързо до частта, в която ни осведомявате за последните данни по писмата с антракс на прах?

Без изобщо да забелязва снизходителния тон в гласа на Клейтън, д-р Клайв Грейвс отговори все така носово и монотонно:

— Знаем, че прахът има съответствия с произведения в края на 1980-а година в Багдад, но все още не сме открили пълно съвпадение с пробите на територията на Съединените щати. Направихме изследвания на всички известни ни образци, до които има легален достъп, от лаборатории и университети във всеки един щат. В момента провеждаме внимателен анализ на...

— Значи следата е изстинала, докторе? — прекъсна го Клейтън.

Грейвс намести очилата на носа си. Раменете му се отпуснаха.

— Тъж... Самият аз не съм в бизнеса с разследванията и не бих се изразил точно по същия начин, но... — заекна той.

Както винаги готова да защити служителите си, Савард побърза да се намеси:

— Дори и при балистиката, една недотам заплетена дисциплина, ако мога да се изразя така, първо трябва да откриете оръжието, преди да заявите, че куршумът е изстрелян от него. Като се изключи онова,

което вече знаем — че прахът има съответствия с производството на иракчаните и руснаците през осемдесетте — никога няма да успеем да стесним предположенията си за произхода му, докато ти и колегите ти не ни подсигурите материал за сравнение. — Тя се наведе напред и се вгледа немигащо в очите на Клейтън. — Намери ни димящото оръжие, Алекс, а ние ще ви кажем дали е онова, което ви трябва.

Клейтън се изкиска.

— Никакви оръжия за днес, Гуен.

Въпреки че Савард никога не губеше здравословните си изначални подозрения към всеки, свързан по някакъв начин с ЦРУ, способността на Клейтън да се надсмива над самия себе си и собствената си организация — изключително рядка характеристика сред шпионите, с които се беше срещала — поне донякъде го реабилитираше в очите ѝ. Всъщност въпреки нетактичното му и неразумно поведение, тя дори го харесваше. И все пак недостатъчно, за да приеме поне веднъж някоя от поканите му да изпият по чаша кафе или да отидат на кино.

— Значи, ако обобщим, още нямате напредък по случая с антракса? — намеси се Мойра Робъртс с тежка въздишка. По време на няколкото месеца, откакто бе встъпила в длъжността Представителен директор на ФБР, Мойра Робъртс бе успяла да зациментира репутацията си на безцеремонен бюрократ. Също като Гуен, и тя беше в началото на четиридесетте си години, но бе известна като един от най-младите представителни директори на служба във ФБР в продължение на цялата му история. Сивата коса и безформеният ѝ гардероб на стара мома обаче даваха на малцина шанса да разберат, че все още не е преполовила напълно средната си възраст. — Доктор Савард, има ли някаква възможност вече да преминем към *variola major*.

Гуен някак успя да задържи надигания се гняв в гърдите си. За коя се мислеше тази жена и кого се опитваше да впечатли, подхвърляйки тук и там по някое езотерично наименование? Дори хората от бранша, а Робъртс със сигурност не беше една от тях, наричаха едрата шарка с обикновеното ѝ име. Не биваше обаче да си позволява да я въвлекат в поредната конфронтация пред очите на цялата комисия. Нямаше намерение да дава на и без друго съставената

от мъже група поредния повод за разговори в съблекалнята на тема „стълкновение между доминиращи женски“.

— Никакви проблеми с едрата шарка — каза Гуен, осъзнавайки иронията в отговора си, но без да си даде труда да перифразира. — Производството на ваксина остава в срок. До пролетта би трябвало да разполагаме с 300 милиона дози. Все още разискваме техническата част по разпределението. От Обществено здравеопазване прогнозираме поне година, докато успеем да ваксинираме по-голямата част от населението.

Групата известно време обсъжда програмата по ваксинацията, след което се прехвърли на едрата шарка по маймуните. Всяка седмица комисията се занимаваше с най-сериозните заплахи на биотероризма: антракс, ботулизъм, едра шарка, ебола, холера, чума, ку-треска, тиф, шигелоза, бруцелоза и туларемия. Разполагаха с експерти от почти всички научни и правителствени организации. Като се изключеха ЦРУ, ФБР и Гражданска сигурност, имаше поне по един представител на Центъра за контрол на болестите, Службата по правосъдието, Здравни и човешки ресурси, Енергийната служба и Службата по контрол на околната среда.

Последната точка от дневния ред ги въведе в отрезвяваща дискусия по въпроса за водните резервоари по Източния бряг — една от любимите теми на комисията. И с право.

Клайв Грейвс отново побутна нагоре очилата си и затърси нещо сред книжата пред себе си.

— Освен това едва ли ще отнеме и кой знае колко голямо количество токсин на ботулизма. Ако успеят да постигнат концентрация от поне един нанограм на милиметър, говорим за хиляди, дори стотици хиляди смъртни случаи — произнесе с толкова равен тон, че успя да накара даже един от най-големите страхове на Гуен да заприлича на разходка в парка.

Мойра Робъртс кимна сериозно.

— Няма как да подсилим досегашното ниво на сигурност около резервоарите — каза тя. — Още един добър пример по въпроса защо е жизненоважно да разполагаме с повече информация за дейността на терористите извън страната.

— Разбира се, Мойра. Ако ЦРУ си вършеше добре работата, всички ние щяхме да спим по-спокойно — подметна шеговито

Клейтън. — Нека не забравяме обаче колко дълго е действала последната терористична група на наша територия, преди да предприемат истински действия — прибави ледено.

Робъртс го изгледа, без дори да потрепне.

— Нямах намерение да соча с пръст, господин Клейтън. Просто исках да наблегна на факта, че от Вътрешна сигурност едва ли биха се справили сами с евентуална заплаха.

— А аз пък наблягам на факта — отговори Клейтън със същия остър тон, — че ЦРУ не може да следи всеки ненормалник с петриево стъкло и силно изразена омраза към Съединените щати на тази планета.

Савард се облегна назад, започна да разтърква слепоочията си и позволи на дебата по защитата на водните резервоари да навлезе в още по-разгорещената си фаза. Докато Клейтън и Робъртс си нанасяха мощни ъперкъти, останалите от комисията бързаха да се разделят на обичайните фракции — учените и защитниците на околната страна в единия ъгъл, експертите по сигурността и военните в другия.

След около петнайсет еднообразни минути Савард се принуди да прекъсне Клейтън, докато агентът нанасяше особено ловък удар под кръста на Робъртс.

— Остана ни съвсем малко време, за да завършим дискусията около кръглата маса — каза тя.

Всички се наредиха по часовниковата стрелка около дългата овална маса. След като позволи на петнайсетте членове на комисията да изкажат възраженията и тревогите си, което в повечето случаи прерастваше в оплаквания от ограничения бюджет и привършилите средства, Гуен отново заговори:

— Прекарваме по-голямата част от времето си около тази маса в очакване на терористични заплахи, произлизащи от лабораторно създадени или изкуствено придобити агенти.

Тя огледа присъстващите и веднага забеляза няколкото саркастични изражения тип „айде бе!“, но неколцина вече проявяваха известно любопитство.

— Най-унищожителните от тези патогени — вирусът на едрата шарка, ебола и така нататък — се пазят в лаборатории, които могат да се преброят на пръстите на ръката — подчерта тя. — Нещо повече, говорим за придиричиви агенти, с които се работи изключително

трудно. Вярно, не е никак трудно да се сдобиеш с някой от останалите организми под въпрос — с антракс, например. Но в техния случай предаването не се осъществява от човек на човек. До този момент начините за прехвърлянето им, за което всички ние сме изключително благодарни, са примитивни и силно ограничени.

Гуен забеляза, че Робъртс рови из документите пред себе си. Клейтън се облегна назад в стола с ръце зад тила, но полуусмивката му навеждаше на мисълта, че е на път да изкоментира нещо като „говори направо“.

— Последните случаи на ТОРС ме накараха да се замисля — продължи тя. — Ако бях един от терористите, защо изобщо ще ми е да се главоболя — в повечето случаи напразно — като опитвам да преодолея системата за сигурност на някоя лаборатория?

— И? — обади се скептично Робъртс. — Какво бихте направили вие на мястото на терористите, доктор Савард?

Гуен изглежда всяко от лицата около масата, преди да отговори:

— Представете си колко по-лесно щеше да бъде, ако по време на епидемията от ТОРС някой отидеше до Хонконг и се заразеше, а след това съзнателно започнеше да разпространява болестта и на други места. — Тя замълча, след което се обърна към представителния директор на ФБР: — Разпространение на естествена епидемия посредством живи хора. Ето къде, госпожице Робъртс, смятам, че терористите ще се представят завидно добре.

ГЛАВА 3

Центъра на Кайро, Египет

Хазир Ал Кабаал седеше в кабинета си на тридесет и втория етаж и се взираше през прозореца. Днес смогът не беше толкова гъст, колкото обикновено, и можеше да се види как Нил величествено се вие някъде там долу. Издателят магнат обаче бе твърде разсеян, за да го забележи.

Както беше правил на всеки пет минути през последните два часа, Кабаал отново натисна бутона „Изпращане/Получаване“ на компютърния екран пред себе си. И както досега, всичко, което видя, бе все същият досаден надпис: „Няма нови съобщения“.

„Какво толкова се е случило?“, помисли си за милионен път, докато почистваше една въображаема прашинка от ръкава на тъмносиньото си копчинено сако. Суетността бе един от греховете, с които тепърва му предстоеше да се справя. Обикновено оправдаваше ръчно ушитите си италиански костюми и подстрижките за сто долара с необходимост, спорейки със себе си, че Мохамед би разбрал нуждата да се смесиш с врага. Но в действителност Кабаал не се скъпеше, за да поддържа своя изряден външен вид а ла Омар Шариф. Беше прехвърлил петдесетте, но все още бе в чудесна физическа форма и се гордееше, че никога досега не го бяха виждали на публично място, освен ако не е безупречно облечен.

Отново натисна бутона „Изпращане/Получаване“. Липсата на отговор вече сериозно започваше да играе по нервите на човека, за чието търпение се носеха легенди... човекът, превърнал поредица от незначителни арабски издания в издателски конгломерат, вестник след вестник. В резултат на последното Кабаал се радваше на чудовищно влияние в страните от арабския свят и в същото време продължаваше да трупа несметното си богатство.

Макар читателите на вестниците му да бяха лоялни, да издаваш ислямски вестник в лоното на египетската корумпирана автокрация си беше всекидневна предизвикателство. По-голямата част от

правителствените представители изразяваха мълчаливо съгласие с вярванията на Ислямското братство. Порицаването на Израел се приемаше и дори насърчаваше, но властите бяха далеч по-нетолерантни към укорите по отношение на САЩ и Европа. Отплатата за критики по адрес на египетското правителство винаги беше бърза и безмилостна. След като необмислено бяха публикували материали, които правителството бе възприело като атака, неколцина редактори бяха опознали от първа ръка бруталността на египетската правосъдна система. Не Кабаал, разбира се. Лично той имаше шесто чувство, когато се стигнеше до преценка колко точно и кога да бъде оказан натиск. Или поне смяташе, че има такова.

Отново натисна бутона, ала екранът оставаше празен. Облегна се обезкуражено назад в стола си и започна да обмисля подробностите по начинанието си. И докато си представяше нежелания страничен ефект, постепенно усети как първите признаци на нечаканото съмнение започват да се прокрадват в мислите му.

Знаеше, че малцина биха заподозрели наличие на агресивност у него. Повечето хора виждаха в Кабаал прогресивен арабски бизнесмен. Като се оставеше настрана екстравагантният му гардероб, той беше прекарал доста време и на Запад. Беше защитил магистърската си степен в Лондонската икономическа школа, където беше експериментирал с алкохола и западните жени — лесна плячка за екзотичния му външен вид и материалното му обаяние.

Ала безметежните му студентски дни отдавна си бяха отишли и сега нещата стояха по различен начин. Кабаал се бе свързал в далеч по-дълбок смисъл с ислямските си корени. И, както бе научил от шейх Хасан, с посвещението идваше задължението. Задължението да разпространява вярата в Бога. Задължението да се бори за държавност, при която религията и животът не се разединяваха насилствено по начина, по който го правеха хедонистичният Запад и някои от полуразложените арабски монархии. Шейхът съвсем ясно му бе дал да разбере, че е негово задължение да тласка своите братя, когато е необходимо дори насила, към създаването на нация, като Медина на пророка Мохамед, където шериятът (или ислямският закон) определяше начина на живот.

И все пак Кабаал не беше посегнал към меча по-рано от необходимото. Когато кулите близнаци в Ню Йорк бяха паднали, дори

бе позволил на вестниците си да отправят известна критика към действията на терористите. Малко след това обаче Кабаал бе принуден да гледа с горчивото усещане за предателство как Западът подхваща дивашкото си отмъщение — Афганистан, Палестина, а накрая и Ирак. Последната агресия го бе разтревожила най-силно. Когато стана ясно, че предполагаемите оръжия за масово поразяване всъщност не съществуват, бяха започнали да повтарят и преповтарят думата „демократизация“. Какви лицемери! Кабаал много добре знаеше, че в дъното на нещата винаги стои нефтът. Ето че сега Съединените щати, в ненаситната си лакомия за нефт и власт, поглеждаха и по посока на Сирия и Иран.

Шейх Хасан бе предвидил всичко това. С глас, разтреперан от напиралите чувства, когато говореше за разложения Запад, шейхът бе казал, че кръстоносните походи никога не са свършвали. Във всяка страна, където ислямът имаше допирни точки с юдею-християнството, продължаваше да се води война. А когато ислямът беше под заплахата от унищожение, никое оръжие — без значение колко неортодоксално и смъртоносно — не биваше да бъде забравяно.

Въпреки че думите на шейха винаги бяха оказвали голямо влияние върху миогледа на Кабаал, досега участието му в каузата се бе заключавало единствено с финансова помощ. А помощта му бе щедра. По един или друг начин, посредством мрачни, заплетени пътеки, парите все някак достигаха до касите на нуждаещите се по света. От Хизбула в Ливан до Абу Саяф във Филипините, „даренията“ на Кабаал позволяваха на Братството да продължи по указания път.

Но сега бе дошло времето Кабаал да вземе нещата в свои ръце. И смяташе да го направи с взрив, който да отекне по целия свят.

Само ако успееше да разбере какво е станало с малайците...

Той отново щракна върху бутона „Изпращане/Получаване“. Този път се появи индикаторна лента, докато антивирусният софтуер сканираше съобщението. Секунда по-късно писмото стоеше отворено на екрана му.

Последни данни по доставка. Предмети: Религиозни текстове.

Неизбежно забавяне на китайската митница. Един от контейнерите е непоправимо повреден.

Изпращането му бе отхвърлено преди доставката. Другият контейнер пристигна. Книгите в него са непокътнати.

В очакване на по-нататъшни инструкции по дистрибуцията.

Ваш,
И. С.

Кабаал се усмихна. Малайците се бяха справили чудесно. Той изтри съобщението и изключи компютъра си.

— Значи най-после се започна — произнесе в празния кабинет.

ГЛАВА 4

„Юнайтед Еърлайнс“, полет 640, източната част на Атлантическия океан

Ако Ноа Халдейн бе изчакал и част от секундата в повече, преди панически да издърпа крака си от пространството между редовете от седалки, количката с напитки чисто и просто щеше да прегази стъпалото му.

— Съжалявам, сладурче — провлече жизнерадостно с южняшкия си акцент набитата стюардеса на средна възраст. — За малко да ти премажем малките прасенца.

— Не. Вината е моя — отвърна Халдейн, като се премести в седалката и напразно опита да премести възглавницата си на по-удобно място. Въпреки преумората и относителния комфорт в първа класа, дори не се доближаваше до така желания сън.

— Изглеждаш ми неспокоен, скъпи — произнесе жената, оголвайки зъбите и венците си в поредната широка усмивка. — Мога ли да ти помогна с нещо?

— Можете ли да накарате последните двадесет и четири часа от живота ми да изчезнат?

Стюардесата се разсмя толкова силно, че бухналата ѝ изрусена коса започна да се тресе:

— Миличък, мога и още как. — Тя се наведе напред и затършува из количката, след което се изправи с три минибутилки, подаващи се между пръстите ѝ. — Водка? Джин? Или работата е само от компетенцията на Джони? — Тя разклати бутилката с уиски „Джони Уокър“ с показалеца и палеца си, сякаш държеше звънче.

— Ще започна с водката.

Халдейн се изправи в креслото и кимна с благодарност, вземайки чашата си с водка с лед. Мълчаливо се съгласи със себе си, че явно няма да може да поспи, така че реши да се заеме с купчината разпечатки, изпратени му от СЗО.

Насили се да насочи вниманието си върху различните страници. В купчината цареше пълен хаос от лабораторни доклади, медицински заключения и чисто бюрократични паметни бележки. Все по-ясно си даваше сметка колко познато му бе всичко това. Отново се започваше от селските райони на Китай, отново си имаха работа със същата схема на разпространение и за пореден път резултатът се дължеше на недостатъчната заинтересованост. Точно по този начин се беше започнало и с ТОРС. Ала докато разлистваше епикризите на пациентите, Халдейн достигна до съвсем същото заключение, до което бяха стигнали и местните власти. ТОРС не се беше завърнал. Случващото се имаше потенциал да се превърне в далеч по-сериозен проблем.

Вече беше ясно, че времето не е лукс, който можеха да си позволят. През идните дни и часове го очакваше работа и пак работа, но така и не успяваше да се отърси от спомена за сцената малко преди да излезе от дома си във вашингтонските предградия на Глен Еко Хайтс, Мериленд.

Хлои Халдейн отново имаше възпаление. До четвъртия ѝ рожден ден оставаше по-малко от месец, но нищо не можеше да промени факта, че до този момент беше преживяла ушни инфекции, достатъчни за цял живот. Като човек от бранша, Ноа Халдейн много добре разбираше антибиотичната зависимост на дъщеря си, но тя не го тревожеше толкова. Далеч по-безрадостна му се струваше перспективата за миринготомия^[1] или вентилационните тръбички, които се мержелееха в близкото бъдеще на детето му.

Подобно на повечето мъже и Халдейн бе навлязъл във фазата на бащинството без особени очаквания, като се изключеха предположенията за множество безсънни нощи, разбира се. Само че по някакъв начин бе възприел ролята си доста по-пламенно, отколкото очакваше. От момента, когато за пръв път му бяха дали да я подържи, Хлои се бе превърнала в център на целия му живот. Ако не пътуваше или работеше, винаги и с радост посвещавахе цялото си останало време на дъщеря си. И въпреки трескавата програма и принудителните отсъствия, пак беше сменил повече пелени и бе присъствал на повече уроци по танци, отколкото голяма част от мъжете в неговото

положение. А и Хлои по никакъв начин не усложняваше нещата за татко. Вън отличното му пристрастие, не можеше да отрече, че тя притежава особена способност да се радва на живота. И то до такава степен, че някъде на осмия месец след раждането родителите ѝ се видяха принудени да я заведат на педиатър, разтревожени от факта, че тя никога не плаче. Лекарят през смях ги бе уверил, че времето съвсем скоро ще ги обезщети за този недостиг; а с напредването на ушните ѝ възпаления, сълзите наистина бяха дошли. Но дори и това успяваше едва-едва да одраска повърхността на обичайното ѝ слънчево настроение.

Халдейн лежеше в леглото до дъщеря си. Беше се свил неудобно и всеки момент можеше да падне от единичното легло, но обожаваше всяка възможност да се сгуши до нея и да ѝ прочете някоя от любимите ѝ приказки. Главите им се докосваха и усещаше съвсем ясно топлината, която се излъчваше от челцето ѝ. Треската ѝ тепърва щеше да отшумява. След петата приказка обаче изненадващо силното похъркване, разнесло се откъм нея, увери Халдейн, че най-после е заспала. Осъзнавайки, че вероятно нямаше да я види в близките седмици и даже месеци, той остана до нея още час, след което я целуна по челото и заслиза надолу по стълбите.

Влизайки във всекидневната, откри жена си, седнала странично на кушетката. Беше подвила колене, а босите ѝ крака почиваха върху сивата материя. В едната ѝ ръка имаше чаша чай, а с другата тъкмо отмяташе един кичур от дългата си тъмна коса, спускаща се над очите.

— Как е тя? — попита Ана.

— Все още има температура — отговори Халдейн и седна до нея на кушетката. — Но сега спи.

Ана кимна. Очите ѝ останаха вперени в масичката за кафе до него.

— Ще се върнеш ли навреме за рождения ѝ ден?

Халдейн сви рамене.

— Не зная.

Ана мълчеше.

— Не е същото, като да се приготвям за приятен уикенд и игра на голф с приятели, Ана.

— Разбира се. Отиваш да спасиш света — произнесе тя с ясна следа от горчивина в гласа.

— Можеш да зарежеш мелодрамата — каза той. — Не съм искал тази командировка.

Тя вдигна очи. Чертите на лицето ѝ внезапно омекнаха:

— Зная, Ноа. Не зависи от теб.

Той постави ръка на коляното ѝ. Тя не реагира, но и не се отмести, както донякъде беше очаквал.

Поседяха няколко мълчаливи минути на кушетката. Осъзнавайки до каква степен се бе изгубила близостта помежду им, Халдейн изпита внезапно разкаяние.

Без грим и облечена в свободна спортна дреха с качулка, Ана изглеждаше болезнено красива. Беше висока не повече от метър и шестдесет и имаше слаба фигура, като на балерина. Като се оставеха настрана големите кафяви очи, високите скули и закачливата усмивка, изглеждаше крехка като порцелан, което допълнително подсилваше привлекателността ѝ.

Той стисна коляното ѝ.

— Когато се върна...

Тя поклати глава.

— Ноа, няма смисъл да говорим, преди да си се върнал.

— Мисля, че все пак този разговор ни е нужен — отговори Халдейн. — Става въпрос за нещо повече от нас двамата.

Ана замръзна на мястото си. После отстрани ръката му от коляното си и остави чашата на масичката за кафе.

— Смяташ, че не го осъзнавам ли?

— Понякога се *държиш* така, сякаш не го осъзнаваш — каза той.

Тя се засмя безрадостно и го погледна с вкаменено изражение.

— Беше изчезнал за повече от четири месеца. Освен това те нямаше още преди да си заминал. Помниш ли? — произнесе, говорейки за няколкото бурни месеца, когато Ноа по собствена инициатива бе взел решението да се оттегли от брака им.

Халдейн много добре знаеше, че не бива да позволява на спора да се задълбочи, но въпреки всичко не успя да се въздържи:

— И това ти бе достатъчно, за да се влюбиш в някой друг?

Тя скръсти ръце.

— Не си търсех извинение. Бях самотна. Просто се случи, Ноа.

— Глупости, Ана — отсече той. — Тези неща не се случват просто така. Знам, че оставих двете ви с Хлои, но времената бяха

критични. Бях нужен там.

— Беше нужен и на мен, тук — произнесе тихо тя, свеждайки очи към краката си.

— Бях ти нужен аз? — изсумтя Халдейн. — Или който и да е?

Тя поклати глава, без да вдигне очи.

— Все още не схващаш, нали?

— Не, Ана. Но вече е време да вземеш решение. Нямам намерение да те дяля с друг. — Той замълча и дълбоко си пое дъх. — Налага се да избереш между нея и мен.

Главен щаб на СЗО, Швейцария

Въпреки греещото слънце и безоблачното небе, есенният студ накара Халдейн да потрепери. В очакване на по-топло време, така и бе пропуснал да се облече както трябва. Независимо от това, той приветства ясния женевски въздух, който предлагаше така желаната отмора след изтощението, смяната на часовия пояс и лекия махмурлук, сливащи се в засилващо се, туптящо главоболие.

Стоеше, нарамил сака си с една ръка и хванал с другата лаптопа си — така и не му бе останало време да мине през хотела на път от летището — и оглеждаше сградата на СЗО. Отпред се вееше големият син флаг на организацията — комбинация от флага на Обединените нации, и кадуцей (жезъла и змията). Отзад се издигаше импозантната главна сграда, чийто вафлен архитектурен стил след всяко следващо посещение му се струваше все по-демодирен. Онова обаче, което му направи най-силно впечатление този път, беше никога дотогава невиджаната демонстрация на сила. На улицата и по входовете имаше охрана, въоръжена с автомати. Доста необичайна гледка за миролюбива Швейцария, но след смъртоносните бомбени атентати на срещата на УНИЦЕФ в Багдад, в ООН вече не обичаха да поемат излишни рискове. Всичко това по безрадостен начин напомни на Халдейн, че напоследък светът се бе превърнал в далеч по-опасно място, отколкото си го спомняше.

Постоя още няколко минути, дишайки с пълни гърди освежаващия въздух, след което пое към главния вход. Показа акредитацията си на охраната, влезе във фойето и се остави в ръцете

на появилия се асистент, който го отведе до конферентна зала, разположена на десетия етаж.

Когато влезе вътре, заседанието вече беше започнало. Доктор Жан Нантал моментално се изправи и с обичайната си френска възторженост се завтече да го посрещне с прегръдка и целувка по двете бузи.

— Ноа, колко мило от ваша страна, че се отзовахте.

Безукорно облечен, спретнат, слаб, с издължено лице, д-р Жан Нантал сякаш въплъщаваше в себе си образа на изтъкнатия европейски професор. Беше в средата на шейсетте си години и представляваше нещо като легенда сред медицинските кръгове на Общественото здравеопазване. В младостта си Нантал активно бе участвал и на практика се беше превърнал в един от архитектите на успешната интернационална програма за изкореняване на едрата шарка през 60-те и 70-те. Сред останалите безценни качества на изпълнителния директор по заразните болести към СЗО се числяха неизменната му готовност да се усмихне, мекият френски акцент и дарбата му да кара хората да изпитват моментална непринуденост, което в голяма степен даваше обяснение за чудовищната му популярност и умението му да изстискава и последната капка усилие и саможертва от страна на своите подчинени.

— Здравей, Жан — отвърна Халдейн. — Съжалявам, че не успях да се появя по-рано.

Нантал махна с ръка, която изведнъж заприлича на птица, готова да отлети:

— Глупости, Ноа. Оценяваме дълбоко факта, че успяхте да се появите в толкова кратък срок. — Той посочи с широк жест останалите в помещението. — Мисля, че вече познавате останалите, *non*?

Ноа кимна на тримата души около масата.

— Здравсти, Хелмут — каза на Хелмут Щрайхер, младия сериозен австрийски епидемиолог с руса коса и мрачни сиви очи. — Мили! — Усмихна се на дребничката, срамежлива микробиоложка от Тайван на име Ми Ли Юйен, която, когато изобщо се осмеляваше да проговори, наричаше себе си Мили. Но най-топлото си приветствие нямаше как да не запази за Дънкън Маклеод, дългнестия шотландски вирусолог и колега специалист в областта на патогените, който, като се оставеше настрана характерът му, внушаваше незабравимо

впечатление с огненочервената си коса, рошава брада и нервен клепач на лявото око. — Дънкън, как си, по дяволите? — попита Ноа.

— Екстра! Мамичката му! По-добре от това не съм бил — протътна Маклеод с типичната за него непочтителност. — Китайците този път наистина свършиха, каквато я свършиха, Халдейн. Направо са пуснали нечестивия Армагедон от претъпканите си ферми. И знаеш ли кое е най-хубавото? Жан възнамерява да ни хвърли право в окото на урагана, като две палми със страшно поизчерпан късмет!

— А, Дънкън, винаги готов с по някой и друг цветист израз — засмя се Нантал. — Но малко поизпреварваме дискусията. — Той се обърна към Халдейн. — Имахте ли възможност да прочетете материалите, които ви изпратихме?

Халдейн порови из сака си и извади от него разпечатките от получените имейли, след което се настани на мястото си до Юйен:

— Прегледах онова, което сте ми изпратили, но ми се струва, че в картината има някои празноти.

— Без майтап! — изрева отново Маклеод. — Аз пък казвам, че можеш да прокараш цял танк през тях.

Нантал го озари с безгрижната си усмивка:

— Е, да прегледаме онова, което знаем, какво ще кажете? — Той се обърна към Щрайхер. — Хелмут, за да не изостава Ноа, би ли бил така любезен отново да ни запознаеш с увлекателните детайли, които преди малко сподели?

Преди да посегне към отворения лаптоп пред себе си, Хелмут се намръщи.

— Моля — посочи към екрана на далечната стена. Щракна с мишката и на него се появи картата на Китай. Натисна клавиша още веднъж и картата се уголеми, за да изобрази Северен Китай. В центъра на екрана, горе-долу с размерите на Флорида, имаше участък, оцветен в розово. — Провинция Гансу. — Щрайхер отново щракна. Северно от най-големия регионален център, град Дзяюйгуан, се появи малък червен хикс. — Първият документиран случай е възникнал във ферма на осемдесет километра северно от Дзяюйгуан.

— Все същата история, Халдейн — прекъсна го Маклеод. — Прасета, овце, патици и фермерът Чан. И всички до един пият от един и същи водоизточник. Имат и обща канализация. Мамичката му! Сигурно всички във фермата са се хранели и с едни и същи скапани

пръчици! На вирусите им е било позволено да... о, по дяволите, направо са ги насърчавали... да си общуват, да споделят ДНК тайни и да суперинфектират колкото си искат своите гостоприемници. И не щеш ли — гледай ти — ето ти Черна смърт номер две.

Маклеод махна към Ми Ли Юйен в закъснял опит да каже „без да се обиждаш“, но изобличителната му реч, така или иначе, май нямаше видим ефект върху нея. Последният му жест обаче я накара да се изчерви.

— Зная, Дънкън — каза тя с висок глас, в който се долавяше съвсем лек акцент. — Не мразиш всички китайци, ясно. — Тя се изкиска.

— Съвсем вярно. Особено тайванците. Чудесен народец. Мамка му, Мили, истина си е, че особено ти винаги си ми била на сърцето. — Той ѝ изпрати въздушна целувка, която предизвика ново кискане и още по-дълбоко изчервяване от страна на микробиоложката.

— Както казвах — продължи Щрайхер без каквато и да е следа от развеселеност, — според местните власти първите четири случая, двама възрастни и две деца, са развили симптомите преди три седмици.

— Китайското правителство проявява ли сговорчивост? — попита Халдейн.

Нантал кимна.

— Изглежда предишният опит е успял да ги образова, Ноа — произнесе, без да споменава изрично епидемията от ТОРС. — Тъкмо те ни поканиха да отидем там.

— Шибано страхотно! — кресна червенокосият шотландец. — Вече се чудех на кого да изпратя благодарственото си писмо.

Подобно на дете, чийто разказ е бил прекъсван прекалено често, Щрайхер изсумтя и повиши глас:

— През последвалите две седмици можем да забележим пряко разпространение към съседните ферми. Осемдесет инфектирани, двайсет смъртни случая. Заслужава да се отбележи забележително късият период на инкубация в случая. От два до три дни.

Щрайхер отново щракна клавиша и около предишния хикс се появи цял рояк сходни означения.

— От регистрираните случаи на локални огнища виждаме как започва разпространение към градовете северно от Дзяюйгуан.

Следват още стотици инфектирани и сходна бързина при инкубацията.

— Процент на смъртността? — попита Халдейн.

— Ранните оценки сочат приблизително двајсет и пет. — Щрайхер прокара пръсти през гъстата си руса коса. — Очевидно най-младите и най-здравите са най-засегнати.

— О... — промърмори Халдейн. — Звучи ми почнато.

Жан Нантал безпогрешно бе доловил надигащото се разбиране в гласа му.

— А, да, ние също се питахме за това. Може пък испанският грип да ни е навестил отново, *пон*? — усмихна се широко и обезоръжаващо той. — Твърде рано е да се каже.

— Първият случай в Дзяюйгуан е бил документиран преди четири дни — каза Щрайхер. — Според местните власти, случаите са твърде ограничени, но на този етап информацията е недостатъчна.

— Крайно — кимна Халдейн. — А болниците?

— Справят се доста добре — стисна победоносно ръце Нантал. — Значително по-добре от времето на ТОРС. Няма регистрирани случаи на инфекции на болнична територия. Виждате ли, Ноа? Всяко нещо си има и добра страна.

„Не кой знае колко добра“, помисли си Халдейн, но кимна, без да направи коментар.

Нантал се обърна към Юйен.

— Мили, ще ни осветлите ли с малко основна информация от гледна точка на микробиологията?

Юйен запрелиства бележките си. Не започна да чете от тях, но през цялото време не откъсваше очи от текста:

— Разполагаме с кръвни проби от по-малко от седмица, но анализите за познати бактериални и вирусни култури до този момент са отрицателни. Проведохме стандартна фенотипна и молекулярна вирусна диагностика. Направихме тестове за ПВР, полимеразна верижна реакция, за всяка позната вирусна група... до този момент нищо окончателно.

Халдейн я погледна, доловил някаква нерешителност в гласа и:

— Какво има, Мили? — попита той.

Юйен вдигна очи от документите и се взря в очите му.

— Не се опирам на солидни научни резултати, но някои от РНК пробите дадоха далечно сходство с инфлуенцата.

— Значи говорим за грипен щам? — попита Халдейн.

— Не можем да го твърдим със сигурност — отговори Юйен и отново сведе очи към бележките си. — Правим изследвания единствено за наличие на вирусни ДНК и РНК. Кръвните проби може да са от пациенти, които са били изложени на грипна епидемия, случила се преди десет години, а ние просто виждаме остатъците на мъртвите вируси в организмите им.

— Нямаме пряка причинно-следствена връзка — кимна Халдейн. — Разбирам. Но какво ти подсказва вътрешното чувство, Мили? Според теб може ли това да бъде нов грипен щам?

— Не — отговори Юйен, но гласът ѝ леко потрепна. — Не мога да говоря със сигурност, но при тестовете микробът показва по-скоро кръстосана реакция с инфлуенцата.

— Близо, но не съвсем, а? — произнесе Халдейн.

Юйен кимна ентусиазирано.

— Просто моя хипотеза. Със сигурност не е грип тип А или В, но става дума за сходен вирус. Вероятно от тип, какъвто никога досега не сме виждали.

Халдейн не беше толкова сигурен. Той се облегна в креслото си и погледна Нантал.

— Какво очакват китайците от нас?

— Искат само онова, което иска всяко правителство, идващо при нас, Ноа — разтвори широко ръце Нантал и се усмихна. — Да открием причинителя и да ликвидираме заболяването.

— Точно — обади се Маклеод. — И да е готово за вчера. Както и да ги оставим да си припишат скапаните заслуги.

— Нека си ги приписват — каза Халдейн. — Този микроорганизъм ми звучи прекалено познато. Кратък инкубационен период. Свързан с инфлуенцата. Хеморагична пневмония. В целевата група са младите и здравите... — Той замълча и изглежда поотделно всеки от колегите си. — Както знаете испанският грип, форма на свинския грип, е изчезнал през 1919. Също толкова бързо, колкото и се е появил. Открити са единствено остатъци от същинския вирус. Тоест от генома на вируса са останали единствено фрагменти. Едва ли бихме го разпознали със сигурност, ако отново се възвърне към живот.

— Ноа, рано е да правим подобни заключения — каза Нантал.

— Така ли мислиш? — произнесе Халдейн. — Само че, ако е испанският грип, или някой негов наследник, би било катастрофално да го пренебрегнем като възможност.

— Разбирам — кимна Нантал. — Но правилата са ви известни, приятелю. Докато не изолираме патогена, го наричаме само в съответствие със синдрома му.

— Който е?

— Синдром на острия респираторен колапс. — Нантал гордо посочи Юйен. — Трябва да благодарим на Мили за новия акроним. СОРК.

За Халдейн терминът звучеше също толкова безвредно, колкото му се бяха стрували и други вирусни акроними, като ТОРС и СПИН, появили се на повърхността през последните няколко десетилетия. Ала когато го чу произнесен на глас, внезапно усети леден полъх, сякаш току-що отново бе пристъпил в студения женеВСКИ въздух.

Мрачно се зачуди дали СОРК нямаше да накара света да забрави за всички останали вируси.

[1] Миринготомия (също и тимпанотопия) — разрез на тъпанчевата мембрана с цел да се освободи налягането или за да се изпусне насъбраната гной в средното ухо. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 5

Джорджтаун, Вашингтон

След като Питър си бе прибрал вещите, просторната спалня изглеждаше на Гуен Савард още по-празна. Но не по онзи угнетяващ, „само ако имахме още една възможност“ начин. Просто оголена. Питър бе изявил желание да разделят мебелите поравно, но Гуен беше настояла той да вземе по-голямата част. Сега вече съжаляваше. Чувството за вина — вече го осъзнаваше в ретроспективен план — не беше особено полезна емоция, когато ставаше дума за разпределяне на имущество.

А и за какво изобщо трябваше да изпитва вина, запита се тя. Не му беше изневерявала. Никога не се беше отнасяла към него със злонамереност или жестокост. Доколкото зависеше от нея, не можеше да се каже, че не е участвала в приготвянето на домашната храна. И със сигурност беше прекалявала със заниманията си с прането. Дори бе участвала във всички онези непоносими фирмени партита и коктейли — в ролята си на вярна съпруга на адвокат. И макар Питър да обвиняваше всепоглътщата ѝ кариера, не тя бе причина бракът им да се разпадне. Причината не беше и в безплодието. В подобни болезнени моменти на размисъл — нещо нормално за периода след всяка раздяла, Гуен ясно осъзнаваше, че някак така и не бе успявала да се отдаде всецяло на брака си. Колкото и усилия да бе полагал Питър, в любовта бяха нужни двама души. И след като беше вдигнал ръце и се бе отдалечил от удобната, но лишена от страст връзка, Гуен беше приела да носи лъвския дял от вината.

В мислите ѝ започваха да се прокрадват неочаквани и нежелани детски спомени. Отново и съвсем ясно виждаше лицето на майка си. Не настоящата, хирургически изгладена и непоносимо изрисувана версия, а онова младо, поразително лице от детството ѝ. Спомняше си болезнената усмивка, изписана по това лице, която безпогрешно пропускаше да прикрие разочарованието, когато шестицата не беше шест плюс, когато сребърната награда от конкурса за пианисти не

беше златна или когато държавната стипендия не беше стипендия „Роудс“. Младото лице на майка ѝ не искаше да изчезне — със стиснатите му в разочарована усмивка устни, убеждаващо я колко по-добре би живяла без Питър. Гуен усети как нещо в стомаха ѝ се свива. И подобно на всеки един ден, откакто се бяха разделили, реши, че ще бъде много по-добре, ако отложи признанието за скъсването им с още един ден.

Голите стени само усиливаха усещането за празнота, което изпитваше, докато накрая не започнаха да я притискат едва ли не физически. Трябваше да намери начин да избяга от постоянното напомняне за проваления си брак. Което пък обясняваше защо Царицата на буболечките започна да приготвя багажа си за бизнес пътуване, което с лекота можеше да замести и с обикновено телефонно обаждане.

Ню Хейвън, Кънектикът

Гуен пристигна в ранната вечер, усещайки се отпочинала и готова за работа. Не криеше от никого, че е нещо като маниачка на тема музика от седемдесетте и беше прекарала шестчасовия път зад волана — което май можеше да се отбележи като най-дългия, лишен от стрес период в спомените ѝ — слушайки любимите си дискове. Нещо от рода на „Капитан Фантастик“ на Елтън Джон, „Слухове“ на „Флитуут Мак“ и „Закуска в Америка“ на „Супертрамп“.

Докато караше през Ню Хейвън, си позволи да се отдаде на носталгични спомени за следдипломните времена в Йейл, особено когато подмина сградата, в която бе държала апартамент. Поне на външен вид, през изминалите шестнадесет години не се бе променило абсолютно нищо. Почти спирайки пред входната врата, дори успя да усети мириса на екзотичните подправки, просмуквали се в тесния таванския апартамент на практика целогодишно, благодарение на дебелите килими в коридорите, които безпогрешно абсорбираха ароматите от готвенето на съседите ѝ — представители на многообразни етнически групи, усиливаха ги и отново ги освобождаваха. Зачуди се дали стените в старото ѝ убежище все още бяха със старите пастелносини и розови оттенъци, които тя и приятелите ѝ един ден бяха измислили в резултат на необясним

импулс — извор на нестихващо разкажание през по-голямата част от живота ѝ тук по-късно.

Кариерата ѝ след завършването бе толкова напрегната, че в перспектива четирите години, прекарани в завършване на докторската ѝ дисертация в Йейл, съчетани с работа на две места на непълнен работен ден, сега ѝ се струваха като относително безгрижни времена. Още в колежа Гуен бе възприемала нестихващата си амбиция като част от своята маска — нещо, което не беше нито добро, нито лошо, а просто като част от нея, както желанието ѝ да пътува и неуморната ѝ трудова етика. Повечето от колегите ѝ студенти се придържаха основно към целта да завършат доктората си. Не и Гуен. Тя беше планирала живота си доста по-напред. Но никога не си бе представяла, че ще подхване кариера в държавния сектор. Като студентка смяташе, че на по-късен етап вероятно ще има собствена лаборатория в някоя голяма компания. Някъде, където щеше да ѝ се открие прозорец към Нобеловата награда, подобно на нейния наставник д-р Айзък Москор.

С изненада си даде сметка, че не е виждала Айзък вече почти четири години. Той никога не напускаше Ню Хейвън. А и тя рядко намираще време да наmine. Поддържаха връзка главно по телефона и посредством електронна кореспонденция, но Айзък не беше особено разговорлив по телефона, а още по-малко имаше навика да излива душата си в дълги писма. В професионален план Гуен опитваше да не изостава от изследванията на Москор, понеже мнозина смятаха именно него за всепризнатия лидер в областта на противовирусните антибиотични средства. Колкото и параноично потаен да бе по отношение на работата си, Айзък ѝ се доверяваше в достатъчна степен, за да ѝ споделя успехите си.

Подминавайки любимите си места от миналото, Гуен прекоси Ню Хейвън, докато най-последна се добра до сънливия квартал, съставен от относително заможни къщи, където живееше Москор, и паркира до тротоара пред скромното му, почти петдесетгодишно, боядисано в бежово бунгало. Подобно на апартамента от студентските ѝ дни, и то не се беше променило с нищо през изминалите двадесет години.

Айзък Москор я посрещна на вратата. Поне метър и деветдесет и пет, и тежък около сто и петнадесет килограма, той имаше изсечено лице, полегато чело и силно издадена брадичка, които някой лесно можеше да асоциира по-скоро с професионалната борба, отколкото с

академичната кариера. И макар да бе в края на шейсетте си години, стойката му си оставаше все така изправена. Възрастта така и не бе успяла да смали масивното му телосложение. И въпреки че самата Савард доста надминаваше средната височина със своите метър и седемдесет и пет, Москор трябваше да се наведе, за да я прегърне и задържи колебливо, сякаш се страхуваше да не я прекърши в силните си ръце. Секундите на физическа близост бяха единственото време, в което Гуен усещаше нотка на несигурност в своя наставник.

Москор отстъпи назад и я измери с поглед от главата до петите.

— Все така си кльощава, но иначе изглеждаш добре, хлапе — каза със силното си произношение от Джърси.

Гуен му се усмихна топло, осъзнавайки колко много ѝ бе липсвал този човек.

— Възможно ли е на четиридесет и две все още да ме смяташ за дете?

— При положение че съм на шейсет и девет? Безусловно. — Той се обърна с изненадваща за мъж на неговата възраст и с неговите размери бързина. — Не стой на вратата като посадена. Влизай! Влизай!

Гуен го последва през късото преддверие, водещо към всекидневната. Подобно на останалата част от къщата, и тук двете износени сиви рипсени кушетки, разнищеният килим и няколкото рисунки с въглен създаваха по-скоро усещане за практичност. Гуен знаеше, че за Москор и жена му къщите не бяха нищо повече от места, където да преспиш и да се нахраниш, а лабораториите — там, където обикновено се живее.

— Къде е Клара? — попита тя, отпусайки се в една от изненадващо удобните кушетки.

Москор сви рамене.

— Кой знае! Може би в лабораторията. Може би е решила да поостане при дъщеря ни. — Лицето му се изкриви в полуусмивка, чиито малко по-дълбоки бръчки за пръв път намекнаха по някакъв начин за напредването на възрастта от последната им среща насам. — Тайната на над четиридесетгодишния ни брак се крие в дълбоката и трайна незаинтересованост към местонахождението на единия или другия.

Гуен се засмя.

— Така и не проумявам как те търпи Клара.

Москор отново сви рамене.

— Вероятно се дължи на външния ми вид на филмова звезда. — Той също се тръшна на кушетката до нея. — Ако се нуждаеш от нещо след дългото пътуване дотук... например бира, безалкохолно или хапване... знаеш къде е кухнята. Нищо не сме местили. Вече съм твърде стар за предекориране.

Осъзнавайки колко е изморена от пътуването дотук, тя стана и отиде в кухнята, където двете с Клара бяха прекарвали толкова много вечери в приготвяне на храна.

— Искаш ли нещо? — попита тя Москор.

— Не бих отказал една бира.

Гуен се върна след минутка с две отворени бирени бутилки. В този дом човек нямаше нужда да се главоболи с такива дреболии като чаши.

— Как е адвокатът? — поинтересува се Москор, докато тя се настаняваше обратно на кушетката до него.

— Питър се изнесе преди няколко дни — отговори тя. — Развеждаме се.

Той кимна, показвайки горе-долу толкова изненада от думите ѝ, все едно Гуен току-що му бе съобщила, че Питър е навън и паркира колата.

— Така беше най-добре и за двама ни, Айзък. Опитавме, но дълго време не се получаваше. Всъщност сме като деня и нощта.

Москор сви безпомощно рамене:

— Виж, хлапе... Вирусите ги разбирам. Хората — никак.

Гуен отново се усмихна. Божичко, този човек наистина ѝ беше липсвал. И макар Айзък да не показваше голям интерес към домашните ѝ премеждия, усещането да се разтовари пред някого беше чудесно. Докато Москор отпиваше на малки глътки от бирата си, а след като приключи с бирата, докато се бореше да остане буден, заслушан в разказа ѝ, Гуен най-после изля сърцето си. Не спести и най-малкия детайл от финалните месеци на брака им: от противоречивите си чувства по отношение на непроработилите лекарства за плодовитост до графика на командировките си, който съзнателно изготвяше по такъв начин, че да увеличи времето надалеч от Питър.

Когато привърши, не беше сигурна дали Москор все още е буден. Точно когато се наведе, за да погледне в наполовина затворените му очи, той произнесе:

— Хлапе, не мога да вляза в ролята на личен съветник, знаеш го. Но ще ти кажа същото, каквото ти казах и преди. Като оставим настрана факта, че все още си прекалено слаба, ми изглеждаш наред.

Гуен почувства как тежестта изведнъж се смъква от раменете ѝ. В позицията ѝ на главен правителствен учен, в чиито задължения понякога влизаше и да докладва пряко на президента, малцина можеха да ѝ излязат насреща. Одобрението на Москор обаче най-после ѝ носеше опрощението, което така дълго бе търсила.

Той протегна дългите си ръце над главата и каза:

— Надявам се, че не си шофирала по целия път дотук само за да обявиш, че отново живееш сама. Понеже единственият ерген в лабораторията ми е гей.

Гуен се усмихна.

— Оценявам това, че ме изслуша, Айзък. Помогна ми. — Москор отново сви рамене, този път малко стеснително. — Но съм тук, за да науча повече около последните ти разработки.

Той се поизправи на мястото си. Лицето му внезапно беше грейнало и сега изглеждаше дори подмладено.

— Нещата изглеждат наистина обещаващи, Гуен.

Тя се наведе напред със засилен интерес.

— Как точно?

— Едноверижен РНК-вирус, подобен на този на инфлуенцата. В животинчето наистина няма нищо специално. Дори не може да се репродуцира, без да нападне клетката на гостоприемника. Но проклет да съм, ако не разполага с една от най-комплексните системи за защита в природата! — Москор изведнъж се бе оживил, подобно на колежански атлет по време на парти, когато темата на разговора изведнъж се е изместила от балета към футбола. — С ранните препарати, от А35321 до 348, постигнахме някои наистина начални резултати при шимпанзетата, но буболечката мутираше толкова бързо, че на практика ставаха безполезна само в рамките на няколко жизнени цикъла.

Той се изправи и забързано излезе от стаята. Няколко секунди по-късно дотича, леко задъхан, с една папка под мишница. Тръшна се

обратно в кушетката и отвори папката пред себе си. Страницата съдържаше схематична рисунка на органична молекула с множество израстъци, някои завършващи с циклични вериги.

— Това е първоначалният А35321. Красотата е в това, че не атакува копирането на ДНК, както правят повечето антивируси. Не. Вместо това блокира рибозомния пренос на РНК. Дърпа щепсела на цялото производство на протеини. — Той издиша тежко. — Само че в А35 серията имаше един недостатък. В рамките на няколко жизнени цикъла, микробът ставаше все по-резистентен. Не спирахме да въвеждаме дребни промени... отрязвахме някоя верига тук, подхвърляхме друга там... — Пръстът му играеше по сложната схема, сочейки пръстени и верижни образувания. — Но в крайна сметка битката беше загубена. Скоро не ни останаха пръсти, с които да запущваме непрестанно възникващите течове... Разбираш какво искам да кажа.

Устните му се изкривиха в горда усмивка.

— Което ни принуди да се върнем обратно на чертожната дъска. Няма какво да го увъртам, идеята беше на Клара. „Защо да не го направим по по-прост начин?“, каза тя. — Ръката му внезапно се спусна напърно през изображението, сякаш го разсичаше надве. — Понякога по-малко върши по-добра работа от повече! — В гласа му се усещаше едва сдържана радост. Той обърна страницата. Следващата диаграма демонстрираше доста по-компактна молекула. — Запознай се с А36112. Същият механизъм... Вече тествахме няколко щамове с буболечката върху примати... До този момент не сме документирали резистентност. Малкото дяволче и досега не може да разбере какво го е ударило.

— Хапче? — попита Гуен.

Москор кимна.

— Използваме по сто милиграма два пъти дневно, но сме почти уверени, че и сто милиграма на ден ще бъдат напълно достатъчни.

— Зависят ли резултатите от стадия на инфекцията?

Москор се ухили още по-широко.

— А, хлапе, явно добре си си научила урока. Проклятието на повечето антивируси е, че ако не бъдат приложени рано... през първите четиридесет и осем до седемдесет и два часа на инфекцията... не вършат абсолютно никаква работа. Разбира се, по-рано винаги е по-

добре от по-късно, но А36112 изглежда действа в която и да е фаза на инфекцията. — Усмивката му стана още по-широка. — Осемдесет процента от шимпанзетата се излекуваха от треската в рамките на първите двадесет и четири часа от лечението.

Заразена от ентусиазма му, Гуен стана от мястото си и се надвеси над диаграмата, сякаш пред нея бяха разгърнали карта на съкровище.

— Ами опити с хора? — попита тя.

Москор отново кимна.

— Отне ни известно време, докато си проправим път през Комисията по етичните въпроси и получим одобрение от Агенцията по храните и лекарствата, но вече започнахме първата фаза от опити с доброволци.

Гуен кимна. Знаеше, че първата фаза от изпитанията обикновено не доказва нищо повече, освен че лекарството не е по-опасно от болестта, която се опитва да излекува.

— Първоначални резултати? — попита тя.

— Дотук добре — сви рамене Москор. — От десет до двадесет процента имат диария, също като бедните ни маймуни. Нищо ново. Раздай на хората капсули със захар и десет до двадесет процента от тях също ще проявят признаци на експлозивна диария.

— За къде сме без добрия стар плацебо ефект? Иначе търговците на масло от змия щяха отдавна да фалират — усмихна се Гуен. — Нямате индустриален спонсор, нали?

Още докато изричаше последното, Гуен разбра, че въпросът ѝ е глупав; презрението, което Москор хранеше към фармацевтичните компании, граничеше с омраза.

Той смръщи вежди. Очите му се смрачиха.

— Единствените паразити, с които работя, спадат към света на микроорганизмите — едва ли не изплю думите той. — Тези кучи синове не дават и пукната пара за това по какъв начин разработката ще помогне на хората. Виж само какви ги свършиха в Африка! По-скоро са готови да извършат геноцид, отколкото да намалят постъпленията си от производство на HIV антиретровируси. Призлява ми само като стане дума за тях.

Савард не защитаваше тезата на Москор, но бяха спорили по темата толкова много пъти, че предпочиташе да не започват отново. Просто кимна.

— Айзък, зная как се чувстваш, но ви очаква втора фаза, а и трите независими изпитания на лекарството ще изискват много средства...

— Финансира ни Националният здравен институт. Ще получим всички средства, от които се нуждаем.

Гуен се приближи до него и сложи ръка на рамото му:

— Айзък, аз мога да ви помогна.

Гневът изчезна от лицето на Москор. Той се засмя по обичайния си сдържан начин.

— Федералните имат интерес в откриването на лекарство срещу грип?

— Особено ако представя нещата като въпрос на национална сигурност, Айзък.

ГЛАВА 6

Харгейса, Северна Сомалия

„Парите. В страна без правителство и закони парите са и двете“, помисли си Хазир Кабаал. И парите, които имаше, му бяха послужили добре.

Гледани отвън, двуетажната постройка със сив тенекиен покрив и едноетажната ѝ пристройка можеха да минат по-скоро за складов комплекс. Намираше се на около дванадесет километра от бедния северносомалийски град Харгейса. Генерали, кланове, отцепници и чуждестранни сили, като например Етиопия, всички те безуспешно се бореха за контрол над тази територия. В резултат водачите и съюзниците на деня силно варираха в зависимост и от улицата, на която се намираш. Това може би щеше да представлява проблем за някой, занимаващ се със сформирването на тайна наемническа операция, но дълбоките джобове на Кабаал позволяваха на реда да надделее над анархията.

Местната милиция беше обезопасила всички пътища, водещи до постройката. Картечните и ръчните гранатомети вършеха чудеса в удържането на любопитните на задоволително разстояние. Милицията освен това бе поела и задължението да наглежда непрестанния поток от необозначени камиони, транспортиращи лабораторно оборудване и медицински доставки, успели да се промъкнат през изпълнения с опасности път от Могадишу. Шофьорите на камионите много добре знаеха, че движението по сомалийските пътища се наблюдава от американски шпионски спътници и умело използваша същите маршрути, по които нормално преминаваха и местните наркотрафиканти и един куп други превозни средства. Сигурността на периметъра около комплекса, от друга страна, се бе паднала на хората на Кабаал — доста по-добре обучени и оборудвани от сомалийската милиция египетски бойци. Египтяните бяха готови да умрат за Братството и човекът, който лично ги бе избирал за тази мисия, майор Абдул Сабри.

Облечен в традиционната широка горна дреха, но гладко избръснат и обут в пустинни ботуши за шестстотин долара, Кабаал се срещна с д-р Ануар Азиз и майор Абдул Сабри при входа. Пристъпвайки навън, той още веднъж си даде сметка какъв добър избор е направил с двамата си помощници. Странната двойка бе успяла да преобрази стария военен болничен комплекс — изоставен преди повече от десет години — във впечатляваща, добре маскирана лаборатория.

Д-р Ануар Азиз беше нисък и як мъж с кръгло безизразно лице, малки, премигващи зад очила очи и ниско подстригана брада. Всичко в петдесетгодишния йордански микробиолог — от бързата му походка до идеално изгладената му лабораторна престилка, излъчваше научна прецизност.

Майор Абдул Сабри на свой ред стоеше мълчаливо до Азиз. В пълен контраст с учения, движенията и речта на Сабри бяха по-скоро провлачени и дори апатични. И въпреки простата галабия, традиционната, дълга до земята роба, характерна за обикновените египетски работници, Сабри си оставаше заплашителна фигура. Беше висок и мускулист мъж, с голяма глава и безбрадо лице със стряскащо деликатни, почти женствени черти, подчертани от светлосините му очи — рядко срещащи се при арабите. Кабаал нямаше как да отдели внушителното физическо присъствие на Сабри от миналото му. Като член на специалните египетски армейски части, майорът бе участвал в не едно сражение, главно на египетска земя и срещу ислямските бунтовници. Въпреки строго секретния характер на тези мисии, Кабаал бе подочул едно-друго за легендарната репутация на Сабри. Майорът се славеше с това, че винаги довежда работата докрай, независимо от цената. След като беше напуснал армията на четиридесет години, причините за което си оставаха неизяснени, Сабри бе решил да предложи услугите си на своите доскорошни смъртни врагове.

Кабаал знаеше, че двамата мъже пред него са дълбоко религиозни, но не си правеше илюзии за действителните мотиви, накарали ги да се присъединят към него. Азиз преди всичко беше учен, а Сабри — войник. Операцията беше просто извинението, което си търсеха, за да се отдадат на любимите си занимания. Мотивите им, разбира се, не го интересуваха; от значение бяха единствено лоялността и резултатите.

След като размениха обичайните любезности, Азиз и Сабри го поведоха през комплекса. Започнаха с втория етаж на главната сграда, някогашното обширно болнично отделение, сега разделено на поредица офиси и складови помещения. Когато приближиха до една двойна метална врата, водеща към добре охранявана вътрешна зона, Азиз ги спря с думите:

— Оценка на резултатите.

Кабаал реши, че не е необходимо да настоява за допълнителни обяснения за случващото се зад металната врата.

Азиз ги поведе надолу по друго стълбище, различно от онова, по което се бяха качили. Скоро го напуснаха и поеха по къс коридор, който ги изведе в обширната лаборатория, разположена в пристройката. В помещението кипеше дейност. Всички бяха в движение и никой дори не си даде труда да спре и да огледа новодошлите. Облечени в бели престилки техници се суетяха около компютрите и работните станции. Други работеха, облечени в изолирани костюми, проврели ръце през стъклото, с помощта на дълги, оранжеви ръкавици, които им позволяваха да манипулират епруветките и контейнерите в защитената зона, без да рискуват да се заразят.

Докато следваше Азиз из импровизираната вирусна лаборатория, Кабаал опита поне донякъде да осмисли огромния поток от информация, с която го заливаха. Повечето от наситените със специализирани изрази обяснения обаче просто пропускаше покрай ушите си. Въпреки всичко започваше да усеща лека гордост и задоволство от технологичната атмосфера, която парите му бяха постигнали. Центрофуги, охладители, инкубатори, вентилирани лабораторни станции и компютри... Компютрите бяха навсякъде. Гледката на всичко това го изпълваше с усещане за смисъл. Мълчаливо отправи благодарност към Аллах, задето го бе избрал за тази важна мисия.

След като обиколката приключи, Азиз, Сабри и Кабаал се събраха в кабинета на Азиз на втория етаж. Като се оставеха настрана дървеното бюро и столовете, двете лавици, натъпкани с медицински книги, и молитвеното килимче, покриващо малка част от облицования с плочки под, помещението изглеждаше празно до аскетичност. Азиз

настоя Кабаал да заеме мястото зад бюрото. Ученият седна в стола пред него, но Сабри остана прав.

Хазир Кабаал описа кръг с пръст, сочейки комплекса:

— Д-р Ануар, майор Абдул, изключително съм впечатлен от онова, което сте постигнали тук!

Сабри кимна резервирано, докато в същото време Азиз не отмести поглед от плота на писалището и просто сви рамене — или засрамен, или безразличен от похвалата на Кабаал.

— Как вървят експериментите? — попита Кабаал.

— До този момент изключително обещаващо, Абу Лахаб. — Азиз бе използвал почетното арабско име, което буквално означаваше „баща на пламъка“, намек за красивите му черти.

— Обещаващо?

— Съоръженията ни са повече от достатъчни за съхранение на вируса — отговори Азиз, без да откъсва очи от плота. — Първоначалните азиатски мостри на серума не са изгубили потенциала си.

Кабаал сви рамене.

— Простете, докторе. Серум?

— Серумът е онова, което остава от кръвта, след като премахнете клетките и кръвосъсирващите фактори, Абу Лахаб — обясни Азиз. — До този момент сме инжектирали осем субекта със серум от първоначалния китайски пациент.

— Субекти — повтори Кабаал, осъзнавайки, че Азиз говореше за собствените си хора. — И?

— Всеки един от тях придоби някаква степен на инфекция.

— Колко от тях са мъртви?

— Двама.

Кабаал кимна сериозно.

— А останалите? — попита, като мислено отхвърляше лекия пристъп на съмнение.

— Четирима се възстановиха напълно. Откровено казано, трима проявиха слабо покачване на температурата, но иначе симптомите им не се различаваха особено от тези на обикновена настинка. Други двама още имат известни показания, но са на път да се възстановят.

Кабаал се облегна в стола си, без да обръща внимание на главичката на един винт, който се заби в гърба му.

— Значи вирусът убива двайсет и пет процента от инфектираните?

Азиз рязко вдигна глава и втренчи поглед в очите на Кабаал:

— Няма как да защитим подобно твърдение, без да имаме на разположение по-голяма база за сравнение. Освен това селекцията не беше пълна. Досега сме инфектирали само здрави мъже на възраст между седемнайсет и двайсет и девет години. Няма как да знаем какъв ефект ще има вирусът върху останалата част от популацията.

— Разбира се, докторе. — Кабаал махна с ръка в знак, че увъртането на учения не го интересува. — Но спокойно можем да се опрем на ранните наблюдения, че вирусът би могъл да убие един от всеки четирима заразени.

— Ранните резултати навеждат на тази мисъл, да — кимна предпазливо Азиз.

— Не сте имали проблеми при предаването на инфекцията по кръвен път — каза Кабаал. — Но какъв е случаят с предаването ѝ по въздуха? По... — Той затърси точните думи.

— Респираторен път? — предложи Азиз.

— Да — кимна Кабаал.

— Това не е вирусът на едрата шарка — въздъхна Азиз, като звучеше едва ли не разочаровано. — Бих го класифицирал като умерено заразен.

Кабаал отново се наведе напред:

— Бихте ли обяснили по обстойно, доктор Ануар?

Азиз прехапа замислено долната си устна:

— Избрахме индексен случай в неговия втори ден от симптоматичната инфекция. Предположихме, че по това време степента на вирусна наситеност ще... — Забелязал, че Кабаал свива рамене, Азиз обясни: — Когато смятахме, че вирусът ще бъде най-силно заразен. Избрахме човека, който кашляше най-силно, и го поставихме в помещение приблизително с размерите на голям асансьор заедно с още десет други субекта в продължение на тридесет минути. Три дни по-късно само двама души проявяваха признаците на заболяването.

— Велик е Аллах — усмихна се Кабаал.

Азиз се намръщи.

— Но ако работехме с вируса на едрата шарка, всички без имунитет щяха да развият болестта.

Усмивката на Кабаал стана още по-широка:

— Напълно достатъчно е, добри ми докторе.

Азиз кимна, но разочарованието продължаваше да се мержелее в малките му очички. В статистиката имаше твърде много микробиологично несъвършенство.

Внезапното почукване ги накара да замълчат. На вратата стоеше невисок, мускулист малаец. Беше облечен в свободна бяла роба и носеше декорирана със зелено и златно *копиа*, традиционната малайска шапка.

— А, Ибрахим Сундарам, добре дошъл, добре дошъл! — каза Кабаал и се изправи, за да посрещне младежа с топло ръкостискане.

Д-р Азиз кимна на Кабаал, след което профуча покрай Сундарам, без дори да го забележи.

Кабаал постави ръка на рамото на малаеца:

— Ела, да повървим.

Почака все така флегматичния Сабри и поведе Сундарам през вратата.

Слязоха по стълбите и минаха през задната врата, за да се озоват наред прашната, гореща дневна светлина. Кабаал им предложи да потърсят подслон от слънчевите лъчи под една ламаринена козирка. Леко разочарован установи, че сянката почти не ги защитава от екваториалната горещина, но в крайна сметка искаше да проведат този разговор навън, а мястото бе толкова уединено, колкото и всяко друго, което му бе известно наоколо.

Двамата със Сабри стояха един до друг, в самия край на сянката и с лице към Сундарам, чийто гръб почти опираше в стената на комплекса.

— Искали сте да ме видите, Абу Лахаб? — попита на перфектен английски малаецът.

— Исах да ти благодаря, Ибрахим — отговори Кабаал с акцент, в който се долавяше успокояващ примес от британски английски и египетски — неустойима комбинация в дните му на контакти със студентките в Лондонското икономическо училище. — Без твоята помощ нямаше да постигнем и една стотна от всичко това.

Човекът, който собственоръчно беше транспортирал вируса от Китай в Африка, сви скромно рамене:

— Бях просто куриер. А и без моя добър приятел Фарук Али, едва ли щях да сполуча.

— Разбира се, разбира се. Храбрият Фарук — произнесе сериозно Кабаал. — Какво се случи с него?

— Разболя се, преди да се доберем до китайската граница. Беше прекалено рисковано да я пресечем, особено когато симптомите на болестта му станаха очевидни. — Сундарам се загледа към прахта в краката си. — Застрелях и него, и китайския черноборсаджия, преди да премина. Фарук умря като мъченик.

— Слава на Аллах! — произнесе тихо на арабски Сабри, макар съвсем ясно да бе разбрал разговора на английски.

— Славна смърт — съгласи се Кабаал. Той присви очи към Сундарам. — А ти, Ибрахим? Как се чувстваш ти?

Сундарам започна да рови в меката прах с върха на обувката си.

— По-добре, Абу Лахаб. Много по-добре.

— Какво беше усещането? — попита Кабаал.

Сундарам обмисли въпроса за секунда, след което отново вдигна поглед:

— Докато все още живеях у дома и работех във фермата на баща си, се разболях от малария. В продължение на двацет часа дневно се чувствах добре. Но два пъти дневно треската се проявяваше с пълна сила. Болката беше непоносима. Чувствах се толкова слаб, че не успях да вдигна ръка, за да поднеса чашата с вода до устните си. С тази болест обаче в продължение на три дни се чувствах по абсолютно същия начин, но през цялото време. Бях сигурен, че ще умра. След това болките престанаха дори по-бързо, отколкото бяха започнали. А сега отново се чувствам добре.

— Радвам се, че си добре, Ибрахим — произнесе Кабаал.

По устните на Сундарам плъзна усмивка. След това започна да се смее на глас. Смехът му бе заразителен. Съвсем скоро и Кабаал започна да се смее, докато в същото време Сабри безучастно ги наблюдаваше.

Когато успя да спре смеха си, Кабаал попита:

— Как си с арабския?

Сундарам сви рамене:

— Говоря няколко езика, но с тъга трябва да призная, че арабският ми не е чак толкова добър. Мога да чета от Корана, но изпитвам затруднения при разговор.

— Жалко наистина — въздъхна Кабаал. — Повечето от мъжете тук говорят само арабски.

Сундарам кимна.

— Освен това сме изправени и пред проблема с присъствието ти в Източна Африка — продължи Кабаал. — Някак си не се вписваш, нали разбираш?

— Разбира се — кимна малаецът.

— Ако те забележи погрешен човек, е възможно да си извади някои заключения. А знаеш как говорят хората. Особено моите хора.

— Няма как да се избегне — сви рамене Сундарам.

Сабри направи няколко крачки, докато не се озова под лъчите на слънцето.

— В крайна сметка всичко опира да следите, които оставяме — говореше Кабаал, като повече се опитваше да убеди себе си, отколкото младия мъж с отпуснати рамене пред него. — Операцията е деликатна. Не можем да си позволим да оставяме следи.

Сундарам разпери ръце пред себе си:

— Такава е волята Божия.

— И тъкмо тя понякога ни води по най-трудния път — рече Кабаал. Той погледна Сабри през рамо и кимна, след което се обърна към Сундарам: — Разбира се, ще бъде смърт на мъченик.

— Смърт на мъченик — повтори убедено Сундарам.

— Раят те очаква — произнесе Кабаал, като отстъпи встрани от пътя на Сабри.

Майорът извади полуавтоматичния пистолет изпод галабията си. После решително вдигна ръка, докато оръжието не се изравни с лицето на Сундарам.

Натисна спусъка.

Главата на Сундарам се отметна към стената на комплекса. Секунда по-късно краката му се подкосиха и младежът рухна като взривена сграда. Когато главата му се удари в земята, *копиата* се изтърколи, сякаш да поведе след себе си рукналия кървав поток.

Кабаал погледна към Сабри, който стоеше неподвижно, отпуснал пистолета до себе си. Лицето му бе напълно лишено от изражение,

като че излято от восък. Загледан в бледите, ледени очи на майора, Кабаал с усилие на волята потисна потръпването си. Отчасти понеже никога досега не бе присъствал на екзекуция, но главно защото гледаше право към един от най-страховитите хора, които някога бе срещал.

ГЛАВА 7

Град Дзяюйгуан, провинция Гансу, Китай

Град Дзяюйгуан дължеше името си на част от стена. Но не на коя да е, а на Великата китайска стена. През четиринадесети век проходът Дзяюйгуан, или крепостта със същото име, се бе намирал в най-западната част на Великата стена. Страховитото укрепление някога бе носило името „Първият и най-велик проход под небето“.

Халдейн беше научил всичко това от пътеводителя, който бе правил опити да чете по време на турбулентния полет със самолет на Китайските авиолинии в периодите между пристъпите на призляване и непрестанното нервно дърдорене на Дънкън Маклеод. Когато вече не беше в състояние да се насили да възприеме и едно изречение повече, Халдейн обмисли малкото, което знаеше за СОРК и в крайна сметка обезсърчено реши, че щеше да им трябва епидемиологичният еквивалент на Великата стена, за да спрат разпространението на вируса отвъд провинция Гансу.

Тринайсет часа след излитането от Женева и с напълно объркани вътрешни часовници, екипът на СЗО, съставен от Мили Юйен, Хелмут Щрайхер, Дънкън Маклеод и Ноа Халдейн, най-после се приземи на летището в град Дзяюйгуан. Посрещна ги истинска тълпа от бюрократи и военни, натоварени с подаръци от най-различно естество, като се започнеше с цветя, преминеше се през образци на местната дърворезба и се свършеше със скъпи коприни. Всички бяха усмихнати до уши и изпълнени с благодарност в остър контраст със студеното посрещане, което Халдейн беше получил по време на предишното си посещение в апогея на ТОРС. Както го беше уверил Жан Нантал, китайското правителство явно бе приело различен подход в сравнение с катастрофалната политика на тайнственост и пълно отричане, която бе следвало, когато ТОРС бе помел провинция Гуангдонг.

След импровизираните взаимни представяния, ръкостискания и поклони, китайските представители поведоха екипа на СЗО вън от терминала и право към очакващата ги дълга лимузина, паркирана

между автомобилите на съпровождащия ескорт. От двете страни на багажника на лимузината гордо се развяваха флагчетата на ООН. Малко по-късно, със запалени светлини, полицейските мотоциклети изведоха процесията от района на летището.

Халдейн и Маклеод бяха седнали с гръб към движението, а на задните седалки срещу тях се бяха настанили Юйен и Щрайхер. Маклеод посочи през прозореца към мотористите, които не се отделяха от двете им страни:

— Дяволия! Кога ли точно са ме провъзгласили за кралицата! — изкоментира с шотландския си акцент.

Юйен се изкиска, но Щрайхер само въздъхна.

— Д-р Маклеод, необходимо ли е да обръщате всичко на шега?

— Не всичко, Хелмут — поглади неравната си червена брада Маклеод. — Но не ти ли се струва малко любопитно това, че сме тук да разследваме чумата, а ни посрещат като Спайс Гърлс... преди да ги напусне Джинджър?

— Джинджър? — намръщи се Щрайхер, объркан от внезапната препратка.

— Хелмут, ако не му обръщаш внимание, накрая престава — посъветва го Халдейн. Той също посочи през прозореца. — Но Дънкън има право. Правителството прави истинско показно с нас.

Маклеод се протегна в луксозната кожена тапицерия на седалката.

— Няма значение. Отдавна беше време да получим признанието, което заслужаваме.

— Защо сега? — попита тихо Мили, без да поглежда никого в очите.

— Именно — кимна Халдейн. — Последния път бяхме парии, а сега сме герои. И не сме направили нищо друго, освен да се появим.

Маклеод сви рамене:

— Местните знаят, че скоро ще се озоват под светлините на прожекторите и се подготвят за целия цирк.

Халдейн кимна разсеяно:

— Да. Логично е.

Щрайхер вторачи напрегнатия си синьо-сив поглед право в него.

— Не си много убеден. — Беше произнесъл последното като факт.

— Когато става дума за мотивите на което и да е правителство, съм роден скептик — сви рамене Халдейн. — И всеки път, когато ги видя да развиват червения килим, се питам дали не го правят, за да прикрият някоя нечистотия.

Маклеод избухна в смях и плесна мястото до себе си.

— Халдейн, ти си един циничен копелдак! Но ми харесва начина, по който разсъждаваш.

Процесията се промъкваше през улиците на град Дзяюйгуан. През това време с помощта на Юйен, влязла в ролята на преводач, шофьорът им се преобрази в екскурзовод, подхвърляйки пикантна историческа или географска информация, подправена с щедра доза политически клюки.

С население, не по-малко от двеста хиляди души, Дзяюйгуан бе малък град, поне по китайските стандарти. Беше модерен и индустриализиран, построен през шейсетте в помощ на местната стоманена индустрия. В резултат на това сивият конформизъм, рожба на върховите усилия в дните на Културната революция, си личеше на всяка крачка. Последното го лишаваше и от етническото очарование на храмовете, палатите и останалите детайли, характерни за историческите китайски градове, които досега бе посещавал Халдейн.

След като се движиха в продължение на десет минути през самото сърце на града, гледката започна да става толкова еднообразна, че Халдейн се запита дали не се въртят в кръг. Точно когато се обърна към Маклеод, канейки се да изрази своите подозрения, лимузината зави и спря пред вратите на хотел „Великата стена“. Докато излизаше от колата, внезапно почувства безпокойство. Нямаше представа дали се дължи на сивите облаци, потискащо еднаквите сгради или на призрака на неизяснената епидемия, надвиснала във въздуха, но изпитваше усещане за неясна спешност.

Докато крачеха през приветливото фоайе на хотела, онова, което не му бе давало мира още от пристигането им, най-после успя да се фокусира — липсата на хора. Вярно че беше студена неделна утрин в отдалечена западна провинция, но това беше Китай, най-гъсто населената страна в света. Само един кратък престой на летището в Пекин му бе дал възможност да усети с пълна сила задушавашата пренаселеност на урбанизираната страна. А ето че в този момент — нямаше дори 8 вечерта местно време, Дзяюйгуан приличаше на

призрачен град. Внезапно вълнението, свързано с пристигането им, започна да придобива смисъл. Комитетът по посрещането не се опитваше толкова да впечатли делегатите от СЗО, колкото се стараеше да увери местните хора, че кавалерията е дошла. Ако се съдеше по празните улици, Халдейн можеше да заключи, че опитът не беше сполучил.

След още един изблик от усмивки и ръкостискания в хотелското лоби, екипът на СЗО се раздели с посрещачите си и се оттегли по стайте. Макар чисти и тихи, стайте си оставаха малки и слабо осветени. Хотелът беше тризвезден. Халдейн трябваше да се съгласи с Маклеод. Още от дъното на коридора шотландецът бе извикал: „В някой пътеводител май са били прекалено щедри с раздаването на звезди!“.

Стаята на Халдейн се намираше на седмия етаж и прозорецът ѝ гледаше към площада отвън — също толкова опустял, както и останалата част от града. И макар изгледът да бе далеч по-приятен от всичко, което досега бе успял да зърне през прозореца на лимузината, нямаше време да се заглежда в пейзажа. Вместо това се насочи право към телефона на нощната масичка.

Мериленд беше на тринайсет часа след Китай (където официално бе прието едно и също време за цялата страна, въпреки факта, че страната се простираше на цели пет часови зони), но Халдейн не можеше да чака. В момента, когато операторът го свърза, у дома тъкмо минаваше седем сутринта.

Ана отговори на второто позвъняване.

— Ало? — Линията припукваше.

— Здравей, Ана, аз съм. В Китай съм — каза Халдейн, чувайки ехото от собствения си глас в слушалката.

— О, Ноа — произнесе безизразно тя. — Всичко наред ли е?

— Всичко е точно. Не те събудих, нали?

— Не — отговори меко тя. — Бях будна от известно време.

Халдейн знаеше какво означава това. Обикновено Ана и Хлои сутрин спяха непробудно.

— Пак ли ухото? — попита той.

— Да — отговори тя. — Пропълзя в леглото ни около три сутринта, знаеш как е.

Да, знаеше. В техния дом това се случваше често.

Изтягайки се на твърдия, неудобен матрак, Ноа съвсем ясно можеше да си представи жена си, облечена в една от неговите фланелки, която я обгръщаше като нощница, свита на кълбо в голямото им легло заедно със скимтящата Хлои в прегръдките ѝ. Хлои навярно не преставаше да се движи, ридаеща, изпотена, неспособна да намери утеха в ръцете на майка си, въпреки тиленола, докато в същото време Ана правеше всичко възможно да я успокои, шепнейки в ухото на дъщеря си.

Образът в съзнанието му го накара да се присвие от внезапната вина и самота.

— Може ли да говоря с нея? — попита той.

От отсрещната страна се разнесоха шумолене и тежко дишане, последвани от изсумтяване.

— Хлои? — каза той.

— Здравсти, татенце. — Въпреки статичния шум, се усещаше, че говори носово.

— Хло, добре ли си?

— Боли, татенце — подсмърчаше тя.

Още едно присвиване, по-болезнено от предишното.

— Зная, миличка. Искан ми се да бях при теб сега. Толкова много ми липсваш. — Когато тя не отговори, той прибави: — Ще си дойда скоро.

— За закуска? — оживи се гласът ѝ.

— Не, Хло — въздъхна Халдейн. — Но веднага щом успея. Толкова много те обичам.

— Чао, татенце — произнесе тя. Чу как слушалката на телефона падна.

Секунда по-късно Ана отново беше на линията.

— От доста дълго не я бях виждала да се усмихва — произнесе жена му с нова топлина в гласа.

— Нямаш представа как бих искал да можех да го видя с очите си — рече той.

Никакъв отговор.

— Как си?

— Малко самотна. — Тя се поколеба. — И доста объркана.

Халдейн се изправи в леглото, стиснал по-здраво слушалката.

— Все още не си обмислила нещата хубаво, а?

— Не съвсем — отвърна тя.

И двамата замълчаха.

Халдейн почти физически усещаше всеки километър от дялящите ги двайсет хиляди.

Умът му се залута обратно към сцената във всекидневната им няколко месеца по-рано. След седмиците, през които бе избягвала въпросите, свързани със странната ѝ нервност, Ана едва бе дочакала майка ѝ да вземе Хлои за целия следобед, след което го беше накарала да седне заедно с нея, за да „поговорят“.

Без да подозира нищо, Халдейн бе седнал до нея на кушетката във всекидневната, наслаждавайки се на редкия момент на близост помежду им, докато тя галеше ръката му.

Сълзите бяха бликнали още преди признанието. Халдейн просто стоеше, стискайки ръката ѝ, не толкова от нуждата да я подкрепи, колкото в резултат на чистия шок, предизвикан от разказа как връзката ѝ с Джули, зъболекарка, която живееше сама на долния етаж, от засилващо се приятелство се бе превърнала в истински романс. Не еднopolовата връзка беше успяла да му отнеме дар слово; добре му беше известно, че по време на следването си в колежа Ана е прекарала две години в романтично съжителство със съквартирантката си. Още при запознаването си с тяхната привлекателна съседка с къса кестенява коса и пронизващи кафяви очи, Халдейн бе доловил, че съществува вероятност тя да е хомосексуална, но просто не бе успял да си даде сметка, че настроенията на собствената му съпруга или дългите му отсъствия биха могли да накарат Ана да си падне по тази или по която и да е друга жена.

През онзи следобед Халдейн не каза много. В същото време Ана мъчително се разкъсваше между извиненията и опитите си да придаде на случилото се някакъв рационален смисъл. Ала през следващите дни откри, че не може да спре да говори за случилото се с нея. Не желаше да приеме разкаянията ѝ, нито дори силното ѝ желание да намери сексуална утеха в него. Искаше гаранция. За известно време Ана упорито отстояваше твърдението, че е прекратила всякакви контакти с Джули, но въпреки всичко не му позволяваше да получи желаното: уверение, че я е преодоляла или скоро ще я преодолее. Наместо това Ана поддържаше тезата, че е влюбена и в двамата.

Шумът на статичното електричество по линията отново го върна към действителността. Той дълбоко си пое въздух.

— Виждала ли си се с нея откакто тръгнах? — попита. За Халдейн Джули винаги беше „тя“ или „нея“.

— Не — потрепна гласа на Ана. — Не и лично.

— Но редовно разговаряте? — повиши тон той, преди мозъкът да успее да догони думите в устата му.

— Тя ми изпраща електронни писма.

Халдейн положи огромно старание да не строши телефонната слушалка в ръката си.

— И ти ѝ отговаряш?

— Изпраща ми стихотворения, Ноа. Красиви са. — Ана направи дълга пауза. — Да, отговарям ѝ.

Той преглътна.

— Ана, не искам да си пишеш с нея.

— Зная — произнесе почти недоловимо през шума тя.

Халдейн чу плача на дъщеря си някъде от много далеч.

— Най-добре да нагледаш Хлои.

— Добре — отговори Ана. — Ноа, обещавай ми, че ще внимаваеш там. Моля те.

— Дочуване, Ана.

Той отново се отпусна по гръб и се загледа в тавана, размишлявайки върху този последен безсмислен разговор, както над всички онези разговори, които го бяха предшествовали. И още веднъж се почувства изгубен и неспособен да разбере как да спаси рухващите стени на личния си живот. Замисли се и за дъщеря си, страдаща от поредната ушна инфекция, докато той беше далеч от нея, без да може да я утеши. Мислеше за жена си. За големите ѝ кафяви очи. За крехката усмивка. За размъкнатата тениска, която само загатваше за формите на гладкото чувствено тяло, скрито под нея. И въпреки потока от смесени чувства, осъзна, че започва да изпитва странна възбуда. Повече от всичко друго желаше да зърне лицето ѝ, да вдъхне аромата на косите ѝ и да плъзне ръце по безупречния ѝ гръб, докато краката ѝ се увиват около кръста му.

Халдейн отхвърли противоречивите мисли в главата си, скочи от леглото и грабна лаптопа си. Премести телефона, за да не му пречи, и отвори компютъра. С едно щракване накара екрана да се изпълни с

информация, свързана със синдрома на острия респираторен колапс. Постепенно, водейки си бележки върху прочетеното, изгубен сред документи, графики и таблици, все пак успя да отдалечи мислите си в изучаване на един свят, който бе дори по-объркан от неговия.

На следващата сутрин екипът на СЗО се раздели. Щрайхер и Юйен, които нямаха опит в клинична среда, отидоха да инспектират местната лаборатория, докато Халдейн и Маклеод се насочиха към предните линии на битката срещу СОРК.

Излизайки от хотела по посока на очакващия ги необозначен правителствен седан, Халдейн забеляза първите местни жители с надянати хирургически маски на лицата. Гледката зловещо му напомни за дните на ТОРС.

— Хора много паникьосани — обясни техният преводач и водач от предната седалка на колата.

— Хора много чувствителни — имитира го Маклеод от задната седалка.

Скоро подминаха градските очертания и продължиха в южна посока.

— Халдейн, длъжен съм да ти кажа — обади се шотландецът, — че тази буболечка никак не ми се нрави.

Халдейн се засмя.

— Да не искаш да кажеш, че някои микроорганизми харесваш повече?

— Не особено, но специално тази — въобще.

Усмивката се изпари от устните на Халдейн.

— И защо?

— Краткия инкубационен период. Бързия респираторен недостиг при иначе напълно здрави хора. Хеморагичната пневмония... Напомня ми за нещо, което вече съм виждал.

Халдейн поклати глава.

— Дънкън, това не е ебола.

Маклеод кимна.

— Зная. Колко жалко!

— Така ли?

— Възпитан и чистичък убиец е еболатата — кимна възхитено Маклеод. — Но тъкмо безпощадната смъртност при нея е основната ѝ грешка. Избива всичко по пътя си. Ако и сега си имаме работа с ебола, щяхме да разполагаме с неколкостотин мъртви селяни, а на пазара щеше да се появи малко евтина обработваема земя, но болестта щеше да прегори от само себе си поради липса на нови жертви.

Халдейн също кимна, виждайки логиката в думите на Маклеод:

— Докато в същото време СОРК убива само известна част от жертвите си, позволявайки на останалите да го пренасят отвъд мястото на индексните случаи.

— И се разпространява като пожар.

— Това тепърва предстои да бъде уточнено, Дънкън — поправи го Халдейн, но и сам не беше убеден в правотата на аргумента си.

Колата забави и напусна основния път, поемайки по отбивката за регионалната дзяюйгуанска болница. Подминаха два контролно-пропускателни пункта, пазени от войници с хирургически маски, и паркираха на чакъления паркинг пред самата болница. Докато излизаха и навличаха якетата си, упътени към входа, заръмя студен дъжд.

Щом преминаха през стандартните охранителни процедури, позволиха на Маклеод и Халдейн да влязат в някакво помещение, където да се преоблекат. На Халдейн неведнъж му се беше налагало да навлича прекалено много костюми за работа в опасна среда, за да изпита дори леко безпокойство. А докато пристъпваха през херметическата врата в болничното отделение, дори почувства облекчение най-после да бъде на територия, където се спазваха всички възможни предпазни мерки, далеч от ирационалния страх, който бе доловил в очите зад хирургическите маски на улицата.

Облечен в син костюм за работа в опасна среда мъж от екипа на болницата ги посрещна и им предложи да го последват и да се възползват от услугите му на преводач. Закръгленият лекар ги отведе до болнична стая на втория етаж. Халдейн с изненада установи, че вратата ѝ беше заключена. Наложиха се да изчакат пристигането на охраната, която да им отключи.

— Защо има пазачи? — попита преводача.

Мъжът поговори с охранителя, след което се обърна към Халдейн:

— Мъжът все още може да е инфектиран — отговори с глас, приглушен от подобния на скафандър костюм. Посочи към пазача, който тъкмо отваряше вратата: — Не желаят да поемат излишни рискове.

Веднъж озовали се вътре, със заключена зад гърбовете им врата, двамата експерти огледаха пустата стая, която напълно подходдаше на страна от втория свят. Зад спуснатите завеси имаше две легла. В другия край на помещението, на тесни легла и един срещу друг, седяха двама мъже, носещи маски, ръкавици, шапки и стандартни болнични дрехи. Мъжете играеха на маджонг с малки бели плочки, подобни на тези за домино.

— Защо са още тук? — посочи към изглеждащите излекувани мъже Маклеод.

— Все още може да са инфектирани — обясни преводачът.

— „Инфекциозни“ — поправи го отсъстващо Халдейн. Той махна към двамата мъже, които му отвърнаха с приятелско кимване, след което попита преводача. — Кога са се разболели.

Мъжът разговаря с тях на мандарин в продължение на няколко минути.

— Гледай сега — обади се Маклеод, като нетърпеливо се размърда. — Хиляди пъти съм виждал как става. Ще дърдорят в продължение на половин час, след което преводачът ще се обърне и ще отговори с „да“ или „не“.

Халдейн също беше присъствал на подобни дразнещи случки, но в този случай Маклеод беше сгрешил.

— И двамата са от един и същи град, разположен на осемдесет километра северно от Дзяюйгуан — обясни преводачът. Той посочи по-дребният от двамата, седнал на близкото легло. — Педи седем дни Сианг имал силна треска. Само след ден започнал да кашля. После много, много се разболял. Кислородът не му помагал. Задушавал се в собствената си слюнка. — Преводачът сложи ръце на собственото си гърло и изигра кратка пантомима със задушаване. — Градският лекар уредил да откарат Сианг в Дзяюйгуан, но казал на жена му, че едва ли ще има някаква полза. Тук, в нашата болница, лекарите сложили Сианг на животоподдържащи системи. След три дни той се почувствал много по-добре. — Преводачът щракна с пръсти, за да укаже колко бързо се бе развило всичко. — Сега той ще чака още два дни, докато докторите

не кажат, че вече не е инфекциозен. — Той погледна към Халдейн и гордо му кимна.

Халдейн се изкиска и върна кимването.

— А другият? — попита той.

— Тан — обясни преводачът, показвайки с палец високия слаб мъж. — Той също се разболял преди седмица. Не толкова сериозно, колкото Сианг. Имал само сериозна кашлица. Но... — Преводачът прочисти гърлото си. — Сестрата на Тан умряла от вируса преди три дни.

— О! — каза бързо Халдейн. — Моля ви, предайте му колко съжаляваме за случилото се.

Тан и преводачът разговаряха в продължение на още няколко секунди. Тан вдигна ръка и помахна на Халдейн, оставяйки го в пълно недоумение относно смисъла на жеста.

— Искаме да им зададем няколко въпроса за болестта — каза Маклеод.

С помощта на преводача шотландецът и Халдейн се фокусираха върху въпроси, свързани с началните симптоми на инфекцията. Никой от пациентите не бе изпитал класическото възпалено гърло или смътните болки, предвестници на обикновения грип. Симптомите им бяха започнали с внезапна треска и слабост и до известна степен — респираторен колапс.

Халдейн беше чул достатъчно, за да знае, че каквото и да причиняваше СОРК, си имаха работа със страховит патоген. Удряше бързо. И удряше здраво.

След като благодари на пациентите за отделеното време, преводачът заудря по вратата. Когато охранителят ги пусна, тримата се насочиха към стълбището и се качиха на четвъртия етаж. Халдейн на два пъти се видя принуден да посегне към сигурността на парапета, когато се препъваше по стъпалата, благодарение на обемистия гумен предпазен костюм.

На четвъртия етаж ги очакваше друга херметическа врата. И макар да не беше успял да разгадае китайските букви на табелката, от оживената дейност зад нея можеше да се заключи, че се намираха в интензивното отделение. Не разполагаха с толкова модерна техника, колкото в едно северноамериканско или европейско интензивно

наистина, но във въздуха се носеше съвсем същото усещане за спешност. Може би дори в още по-голяма степен.

Преводачът им се консултира с една от сестрите и отведе двамата експерти към затворена стая — една от многото, които обграждаха централната част на отделениято, подобно на спици на колело. Вратата на тази обаче не беше заключена. Веднага щом я отвориха, Халдейн разбра защо. Пациентът не бързаше за никъде, освен може би към моргата.

Когато приближиха леглото, преводачът обясни:

— Това е докторът. Д-р Чжао Фунг.

— Кой доктор? — попита Маклеод.

Халдейн обаче изпревари преводача:

— Градският доктор. Онзи, който се е грижил за двамата мъже, които преди малко интервюирахме.

Преводачът закима енергично.

— Хиляди дяволици! — рече Маклеод. — Не ни ли казаха, че нямало вътрешноболнично разпространение?

Преводачът махна с облечената си в ръкавица ръка:

— Не болнично в този град. Само... в клиника... където той е работил. Използвал е най-добрите предпазни средства, с които е разполагал, но...

Халдейн кимна отсъстващо. Мислеше за своя колега, д-р Франко Бертули, умрял от ТОРС в подобна на тази стая, но в Сингапур, и след като също беше следвал всички предписания и предпазни средства. Спомняше си как Бертули се шегуваше, че майка му го окуражавала да следва медицина, защото я смятала за далеч по-безопасно професионално поприще от другия му избор — полицията. И в случая на Бертули, и в случая на Фунг, вирусът бе успял да надхитри защитните мерки. В крайна сметка медицината се бе оказала погрешната професия за двамата лекари.

Д-р Фунг изглеждаше на повече от петдесет. Лицето му бе мъртвешки бледо, подуто и петнисто. Набъбналите му устни бяха почти толкова дебели, колкото и ендотрахеалната тръба, подаваща се от тях и изчезваща в машината за изкуствено дишане. С всеки дъх, който машината насилствено вкарваше и изкарваше от пациента, във вътрешността на полупрозрачната тръба плъзваше кървава слюнка, подобно на парченце хартия, уловено в отвора на тръбата на

прахосмукачка. Отпуснатите ръце на доктора бяха покрити с рани. От гърдите надолу го покриваше одеяло, но Халдейн знаеше, че по всички открити части на тялото му със сигурност имаше подобни охлузвания и синини. Халдейн можеше да постави диагнозата и да определи мястото, където се намираше инфекцията: дисеминирана интраваскуларна коагулопатия, или ДИК. Възпалителната реакция, подкладена от вируса, потискаше съсирващите фактори в кръвта на пациента. В резултат докторът кървеше спонтанно под кожата: оттам и охлузванията.

Халдейн чувстваше съвсем същата безпомощност, каквато бе усетил и в Сингапур. Местните специалисти бяха сторили всичко по силите си — по силите на който и да е друг на тяхно място — за своя колега. Изправен до леглото в гумения си костюм, Халдейн чувстваше и друго — срам, сякаш беше любопитен минувач, вторачен във фатална пътна злополука. Нямаше с какво да помогне на обречения лекар. Всичко, което можеше да направи, бе да се опита да предпази и други от същата участ. Мълчаливо се закле да стори именно това.

Беше видял достатъчно. Обърна се и отиде при вратата. Маклеод и преводачът го последваха. Дори Маклеод не смееше да продума, докато се връщаха към съблекалнята, където под зорките погледи на пазачите взеха душеве съгласно приетите процедури за деконтаминация.

Щом се облякоха, преводачът им ги отведе в скромен сив офис на приземния етаж. Във въздуха се носеше аромат на билков чай. Заместник-директорът, д-р Пинг Ву, скочи иззад бюрото и се приближи да ги поздрави. Беше на средна възраст, с очила с дебели рамки и добре изгладена бяла лабораторна престилка. Достигаше едва до гърдите на двамата си западни колеги.

Преводачът ги представи един на друг, но дребният директор се обърна направо към Халдейн и Маклеод на английски, в който се усещаше лек акцент:

— Английският ми е доста слаб, но смятам, че ще се справя — произнесе с типично ориенталско смирение. — Учил съм четири години в Калифорнийския университет в Лос Анджелис. — Махна на преводача, който се завъртя и напусна кабинета.

Халдейн и Маклеод се настаняха срещу директора, който зае мястото си зад бюрото:

— Приемете искрените ми извинения, доктори — каза Ву. — Директорът, д-р Хуанг, замина за провинциалната столица Ланчжоу, за да докладва на губернатора. Той много искаше да се срещне с вас.

— Оценяваме факта, че отделяте от времето си, за да се срещнете с нас, доктор Ву — обади се Халдейн.

Ву склони глава:

— За мен е чест.

— Удоволствието е взаимно — отвърна Халдейн. — Доктор Ву, доколкото разбирам, вашата болница има най-голям опит със заболяването?

— Съвсем вярно, доктор Халдейн — отговори Ву. — Имали сме 146 случая. Почти толкова, колкото всички останали болници.

Маклеод потърка брадата си:

— Колко са смъртните случаи?

— Двайсет и седем — прочисти гърлото си Ву. — Опасявам се, че до края на деня бройката ще нарасне до трийсет.

— В това число и доктор Фунг? — попита Маклеод.

— Да.

— За нас ще бъде от неоценима полза, ако можем да научим от първа ръка какъв опит имате с вируса — предложи Халдейн.

— Разбира се. — Заместник-директорът се загледа в плота на бюрото си. — Всичко започна преди двајсет и три дни. При нас беше докаран фермер от север. Човекът имаше силна треска и пълна респираторна недостатъчност. Почина в рамките на двајсет и четири часа от пристигането си. Тревожеше ни възможността за птичи грип или дори ТОРС.

Халдейн се намръщи:

— Достигал ли е ТОРС до Дзяюйгуан?

— Не. Не се разпространи из цялата провинция Гансу. Въпреки това следвахме съвсем точно пулмоналния протокол с пациента. Не знаехме какво да мислим, докато тестовете за ТОРС не се оказаха негативни. Скоро започнаха да идват и други пациенти със същите симптоми. Рязка проява на силна треска, последвана от респираторни симптоми и пневмония, често асоциирана с хемоптиза. — Ву беше употребил техническия термин за кръвохрачене.

— Последвано от респираторен колапс — обади се Маклеод.

Ву поклати глава:

— Не при всички случаи, доктор Маклеод. Повече от половината пациенти така и не стигаха дотам, че да останат без дъх. Просто кашлица, температура и силна слабост. В тези случаи възстановяването е бързо и в рамките на четири дни. Вярваме, че има и такива, които развиват субклинична форма на болестта и не се нуждаят от лечение.

— А в случаите, при които положението е било критично — попита Халдейн, — какво лечение прилагаете?

Ву въздъхна.

— Всичко, за което можах да се сетят нашите специалисти по инфекциозните заболявания: стероиди, рибавирин, ацикловир, амантадин, даже антивирусни препарати срещу HIV.

— И?

Ву вдигна малките си ръце в знак на безпомощност:

— И досега нямаме положителен резултат. Единствената интервенция от наша страна, която като че дава резултати, е дихателният апарат. Животоподдържащите системи помогнаха на някои от пациентите да оцелеят достатъчно дълго, за да се съвземат. — Той сви рамене. — Ако пациентът оцелее в продължение на четири дни, тогава тя или той изглежда се възстановяват. Но разполагаме с ограничени ресурси. Всички дихателни апарати са заети. Налага ни се да отгатваме кой има най-големи шансове за оцеляване. А останалите... — Раменете му се отпуснаха. Загледа се в плота с такова изражение, сякаш носеше лична отговорност за недостига на ресурси.

— Разбираемо — обади се Маклеод. — Ами градския лекар? От колко време е на изкуствено дишане?

— Това е едва вторият ден на доктор Фунг. Възнамеряваме да го отделим от животоподдържащия апарат след няколко часа. — Заместник-директорът отмести поглед с неудобство. — Нуждаем се от машината за друг пациент, който може би има шанс.

Халдейн кимна с разбиране. В сърцето си беше с Ву и останалите от екипа на заместник-директора. Много добре знаеше, че точно този вид разпределяне на ресурси от жизненоважно значение е най-ужасният избор, пред който обикновено са изправени медицинските работници.

— Доктор Ву, какви мерки сте предприели, за да предотвратите разпространението на болестта в самата болница и извън нея?

Заместникът се изправи сковано в стола си.

— Не разбирам какво искате да кажете, доктор Халдейн — отсече той. — Досега не сме имали разпространение извън болницата.

Халдейн го изгледа изненадано. Резкият отговор на доктора съдържаше в себе си странна нотка.

— Доктор Ву, оценяваме отличната работа, която вие и екипът ви вършите тук. Онова, което имах предвид е, можете ли да опишете програмата си за инфекциозен контрол?

Ву кимна, но все още се взираше предпазливо:

— Въвели сме същите мерки за сигурност, които бяха използвани и от болницата в Пекин по времето на епидемията от ТОРС. В този момент приемаме за лечение само пациенти с подозрения за заразяване с вируса. Останалите пренасочваме. Във всички болнични отделения се поддържа отрицателно въздушно налягане, а самият въздух се филтрира. Стаите и междинните отделения се намират зад херметично затварящи се врати. Персоналът носи предпазни костюми. До този момент нямаме нито един случай на заразен служител на болницата.

— Доколкото разбрах, доктор Фунг също е следвал процедурата? — посочи Маклеод.

Ву скръсти ръце на гърдите си:

— Той се е заразил в собствената си клиника. Носел е единствено хирургическа маска, ръкавици и престилка. По време на епидемията от ТОРС тези мерки се оказаха неадекватни, особено в случаите, когато маските не са прилягали както трябва.

Халдейн мълчаливо си отбеляза, че настроението на заместника внезапно се бе променило от почтителна колегиалност към бюрократична предпазливост. И макар все още да не разбираше напълно тази промяна, осъзна, че едва ли щяха да изкопчат нещо повече от Ву. Той се изправи и каза:

— Благодаря ви, докторе. Оказахте ни незаменима помощ.

Преди да се изправи на свой ред, Маклеод погледна Ву и попита:

— Само между нас казано, колко всъщност ви плаши тази буболечка?

Заместникът отмести поглед, сякаш се канеше да игнорира въпроса. Най-накрая обаче произнесе:

— Никога не съм виждал пациент, болен от ТОРС, но вярвам, че сега е по-зле. Мисля, че това е най-лошото нещо, което някога е връхлитало Гансу.

— А ще остане ли в Гансу? — запита Халдейн.

Очите на Ву се присвиха, докато не заприличаха на цепнатини. После съвсем бавно той поклати глава.

Д-р Пинг Ву остана загледан през прозореца, докато колата с двамата експерти от СЗО завиваше по чакъления паркинг. След това спусна щорите, заключи вратата и се върна до бюрото си. Внимателно инструктира административния си секретар да не бъде безпокоен при никакви обстоятелства.

Разчисти документите от бюрото си, избърса чашите с кърпа и чак тогава положи ръце на плота. Остана напълно неподвижен, опитвайки да събере мислите си, преди да продължи.

Двамата лекари от СЗО му се бяха сторили искрени, но Ву хранеше своите съмнения. Въпросите и намеците им относно възможността вирусът да се разпространи отвъд болницата и провинцията не идваха от никъде. Може би вече знаеха?!

Как се беше стигнало дотук? Постара се мислено отново да проследи стъпките.

По време на четирите години от престоя си в Калифорнийския университет в Лос Анджелис през седемдесетте Ву бе живял в нищета, като добър комунист. Нито веднъж не се беше оплакал, не бе пожелал материалното благополучие, което виждаше навсякъде край себе си. След завръщането си в Китай той продължи да живее като аскет, изоставяйки всяка мисъл за собствено семейство, в полза на усилената работа, често превишаваща в пъти тази на неговите колеги и подчинени, докато в същото време виждаше как мързеливите партийни протежета забогатяват от подкупи и машинации. Ву на практика беше построил болницата, в която седеше в този момент, ала когато настъпи моментът да ѝ бъде назначен директор, отнякъде се бе появил някакъв едва излязъл от младежките си години, зле квалифициран партийен любимец, който моментално го измести. Нищо от това не беше смекчило етичните принципи на лекаря, поне до момента, когато осемдесетгодишните му родители стигнаха дотам, че да не могат да се

грижат сами за себе си в своята колиба. За да им помогне, се налагаше да намери друг източник на доходи. Така че направи онова, което се очакваше от него. Онова, което трябваше да направи, заради всички онези прослужени години.

Всичко беше започнало по достатъчно безобиден начин. Приемаше дребни благодарности в замяна на достъп с предимство до диагностични уреди и ресурси, като например лабораторни тестове или рентгенови снимки в полза на хора, които в противен случай щяха да чакат с месеци. През онази първа година парите едва стигаха за заплатата на домашния работник, когото бе наел да се грижи за родителите му. Оттам нататък обаче, услугите му започнаха да се разширяват. В замяна на по-висока такса даваше съгласието си да премести някой на по-челно място в избирателните списъци с чакащи за хирургическа намеса. Скоро самите хирурзи започнаха да му плащат за повече оперативно време, през което да се занимават със свои „частни“ пациенти. Срещу по-сериозна благодарност Ву дори се съгласяваше да разписва свидетелства за инвалидност и други пенсионни документи.

Когато за пръв път чу предложението на Ли за възможността двама „роднини“ да посетят умиращ от инфекция пациент, идеята някак го беше стреснала. Черноборсаджията обаче му бе предложил повече, отколкото бе виждал дотогава. И въпреки огромните си вътрешни възражения, Ву не успя да устои. Още в момента, когато погледът му бе спрял върху чужденците, беше наясно, че едва ли намеренията им са честни. Опитва се да се успокои, че са просто репортери, които са надушили горещата новина и се нуждаят от време насаме с пациента, за да запечатат всичко на лента. В сърцето си обаче така и не бе успял да се убеди. Знаеше, че над цялата работа е надвиснала невидима заплаха.

Когато няколко часа след посещението им една от сестрите бе установила, че над югуларната вена на пациента има следи от пробождање, Ву успя да покрие нещата. Само че повече не можеше да се самозалъгва. Мъжете бяха взели от кръвта на пациента, а заедно с нея — и самия вирус. Носеше пряка отговорност за тази кражба.

Дълго време Ву бе успявал да потуши пристъпите на самообвинения по отношение на дребните рушвети. В системата, в която живееше, това бе разбираемо и дори до известна степен се

очакваше. Ала животът му бе посветен на практикуването на медицина. Никога дотогава не беше трупал пари върху гърба на пациентите си. Сега ролята му в разпространението на вируса отвъд Гансу, макар и предопределена от небрежност, не можеше да бъде извинена с нищо. Нито пък простена. В седмицата, последвала кражбата на вируса, едва бе успявал да спи.

Доволен, че най-после е подредил мислите си, той отново сложи очилата си, придърпа компютърната клавиатура и започна да пише. Адресира имейла до непосредствения си началник, младия болничен директор д-р Кай Хуанг.

Д-р Хуанг,

Пиша ви, за да ви информирам за критичен пробив в болничната сигурност, възникнал преди седем дни.

Приех пари от човек на име Куок Ли, за когото със сигурност имам информация, че е черноборсаджия. В замяна на подкупа, помогнах на г-н Ли и двама негови спътници в желанието им да се срещнат с един от нашите болни. Твърдението на г-н Ли беше, че спътниците му са роднини на умиращия мъж, но заключението в противоположното се натрапваше само, тъй като те бяха от малайски или индонезийски произход. Предположих, че са журналисти, но не поисках от тях да удостоверят самоличността или намеренията си.

Тримата мъже прекараха сами пет минути с пациента. Пациентът умря час по-късно. Впоследствие, докато приготвяла тялото, една от сестрите намерила следи от убождаване над лявата югуларна вена. Няма сведения в тази област от тялото на пациента да са провеждани медицински процедури. Единственото ми възможно заключение е, че мъжете са взели венозни проби от пациента.

От опита ни знаем, че телесните течности на инфектираните пациенти са силно заразни. И тъй като специално този пациент страдеше от сепсис, кръвта му със

сигурност е била с изключително висока концентрация на вируса.

Не разполагам със сведения за начина, по който са смятали да използват тази инфектирана кръв и мога само да предполагам, че намеренията им са престъпни. Освен това, няма как да изключа възможността за заплахата от терористични действия и използването на вируса като оръжие.

Ваш,
Пинг Ву

Ву е удовлетворено препрочете писмото. Умишлено беше изключил всеки опит да омаловажи своята роля или да обясни действията си. Не им го дължеше. Натисна бутона за изпращане без всякакво колебание. Веднага щом имейлът изчезна от екрана на компютъра, Ву почувства как тежестта напуска плещите му. Беше изпълнил своята част от представлението, беше ги предупредил.

Протегна се и отвори същото онова чекмедже, в което на два пъти бе прибрал мръсните пари, унищожили както неговия, така и вероятно живота на много други хора. Парите вече ги нямаше, вместо това извади оттам двете шишета. Едното съдържаше популярно китайско вино, другото — сто таблетки силен седатив.

Отвори капачката на шишето с таблетките. Поднесе твърдата пластмасова бутилка към устните си и започна да изсипва солени хапчета в устата си. Прокара ги с глътка вино. Отпи още веднъж от виното, но вкусът на лекарството не изчезваше. Пое си дълбоко дъх, след което погълна и останалите таблетки.

ГЛАВА 8

Централата на ЦРУ, Лангли, Вирджиния

Названието звучеше заплашително: „Карнивора“. Софтуерната система шпионираше по електронен път електронните писма из цял свят и се опитваше да предугади криминалните намерения и степента на заплахата за националната сигурност на Съединените щати. Заедно с неколкостотинте милиона, изпратени през същия ден, писмото на д-р Пинг Ву привлече интереса на Карнивора най-вече с думите „терористични“ и „вирус“. След като го преведе на сносен, макар и граматически съмнителен английски, Карнивора окачества имейла като „относително подозрителен“, което означаваше, че се нуждае от вниманието на хора.

Подобно на 68 435 други електронни писма, изпратени същия ден.

Претрупаните с работа служители на ЦРУ, които обслужваха Карнивора, бяха обречени вечно да догонват компютрите в опита си да открият игла в електронната купа сено. Подслушването на световната кореспонденция беше предизвикателство, което ЦРУ тепърва трябваше да усвои. В този момент някъде в бъдещето се мержелееше още един „анализ на данните“. Терминът беше типичен за ЦРУ евфемизъм за масирано (и на случаен принцип) прочистване на хард дисковете от всички имейли с изключение на най-подозрителните. Шпионският еквивалент на руската рулетка.

И дори на писмото на Ву да не му беше писано да бъде изгубено след „анализ на данните“, никой в Лангли нямаше да има шанса да го прочете най-малко в продължение на седем дни.

Харгейса, Сомалия

Южният бриз надигаше облачета по прашния път. Вятърът носеше със себе си мириса на храна от огньовете на милицията, разположила поста си на около километър надолу по пътя.

Във ветровития, но топъл здрач Хазир Кабаал и Абдул Сабри стояха пред лабораторния комплекс. Минути преди това двамата бяха приключили с молитвите си. Оттогава никой не бе проговорил.

Кабаал умееше да разчита душите на хората, което със сигурност имаше пръст в свободния начин, по който се движеше във вълчия свят на печатните медии. Ала дори и след четири дни, прекарани в компанията на Сабри, все още не успяваше да долови каквото и да е зад ледените очи и мъртвешкото изражение на майора. Само това му бе достатъчно, за да си даде сметка, че Сабри е човек, с когото трябваше да се съобразява. А след като лично бе станал свидетел на безстрастния и непоколебим начин, по който той беше ликвидирал малаеца — един от собствените им хора, вече беше сигурен, че изборът му е добър.

Разбира се, на първо място никога не бе прибързвал в това отношение. Кабаал бе обмислял няколко кандидати, преди да се спре на Сабри. Майорът не беше единственият с минало, в което се преплитаха липсата на милост и опитът. Една докладна от дебелото, опръскано с кръв досие на майора обаче бе наклонила везните в негова полза.

Шест години по-рано Сабри беше ръководил елитен отряд на египетските специални части срещу въстаническо подразделение, действащо в южната територия на страната. След мъчително сражение без победител, при което и двете страни бяха дали значителни загуби, правителствените войници бяха пленили един от лидерите на бунтовниците. На майор Сабри се бе паднало задължението да разпита мъжа със задачата да изкопчи от него местоположението на неговите съратници, изчезнали сред близките хълмове. Водачът на бунтовниците изтърпял двадесет и четири часови мъчения, без да произнесе и дума. Тогава Сабри променил тактиката. Той накарал да доведат жената на мъжа в стаята. Привързан с вериги до леглото, бунтовникът бил принуден да наблюдава как трима от хората на Сабри изнасилват жената по най-жесток начин. Когато водачът останал безмълвен, въпреки виковете на съпругата си, хората на Сабри въвели най-малката дъщеря на мъжа и също я привързали към леглото. Това бил ключовият момент. В рамките на следващите дванайсет часа майорът успял да обкръжи и разстреля останалите бунтовници.

След като лично се увери в достоверността на случая от свидетел, Кабаал разбра, че Сабри трябва да работи за него. Майорът бе човек с невероятната способност да се фокусира върху конкретната цел и да я преследва безогледно и жестоко, докато не я постигне: запазването на исляма, на всяка цена.

Защо? Кабаал отново си зададе този въпрос. Защо този офицер на държавна служба бе решил да прекрачи линията и да се превърне в защитник на исляма? Загадката не му даваше мира, но предпочиташе да се заиграва с нея мислено, по-скоро от любопитство, отколкото от някаква загриженост. Сабри преди всичко беше боец, човек на действието. Каузата оставаше на второ място. Кабаал беше готов — и всъщност го правеше — да заложи живота си на това заключение.

Изгубен в тези мисли, той не забеляза жената чак докато тя не застана пред него. Гаснещата светлина не му позволи да я разпознае веднага. Досега той беше виждал Халила Джахал само в бурнус, свободно падащото мароканско наметало, покриващо главата и тялото. В този момент, точно според инструкциите, жената носеше джинси, сандали и плътно прилепнала бяла блуза.

Големите кафяви очи, съвършената светлокафява кожа и дългата коприненочерна коса допълваха по безспорен начин изваяната фигура на Джахал. Повечето от вярващите в комплекса биха намерили облеклото ѝ за нетърпимо и нескромно, ала Кабаал бе прекарал достатъчно време на Запад, за да оцени сексуалността, която бликаше от нея, без да изпитва нужда да осъжда облеклото ѝ. Въпреки преоткритата си вяра, старите навици умираха трудно и той не се стърпя да ѝ направи комплимент:

— Ах, Халила, в уединението на своя дом би доставила неизмерими удоволствия на своя съпруг с прелестите си.

Тя посрещна уверено погледа му.

— Съпругът ми е мъртъв, Абу Лахаб.

— Сега той е в рая — отвърна Кабаал, комуто много добре бе известно, че мъжът на двадесет и три годишната жена е умрял в Афганистан, биейки се на страната на талибаните.

Сабри огледа оценяващо Джахал:

— Ще привлечеш вниманието на много западни мъже, ако продължаваш да се обличаш така.

— Дори по-добре — обади се Кабаал. — По-важното е, че ще мине за западна жена, ако е облечена по този начин.

— Ще се получи — произнесе убедено Джахал.

Кабаал ѝ кимна сериозно.

— Халила, не е нужно да отиваш, знаеш го, нали?

— Ще отида — отговори Джахал.

— Разполагаме и с други. Не е нужно да си ти.

Жената разтърси предизвикателно глава.

— Ще отида, Абу Лахаб. Съпругът ми би искал да го направя. Аз също го искам. Това е моят дълг. — Тя прехапа устни, след което тъжно се усмихна. — Това е моята възможност да служа.

Кабаал усети пристъп на меланхолична носталгия. Зад кафявите съблазнителни очи искреше такава очевидна интелигентност. А увереността и себеотрицанието само подсилваха привлекателността ѝ. При различни обстоятелства вероятно с удоволствие би постъпил както повеляваше почтеността и би се оженил за тази вдовица.

— Запозната ли си с плана? — попита Сабри. Бледосините му очи очевидно оставаха безразлични към красотата на жената пред него.

— Да, майоре — кимна Джахал, като за пръв път показва някакви признаци на уплаха от присъствието му. — Ще ме ваксинират на сутринта. Веднага след това ще тръгна с камиона. Ще летя през Танжер. Ще се сдобия с новите си документи в Париж.

— Известни ли са ти всички явки? — присви все така неубедено очи Сабри.

— Да, майоре — отговори тя. — Преди време прекарах няколко месеца в Париж. Френският ми е безукорен. Ще се слея с местните с лекота. — Беше произнесла последното без следа от каквато и да е самонадеяност.

— А оттам? — продължи да настоява Сабри.

— Прехвърлянето ми е уредено — каза Джахал. — Преди да изляза, ще дам възможност на кашлицата и треската да се усилят. Премислила съм всичко поне хиляда пъти.

Кабаал още веднъж си даде сметка колко силно възхищение изпитва от увереността ѝ в присъствието на двама мъже — рядка черта за толкова млада ислямистка. Реши, че ако беше израснала на Запад, най-вероятно щеше да се е посветила на феминизма. Почувства нов прилив на носталгия. През седемдесетте си беше лягал с една-две

феминистки в Лондон и с радост бе открил, че страстта им не се ограничаваше единствено до политиката на половете.

Майор Сабри остана загледан в мароканката в продължение на няколко дълги секунди.

— Добре — изплю най-последно, изглеждайки удовлетворен, но в никакъв случай радостен.

— Разбираш какво залагаме на карта, нали? — попита я Кабаал.

— Както вече казах, Абу Лахаб, запозната съм с плана за...

Той я прекъсна с махване на ръка.

— Не. Не. Не. Разбираш ли защо е необходимо да постъпим по този начин?

Тя кимна хладно.

— Ние сме под обсада, Халила — продължи Кабаал, макар че Джахал очевидно не се съмняваше в думите му. — Те разполагат с всички конвенционални оръжия. Тяхната армия лагерува пред портите на Тигър. Танковете и самолетите им се намират само на няколко километра от Мека. Разбираш това, нали, Халила?

— Да — отговори тя.

— Не съм умопобъркан. — Кабаал отмести очи, попарен от красивите ѝ, решителни черти. — Ако само имаше друг начин! — Раменете му се отпуснаха и той наведе глава. — Не искам да умираш. Не искам да умират повече хора.

Джахал протегна ръка, сякаш се канеше да докосне рамото му, ала пръстите ѝ замръзнаха във въздуха. Вместо това прокара ръка през косата си, сякаш такова бе първоначалното ѝ намерение.

— Трябва да бъде сторено — произнесе тя.

— Това е единственият път. — Кабаал прочисти гърлото си. — Не можем да им позволим да превземат светите ни места... да отнемат начина ни на живот... нашия Бог. — Той вдигна високо глава. — Ще познаят гнева му, дори само защото са опитали. Ще познаят гнева му чрез теб, Халила.

Погледна първо към безизразното лице на Сабри, после насочи очи към кимащата Джахал.

— И не ще има милост за онези, които се изпречат на пътя Му — предсказа Кабаал.

ГЛАВА 9

Регионална болница на Дзяюйгуан, провинция Гансу, Китай

Д-р Кай Хуанг седеше мълчаливо зад бюрото си и трепереше от ярост.

Само на трийсет и две, Кай Хуанг беше един от най-младите медицински директори в Китай и дори не му минаваше през ума да спира дотук. Ето че сега обаче кариерата му бе на косъм от пълния провал. Благодарение на вече покойния заместник-директор.

Той препрочете имейла на Пинг Ву и треперенето му се усили. По някакъв начин Хуанг винаги бе подозирал, че изпълненият с горчивина дребосък по някакъв начин ще се окаже ключът към собствената му гибел. Фактът, че Ву бе успял да го стори от гроба, още повече подсилваше гнева на директора. Така нямаше да му бъде дадено удоволствието собственоръчно да извие врата на заместника.

„Само ако бях действал по-рано!“, помисли си ядосано Хуанг.

Много добре знаеше до каква степен бе негодувал Ву, задето не са избрали него за мястото на директора. През изминалите пет години Хуанг неизменно и бдително беше наблюдавал своя заместник. По времето, когато Ву неочаквано бе направил обрат в своя живот, прескачайки от себеотрицанието на комуниста към сенчестата страна на спекулата, Хуанг започна методично да записва прегрешенията му в специална папка. Вероятно би се намесил и по-рано, но неуморните трудови навици на заместника му бяха вършили добра работа по време на дългите му отсъствия, свързани с кариерата му в Ланчжоу и Пекин.

Когато болницата се бе превърнала в епицентър на лечението срещу мистериозната вирусна епидемия, Хуанг беше принуден да признае, че Ву се е справил добре в негово отсъствие. Веднага след завръщането си от столицата Хуанг съзнателно се бе оттеглил, за да позволи на Ву да се справи с кризата, знаейки, че успехът му ще подпомогне неговата собствена кариера дори още повече. В случай на провал Ву щеше да се превърне в удобния жертвен агнец. Неприятният дребосък решаваше проблемите му изцяло.

Като се оставеше личната му неприязън настрана, Хуанг все още чувстваше неизмерим шок от онова, което Ву бе позволил да се случи. Особено при положение че заместникът ясно беше демонстрирал твърдата си решимост едва ли не собственоръчно да ликвидира епидемията. Никога, даже и на сън, Хуанг не си бе представял, че Ву би си позволил да припечелва от подобна ситуация.

Дори и в състоянието, в което се намираше в този момент обаче — паническа, инстинктивна нужда от самосъхранение, Хуанг разбираше, че предателството на Ву нямаше да се отрази само на неговата кариера. Ала докато продължаваше да се взира в подигравателното писмо на екрана пред себе си, постепенно започна да осъзнава, че имейлът беше адресиран единствено до неговия адрес. Освен ако Ву не бе разпратил писмото поотделно до различни хора или съзнателно беше изтрил листата с получателите — по-скоро невероятно, като се вземеха предвид ограничените му компютърни умения — заместникът изглежда бе завещал малката си мръсна тайна единствено и само на Хуанг.

Директорът остана замислен за дълго, преценявайки последиците от следващата си стъпка.

Който и да беше откраднал вируса, беше или мъртъв, или на практика неоткриваем, разсъждаваше той. Встрани от факта, че сам би подписал смъртната си присъда, каква полза би имало, ако уведомиш висшестоящите?

Кай Хуанг протегна разтреперана ръка към клавиатурата и натисна клавиша за изтриване.

Служба по гражданска сигурност, Небраска авеню, Вашингтон

Глезенът не спря да я боли, даже след като седна зад бюрото. Предпочиташе да обвини лошото време, разбира се, а не напредването на възрастта. Изглежда студът най-после бе върхлетял и Вашингтон, въпреки че все още беше средата на ноември. По време на кросовете в пет и половина сутринта вече не помагаха нито костюмът от ликра, нито ръкавиците, нито топлата шапка. А точно тази сутрин Гуен Савард бе успяла и да си изкълчи глезена в сумрака на зазоряването. Изглежда беше време да замени джогинга със залата за тренировки, което пък значеше още двайсет загубени минути в пътуване. „Така да

бъде“, помисли си тя. Директорското ѝ място в контрабиотерористичната програма и почти невъзможният и непредсказуем график вече я бяха принудили да се откаже от мястото в женския отбор по европейски футбол, но нямаше намерение да захвърля обичайния си сутрешен ритуал, въпреки трупашите се задължения.

Докато преглеждаше купищата електронна поща, Гуен мислено отдалечи болката в глезена от мислите си. Щом отговори на най-настоятелните съобщения, се включи в зоната с най-висока сигурност на системата по обслужване на Центъра за контрол на болестите.

Както обикновено, прекара следващите петнайсет минути в преглеждане на докладните от „горещите точки“ на планетата, наблюдавани от ЦКБ. В Западна Африка бяха засечени случаи на дизентерия, но с облекчение установи, че докладите за възможна епидемия от ебола в Нигерия говорят по-скоро в полза на тропическата треска. Не че и това беше за пренебрегване, но поне не ставаше дума за ебола.

Докато преглеждаше каталога от инфекции, заливащи планетата — резистентна на антибиотици туберкулоза, открита сред наркоманите в Ню Йорк, сифилис сред гей общността на Сан Франциско, устойчива на лечение с хлороквин малария във Филипините и така нататък — нещо ѝ напомни за горските пожари, бушуващи в Калифорния. Тъкмо когато успееха да потушат едно гнездо, на мястото му изникваха десет други. Същото се получаваше и с опитите на ЦКБ и СЗО в борбата им срещу неудържимото.

Савард поклати глава, мислейки за времето преди двадесет и пет години, точно преди появата на HIV и бактериите, устойчиви срещу всички познати антибиотици, когато някои учени на всеослушание бяха обявили, че войната срещу инфекциозните болести е спечелена — съкрушителна победа за медицинската наука. Колко бяха грешили само! В настоящия момент победата неминуемо клонеше в полза на микроорганизмите, а не обратното.

Гуен премести показалеца на мишката и щракна върху основното заглавие, отнасящо се до новия вирус, открит в Западен Китай. Следеше отблизо ситуацията, още откакто преди две седмици се бяха появили първите непълни доклади за фермери, развили атипични респираторни инфекции. Без особена изненада установи, че вирусът е

достигнал до малък град в Северозападен Китай, но си знаеше, че неприятностите тепърва предстояха. Разпространението в градовете беше епидемиологичният еквивалент на точката на запалване.

Реши, че е време да поговори с някого, който бе по-навътре в нещата относно тази епидемия. Някъде от дъното на спомените ѝ се мяркаше някакво име, но продължаваше да ѝ убягва. Придърпа старомодния „Ролодекс“, който държеше на бюрото си. Не беше прехвърлила картичките с имена, адреси и телефони и два пъти, когато връзката между мозъка и пръстите ѝ най-после се осъществи. Ето къде беше: д-р Ноа Халдейн, преподавател по инфекциозни заболявания в Джорджтаун и експерт по патогените в СЗО. Бяха се срещали само веднъж, шест месеца по-рано, по време на една конференция, където и двамата бяха изнасяли лекции. Въпреки че неговите лекции бяха изпълнени с анекдоти и общо взето звучаха непочтително, много добре си спомняше смразяващото му описание на факта колко зле подготвена е планетата за пандемията, която, според неговите уверения, бе неминуема. Не успяваше да си припомни лицето му, но по някакъв начин имаше спомен, че е бил красавец. А в разговора им по-късно дори беше отказал да приеме приписваните му заслуги в успеха в борбата с епидемията от ТОРС в Далечния изток.

Ако някой в СЗО следеше събитията около тази епидемия, това със сигурност трябваше да бъде Халдейн. Почукването на вратата я спря, тъкмо когато посягаше към телефона.

— Влез — каза тя.

Алекс Клейтън, заместник оперативният директор към ЦРУ, влезе в кабинета ѝ с такава увереност, сякаш Гуен бе очаквала пристигането му цяла сутрин.

Савард натисна един бутон на клавиатурата си, за да затвори сайта на ЦКБ. На мястото му изникна скрийнсейвърът, който отдавна смяташе да смени — тя и Питър, прегърнати на финала на Вашингтонския маратон. На гърдите ѝ беше закачен състезателен номер.

Тя се изправи. Болката в глезена рязко плъзна нагоре по крака ѝ, но успя да потисне присвиването си повече по рефлекс. Едно от основните ѝ убеждения беше, че за една жена в горните ешелони на властта във Вашингтон е недопустимо да демонстрира публично проява на слабост или неспособност за справяне със ситуацията.

— Очаквах ли те? — попита тя.

— Трудно е да се каже — отвърна с широка, предизвикателна усмивка Клейтън. — Но срещата ни не влизаше в програмата.

Клейтън носеше черен костюм с три копчета с маслинозелена риза с отворена яка, която подчертаваше тъмнозелените му очи и средиземноморския му тен. Гелът в косата, костюмът на Армани и съвършените допълващи аксесоари го караха да изглежда като идеалния „метросексуален“ тип — добре възпитан, праволинеен мъж с цялата суетност и увлечение по модата на типичния хомосексуалист.

Гуен знаеше, че Клейтън е наследил тъмните си черти от своя баща, по произход грък. Веднъж дори се бе поинтересувала от историята на бащиното му име (бейзбол и ябълков пай). Той беше обяснил, че току-що емигриралият му баща решил да американизира името си от оригиналното Клатополис в напразен опит да се вмести по-добре в малкото пенсилванско градче, където живеели.

Гуен отново се отпусна на стола, благодарна за възможността да прехвърли тежестта от глезена си.

— Как е, Алекс?

Клейтън седна в креслото срещу бюрото ѝ. Разкопча самото си, кръстоса крака и щом се настани възможно най-удобно, попита:

— Имаш ли минутка?

— Не — отговори през смях тя. — Но давай.

— Мислих върху думите ти по време на срещата миналата седмица.

— Така ли?

— За това как терористите биха могли да сложат ръка върху ТОРС.

— И?

Усмивката беше изчезнала от устните на Клейтън.

— Това ме тревожи.

— Много добре — кимна Савард. — Както и трябва да бъде.

Клейтън цъкна с език, преди да продължи.

— Гуен, през последните дни прихващаме доста разговори по мобилни телефони.

— Терористи?

— Така смятаме.

— Кой са те?

Клейтън сви рамене.

— Не сме сигурни.

— Това не помага особено, Алекс.

— За бога, Гуен, никой от тях не е вдигнал телефона и не се е представил досега: „Ало, говори терорист Х“ — отсече нетърпеливо Клейтън.

Гуен невъзмутимо се облегна в креслото си.

— Работата ти едва ли щеше да бъде особено трудна, ако постъпваха по този начин.

Заместник-директорът се усмихна.

— Голфът и ходенето по срещи ми се струват достатъчно предизвикателство. Кой е казал, че искам и работата ми да бъде такава? — Изражението му се смрачи отново. — Разбираш ли, хората очакват от нас да знаем какво се случва във всяка миша дупка по планетата, но това е невъзможно. Ние сме шпиони, Гуен, никой от нас не гадае с кристална топка.

— Не можете да бъдете навсякъде по едно и също време, а?

— Не е само това. — Той отвратено поклати глава. — Днешните врагове доста приличат на буболечките, които изучаваш под микроскопа си.

Тя се наведе намръщено напред.

— В какъв смисъл?

— През осемдесетте, когато постъпих на работа в ЦРУ, врагът беше ясно определен. Съветският блок и още няколко отцепили се държавици. — Той въздъхна. Гуен си помисли, че е започнал да й звучи като една от онези останки от старото ЦРУ, които наистина тъгуваха по времето на Студената война и постоянната й заплаха от ядрено унищожение. — Естествено, разполагаха с оперативни работници по целия свят и положението никак не беше розово. Но въпреки всичко връзката помежду им съществуваше, макар и не пряко. Имаше командна структура. Човек можеше да съсипе цяло оперативно звено, успявайки да разгадае дори и част от пъзела.

— А сега не е така? — попита тя.

— Вземи Ал Кайда за пример — каза Клейтън. — Тези фанатици се размножават като бактерии, поддържат свои собствени „клетки“. Колонии вероятно би била по-точната дума, ако се придържахме към микроаналогии. Всяка колония функционира напълно независимо от

останалите. Вече не съществува традиционната йерархия на КГБ или каквато и да е държавно контролирана политика на действие — прибави с още една меланхолична въздишка. — Тези колонии са изцяло самодостатъчни. Финансират се сами, действат сами, имат свои собствени водачи. Успееш ли да свалиш някой от тях, почти сигурно не си постигнал абсолютно нищо с останалите. Понякога ми се струва, че съм на път да полудея. Все едно да отрежеш главата на Хидрата само за да откриеш, че на мястото ѝ са изникнали нови две.

Гуен бе малко изненадана от страстта, с която Клейтън разкриваше душата си пред нея. Обикновено представителят на ЦРУ следваше ролята си на безукорния кавалер, невъзмутимия „супершпионин“ — всичко това подправено с очарователно чувство за хумор. Внезапно почувства силна симпатия към него, осъзнала, че независимо от начина, по който изглеждаха нещата, нищо от случващото се не беше просто игра за него.

— Гуен, никой не си спомня успехите ни при неутрализирането на терористични звена, независимо дали се е случило в Ню Джърси или в Пакистан. Всички си спомнят провалите.

Савард знаеше, че Клейтън намеква за единадесети септември, но не направи коментар.

— Какво общо имат приказките на хората с безпокойството, което изразих? — попита тя.

— Може би нищо — сви рамене той. — Но подслушахме части от разговори, свързани с транспортирането на лабораторно оборудване. Поне това сметнахме, че беше темата на разговора. Трудно е да се твърди каквото и да е със сигурност.

Савард кимна.

— Нещо друго?

— Да, миналата седмица проследихме доставка на високотехнологично лабораторно оборудване — инкубатори, центрофуги, защитни костюми и други помощни средства — от Германия за Алжир. Източниците ни в Алжир обаче не успяха да открият заявки, направени от местните болници или лаборатории. И което е още по-неприятното, изглежда, цялата доставка е успяла да изчезне веднага след пристигането си.

— Успяла да изчезне? — Гуен прехапа устни. — Звучи ми като сериозно количество. Как така просто ще изчезне?

— Шегуваш ли се, Гуен? — Клейтън се облегна в креслото си и се засмя с горчивина. — Говорим за Африка. С достатъчно пари и връзки можеш да накараш дори Кения да изчезне безследно.

Савард остана загледана в екрана на компютъра, изобразяващ самата нея, заключена в прегръдките на отдавна низвергнатия си съпруг. Без да вдига очи, тя попита:

— Какво следва?

— Съсредоточаваме усилията си в Африка. Дори изпращаме агенти, за да видим дали ще успеят да изровят нещо. — Той разхлаби яката на ризата си. — Имаме изненадващо добри връзки с Алжир и Северна Африка.

— Но?

— Източна Африка. — Той направи жест с ръка, в чийто смисъл явно прозираше, че половината африкански континент си остава извън възможностите им.

— Трябва да уведоим министерството — каза Гуен.

— От моя страна вече всички са в течение — сви рамене Клейтън, имайки предвид директора на ЦРУ. — Онова, което смяташ да кажеш на службата по гражданска сигурност, си е твоя работа.

Тя кимна отнесено.

— Ще споменем ли за всичко това пред седмичния съвет? — попита той.

Тя поклати глава.

— Какъв е смисълът? Няма кой знае колко за споменаване, нали?

— Нямам възражения. Колкото по-малко имам за казване пред Мойра и останалата част от веселящите във ФБР, толкова по-щастлив се чувствам. — Той се ухили и тихата му самоувереност отново изплува на повърхността. — Знаеш ли, сега ми хрумва, че можем допълнително да изясним нещата и над чиния суши и няколко сакета?

Гуен не успя да се сдържи и също се усмихна.

— Навярно си чувал, че има голяма вероятност в несготвената риба да се завъдят всякакви видове гадни организми.

Клейтън завъртя очи.

— Точно сега ми се струва, че най-малко е ред да се тревожим за качеството на несготвената риба.

— Предполагам — отвърна тя. — Но едва успях да свикна с празнотата в апартамента си, Алекс. Не съм сигурна дали вече съм

готова за стъпката със сушито и сакетото.

Той скочи на крака и с вид на засрамен се плесна по челото.

— Ама какво си въобразявам? Напълно бях забравил за правилото „Минимум-шест-месеца-преди-да-пробваш-японска-храна-след-скъсване“! — Клейтън се упъти към вратата. — Все пак предложението ми си остава — подхвърли през рамо, без да се обръща.

След като остана сама, Гуен отново обърна поглед към неудобната снимка на екрана. „Какво толкова можеше да се обърка, ако излезеш на вечеря с красавец“, помисли си тя. Протегна ръка към мишката и си поигра малко с опциите, за да избере нов скрийнсейвър: снимка на гнездото на червеношийка, в което малките птичета тъкмо разчупваха черупките на яйцата си. Може би беше малко прекалено и дори сладникаво, но какво пък толкова. Точно сега ѝ трябваше тъкмо това. Като се изключеше катастрофата, която ги грозеше през идната седмица, нищо не ѝ пречеше да му се обади и да излезе с него. Реши да постъпи точно така.

Отново отвори сайта на ЦКБ и дочете доклада за глобалния контрол на заразите, но нещо ѝ пречеше да се съсредоточи. Общите черти между информацията за новия вирус в Китай и тези от ранните дни на ТОРС сами се набиваха на очи. Само дето предишния път в уравнението не присъстваха липсващи лабораторни доставки за Африка, които допълнително да утежняват тревогите ѝ.

ГЛАВА 10

Кайро, Египет

Ахмед Елейш, сержант от полицията в Кайро, седеше на дивана във всекидневната си, облечен в домашния си халат и четеше неделния вестник. Двамата с жена му Самира тъкмо се бяха прибрали от фаджр, сутрешната молитва в джамията. Двете им големи дъщери бяха излезли, за да „напазаруват набързо“, което означаваше, че Елейш нямаше да ги види преди вечерта. Времето беше слънчево, но не прекалено горещо, и Елейш реши, че пред него се очертава идеалната мързелива неделя.

Като се изключеха бездомните и супербогаташите, останалата част от осемнайсетте милиона жители на Кайро живееше в апартаменти. Семейството на Елейш не правеше изключение. Те се бяха преместили от малкия си апартамент с една спалня в модерен, разположен на деветнадесетия етаж апартамент с две спални в сърцето на Кайро. Събитието се бе случило две години по-рано, когато, с помощта на спестяванията на една от дъщерите си и свои лични пари, Елейш бе успял да събере сумата за депозита. Новият им дом бе неговата гордост и радост. Често обичаше да казва на жена си и дъщерите си, че ако Аллах няма нищо против него, ще го остави да изживее живота си в този апартамент.

Все още в черната си рокля от сутрешната служба, Самира Елейш гладеше дрехите му за идната седмица.

— Какво ново из Кайро, Ахмед? — попита тя.

Следователят вдигна поглед от вестника. Топлите ѝ големи очи и аристократичните черти отново накараха сърцето му да се присвие. Вместо да остарее, лицето ѝ сякаш бе станало още по-благородно през изминалите трийсет и две години от сватбата им. Дори посивелите коси подчертаваха красотата на възрастта ѝ. За разлика от съпруга си, Самира бе успяла да запази все същата слаба фигура през цялото време на брака им.

Елейш сви рамене и отгърна шумно вестника.

— Корупция. Надхвърляне на бюджета. Дребни скандали. Накратко, нищо ново.

— Липсата на новини е най-добрата новина — каза Самира, като остави настрана една фланелка и се зае със следващата дреха от купчината.

— Хмм — измърмори някакво съгласие Елейш и отгърна на нова страница.

Заглавието на нея моментално прикова вниманието му: „Издателски магнат реорганизира арабските вестници“. Под заглавието, почти една трета от страницата бе заета от снимката на Хазир Кабаал. Загледан в самодоволната му усмивка и скъпия италиански костюм, Елейш усети как нещо в стомаха му се стяга на възел. Прииска му се да затвори вестника и да забрави за Кабаал през почивния си ден, но не можеше да отдели очи от статията. В нея се описваше как с последния вестник, който бе закупил, Кабаал е успял да сложи ръка на консервативния печат в целия арабски свят. Внезапно идеалният ден на Елейш се смрачи от надвиснали облаци.

— Ахмед? — обади се Самира, разпознала намръщеното изражение на лицето на съпруга си.

— Хазир Кабаал — произнесе тихо той.

Самира поклати бавно глава и въздъхна:

— Нека не говорим за него днес.

Елейш показва вестника на жена си.

— Ето го тук, на втора страница — рече той.

— Какво е намислил пак? — поинтересува се спокойно тя, без да отмества очи от заниманията си с ютията.

— Купил е още един вестник — размахва изданието в ръката си той. — Можеш ли да си представиш, Мири? Съвсем скоро мнението му ще бъде единственото, което хората по улиците ще четат. А после какво?

— Хората не са глупави, Ахмед. — Самира бе спряла да глади. Тя докосна с пръсти медальона на врата си. — Такива като него може и да вдигат най-много шум, но те не говорят от името на народа.

— Не след дълго и това ще стане — измърмори ядосано той.

Откакто го бяха простреляли, Елейш проявяваше към Кабаал неотклонен интерес, който граничеше с мания. Осем години по-рано той, заедно с други служители на реда, бе атакувал дома на

фундаменталист, участващ в заговор за убийството на членовете на гостуваща европейска делегация. Веднага след като нахлу през вратата на апартамента, буквално беше отнесен обратно към стената от изстрел на пушка, изгърмяла на пет крачки от него. Бяха го спасили единствено две неща — кевларената бронежилетка и близостта с нападателя. Особено последното, тъй като липсата на разстояние помежду им не бе позволила на шрапнелите да се разпръснат както трябва. Двама от колегите му и всички четирима терористи бяха намерили смъртта си в онази престрелка.

Няколко седмици по-късно, когато вече успяваше да си поеме дъх, без да изпитва усещането, че през гърдите му преминава дърворезачка, Елейш бе започнал да разследва случая. И беше открил, че трима от четиримата терористи са работили във вестници, собственост на Хазир Кабаал. Елейш отказа да приеме тази информация като обикновено съвпадение. И макар така и да не бе успял да свърже Кабаал по неоспорим начин със заговора за убийствата, беше открил, че той и неговите вестници имат връзки с някои екстремистки ислямски елементи, между които и джамията Ал Футух на шейх Хасан.

— Мири, той няма да спре, докато не посрами религията ни пред целия свят — въздъхна Елейш. — Или дори по-лошо.

— Зная, Ахмед — произнесе търпеливо Самира.

— Пак започнах, нали? — изкиска се Елейш, разбрал накъде духа вятърът. Въпреки всичко, нямаше как да се удържи, когато ставаше дума за Кабаал. — Той въплъщава най-лошото от тези екстремисти и тяхното така наречено Мюсюлманско братство.

Самира затвори очи и кимна. Елейш знаеше, че е чувала речта му поне стотина пъти, но трябваше да си го изкара:

— Съвсем малко на брой са, но благодарение на тях целият свят свързва исляма с бомбите и тероризма. — Той разтърси плътно стиснатите си ръце пред себе си. — Подобните на него са най-лошите на този свят! От удобството и безопасността на своите домове и палати те раздухват пламъците на горчивината и насилието сред бедните и онеправданите. Изпращат глупаците с промити мозъци да се самоубиват и с това да отнемат живота на невинните. — Гласът му стихна и той сведе очи към дивана. — Те позорят нашата вяра, Мири.

Карат исляма да изглежда жесток и отмъстителен в очите на света, докато всъщност той няма нищо общо с този образ.

— Просто поредният дясно настроен вестник — произнесе внимателно Самира.

— Купува ги един по един и скоро ще ги притежава всичките — измърмори Елейш, като отново се върна към статията. Докато четеше последния абзац, едно от изреченията прикова вниманието му. — Слушай това, Мири — каза на жена си и отново размаха вестника. — „Не успяхме да намерим Хазир Кабаал за коментар, тъй като през последната седмица той е на почивка извън Египет.“

Самира остави ютията.

— Е, и?

— През изминалите осем години така и не видях Кабаал да си позволява почивка — каза Елейш. — Този човек е работохолик.

Самира остана вгледана в съпруга си в продължение на няколко секунди.

— Има и нещо друго, нали, Ахмед?

— Работата ми е да научавам кога Кабаал напуска страната — призна смутено Елейш. — Но не съм чувал да е заминавал някъде.

Устните на Самира се раздалечиха в усмивка, в която Елейш разпозна едновременно възхищение и раздражение.

— Какво си намислил, Ахмед?

Елейш сви рамене.

— Смятам да открия къде е.

Тя го изгледа, без да обели дума.

Той сгъна вестника и го постави на дивана до себе си.

— Мири, бил съм следовател през по-голямата част от живота си. Разбирам си от работата. Това е единственото нещо, в което ме бива.

— Хайде, хайде — заблестяха очите на Самира. — Доста те бива за баща, а не си за изхвърляне и като съпруг.

Елейш се усмихна, но когато отново заговори, тонът му беше сериозен:

— Имам усещането, че Хазир Кабаал е намислил нещо. Нещо лошо. Не мога да обясня защо имам това усещане, но знаеш, че предчувствията ми рядко ме лъжат.

Усмивката напусна устните на Самира. Тя кимна.

— Отиди и открий къде е и какво е намислил. Но, Ахмед... — Гласът ѝ се поколеба.

— Да? — попита той.

— Никога не забравяй какво се случи с теб предишния път, когато пресече пътя му. Нашите момичета се нуждаят от баща. А аз не желая да бъда вдовица. — Лицето ѝ беше напрегнато, а очите ѝ го пронизваха. — Ахмед Елейш, внимавай с този човек.

Харгейса, Сомалия

Въпреки че трябваше да става само след няколко часа, Халила Джахал така и не бе успяла да заспи. А и като оставеше настрана ясното съзнание за предстоящото в бъдеще заразяване с вируса, непрестанните хлипове на момичето до нея не помагаха особено.

За разлика от мъжкото отделение в комплекса, където нямаше прегради, при жените имаше завеси, които отделяха леглата в малки стаи, толкова тесни, че трябваше да седат, за да могат да се облекат сутрин. В комплекса имаше повече от двайсет жени. На Халила се бе паднало легло в съседство с това на Шарифа Ша'рауи. В Кайро Халифа и Ша'рауи бяха разменили едва няколко думи, ала сред сомалийската пустош приятелството им бързо бе укрепнало. Съвсем естествено за нея, Халила бе приела ролята на по-голямата сестра, грижеща се за емоционално нестабилната си съседка — момиче с кръгло лице и черни къдрави кичури.

Когато ѝ стана ясно, че Шарифа няма да спре да хлипа, тя се измъкна от леглото и отмести завесата, която ги разделяше. Коленичи до леглото на приятелката си и нежно попита:

— Шарифа?

— Толкова съжалявам, Халила. — Ша'рауи привидно се успокои и започна да подсмърча, ала сетне отново избухна в плач.

Халила стисна ръката ѝ.

— Може ли да легна при теб? — попита тя.

Шарифа кимна в знак на съгласие, а мароканката побърза да се качи при нея. Въпреки че никоя от тях не беше особено едра, леглото бе толкова тясно, че им се налагаше да лежат на една страна, за да се поберат. Дори сгушена до рамото на Шарифа, Джахал все пак усещаше как остро дърво на страничната дъска се впива в задните ѝ части и

едната ѝ плешка. Усети и че възглавницата под бузата ѝ е мокра от сълзите на момичето.

— Какво има? — попита тя.

— Утре заминаваш — изхлипа Ша'рауи.

— Време е.

— Защо не си изплашена тогава? — попита Ша'рауи.

— Изплашена съм — потърка рамото ѝ Джахал, благодарна на възможността за чисто човешкия досег. — Но какво мога да сторя? Сам Бог ме е избрал за тази мисия.

— Само че не Бог, а мъжете са те избрали — произнесе Ша'рауи. После сграбчи ръката ѝ на рамото си. — Не исках да кажа това — каза бързо. — Нали разбираш, просто понякога...

— Зная, Шарифа — успокои я Джахал и я стисна по-силно. — Понякога мъжете постъпват глупаво. — Замълча, след което добави по-тихо: — А понякога са изпълнени с омраза и са много опасни.

Ша'рауи се изкиска нервно.

— Но не и Абу Лахаб — продължи Джахал. — Шейх Хасан ми го обясни. Абу Лахаб се бори по единствения възможен начин, за да запази вярата ни.

— Но теб, Халила — започна отново да подсмърча Ша'рауи. — Каква загуба...

— Това е наше задължение, това е чест за нас... да служим на Бог. — Тя замълча. — Замил щеше да се съгласи с мен. Зная го.

Ша'рауи я погледна през рамо. Джахал не успяваше да различи лицето на другата жена в почти пълния мрак, но усещаше и долавяше топлия ѝ дъх с мирис на чесън.

— Аз трябва да отида на твое място, Халила — произнесе искрено тя.

Халила погали бузата на Шарифа, усещайки старите белези от акне.

— Искам да го направя — каза ѝ.

— Но, Халила, ти си толкова красива и умна — продължи Ша'рауи с несигурен глас. — А аз — глупаво бедно момиче, за което никой мъж не би се оженил. Нямам нито съпруг, нито деца, за които да живея.

— Тихо, Шарифа. Не ми харесват такива приказки. — Джахал отмести ръката си от бузата на момичето. — Жените не бива да живеят

заради мъжете или децата си. Ти си специална. Ти служиш на Бога. — След което прибави почти шепнешком: — Освен това мъжът ми е мъртъв.

— Моля те, Халила, разкажи ми още за Замил — помоли Ша'рауи.

Джахал бавно поклати глава.

— Толкова ли те боли, като мислиш за него? — попита момичето.

Джахал сви рамене. Болката нямаше нищо общо. Всеки един миг за нея беше като да ходи със забит в гърба ѝ нож, толкова силно бе усещането за загуба, но вътре в себе си беше решила да не обсъжда с никой друг спомените за съвършения им живот със Замил. Знаеше, че само ако запази тези спомени за себе си, те ще си останат все така интимни и силни в съзнанието ѝ.

Ша'рауи потърси ръката ѝ и здраво я стисна.

— Нямах право да искам това от теб...

— Замил не искаше да ходи в Афганистан, но чувстваше, че дългът го зове — прекъсна я спокойно Джахал. — Той беше учен, а не войник. — Все още пазеше в ума си картината на мършавия си, красив съпруг, зает да опакова тежките си книги, които смяташе да отнесе със себе си в една пещера, наред една непонятна война. — В нощта, когато прекоси границата между Пакистан и Афганистан, разбрах, че съм бременна.

Едва когато Джахал отново чу риданията на Ша'рауи, тя разбра, че и по нейните бузи се стичат сълзи.

— Десет дни по-късно пометнах — продължи бавно. — Всички се питаха защо ли скърбя толкова за дете, което съм носила в себе си едва няколко седмици, но аз знаех.

— Знаеше какво?

— Че това е знак — отговори Халила. — Седмица след това научих, че Замил е бил убит от американска бомба, която унищожила пещерата му в същия ден, когато пометнах. — Гласът ѝ бе одрезгавял. — Точно същия ден.

Ша'рауи стисна ръката ѝ още по-здраво, но не каза нищо.

— Приех съдбата, която Бог ми бе отредил — продължи Джахал, чувствайки как увереността в нея укрепва. — Положих клетва да направя всичко по силите си за каузата. Да ѝ се отдам по начина, по

който го правеше и Замил. Малко след това шейх Хасан ме представи на Абу Лахаб. И ето ме тук, с теб.

Ша'рауи все още подсмърчаше.

— Но ще ме оставиш на сутринта. А заедно с теб...

— Изслушай ме, Шарифа... — Халила измъкна ръката си от нейната и отново я постави на бузата ѝ. — И без мен ще се справиш чудесно. Абу Лахаб ще се погрижи за вас.

Ша'рауи преглътна.

— Толкова много ще ми липсваш.

— И ти на мен. — Джахал леко я потупа. — Шарифа, искам да ми обещаеш нещо.

— Какво?

— Че ще се държиш настрана от майора.

— Майор Сабри? Защо?

— Той не е като нас. — Тя замълча. — Не е глупав, но...

— Но?

— Спомняш ли си какво ти казах за мъжете? — попита я Джахал.

Ша'рауи кимна.

— Че някои от тях са пълни с омраза?

— И са много опасни — каза сериозно Джахал. — Точно като майора.

ГЛАВА 11

Партийният дом, град Дзяюйгуан

Подобно на всичко, датиращо от времето на Културната революция, което беше виждал досега, и тази заседателна зала се струваше на Ноа Халдейн някак... сурова. Реши, че ако прозорците на стената зад него бяха големи дори наполовина колкото намусените черно-бели портрети на партийни функционери, окачени на другите стени, помещението вероятно щеше да изглежда по-малко потискащо.

Седеше зад голямата правоъгълна заседателна маса, настанен между Дънкън Маклеод и Мили Юйен. Хелмут Щрайхер се намираше от другата страна на масата, точно до градския генерален директор по здравеопазването, Юнг Се Чой. Пред тях бе разгърната детайлна карта на града с огромни размери. Юнг Чой беше мъж към четиридесетте, с гъста коса и тънки мустачета, които безуспешно се опитваха да прикрият белега от защита разцепена устна. Д-р Кай Хуанг, младият директор на регионалната болница, седеше откъм далечната страна на Чой и разсеяно си играеше с писалката. Двамата говореха доста сносен английски, а когато се налагаше, Мили Юйен се включваше в ролята на преводач.

Щрайхер прокара пръст по картата.

— Тук — излая той с острия си немски акцент. — Всички данни сочат, че случаите на предаване на вируса са възникнали най-напред сред хората, живеещи в зоните, оцветени с червено. — Посочи северния край на града, където няколко квартала бяха оцветени в този цвят. — Сините линии представляват буферната зона. — Пръстът му се плъзна по един четириъгълник, ограждащ червените квартали заедно с още няколко неоцветени.

— Шибана страхотия, Щрайхер! — ревна Маклеод. — Без съмнение всички тези Тифоидни Мари^[1] ще си имат едно наум, преди да пресекат мъничките червени и сини линии.

Щрайхер намести кръглите очила в стил Джон Ленън, които допълнително подчертаваха стряскащо светлите му очи.

— Предполагам, доктор Маклеод, разбирате поне донякъде необходимостта от овладяване на огнища на епидемии посредством разделяне на участъци? — попита с едва загатната снизходителност в гласа. Той описа кръг около червената зона с пръста си. — Освен тези, не е имало други потвърдени случаи. Нали така, господин Чой?

Чой закима сериозно.

Щрайхер посочи синята линия:

— От вчера местните власти са поставили под карантина и цялата зона зад синята черта.

— Карантина, разбира се — обади се отново Маклеод. — Спомням си чудесната карантина, която си имахме в Торонто по времето на ТОРС. На заподозрените източници беше наредено да си останат у дома и да носят маски, но някои от тях просто си бяха излезли, за да отидат на работа.

Генералният директор по здравеопазването поклати глава.

— Никой не излиза — подчерта той. — Армията пази срещу това.

— Господи, обичам диктатурата по време на епидемия! — каза Маклеод. — Прави работата ни толкова по-лесна.

Щрайхер кимна, сякаш вземаше думите на шотландеца напълно сериозно.

— Карантината би трябвало да ограничи разпространението в града. Предполага се, че инкубационният период е от три до пет дни. От седемдесет и два до деветдесет и шест часа ще знаем със сигурност дали заразата се е разпространила отвъд синята линия.

— Кога е бил регистриран първият случай на проява на вируса в Дзяюйгуан? — попита Халдейн.

— Преди пет дни — отговори с писклив глас Чой.

— И колко са случаите досега?

Д-р Хуанг се обърна към Юйен на мандарин.

— Седемдесет потвърдени, четиридесет и пет непотвърдени, двайсет и пет починали — преведе тя.

— Пет дни и близо двеста случая — произнесе Халдейн замислено. — При такъв кратък период на инкубация, бих казал, че съм изненадан от слабото разпространение. Вероятно спокойно можем да предположим, че вирусът не се предава по въздушен път.

Дори и след като преведоха думите му, погледът на Чой остана празен. С помощта на Юйен, Халдейн обясни:

— За всички инфекции важат три начина за потенциално разпространение. Първо, прекият контакт. HIV и хепатит Б са примери за вируси, които изискват близък контакт. Вторият е по въздушно-капков път, като при обикновените настинка или грип. Когато заболялият пациент кихне или се закашля, големите слюзни капки пренасят вируса от човек на човек. Разбира се, тези капки са относително големи и падат на земята, така че за да се заразите трябва да бъдете в непосредствена близост. Последният и най-опасен начин е този по въздушен път. Едрата и дребната шарка са типичните примери. Като кашлят или кихат, хората разпръскват малки частици, които могат да останат във въздуха в продължение на часове и да се разпространяват надалеч посредством вентилационната система и пр. Последният начин способства разпространение на заразата, без да е необходим пряк контакт.

— *Ja* — съгласи се Щрайхер. — Заразата, предавана по въздушен път е равностойна на епидемиологична катастрофа. Но в случая със СОРК, изглежда, си имаме работа само с разпространение по въздушно-капков път.

Чой попита на английски с широко отворени очи:

— Това е много добре?

— Направо прекрасничко — отвърна Маклеод. — Както е тръгнало, може и да не умрем в близките няколко седмици.

Халдейн погледна косо към колегата си.

— Не помагаш много, Дънкън.

Мили Юйен вдигна колебливо ръка:

— Аз имам да кажа нещо...

— Моля, Мили... — подкани я Халдейн.

— Преди час се чух с Хонконгската надзорна лаборатория по въпросите на инфлуенцата — произнесе тихо тя. — Изолирали са вируса от серумните проби.

Поставил и двете си ръце на масата, Маклеод се изправи нетърпеливо.

— Не ни дръж в напрежение, Мили!

— Както и предполагаме, този вирус е сроден с вируса на грипа — каза Юйен.

Халдейн посегна с ръка към гърдите си.

— Но *не* е грип?

Тя сви рамене толкова недоловимо, че те едва помръднаха:

— Подтип е, но не е нито грип А, нито грип В.

— Какви други типове грип има? — попита Щрайхер.

Кай Хуанг хвърли писалката на масата и погледна към останалите.

— Испански грип — произнесе на английски тя.

Халдейн поклати глава.

— Аз също мислих по този въпрос, но не смятам, че това е Испански грип. Поне не същият вирус, който е причинил пандемията от 1918 година.

— Откъде си толкова сигурен? — попита Щрайхер.

— Поради простата причина че онази пандемия е обиколила планетата само за четири месеца в ерата преди комерсиалните авиолинии — обясни Халдейн. — Заразили се са поне един милиард души. Повече от петдесет процента от населението на света по онова време. Ако си имахме вземане-даване със същата буболечка, духът отдавна щеше да е избягал от бутилката. Съвсем ясно е, че СОРК не е толкова силно заразен.

— Откъде знаеш дали мерките за инфекциозен контрол, които имаме сега, не са предотвратили разпространението му? — попита Щрайхер.

— Или дали преди това испанският грип не е овършал една-две китайски провинции в продължение на няколко години, след което не е решил да си постави по-голяма цел? — посочи го с кокалест пръст Маклеод. — Възможно ли е същото да се случва и със СОРК? Като някакъв австралийски тийнейджър, просто да си точи зъбите, преди да хукне да празнува по света?

Халдейн съвсем бавно поклати глава.

— Вирусът е в града вече почти две седмици, а заразените са по-малко от двеста. Досега Испанският грип щеше да е минал през Дзяюйгуан като прериен пожар. — Той потупа масата. — Което е по-интересното, дори и през 1918-а смъртността от него е била само два процента. От друга страна, СОРК е много по-смъртоносен. Убива двадесет и пет процента от своите млади, здрави жертви. — Той разтърси глава. — Двадесет и пет процента!

— Значи СОРК не е испански грип? — попита Щрайхер.

— Възможно е да имат близка връзка, разбира се — сви рамене Халдейн.

Маклеод кимна.

— Може би си имаме работа с отдавна изгубената зла антисоциална сестра на испанския грип.

— Мисля, че можем да намерим отговора — произнесе тихо Юйен.

— И как точно? — обади се Халдейн.

Тя погледна надолу и без особена нужда попремести документите пред себе си.

— В американските лаборатории по патология има запазени тъканни проби от жертвите на вируса от 1918 година. Разполагаме с частично възстановен геномен строеж^[2]. След като вече знаем, че СОРК е член на семейството на инфлуенцата, можем да направим секвенция на този вирус с помощта на ДНК проби. След това ще ги сравним.

— Всичко си е като по учебник, Мили — усмихна ѝ се с разбиране Маклеод, — но секвенцията на вируса няма да помогне на хората, които умират днес, или на онези, които ще го прихванат утре.

Хората около масата закимаха.

Халдейн щракна с пръсти. Той се обърна към двамата китайски здравни служители:

— Как контролирате разпространението в провинцията?

Хуанг извърна поглед. Вдигна писалката си и отново започна да си рисува с нея.

С помощта на преводаческите умения на Юйен, Чой отговори:

— Въвели сме също толкова строги карантинни мерки във всички градчета и ферми в участък от триста и двайсет километра около града. Пътуванията във или извън територии със засечен потвърден случай през последните десет дни са забранени.

— Ами животните! — каза Халдейн.

Чой объркано сви рамене.

— Както и при Испанския грип, СОРК почти сигурно е продукт на зооноза, мутация на вируса посредством предаването ѝ от животни на хора. — Халдейн се наведе напред и забарабани с пръсти по масата, като говореше толкова бързо, че Юйен едва смогваше да предаде

думите му: — Обикновено прасето е мястото, където се получава смесването. В кръвта му вирусът от птиците среща своя човешки еквивалент и мутира. Наричаме го „масово преобразуване на генетичен код“. Тъй като прасетата са обичайният посредник, повечето от тези мутирали вируси са някаква форма на свинския грип.

— Разбирам — кимна Чой. — Но какво общо има това с нашата карантина?

— Общото е — каза Халдейн, — че се налага да избиете домашните животни. — Както направиха през миналата година във Виетнам и Корея по време на случаите на Птичи грип.

— Само прасетата?

Халдейн поклати глава.

— Не. Птиците са естествените преносители на инфлуенцата. Те развиват най-ясно изразената виремия, най-високо съдържание в кръвта, без да се разболеят наистина. Пилетата — всъщност всички селскостопански животни — трябва да бъдат жертвувани.

Чой се вторачи в специалиста от СЗО, а по лицето му премина вълна от сериозна загриженост. Юйен преведе изплашения му писклив отговор:

— Селското стопанство е един от най-важните отрасли в икономиката на провинцията. Гансу ще бъде съсипана, ако избием всички животни.

— А алтернативата? — разпери ръце Халдейн. — Представете си какво ще се случи с икономиката ви, ако СОРК се измъкне от Гансу и залее Китай и околните държави, избивайки един на всеки четирима здрави хора, изпречили се на пътя му?

Той огледа хората около масата. Останалите, дори Чой, закимаха в знак на съгласие, ала д-р Кай Хуанг отказваше да го погледне в очите. Вместо това се взираше в масата и като обезумял превърташе писалката между пръстите си. Халдейн се зачуди защо ли младият болничен директор изглежда далеч по-разтревожен, отколкото беше който и да е от тях.

Телефонът започна да звъни още докато се бореше с ключалката на малката си хотелска стая. Щом успя да я отвори, Халдейн направи две крачки и се хвърли към апарата.

— Ало? — произнесе, чувайки собственото си, останало без дъх ехо от другата страна на слушалката.

— Ноа?

Почувства силно разочарование, осъзнавайки, че това не беше гласът на жена му.

— О, здравей, Карен — каза той.

— Ами, здравей и на теб, страннико — рече неговата секретарка Карен Джаксън.

— Какво има, Карен?

— Разкажи ми всичко — каза развълнувано тя. — Как е в Китай? Как изглежда Великата стена?

— Нямам ни най-малка представа — отговори раздражено Халдейн. — Нали разбираш, още не съм се метнал на туристическия автобус, за да разгледам забележителностите. Малко сме притиснати от времето.

— Извини ме — промърмори тя. — Вечно забравям колко си зает, докато спасяваш света.

Халдейн се изкиска.

— Съжалявам, Карен, още не съм се оправил със смяната на времето. Честно, всичко, което съм видял досега от Китай, е хотелът, болницата и кметството. Не си заслужава дори да се споменават.

— Не, въпросът беше глупав — засмя се тя. — Разбира се, че си прекалено зает за това. — След което попита доста по тихо: — Как е там, Ноа? Страшно ли е?

— Да, малко.

— В безопасност ли си? — поиска да узнае Джаксън с обичайната за нея майчинска загриженост.

— Не се тревожа толкова за себе си — отвърна Халдейн, докато сядаше на леглото и се изтягаше така, че гърбът му да се облегне на таблата откъм главата. — Този вирус се оказа корав противник.

— Точно така казаха и те — произнесе тя.

— И кои са те? — поиска да узнае той.

— Хората от медиите — отговори Джаксън.

Той удари по леглото с юмрук:

— По дяволите! Вече е стигнало до новините?

— С малък шрифт на последната страница, поне за момента — отвърна тя. — Натъкнах се на малка статия в „Поуст“. Дори нямаше да

я забележа, ако не търсех кръстословицата.

— Е, това поне е нещо, предполагам — рече той. — За това ли ме потърси?

— Не. Търсиха те. Жената каза, че е важно.

— Коя жена?

— Доктор Гуен Савард.

— Защо името ми звучи познато?

— Стори ми се голяма клечка — обясни Джаксън. — А и от титлата ѝ може да ти се изкълчи езика. Директор на контрабиотерористичното звено към Службата за Гражданска сигурност.

— Сега се сещам. Среждали сме се на една конференция. — Освен това си спомняше пламенната ѝ енергия и хубавичката външност. — Какво иска?

— Не пожела да ми пошушне — отговори Джаксън. — Но ми остави поне четиридесет номера, на които можеш да ѝ звъннеш.

Халдейн затърси на сляпо с ръка по нощната масичка, докато не откри химикалка и бележник.

— Продиктувай ми първите два — каза той.

След като му изрецитира цифрите, тя попита:

— Кога се прибиращ?

— Веднага щом мога, Карен.

— Добре — рече Джаксън. — Сигурна съм, че много липсваш на малкото си момиченце.

„Не толкова, колкото тя на мен“, помисли си Халдейн, докато затваряше. Тъй като телефонът така и така му беше подръка, набра оператора.

Някой вдигна на второто позвъняване.

— Здравейте, домът на Халдейн.

Нов пристъп на разочарование, докато мозъкът му смилаше факта, че разговаря с тъща си, Шърли Долман, а не с жена си.

— Здравсти, Шърли, обажда се Ноа.

— Боже господи, говоря с Китай — каза Долман, сякаш ѝ беше звъннал целият свят. — Как си, Ноа?

— Чудесно — отвърна той. — Как са нещата у дома?

— Нещата са наред — отвърна с обичайния си сладникав тон тя. — Хлои спи. Но се боя, че Ана излезе с познат.

— С познат — повтори Халдейн. Той погледна часовника си и пресметна. В Мериленд минаваше десет вечерта. — Каза ли с кого? — попита.

— Не, всъщност не — отговори Долман. — Но спомена, че ще се прибере някъде след полунощ. Филмът бил от късните, нали разбираш. — А.

— Оставила си е мобилния телефон включен, в случай че имам проблеми с Хлои. Сигурна съм, че можеш да й звъннеш и на него, Ноа.

— Идеално, благодаря ти, Шърли. Всичко добро.

Халдейн остави слушалката обратно на вилката. Нямаше никакво намерение да звъни на мобилния номер на жена си. Не че вярваше, че изобщо е отишла на кино, но на кино или не, не можеше да се отърве от абсолютната си увереност, че Ана е с нея.

Почти се беше смрачило, когато местните власти уредиха кола, която да откара Халдейн и Маклеод в района под карантина в североизточната част на Дзяюйгуан.

Докато се взираше през прозореца, Халдейн неусетно започна да мисли за площад Тянанмън по време на студентските вълнения от 1989 година. Картините от онова време караха корема му да се присвие. Самият той също имаше своя дял в активистки студентски движения още докато следваше. Но докато студентите на Тянанмън се бяха изправяли срещу стрелковите отряди и гъсеничните вериги на танковете, в неговия случай ставаше дума за придружаване обратно до общежитието, където живееше.

В град Дзяюйгуан нямаше танкове, но камионите и военните коли бяха в изобилие. По улиците патрулираха маскирани войници, на чиито рамене демонстративно се полюшваха оръжия. Тук-там се забелязваха мускулести немски овчарки, опъващи каишките си. В отдалечения край на улицата беше прокарана бодлива тел, която отделяше напълно тази част на града.

— Тези момци не се шегуват, когато става дума за карантина — подметна Маклеод, докато с удивени очи оглеждаше сцената навън.

— Какво, по дяволите, си мислят, че правят? — каза Халдейн. Маклеод кимна.

— Правят го както трябва, Ноа.

Халдейн се намръщи към колегата си:

— Кажи ми, че не вярваш в това, което каза току-що?

— Как иначе биха успели да ги спрат? — Маклеод посочи през прозореца, сякаш имаше предвид отделни вируси, които си летяха из въздуха над бодливата тел.

— Карантина може да се постигне и с разумни мерки — възрази Халдейн. — Не е необходимо да изграждаш концентрационни лагери за жертвите!

Шофьорът им махна и посочи напред. Колата приближаваше към проход в бодливата тел.

— Виждате, хората влизат и излизат оттам.

С будката за караула, бариерата и безбройните маскирани войници наоколо, мястото повече приличаше на научнофантастичната версия на някой пропускателен пункт между Източен и Западен Берлин по време на Студената война. Още преди шофьорът да е изключил двигателя, Маклеод и Халдейн бяха изскочили навън, готови за действие.

Пред портала бяха спрели две линейки с широко отворени задни врати. Сред официалните представители Халдейн разпозна и Юнг Се Чой. Униформата му доста напомняше на официалните униформи, които носеха полицаите или пожарникарите в Щатите, и го караше да изглежда по-важен в сравнение с нервния бюрократ, на какъвто му беше заприличал по-рано. Естествено, раздърпаната косица и ясно забележимият белег на устната нямаше как да бъдат сбъркани.

Халдейн успя да го настигне пред портала.

— Здравейте, докторе — каза с лек поклон Чой.

— Господин Чой, какво става тук? — Халдейн посочи към бодливата тел и войниците.

Маклеод и шофьорът също се приближиха. Шофьорът започна да превежда въпросите на Халдейн, но Чой отговори на английски още преди мъжът да е свършил:

— Карантина. — Той сви рамене, демонстрирайки изненада, че ставащото не се разбира от само себе си.

— Това не е карантина — разтърси ядосано глава Халдейн, — а обсада.

Очевидно обкръжението и униформата също се отразяваха на Чой. И макар да разговаряха чрез преводача, във високия му глас се

долавяше авторитет и увереност:

— Правим онова, което вашият екип препоръча. Което е необходимо. Контролираме разпространението на вируса. Хората вътре — посочи отвъд бодливата тел — ще получат нужното внимание. Раздаваме храна и стоки от първа необходимост, а нашите лекари и сестри наблюдават състоянието им. Ако възникне спешен случай, ги транспортираме до болницата.

Докато Чой говореше, на портала се появиха двама фелдшери в защитни костюми. Щом бариерата се вдигна, мъжете без бързана забутаха количката към него. Наистина не си даваха кой знае колко труд. Пациентът на количката бе увит в черна торба.

Халдейн кимна към трупа на носилката.

— Това ли имавте предвид под наблюдение на състоянието им?

Не особено развълнуван, Чой отговори чрез преводача:

— Тази жена е била открита мъртва в апартамента си. Очевидно е отказала помощта на съседите си. Била е твърде изплашена, за да излезе навън, даже след като се е разболяла.

— Питам се колко ли още други са изплашени до смърт там вътре — изръмжа Халдейн.

Чой разпери ръце.

— Каква е алтернативата, доктор Халдейн? — преведоха думите му. — Нима предпочитате да позволим на вируса да се разпространи навън, да връхлети цял Китай и съседните му страни, убивайки един на всеки четирима, изпречили се на пътя му?

[1] Typhoid Mary (англ.) — название, употребявано за пренасящи заболявания хора, които са опасни за общественото здраве, защото не желаят да вземат необходимите мерки за излекуването си; прозвище на Мари Малон (1869–1938), ирландска емигрантка, пословична с това, че е била първият известен случай в Съединените щати на здрав човек, пренасящ заразата на коремния тиф. — Бел.прев. ↑

[2] Става дума за генетичен материал, възстановен от американските военни през 1998 г.; през 2005 г. изследователи обявяват, че са постигнали пълна генетична секвенция на вируса от 1918 г. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 12

Хотел „Палас“, Лондон, Англия

Всеки сантиметър от Халила Джахал пулсираше — от върховете на пръстите на краката до корените на косите. Трудно ѝ беше да прецени дали бе възможно човек да изпитва по-неприятна болка. Опитва да се помръдне, ала крайниците ѝ отказаха да се подчинят на заповедите на мозъка. Струваха ѝ се като изсъхнали клони.

Чаршафите на леглото бяха подгизнали от пот, но никога досега в живота си не бе изпитвала толкова силен студ. Тялото ѝ трепереше неконтролируемо. Кашлицата, започнала като слабо дращене в дъното на гърлото, сега я разтърсваше с могъщи, равномерни спазми. След всеки пристъп се чувстваше така, сякаш в гърлото ѝ бяха натъпкали възглавница.

Струящата през вертикалните ленти на щорите светлина подсказваше, че се е успала, макар да не беше абсолютно сигурна дали е прекарала изминалата нощ в сън, или в кома. Опитва да се помести отново и успя да се претърколи на една страна, след което отново се вцепени от изтощение.

„Моля те, Господи, дай ми сили“, отправи молитва тя.

Мълчаливо се прокле, задето не бе излязла предната вечер, когато все още контролираше ръцете и краката си. Д-р Азиз я бе инструктирал да изчака, докато треската достигне връхната си точка. От предишната нощ температурата ѝ не бе успяла да премине бариерата от 38,8 градуса по Целзий, като вместо това се задържаше около 38,3. Знаеше, че е достатъчно болна, за да направи опит да излезе, и все пак бе решила да почака. Би рискувала цялата мисия, ако смъртта ѝ бе настъпила през изминалата нощ. Какво щяха да правят тогава?

Вече нямаше достатъчно време, за да си позволи лукса на моралните задръжки, връхлетели я предишната вечер. Нейната задача не бе да съди, а да действа. Независимо от това обаче, идеята да пусне на свобода нещото, което в този момент поглъщаше тялото ѝ — до

степен, при която имаше усещането, че я сваряват отвътре навън — не ѝ даваше мира, също както и болката. Как беше възможно това да е Божията воля, зачуди се, докато се опитваше да повдигне краката си от леглото.

Треперенето утихна. От внезапната задушаваща жега, която изпита, заключи, че температурата ѝ се е покачила. Виждаше брадатото лице на съпруга си, плуващо във въздуха точно пред нея. Нямаше нищо против да халюцинира тъкмо него. В този момент отчаяно усещаше липсата на Замил.

Бяха играли заедно още като деца в нейното село, сгушени под сенките на пирамидите на платото Гиза. На момчетата и момичетата до единадесет години им беше забранено да бъдат заедно, но Халила отказваше да се подчинява на подобни забрани. И някак си бе убедила Замил да рискува бой с пръчка или дори по-лошо наказание в замяна на удоволствието да изследват заедно поречието на Нил и пустинята отвъд. Достатъчно благоразумни да не се противопоставят на бушуващите хормони в телата си, двамата поддържаха платонични отношения, като едновременно с това криеха връзката си от чужди очи още от младежките си години, докато с времето искрите не се превърнаха в нажежен до бяло огън.

Когато навършиха седемнайсет, техните бащи, без ни най-малка представа за отдавнашната им връзка, решиха да ги оженят. Халила и Замил бяха преизпълнени с радост. Халила смяташе, че всеки миг, който бяха прекарвали заедно, е бил сред най-ценните неща в живота ѝ, даже и годината далеч от близки и приятели, когато Замил беше учил в джамията в Париж. Съпругът ѝ споделяше наученото с нея — беше се посветил на строгата ислямска секта Уахаби. В началото не му беше лесно, но сред личното пространство на тясната им спалня под покрива на родителите му, вслушвайки се в добре обмисления ѝ скептицизъм, Замил бе успял да спечели ума и душата ѝ. Така и тя се беше преобразила в също толкова отдаден на вярата човек, колкото и той.

След това дойде 11 септември и нападението на Съединените щати над Афганистан. Когато до тях достигна призива да се присъединят към борбата на техните братя талибани, Халила го умоляваше да не заминава. Много добре знаеше какво очаква нейния

смирен, отдаден на книгите съпруг. И макар да не го признаваше, той също бе наясно, но просто не бе пожелал да загърби дълга си.

По-късно, когато сърцето ѝ почти бе останало без кръв от едновременната смърт на Замил и детето им, Халила прие да следва пътя, който Бог бе избрал вместо нея. Никога повече нямаше да носи децата на Замил или на когото и да било друго, но поне имаше правото да се закълне, че ще следва пътя Му. Ето как посвети живота си на каузата на Замил. По същото време бе открила и напътствията на един от неговите учители, шейх Хасан. И пак чрез него се бе свързала с Хазир Кабаал и хората му.

Докато траеше обучението и изготвянето на плана, нито веднъж не бе поставила под въпрос мисията си. Въпросите се появиха едва по-късно, в момента, когато треската ѝ стигна изпълнената си с кошмари връхна точка в една влажна лондонска хотелска стая. Тогава се появиха съмненията и въпросите дали средствата се оправдаваха от целта.

Плуващото във въздуха лице на Замил изчезна. Лишена от близостта и подкрепата му, лишена от неговите обяснения, Халила усети, че изведнъж е изгубила почва под краката си. Стаята се смрачи и тя отново потъна в сън.

Шест часа по-късно се събуди от жестоки спазми. Треската отново се завръщаше. Имаше чувството, че върху гърдите ѝ са поставили тежък камък. Налагаше се да диша два пъти по-бързо, за да не се задуши. Периодите на кашлицата станаха два пъти по-дълги и започнаха да се появяват по-често. Поне ръцете и краката ѝ се подчиняваха отново. Погледна към часовника: 16:28, времето ѝ изтичаше.

Без да си позволи втора възможност, за да размисли, тя се надигна от леглото. Според плана, не трябваше да се къпе и се налагаше да носи предизвикателните западни дрехи, които бе демонстрирала на Кабаал и неговия касапин в сомалийската пустиня. Доближи се със залитане до огледалото. Тъмната ѝ кожа бе побеляла; онова, което преди можеше да мине за привлекателно, сега я караше да изглежда болнава. С разтреперана ръка нанесе още руж и червило, за да прикрие силната си бледност.

Насили се да изпие две чаши бутилирана вода, последвани от две чаши портокалов сок, убедена, че след всяка глътка е на път да повърне, но и с твърдата увереност, че течностите и захарта ще ѝ дадат

допълнителна сила, за да завърши мисията си. Не повърна, но кашлицата отново я накара да се превие на две. Коленичи над тоалетната чиния и се забори за глътка въздух, докато не започна да изкашля кървави храчки. Малко по-късно отново можеше да диша и успя да се изправи на крака.

С облекчение видя, че пред хотела чака цяла редица от празни таксито. Покатери се на задната седалка на първото, измърмори адреса на шофьора и се отпусна изнемощяло.

Шофьорът не ѝ продума, но Халила забеляза, че я гледа разтревожено в огледалото за задно виждане. С огромно усилие на волята си наложи да се поизправи, изплашена, че вместо да я откара където трябва, мъжът ще реши да я отведе в болницата. Усмихна се в отчаяно подобие на флирт и изгледа предизвикателно запотения, миризлив таксиметров шофьор, дишайки тежко, но съвсем тихо през носа си.

Скоро таксито спря пред лобито на „Парк Тауър Плаза“. Наскоро построенят петзвезден хотел бързо се беше превърнал в любимо място за влиятелните бизнесмени, особено тези от Америка.

Джахал плати на шофьора с банкнота от 20 лири. Стисна дръжката на вратата с две ръце и се измъкна навън. Наложил се да си почине, за да даде възможност на поредния пристъп на кашлицата да премине. Един висок, тежко сложен мъж с каубойска шапка се приближи и ѝ предложи ръката си, но тя отказа с поклащане на главата. Успя да си поеме дъх и се насочи към входа.

Вече в самия хотел залитащите ѝ крачки привлякоха няколко любопитни погледа сред тълпата във фойето. На желаещите да ѝ предложат подкрепата си просто се усмихваше и махваше с ръка.

Според първоначалния план Джахал трябваше да се появи в хотела преди осем часа сутринта в очакване на сутрешното стълпотворение. Неволно обаче беше разпределила времето си дори още по-добре. Точно в пет следобед bankerите и адвокатите се завръщаха по стаите си от срещи и конференции из цял Лондон.

Застана сред една група американски бизнесмени и с олюляващи се крака зачака пристигането на асансьора. Остави се тълпата да я увлече към клетката. Неуверено си проправи път с лакти към таблото с бутоните и натисна копчето за последния етаж. Точно според

получените инструкции прокара заразените си ръце по всеки един от бутоните и околните им повърхности.

Когато поредната вълна на кашлицата отново я връхлетя, сложи ръка на устата си, но умишлено остави разстояние между палеца и показалеца си, за да позволи на окървавените капчици слюнка да се разпръснат във въздуха и да полепнат по заобикалящите я мъже. Повечето не й обръщаха внимание, но имаше и такива, които се опитаха да отстъпят възможно най-далеч.

Когато стигна до последния етаж, излезе от асансьора заедно с малцината останали пътници. След като те се насочиха към стайте си, Халила натисна бутона за надолу и зачака. Усещаше силна слабост. Принуди се да се подпре на затворените асансьорни врати, за да не падне. Когато вратите се отвориха, политна обратно вътре. Все още беше сама. Опипа всички бутони и започна да се спуска надолу, докато още и още нищо неподозиращи хора се качваха, поели към своите вечери, шоупрограми, срещи и — за неколцина — неминуема скорошна смърт.

Повтори и потрети пътуването с асансьора, като с всяко следващо изкачване и слизание чувстваше как силите все повече я напускаха. По време на четвъртото й изкачване вратите се отвориха на втория етаж и в асансьора пристъпи спираща дъха красива жена с двете си момиченца. Децата носеха еднакви розови хавлии. Косите им бяха мокри и всяко от тях носеше кърпа за басейн. Бяха приблизително на една и съща възраст; по-голямата едва ли беше навършила шест години.

Джахал ужасено проследи как майката отведе децата близо до нея и панела с бутоните.

— Обещах им, че могат да натиснат копчето — обясни жената на Халила с топла усмивка.

Всичко наоколо й се завъртя. Джахал усети приближаването на поредния пристъп на кашлица. Извърна глава към стената и прикри уста с ръка, докато раздиращите хрипове разтърсваха тялото й, като през цялото време отчаяно се опитваше да предпази момиченцата от дъха си.

Отстъпи от майката и децата към най-далечния ъгъл на асансьора. Искаше й се да им изкрещи да не пипат заразените бутони, но нямаше как да го направи. Загледа с изпълнени с напираси сълзи

очи как момиченцата спазват реда си, за да натиснат копчетата за своя етаж. Когато по-малкото момиченце посегна към бутона за алармата, майка му бързо го спря, като в същото време забърса панела с ръкава си. Жената се наведе и приглушено започна да говори нещо на дъщеря си. Долната устна на сгълчаното момиченце започна да трепери. След което, вероятно за да се успокои, то засмука същия пръст, с който бе натиснало копчето.

ГЛАВА 13

Главно полицейско управление, Кайро, Египет

Сержант Ахмед Елейш отчаяно затърси цигара из джобовете си. След един безкраен миг на разочарование си припомни, че е хвърлил пакета на дъното за чекмеджето — собствената му нерешителна версия на отказване на цигарите. Откакто бе прекарал цяла нощ в болницата със смазваща болка в гърдите, по-късно диагностицирана като ангина, следователят търпеше атаки от всички страни. Самаира, двете му дъщери, собственият му лекар, дори имамаът в джамията — всички не спираха да го убеждават да откаже цигарите. И докато останалите бяха загрижени за здравето му, имамаът се тревожеше по-скоро за неспазването на ислямския закон — според Мохамед беше грях съзнателно да навреждаш на здравето си или да пилееш пари.

Елейш трябваше да признае, че имаха право. Беше на петдесет и без друго вече бе наддал с повече от двайсет излишни за високия си ръст килограма. Към това се прибавяше и семейната предразположеност към проблеми с коронарните артерии. Като отдаден на семейството си човек, полицай и общо взето добър мюсюлманин, Елейш вярваше, че има право поне на един порок, дори и той да го водеше право към гроба. Тъй че порови в чекмеджето и извади пакета. Измъкна една цигара и напъха пакета в джоба на измачканото си сиво сако с ясното съзнание, че по-късно вероятно ще му се прииска да изпуши още една.

Засега обаче запали първата и след като се наслади на две продължителни дръпвания, най-последно насочи вниманието си към купчината папки с „отворени случаи“ пред себе си. Докато посягаше към най-горната — трагичната, но позната до болка история на неразкритото изнасилване на четиринадесетгодишна проститутка някъде из бордеите на Кайро — телефонът му иззвъня.

— Елейш — произнесе в слушалката той. Начинът на представяне беше силно необичаен за полицията в Кайро, но бе

придобил навика още преди години, след като прочете един от любимите си детективски романи. Оттогава така и си беше останало.

— Сержант, аз съм — чу се приглушеният глас на Бишр Гамал.

Гамал се обаждаше от обичайния уличен телефон. Елейш ясно чуваше шума от трафика. Много добре си представяше как дребният информатор се е присвил на слушалката и шепне, докато нервно се оглежда през рамо. Дръпна си още веднъж от цигарата и каза:

— Какво има, Бишр?

— Обаждам ви се заради джамията — произнесе Гамал, имайки предвид джамията Ал Футух.

Добре известна като свърталище на местните фундаменталисти, джамията беше под опеката на харизматичния шейх Хасан — човек с достатъчно политически усет и солидна подкрепа, който без много труд успяваше да отблъсква опитите на властите да го приберат под крилото си.

— И? — попита Елейш.

— Много интересни неща, сержант.

— Бишр, нямам време да си играя да отгатвам какво ти е на ума — отсече Елейш, макар тайно да се наслаждаваше на драматичната нотка, която Гамал неизменно вмъкваше в разговорите им.

— Само че, сержант... информацията ще струва повече от обичайната тарифа — каза мъжът отсреща.

— Гамал, всеки път повтаряш едно и също! И в повечето случаи информацията ти не струва нищичко. — Елейш плащаше на Гамал от собствения си джоб на принципа нещо-за-нещо. — Добре, кажи какво си научил — въздъхна той. — Ако се окаже полезно, ще ти платя двойно повече от обичайното.

— Тройно — настоя Гамал.

— Двойно и половина — усмихна се сержантът. — И нито пиастра повече! — Вече почти си се представяше облечен в шлифер и мека филцова шапка, докато произнася последната реплика в стил Боги^[1]. Едва се удържа да не се разсмее.

— Добре, сержант, добре — склони Гамал. — Вашият човек изчезна.

Усмивката на Елейш се изпари. Той хвърли цигарата в пепелника:

— Как така изчезна?

— Обикновено се моли два пъти дневно, но никой не го е виждал вече повече от осем дни — каза информаторът. — Разпитах из джамията, но никой не знае къде е отишъл.

— Хмм — измърмори Елейш. — Добре, Бишр, какво друго?

— Не е изчезнал само той — прошепна Гамал, сякаш телефонната кабина беше заобиколена от шпиони.

— Кой друг? — попита нетърпеливо сержантът.

— Известен брой други редовни посетители, мъже и жени, не са се появявали също в продължение на осем дни — обясни Гамал.

— И не си чувал нищо за това къде са?

— Не. Ходя редовно на молитва. Чух двама мъже да си говорят за някаква „пустинна база“, но не успях да подслушам останалата част от разговора. А и не е особено безопасно да разпитвам насам-натам.

— Хубаво — кимна Елейш, като отново протегна ръка към цигарата. — Добра работа, Бишр. Ще ти платя тройно за това. Но искам да се навърташ около джамията. Свържи се отново с мен, ако научиш нещо ново.

— Ще го направя, сержант Елейш, имате думата ми — отвърна Гамал сериозно и все така приглушено.

Елейш сложи слушалката обратно. Разсеяно отвори чекмеджето, търсейки закуската, която Самира винаги опаковаше за него. Сетне осъзна, че е Рамазан. Както през всеки един ден от мюсюлманския свещен месец, трябваше да пости до залез, когато идваше време да каже вечерната молитва, или тарауих, заедно със семейството си в тяхната джамия. Предполагаше се, че трябва да е отказал цигарите тъкмо през дневните часове на този месец, но отдавна бе решил за себе си, че не би могъл да се справи и с двете задължения, тъй че просто бе избрал по-малкия грях.

Усещайки как стомахът му се бунтува, Елейш посегна към папката, която държеше отделно от останалите. Отпред с молив бе написано „Хазир ал Кабаал“. Отвори я и заразглежда собствения си почти неразбираем почерк, с който бе записвал сведенията цели осем години.

Информацията на Гамал съвпаднаше с откритията му от същата сутрин. Когато се обади в един от вестниците на Кабаал (под предлог, че иска да закупи значително рекламно пространство и в другите му издания), никой така и не бе успял да му каже къде се намира Кабаал в

този момент. Никой не го беше виждал повече от седмица. „На почивка“, повтаряха му непрекъснато. Елейш разбираше, че в Египет все още не е обявено за престъпление да отидеш на почивка, но и за миг не можеше да убеди себе си, че Кабаал се излежава на някой плаж. Въпреки че го беше срещал само два пъти, след години проучвания имаше чувството, че го познава лично. Магнатът беше създание на навика. А ваканциите — поне онези, при които се налагаше да изостави джамията си по време на Рамазан и да прекрати всякакъв контакт с вестниците, за които се грижеше като майка орлица — не бяха точно в негов стил.

Ахмед Елейш смачка угарката в пепелника и посегна за нова цигара от пакета през извивките на дима пред себе си. Нямаше никакви доказателства за престъпване на закона. Но когато ставаше дума за Кабаал, доказателствата някак винаги не му достигаха. Елейш имаше усещането, че този неизменно повтарящ се във времето проблем нанася също толкова голяма вреда на коронарните му артерии, колкото и цигарите.

Към последното се прибавяше и малкото време, с което разполагаше, за да се занимава с Кабаал. Рядко му се бе случвало да изоставя чак толкова много с висящите случаи на неразкрити убийства и други престъпления. А и както всички останали служители на полицията, Елейш бе под постоянния натиск да засили преследването на хомосексуалистите. Понякога му се струваше, че преследването на потайната, но процъфтяваща хомосексуална общност в града само подронва авторитета на полицията в Кайро.

Затвори папката на Кабаал. Почука с оцветените си от никотина пръсти по гърба на кафявата папка, претегляйки възможностите си. Вярно беше, че го очакваха далеч по-сериозни задължения, вместо да издирва липсващия магнат, който тъй или иначе не бе нарушил нито един познат закон, но Елейш имаше чувството, че случаят Кабаал по някакъв начин беше далеч по-неотложен от всички останали. Самият той бе запален читател на детективски романи и отдавна вярваше непоколебимо на „интуицията“ си за тези неща. Тъкмо тази негова интуиция бе разрешила не един или два случая по време на двадесет и пет годишната му кариера на полицаи. И в този момент тя му нашепваше, че издирването на Кабаал е повече от необходимо.

Каквото и да беше намислил магнатът, Елейш бе сигурен, че то допълнително ще накърни неговата възлюбена ислямска вяра. И той възнамеряваше да предотврати последното на всяка цена.

Хотел „Парк Тауър Плаза“, Лондон, Англия

Малкъм Езра Флечър III, или както го знаеха момчетата в Арканзас — Флеч, не можеше да се отърве от досадната кашлица. Едрият петдесет и пет годишен изпълнителен директор на петролна компания не беше от хората, които биха се отказали от първата си разходка из Лондон само заради някаква си настинка.

„Типично за мен, помисли си Флеч. Първият ми ден без нескончаемите бизнес срещи, и се събуждам с температура и кашлица.“

Кашлицата му напомни за младата жена, която бе срещнал, докато слизаше от таксито си пред хотела. Сети се, че малката палавница също бе на път да си изплюе дробовете. Може би беше прихванал настинката от нея? Откъдето и да му се беше лепнала обаче, си я биваше!

Независимо от всичко, да се излежава през целия ден и да се самосъжалява изобщо не му приличаше. През последните трийсет години не бе пропуснал и един служебен ден заради заболяване, така че нямаше намерение да пропусне шанса си да се пошляе в ролята на турист. Малкъм Езра Флетчър III се надигна от леглото и се упъти към забележителностите.

Първа в списъка му беше Лондонската кула. Докато се изкачваше по витата стълба в една от страничните кулички, нямаше как да не изпита съжаление към средновековните затворници, за които говореше в същия момент екскурзоводът. И макар Флеч да си падаше по историята, особено ако беше свързана с мечове и дракони, някак не успяваше да се съсредоточи в казаното. С всяка следваща стъпка изпитваше усещането, че ръцете и краката му сякаш са оковани в същите вериги, които и затворниците бяха принудени да носят.

На половината обиколка му се наложи да изостане и да си почине — до такава степен бе изтощен и останал без дъх. Със залитане се добра до изхода. За да спази даденото обещание, спря пред щанда за сувенири, за да напазарува разни дрънкулки — мечове играчки и

имитации на корони — за двамата си внуци. Въпреки че бяха направени от пластмаса, играчките му се струваха като оловни, докато ги носеше в сака си на излизане.

След като успя да излезе от таксито без чужда помощ, все пак се видя принуден на пет-шест пъти да спира по краткия път до асансьора, а след това и по коридора към стаята си. Задъхваше се толкова силно, че вече се питаше дали не е получил сърдечна криза, но беше сигурен, че това по никакъв начин не обяснява високата му температура.

Бяха изминали десет минути, а Флеч все така дишаше тежко и пръхтеше, без да успее да се изправи от двойното легло в стаята си. Посегна към телефона с мисълта да набере 911, без дори да е сигурен дали номерът за спешни случаи е същият и в Англия. Нещо го накара да се поколебае. Колкото и ужасно да се чувстваше, все пак щеше да изпробва още веднъж безотказната рецепта на майка си: бренди и сън.

И така, след като погълна цяла минибутилка „Курвоазие“ от бара, Флеч пропълзя под завивките, убеден, че една бърза дрямка за нула време ще го изправи на крака.

[1] От Хъмфри Богарт. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 14

Хотел „Великата стена“, град Дзяюйгуан, Китай

Бяха си играли на телефонна гоненица в продължение на четири дни. Облегнат на таблата на двойното легло и заслушан в четвъртото позвъняване от другата страна, Халдейн вече решаваше, че и днес няма да успее да чуе гласа на дъщеря си, когато чу изщракване.

— Ало? — обади се гласът на Ана.

— Здравей — сепна се Халдейн. Настъпи пауза. Нямахте как да прецени дали се дължеше на забавянето на сигнала, или на Ана.

— Как си? — попита с неестествен тон тя.

— Чудно — отговори Халдейн. — Как сте двете с Хлои?

— Хлои е доста по-добре. Температурата ѝ спадна. И май успя да дойде на себе си. — Ана отново замълча. — Но баща ѝ ѝ липсва.

Халдейн зачака, но Ана не спомена дали ѝ липсва и на нея.

— Изглежда, нещата тук, в Китай, започват да се стабилизират — каза той. — Надявам се в следващите няколко дни да мога да се прибера у дома.

Още една кратка пауза. Достатъчно дълга, за да може Халдейн да си даде сметка, че причината не се крие в телефонната връзка.

— Това е страхотно, Ноа — каза най-сетне тя, ала гласът ѝ звучеше насилено.

— Да — каза сдържано Халдейн. — Може ли да поговоря с Хлои?

— Разбира се.

Удари няколко пъти слушалката в ухото си, докато чакаше дъщеря му да се обади. Най-сетне от другата страна на линията се чу дишане.

— Хлои? — внезапно настроението му се беше оправило напълно. — Ти ли си?

— Здравсти, тати.

— Хло, толкова се радвам да чуя гласа ти.

— Къде си, татенце?

— В Китай, сладкишче.

— На чаено парти? — попита развълнувано тя.

Отне му само миг да направи връзката. После се разсмя, припомняйки си миниатюрния чаен сервиз от „китайски“ порцелан на Хлои.

— Не, Хло. Не точно. Но съм в страната Китай. Спомняш ли си? Онова място от другата страна на Земята. Там, докъдето искахме да прокопаем дупка миналото лято.

— А ти голяма дупка ли прокопа, татенце? — попита го сериозно тя.

— Не, сладкишче, долетях със самолет.

— Татенце?

Халдейн си представи как дъщеря му едва придържа относително голямата слушалка на телефона до ухото си. Сърцето му кървеше.

— Да, Хлои?

— Утре е рожденият ми ден.

До рождения й ден имаше още десет дни, но в речника на Хлои „утре“ имаше значението на „по всяко време в близкото бъдеще“.

— Много скоро, миличка — увери я той.

— Ще донесеш ли балони?

Предишната година Халдейн бе донесъл за рождения й ден огромен букет разноцветни балони, а Хлои на свой ред беше обявила бойкот на всички останали подаръци, за да си играе с балоните, докато в крайна сметка хелият в тях не спадна, а балоните не останаха да лежат изнемощели по земята в стаята й.

— Обещавам ти, че ще имаш балони — каза той. — Повече балони, отколкото облаци има по небето.

Тя се изкиска радостно.

— И торта?

— И торта — увери я Халдейн.

— Чао, татенце! — След което я чу да крещи на майка си: — Татко каза, че ще си получа балоните и тортата за рождения ден!

— Обичам те, Хло — каза той, ала по звука от удрящата се на масата слушалка му бе ясно, че Хлои отдавна не беше на линията.

След секунда Ана отново се обади:

— Ноа?

— Къде отиде тя? — попита той.

— В стаята си — обясни Ана. — Изглежда, ще ти изпече още една торта.

— Надявам се да не се наложи да я ям — засмя се насилено той.

— Тези въображаеми торти вече направо ми съсипват линията.

Ана се покашля.

— Слушай, Ноа, трябва да поговорим...

— Не сега, Ана — прекъсна я Халдейн. — Налага се да присъствам на едно вечерно събиране. Както казах и преди, скоро се прибирам у дома. Тогава можем да поговорим.

— Добре... хубаво — каза тя.

— Дочуване, Ана — произнесе той, като прекъсна връзката, без да дочака отговора ѝ.

Остави слушалката, седна на леглото и започна да масажира слепоочията си. Беше я излъгал за събирането — за тази вечер нямаха нищо за обсъждане — но не беше готов да говори с нея за раздялата им или каквото там имаше наум точно в този момент, и то по телефона.

„Как успяхме да стигнем дотук?“, запита се той. Несъзнателно увеличи натиска върху скалпа си, въпреки че започваше да го боли, тъй като много добре знаеше каква беше по-голямата част от причините.

Никога нямаше да забрави деня, в който се бяха срещнали — два дни преди тридесетия му рожден ден — на някакво домашно празненство, където приятелите и на двамата ги бяха завели против волята им. В крайна сметка всичко се разви така, че прекараха следващите два дни, както и доста дни след това, когато графикът им го позволяваше, в леглото. Халдейн току-що беше приключил специализацията си върху инфекциозните болести, а Ана току-що бе започнала да учи за магистърска степен по лингвистика на италианския език. Година по-късно се ожениха. През следващите шест години бяха останали най-добри приятели, споделяйки общите си амбиции и ненаситната страст един към друг. След раждането на Хлои, семейният им живот заприлича по-скоро на идилия. Както и при повечето двойки, сексуалният им живот се позабави основно в дните на лишаване от сън и кърмене, но интимността помежду им се усили още повече, защото в лицето на Хлои споделяха нещо далеч по-важно от обикновената романтика.

Една сутрин, по времето, когато Хлои навършваше две години, Халдейн се събуди, обгърнат от черен облак. В началото нямаше представа какво се случва с него. Отдаваше умората си на постоянната преумора и задълженията, свързани с клиничните и академичните му задължения, работата му за СЗО, отдадеността на дъщеря му... Смятайки, че всичко скоро ще отmine, реши да си вземе няколко седмици почивка, но отпуската не реши проблема.

Решен да не позволи на паниката да се отрази на отношенията с дъщеря му, той започна да ѝ отделя дори още повече време. Не се откъсваше от нея, сигурно заедно бяха посетили всяка една детска площадка в града. Само че постепенно започваше да разбира, че е неспособен да се вмести в ролята на свършения баща, лекар и съпруг. Все нещо трябваше да бъде пожертвано и основния удар понесе Ана. Не че не беше край нея колкото и преди, ала времето им заедно вече не бе изпълнено с толкова близост. Халдейн стана странно раздражителен. Споделяше с нея все по-малко от онова, върху което работеше. Престана да я извежда толкова често. А минималните му усилия в спалнята стигнаха дотам, че постепенно някога фантастичният им сексуален живот почти напълно изгуби своята притегателност.

В продължение на осем дълги месеца Ана търпеше неговата незаинтересованост в мълчание, докато един ден не го бе принудила да седнат във всекидневната и да поговорят. Скръстила ръце на гърдите си и със сълзи в големите кафяви очи, тя съвсем справедливо бе посочила, че е престанал да бъде съпруг и сега е просто един от родителите на Хлои. Освен това му каза, че не може и няма да продължи да живее по този начин.

Това беше и аларменият сигнал, от който Халдейн се нуждаеше. Макар и наясно, че се е оттеглил от брака им, никога не си бе давал сметка колко лошо я е наранил по този начин. Заплахата за семейството му го обля като ледена вода и го накара да предприеме решителни действия, за да поправи грешките си. Знаеше, че няма лесен път назад, но поне можеше да подобри връзката помежду им. През последвалите месеци Ана и Ноа бавно, но сигурно възвръщаха загубените територии. После избухна ТОРС и Халдейн бе принуден да замине за Китай, за да помогне с разрешаването на кризата.

Не беше прекарал и няколко месеца у дома, когато Птичийт грип се появи на хоризонта на Далечния изток, а той отново бе изпратен да разследва случая.

Някъде по това време, през дългите му отсъствия, Ана се беше влюбила в Джули.

С пръснати навсякъде около себе си документи и с разтворен лаптоп в скута, Халдейн неусетно бе потънал в сън. Телефонният звън го накара да скочи стреснато. Отхвърли компютъра и вдигна слушалката с надеждата да чуе помирителния глас на Ана:

— Да? — каза задъхано.

— Доктор Халдейн? — чу женски глас.

— Да... — Той се покашля и се опита да прочисти ужасния вкус в устата си. — Кой е на телефона?

— Гуен Савард. Служба „Гражданска сигурност“.

Халдейн вдигна компютъра и го остави на нощната масичка.

— Разбира се, веднага си спомних. Срецнахме се на една конференция на тема края на света.

Савард се засмя.

— Вие бяхте единственият, който твърдеше, че края на света е близо.

— А не е ли? — Той облиза сухите си устни.

— Тъкмо това исках да ви попитам, но сте доста труден за откриване.

— Едно от неудобствата да си в отдалечена китайска провинция. Предполагам... А може би е предимство? — После добави: — Не се обиждайте, доктор Савард.

— Гуен — каза тя. — Ни най-малко. На мен също няма да ми се отрази зле, ако можех да се скрия някъде за месец. Може би тогава щях да наваксам поне малко с работата. Имате ли няколко минути?

Той се загледа в часовника. Показваше 22:18. Разполагаше с остатъка от нощта.

— Какво ви тревожи, Гуен?

— Грипът Гансу.

Той се намръщи на слушалката.

— Кой гений измисли това название?

— Някакъв репортер — отговори тя. — По-добре звучи от другото им предложение: „Грипът убиец“. Не знам дали сте забелязали, но този вирус получи доста сериозно внимание в светлината на ТОРС и Птичия грип.

— За щастие нямам достъп и до по-голямата част от световните медии, но мярнах това-онова в Интернет — каза той. — Ние го наричаме Синдром на острия респираторен колапс, или СОРК, понеже синдромът беше идентифициран преди самия вирус.

— Какво представлява точно, Ноа?

Халдейн изпусна една въздишка, докато обмисляше въпроса.

— Зле е, Гуен.

— По-зле от ТОРС?

— И да, и не.

— В смисъл?

Тази жена говореше толкова самоуверено и с такъв авторитет, че Халдейн почувства известна благодарност от факта, че може да сподели привилегированата информация с нея. Сякаш се разтоварваше от тайна, която повече не искаше да пази сам.

— Клиничният синдром е по-страшен от ТОРС — произнесе той. — Инфектираните пациенти развиват внезапна тежка пневмония, която често води до увреждане на всички органи и смърт в рамките на два дни. Понякога и по-бързо. Освен това е грозна смърт. Не е толкова различен от ебола, само дето нямаме така масивна хеморагия. Смъртността от СОРК е поне четири-пет пъти по-голяма от тази при ТОРС.

За момент тя остана безмълвна. Халдейн си помисли, че чува как зъбите ѝ изтракват.

— И с какво това е по-добре от ТОРС? — попита с равен глас Савард.

— Доста по-бързо е. Инкубационният период е само няколко дни, максимум пет. Щом се разболеят, пациентите или умират, или се възстановяват напълно до седмица.

Отново мълчание. Поредното изтракване.

— На мен не ми звучи много по-добре.

— От епидемиологична гледна точка е голямо предимство. Ще осигури по-къс карантинен срок в сравнение с ТОРС — изтъкна той.

— Пет дни срещу дванайсет. Освен, разбира се, ако вирусът не мутира отново.

— Предполагам — каза Савард. Не звучеше убедено.

— Но най-голямото предимство е относително слабата заразност на този вирус — продължи Халдейн. — За разлика от ТОРС, наблюдаваме минимално разпространение сред здравните работници. Ако си имаме работа с обикновен щам на инфлуенцата, досега щеше да се е измъкнал от Гансу. Така и нямаше да успеем да го ограничим.

— Значи сте го ограничили? — попита остро тя.

Той не отговори веднага.

— Изглежда ограничен в град Дзяюйгуан — произнесе предпазливо. — В последните четиридесет и осем часа не сме имали съобщения за нови случаи. Твърде рано е да се твърди каквото и да е за положението в предимно селскостопанските райони.

— Това е чудесна новина, Ноа.

— Може би за вас — сви рамене той. — Не сте видели какво е тук.

— Ами разкажете ми.

— Правителството се е разпоредило за налагане на карантинна зона, която прилича по-скоро на гето. Принудили са хиляди хора да живеят зад насочени оръжия и опъната бодлива тел. До този момент са починали 276 души, повечето от тях млади хора или деца. Прилича повече на нещо, изскочило от кошмарите ми. Постоянно пристигат линейки, а потокът от торби с трупове не спира. Страхът е толкова осезаем, че почти може да се помирише. Ужасно е.

— Звучи ужасно — каза с искрено съчувствие Гуен. — Но и необходимо. Представете си какво щеше да е, ако не бяхте успели да спрете заразата навреме. Същите гета щяха да се появят навсякъде по света.

Халдейн се изсмя безрадостно.

— Не че имам кой знае колко общо със ставащото.

— Жан Нантал беше на друго мнение. — Похвалата в думите ѝ бе очевидна. — Твърди, че сте убедили местните да пожертват селскостопанските животни. И че това е бил ключът към спирането на вируса.

— Искане ми се да бях толкова уверен, колкото сте и вие — въздъхна Халдейн. — Все още не съм сигурен, че СОРК, Грипът Гансу,

Грипът убиец, или както там го наричат, е казал последната си дума.

— Защо? — попита Савард.

— Може би просто преигравам... — Той потърка очи, за да прогони от тях остатъците от съня. — Но май сме големи щастливци, щом още не сме видели реално разпространение отвъд границите на провинцията. Може би прекалено големи щастливци. Разбирате какво искам да кажа, нали?

— Не е задължително — каза тя. — Може би китайците са си научили урока от ТОРС.

— Съвсем очевидно е така. — Той се изправи, без да изпуска слушалката и се протегна. — Но по начина, по който управляват фермите наоколо, ще им се наложи да понаучат още едно-друго, ако не искат да бъдат лично отговорни за настъпването на Армагедон.

Тя преглътна.

— Ноа, най-големите ми притеснения са свързани с потенциалната опасност от използването на вируса като оръжие.

— Не бих го препоръчал.

Тя не обърна внимание на остроумната забележка.

— Колко лесно според вас би могъл да се добере някой до него?

— Искате да кажете чрез лаборатория? — попита той.

— По какъвто и да е път — отговори Савард.

— Мисля, че едва ли ще бъде чак толкова трудно — отново сви рамене Халдейн. — Но кой би опитал нещо подобно? Не. Не отговаряйте. И без друго имам проблеми със съня. — Той въздъхна. — Е, добре, на въпроса ви най-лесно би отговорил нашият микробиолог, Мили Юйен, но мога да опитам и аз. Този вирус е далеч по-капризен от обикновения грип, което и обяснява забавянето при идентифицирането му. Но в основата си е член на същото семейство. Инфлуенцата се отглежда най-лесно в кокоши яйца или в животни, като прасето и определени примати. Бих казал, че човек може да използва кръв или други флуиди от инфектиран пациент, за да размножи вируса. Оттам нататък...

Тя не коментира, така че Халдейн добави:

— Ако от това ще се почувствате по-добре, все още не съм се сблъсквал с Осама бен Ладен из улиците на града.

— Това е голямо облекчение — изпъшка Гуен. — Кога ще знаете със сигурност дали вирусът е ограничен само в Гансу?

— Ако не получим информация за нови случаи *където и да е другаде*, ще спя по-спокойно.

— Аз също.

Двамата се сбогуваха, обещавайки да се държат в течение на събитията, но Халдейн имаше силното подозрение, че и тя, подобно на него, едва ли възнамерява да настоява за по-нататъшни разговори.

След като се отказа от идеята да поспи, Халдейн реши да се разходи до неголемия тъмен бар във фойето на хотела. Някой свиреше доста поносима мелодийка от Елтън Джон на малкия роял, но съсипваше думите с ужасния си акцент и носов глас.

Халдейн зърна Дънкън Маклеод, седнал самичък в едно от отдалечените сепарета. Шотландецът пиеше водка. На масата пред него имаше още една празна чаша. Веднага щом го забеляза, Маклеод ентусиазирано му махна да се приближи.

— Халдейн, насам! Ела да послушаме „Някой спаси живота ми тази вечер“ по начина, по който сър Елтън Джон е *искал* да звучи.

Халдейн се настави срещу него.

— Водка с лед? — попита шотландецът.

Халдейн кимна. Маклеод размаха три пръста във въздуха, докато привлече вниманието на техния сервитьор.

— Имам да догонвам — кимна Ноа към чашите на масата.

— Нямам никакво намерение да ти позволявам да ме догониш — произнесе леко завалено Маклеод.

Никога дотогава не беше виждал шотландеца толкова пиян. Обикновено Маклеод изглеждаше десетина-петнайсет години по-млад за четиридесет и петте си години. Но не и тази вечер. Бръчките около очите и устата му бяха по-дълбоки. Червеникавата му коса бе дори още по-разрошена от нормалното за него. И в асиметрично разположените му очи имаше нещо дълбоко меланхолично.

— Какво има, Дънкън?

— Не зная дали си забелязал, но прекарах последната си седмица, попаднал в капана на столица На Ни Къ Де, Китай. Домът на Оная с косата.

— Скоро се прибираме.

— Може би да, а може би не. — Маклеод помести цялата горна част на тялото си, за да свие рамене. — Няма особено значение. Вече дори не си спомням как изглежда домът ми.

Сервитьорът с бяло сако приближи масата им. Взе празните чаши на Маклеод и ги замени с две водки за него и една за Халдейн.

— Човек може да умре от жажда по тези места, докато си чака второто питие — обясни с несигурен пръст двойната поръчка шотландецът.

— Значи си останал без дом? — попита Халдейн.

— Така да се каже. — Дънкън отпи огромна глътка от първата чаша. — Имаме си една прилична къщурка в Глазгоу, но мен почти не сме свърта там. С тази работа за СЗО съм започнал да живея в пътнически куфар. — Той въздъхна тежко. — Знаеш ли, че не съм виждал момчетата си вече почти три месеца?

Халдейн знаеше, че Маклеод има двама близнаци тийнейджъри, за които почти не говореше. Всъщност шотландецът говореше дори още по-рядко за личния си живот.

— На колко са, Дънкън?

— Четиринайсет. Очаква ги голямото бъдеще. Нещо, което ти вероятно би нарекъл гимназия. Освен това хич не са глупави. — Той поклати глава, сякаш възрастта им го беше изненадала. — Четиринайсет!

— Приличат ли на баща си?

— Исусе, не! И слава богу! Нищо чудно жената да си е попалувала, преди да се намесе аз. Но дори и да са прихванали част от моите гени, за тяхно щастие приличат на нея.

— Това си е голям късмет — съгласи се Халдейн и за пръв път отпи от питието си.

Маклеод го изглежда подозрително:

— Ти никога не си виждал жена ми.

— Няма значение.

Шотландецът изрева от удоволствие и удари силно по масата.

— Халдейн, слава богу, че си заедно с мен на това мизерно приключение. — Той отпи още по-настойчиво от чашата си. — Тази вечер се чух с Алистър, но Камерън беше прекалено зает да поговори със своя старец.

Халдейн кимна с разбиране.

— Тийнейджъри, а?

— Нее. — Шотландецът засмука съдържанието на първата празна чаша, сякаш ледът на дъното ѝ съдържаше ценни капчици полезен материал. — Не мога да ги виня. Техният старец и без друго не ги навестява много често. Твърде е зает да гони малки буболечки по света. Вече съм нещо като далечен познат за тях. Също като онзи баща от песента „Котки в люлката“. — Той се обърна към пианиста и изрева: — Ей, Елтън, знаеш ли онази песен, „Кучето на булката“?

— Все пак си оставащ техен баща — каза Халдейн.

Маклеод сви рамене, насочил вниманието си към втората чаша пред себе си.

— Когато приключим тук, защо не си вземеш малко отпуск, за да се реваншираш на хлапетата? Да се поопознаете малко по-добре — предложи Халдейн. — Сигурен съм, че от СЗО ти дължат доста месеци почивка.

Маклеод остана вгледан в продължение на няколко секунди в него. После бавно кимна.

— А всички твърдят, че си тъп като трафопост. — Той отново кимна. — Ако си говорим истината, мислил съм по този въпрос. Може би ще го направя, Халдейн. Доста време мина, откакто за последно зърнах стария грозен Глазгоу. А и от години подмятам, че ще заведе семейството на ски.

— Няма да навреди — съгласи се Ноа.

— Явно защото не си ме виждал да карам ски — изхълца Маклеод. — Ами ти, Халдейн? Ти също изоставяш малката за дълго.

Ноа отпи по-голяма глътка от водката си.

— За доста дълго.

— Е, не се тревожи. На нейната възраст едва ли ще си спомня чак такива детайли.

На Халдейн не му се искаше да говори за Хлои.

— Дънкън, как се справя жена ти с дългите периоди, през които отсъстваш от дома?

— Просто чудесно — сви рамене шотландецът. — Да си го кажем направо, Халдейн, Маги никога не ме е харесвала чак толкова по начало. — Дяволитата му усмивка не успя да прикрие очевидната му привързаност към нея. Той се загледа надолу и разклати леда в чашата си. — Знаеш ли какво? Днес с нея имаме годишнина.

— Поздравления.

— Страхотно. А ето ме мен в жабунясалата китайска провинция, за чието съществуване председателят Мао сигурно дори си е нямал идея, да свинствам сам.

Халдейн игриво го удари по рамото.

— Можеш да разчиташ на мен, приятел.

— Шибано прекрасно, Халдейн! Но за разлика от онези безизразни, слабохарактерни девойки в Женева, при мен външността ти на филмова звезда не отключва никакви врати — избърбори той. — Бих разменил десетина като теб само срещу една секунда с Маги.

Халдейн се смееше от сърце.

— Колко години? — попита той.

— Двадесет и четири. Бяхме просто деца, Халдейн — погледна го шотландецът. — Но още не съм усетил и най-малко съжаление. Чудна жена е тя, моята Маргарет. Отгледа момчета и се примири с това тук — почука се по гърдите той, — без дори да се оплаче. И още се понасяме. Не можеш да искаш повече от това в един брак.

Халдейн сви рамене.

— Аз поне не мога. — Маклеод примижа срещу него, след което го посочи с несигурен пръст: — Но ти и жена ти си живеете като в приказка, нали?

Халдейн не отговори. Вместо това посегна към чашата си.

— Какво? — Широките очи на шотландеца се разшириха още повече. — Неприятности в Камелот?

— Може би — отвърна уклончиво Ноа.

— Друг мъж? — попита Маклеод.

— Горе-долу — отговори Халдейн, решавайки да не се впуска в подробности.

— Мамка му, случва се — махна с ръка Дънкън. — Обикновено не аферите са проблемът.

— А, така ли? — Беше му се изплъзнало, без да осъзнава, че е задал въпроса сякаш да се защити.

— Това е симптом, Халдейн. Като лошо кихане от вирус — каза Маклеод, като закима с разбиране сам на себе си. — Не лекувай симптома, а заболяването.

Халдейн поклати глава. Сравнението на изневярата на жена му с кихавица или обикновена настинка някак не му допадаше. Той

пресуши останалата водка и смени темата:

— Дънкън, знаеш ли, че вече му викат „Грипа Гансу“.

— Помни се лесно.

— Преди малко ми звъня една от големите клечки в Щатите. Искаше да знае дали сме го ограничили.

Маклеод остави чашата си.

— Какво й отговори?

— Казах й, че е твърде рано, за да бъдем сигурни, но ми се струва, че разпространението е пресечено. Поне в този град.

— Знаеш ли какво, Халдейн? — произнесе Маклеод, като надигна още три пръста към сервитьора. — Вярно че трябва да изчакаме още няколко дни, но усещам, че сме го ограничили.

Ноа го изглежда сериозно:

— Значи вярваш, че сме ликвидирали СОРК?

— Халдейн... — Шотландецът прокара пръсти през оплетените си червени кичури, след което остави чашата на масата и се вторачи в него със смъртоносно трезвен поглед: — Господ да ни е на помощ, ако не сме!

ГЛАВА 15

„Роял Фрий Хоспитал“, Лондон, Англия

Докато се взираше надолу към своята изпаднала в безсъзнание дъщеря Алиса, Вероника Матюз усети как в гърлото ѝ засяда голяма буца. Тръбите и кабелите опасваха дъщеря ѝ в кошмарна високотехнологична плетеница. Посинялата кожа на детето започваше да става прозрачна. Ангелското му лице бе пожълтяло. Само за една нощ пълните ѝ бузки се бяха превърнали в кухи празнини. Гърдите ѝ се повдигаха нагоре-надолу под чаршафа, докато дихателният апарат вкарваше и изкарваше въздуха от пълните ѝ с вода бели дробове.

Вероника носеше маска, шапка, бяла престилка и хирургически ръкавици. Седеше до перилата на леглото на дъщеря си и приведена над нея, стискаше хладната ѝ ръка вече четиридесет и осем часа. Почти не се бе отделяла от нея още от момента, когато бяха вкарали Алиса в спешното отделение на болницата. През изминалите два дни беше дремнала за не повече от няколко минути. Не бе слагала и хапка в устата си. И нямаше намерение да се отделя от нея. Нямаше да я изостави. За нищо на света.

Всичко се случи страшно бързо. Два дни преди това Алиса започна да кашля и разви висока температура. Обикновена настинка, беше си помислила Матюз, ала само дванайсет часа след като започна да кашля, четиригодишната ѝ дъщеря вече се давеше от липса на въздух. След което стана тъмносиня.

Сега нейното бебче лежеше на специализираното легло за интензивни грижи и се бореше за живота си, повалено от двойна пневмония, която продължаваше да озадачава специалистите. В началото бяха помислили, че са се натъкнали на ТОРС — толкова необичайни бяха петната на рентгеновите снимки на белите ѝ дробове. Кръвните тестове обаче бяха изключили тази възможност. Лекарите казаха на Вероника, че има вероятност Алиса да страда от тежки усложнения, причинени от грипа. В резултат на това бяха взели жестоки мерки за сигурност и в този момент и персоналът, и

посетителите бяха задължени да взимат предпазни мерки, сходни с въведените по време на епидемията от ТОРС.

Стерилната физическа бариера между Вероника и нейната дъщеря — позволяваха ѝ да докосва Алиса единствено през чифт гумени ръкавици — допълнително засилваше панически чувството ѝ за безпомощност. Тя силно се изкушаваше да разкъса маската и да покрие челцето на дъщеря си с целувки, да потърка носа си в нейния, за да я утеши — както правеше обикновено, когато някое от момиченцата беше болно. Само предупреждението, че ако си позволи нещо подобно, ще предаде заразата и на своята петгодишна дъщеря Брин, успяваше да разпръсне мъглата пред очите ѝ.

Вероника Матюз беше израснала на пет километра от живописния Хампстед Хийт — оазис сред стълпотворението от постройки на урбанистичен Лондон — в чийто ъгъл се намираше и „Роял Фрий Хоспитал“. Като дете често беше играла сред пущинаците на парка. Откакто обаче се беше преместила в Ню Йорк, при всяко свое завръщане двадесет и девет годишният бивш модел винаги намираше време за една разходка или крос с някой стар приятел от детството. В първоначалните планове този път влизаше разходка с момичетата в парка, стига ноемврийският дъжд най-после да спре. Само че явно този ноември това нямаше да стане. Алиса можеше никога да не зърне парка Хампстед Хийт или който и да е друг.

Матюз почувства остър прилив на вина от начина, по който мислите ѝ се бяха отдалечили от собствената ѝ дъщеря към едно парче тревиста земя. Вината не я оставяше на мира още откакто бяха докарали Алиса в болницата. Не можеше да си прости, че е довела момичетата със себе си в разгара на грипния сезон, с всички тези хора навсякъде около тях — в самолета, в метрото, из туристическите атракции — кашлящи и кихащи... Пътуването беше изцяло нейна идея, отчаян опит да спаси брака си със своя двайсетгодишен, безразличен съпруг банкер. Като се оставеше настрана отчаяният опит да докаже на света, че не е просто поредният трофей в нечия колекция, какъв изобщо беше смисълът да опитва нещо подобно, запита се с горчивина тя. Никой брак не си заслужаваше да рискува здравето на собствените си дъщери, най-малко нейният.

Вероника не можеше да разбере повечето от показателите и разноцветните графики, светещи на големия монитор. Единствената

цифра, която привличаше вниманието ѝ по-силно от останалите, показваше сатурацията на кислорода. Един от лекарите ѝ беше обяснил, че кислородната сатурация, която обикновено варира от деветдесет и пет до сто процента при здравите хора, отразява способността на белите дробове на дъщеря ѝ да абсорбират кислорода и да го разпределят в тъканите. В случая на Алиса, даже и с помощта на дихателния апарат и високия приток на чист кислород, сатурацията едва се задържаше в горната част на шейсетте. И въпреки зоркото наблюдение и постоянните ѝ молби и заплахи към един Бог, комуто не се беше молила още от детските си години, цифрата просто не желаше да помръдне нагоре.

„Детенцето ми не може да умре“, въртеше се една и съща мисъл в главата ѝ. „Невъзможно е!“

Само седмица преди това Вероника се беше удивлявала радостно колко голяма и независима бе станала Алиса, ала сега, свита сред маркучите и машините, ѝ изглеждаше малка като кукла и дори още по-безпомощна.

— Моля те, Господи — помоли се на висок глас тя, — вземи мен вместо нея!

Сатурацията на кислорода спадна с един процент, до шейсет и шест.

Харгейса, Сомалия

Както повечето неща, до които се докосваше, някога строгата и практична стая, където живееше Кабаал, неусетно се бе превърнала в далеч по-удобно и дори разкошно място за обитаване. На прясно боядисаните стени висяха богато украсени марокански килими. Още килими, по-големи и по-разкошни от тези по стените, покриваха пода. Масивното антично дъбово писалище, което специално заради него бяха разглобили на части и пренесли дотук чак от Франция, беше отново сглобено и изглеждаше просто съвършено.

Подобно на ботушите за шестстотин долара, които носеше в пустинното си убежище, Кабаал вярваше, че всички останали материални удобства само допринасят за успокояващото усещане за неизменност, позволяващо му да се съсредоточи по-пълноценно над свещената си мисия.

В този момент Хазир Кабаал се намираше тъкмо зад това бюро. Той отвори лаптопа пред себе си и изчака, докато компютърът се свърже със сателита. Щом в десния край на екрана му се появи иконата на двата малки, свързващи се един с друг компютри, натисна необходимия бутон и новото писмо се отвори. Беше на английски и в него пишеше:

Скъпа Тоня,

Благополучно пристигнах в Лондон заедно с целия багаж. Минах да оставя и подаръка. Всички бяха много изненадани. Прекарахме си чудесно, но нямаше как да останем. Скоро отново ще ти пиша.

С обич,
Шери

Кабаал усети прилив на радост, примесена с мъничко меланхолия. Това беше второто подобно писмо, което „Шери“ му изпращаше. Единствената разлика бе, че първото пристигна от Хонконг. Иначе думите бяха съвсем същите. Не беше изненадан. В края на краищата, сам го беше съчинявал.

Имейлите ясно показваха, че операцията е била успешна в два различни града, на два различни континента. От късмета, който бяха имали при безупречното ѝ провеждане, можеше да се заключи само едно: Бог беше на тяхна страна.

Сега му оставаше само да почака, за да стане ясно дали вирусът ще изпълни предназначението си.

Космополитните градове не бяха избрани на случаен принцип. В крайния списък имаха пръст политическото отмъщение и личната изгода. Но отличните им здравноосигурителни системи, а в случая с Хонконг, скорошният опит с епидемията от ТОРС, бяха основните фактори. В този момент Кабаал предпочиташе да насочи вниманието си към градове, които ще реагират светкавично в случай на избухнала епидемия.

Освен това електронните писма загатваха недвусмислено, че жените куриери са вече мъртви, паднали от куршумите на техните

братя по оръжие, а телата им са изчезнали безследно. Кабаал почувства тъга от загубата на куриера в Хонконг, но смъртта на Халила Джахал го натъжи повече от очакваното. Колкото и неминуема да му се бе струвала, тя все пак предизвикваше в него усещане за личен неуспех.

Вдигна очи тъкмо навреме, за да види как Абдул Сабри изпълва рамката на вратата му и това накара всяка мисъл за Халила да се изпари безследно. Внезапната безшумна поява на майора не го изненадваше. Постепенно започваше да свиква с това. Не можеше да не му се признае, че когато иска, майорът умееше да се движи с бързината и ловкостта на тигър.

— Майоре, моля ви, влезте — каза Кабаал.

Облечен в обикновена бяла роба, Сабри обходи безцелно стаята и се настани в коженото кресло срещу писалището.

Кабаал още веднъж стреснат си даде сметка за контраста между деликатните черти на лицето и якото му телосложение.

— Новините от чужбина са добри — осведоми го той.

Сабри сви рамене, сякаш не очакваше друг резултат.

— И двете операции са протекли успешно — прибави Кабаал, раздразнен, че майорът, изглежда, няма намерение да се развълнува и да сподели гордостта му от стореното.

— Може би е твърде рано да наричаме резултата от операциите успешен — напомни му безизразно Сабри.

Кабаал поклати глава.

— Майоре, в моя бизнес човек научава, че е добре да празнува всеки успех в живота си. Понякога успехът е рядко нещо.

Сабри отново сви рамене.

— А всеки в моя бизнес знае, че преждевременният празник често води до пълна катастрофа.

— Не и ако останем нащрек — възрази Кабаал.

— Това винаги е добра идея — съгласи се Сабри.

— Като заговорихме на тази тема, сутринта се чух с хората ни в Кайро. — Когато майорът не отговори, Кабаал продължи: — Някой в джамията е задавал въпроси за местонахождението ми.

Сабри се наведе напред. Сините му очи се присвиха.

— Кой?

— Казва се Бишр Гамал. — Сабри поклати глава. — И аз не съм го чувал — призна Кабаал. — Очевидно не си заслужава интереса и уважението. И съм сигурен, че не разполага със законна причина да се интересува от мен.

Майорът кимна.

— Ще се погрижа.

— Лично?

— Да.

— Добре — кимна Кабаал.

Сабри се изправи. Направи две крачки към вратата, след което се обърна и се вгледа внимателно в Кабаал:

— Кога ще им кажеш?

— Още не — сви рамене Кабаал.

Майорът наведе въпросително глава.

Магнатът разпери ръце и се усмихна дяволито, сякаш помежду им имаше някаква шега, чийто смисъл разбираха само те.

— Ще ги оставим да си мислят, че природата внезапно е решила да поеме по свой собствен път.

— Защо?

— Когато терорът е оръжие, страхът само допълва силата му. — Кабаал беше престанал да се усмихва. — Ще оставим на паниката да свърши своето. По този начин, когато излезем на светло, със сигурност ще привлечем вниманието им.

ГЛАВА 16

Партийният дом, град Дзяюйгуан, Китай

В град Дзяюйгуан течеше пети, изпълнен с нервен трепет ден без нови доклади за засечени случаи на СОРК. С мълчаливото съгласие на Ноа Халдейн и екип на СЗО, провинциалните власти обявиха „абсолютна победа над Грипа Гансу“ и смятаха да разпространят новините за това по целия свят. От Ланчжоу беше долетял губернаторът, а от Пекин — заместник-председателят. По този случай от цял Китай се събираха партийни величия. А международните медии, до този момент ефективно държани на тъмно и надалеч от провинция Гансу, бяха получи покана да присъстват на галавечерята, на която членовете на екипа от СЗО бяха почетни гости.

Халдейн нямаше търпение да се прибере у дома. Не беше виждал Хлои вече почти три седмици и направо му приляваше от идеята, че няма да е с дъщеря си още един ден. Въобще нямаше намерение да забавя отпътуването си в името на угощение, на което всички щяха да се потупват сами по рамото, но така или иначе нямаше да има полети чак до сутринта. Тъй че се видя принуден да облече тъмносиньото си спортно сако, обикновена синя риза и черни памучни панталони, да надене увереното си изражение и да се упъти към банкетата.

Всяка мисъл, че има опасност да не е облечен подходящо за случая се изпари в момента, в който зърна Дънкън Маклеод. Червенокосият шотландец беше усмирил прическата си с поне едно минаване с гребена, но все още имаше торбички под очите в резултат от гуляя отпреди три дни. Носеше измачкани вълнени панталони и раздърпан пуловер, които дори още повече го отличаваха от официално облечената тълпа.

Халдейн зае мястото си между Маклеод и Жан Нантал, изпълнителният директор по заразните болести към СЗО, който тъкмо същата сутрин бе долетял от Женева. Посивелият французин носеше спретнат костюм с четири копчета, плюс неизменната си лъчезарна усмивка, с която не се беше разделял още от пристигането си. За трети

път тази вечер той вдигна чашата си с вино и се обърна поотделно към всеки един от четиримата представители на СЗО на масата:

— Вие ме накарахте да се гордея с вас. — Той наистина сияеше.

— Отказвам да вдигам тост със себе си или когото и да било друг — обяви Маклеод, като остави пълната си чаша. — Дотук съм с пиячката.

Хелмут Щрайхер остави собствената си чаша на масата и се засмя — нещо напълно нетипично за него:

— *Ja*, за шотландец явно не те бива много с пиенето. Ха!

— А, ето го още веднъж това прекрасно германско чувство за хумор — изръмжа саркастично Маклеод.

Мили Юйен, която бе почервенияла като домати само след две глътки вино, се изкиска на словесната престрелка.

Халдейн поднесе чашата си към тази на Нантал.

— Жан, този път не бяхме нужни на китайците. И без друго бяха подготвени да се справят с вируса на всяка цена.

— Не е съвсем така, смирени ми приятелю — поправи го с мекия си като масло френски акцент Нантал. — В края на краищата кой им помогна с координацията на карантината? — Той вдигна чашата си към Щрайхер. След това се обърна към Халдейн с гордо, бащинско кимване: — А не си ли бил ти онзи, който е дал идеята да избият всички стопански животни?

Халдейн сви рамене.

Нантал огледа равнодушните лица около масата.

— Оставете скромността настрана, *mes amis*. — Усмивката му стана още по-широка. — Няма да навреди, ако СЗО получава малка част от признанието и положителни критики в пресата от време на време. Принизявайте постигнатото колкото си искате, но сте си заслужили похвалата. — Ръката му елегантно направи жест към морето от изтъкнати личности и камери пред тях. — СЗО заслужи похвалата. Доколкото зависи от мен, няма да подмина нещо подобно просто ей така.

— Радвам се, че мислиш по този начин — обади се Маклеод, като посочи себе си. — Аз например също не бих отказал тримесечен отпуск.

— Дънкън? Искаш почивка? — разсмя се Нантал. — Това наистина е ден на сбъднатите чудеса.

В момента, когато Маклеод вече се канеше да отговори, един от сервитьорите потупа Нантал по рамото. След като двамата размениха няколко тихи думи, Нантал се изправи.

— Извинете ме, трябва да се обадя по телефона.

Когато Нантал напусна масата, речите най-после започнаха. За да не се чувстват гостите изолирани, заместник-председателят говореше на английски. Халдейн беше чувал съвсем същия вид политически речи поне сто пъти досега — обикновена реторика и опит за нагаждане на историята. Заместник-председателят изказа похвала на местните медицински представители за „героичната битка“ срещу вируса и възхвали успеха им във възпирането му. Също така подчерта силното си задоволство от храбростта на жителите на Дзяюйгуан, сякаш те сами бяха избрали да ги затворят зад бодливата тел. Често използваше и думата „ние“, макар че по време на основните събития между него и вируса бяха лежали не по-малко от четири хиляди и петстотин километра. В заключение възхвали екипа на СЗО заради опита му, предаден на местните специалисти „в нужните области“, намеквайки, че независимо от високата оценка на знанията им, от тях не бе имало кой знае колко голяма нужда.

По време на продължителните аплодисменти на крака в чест на СЗО, последвали речта на заместник-председателя, същият сервитьор, който бе повикал Нантал, се появи и се наведе до ухото на Халдейн.

Нантал седеше зад писалището на кабинета, който временно заемаше, и разговаряше бързо на френски с някого от другата страна на линията. Когато забеляза Ноа на вратата, му даде знак да се приближи и да седне в креслото срещу бюрото.

Когато най-после затвори телефона и погледна към него, лицето му бе застинало в мрачна гримаса. Ноа не можеше да си спомни някога да е виждал такова объркване в изражението му. Началникът му изглеждаше така, сякаш се бе състарил с десет години за трийсетте минути, през които бе отсъствал от масата.

— Какво има, Жан? — попита Халдейн.

Нантал отговори съвсем тихо:

— Имаме положителен тест за вируса. Малко момиченце в лондонска болница.

Халдейн поклати глава, отказвайки да направи връзката.

— Какъв вирус?

Нантал просто се взираше в него.

— Не говориш сериозно, Жан! — Халдейн се наведе напред и стисна здраво ръба на писалището. — Грипът Гансу се е появил в Лондон, Англия?

Нантал кимна.

Ноа се изправи, без дори да разбере как е успял да го направи.

— Пребивавало ли е момиченцето тук през последния месец?

Нантал поклати глава.

— Не е от китайски произход. Нито тя, нито който и да е друг от семейството ѝ някога са посещавали Китай.

Халдейн отново се отпусна в креслото.

— Защо тогава са решили, че си имат работа с грипа Гансу?

— Проба за полимеразна верижна реакция. Европейският ни отдел за наблюдение на инфлуенцата е провел кръвните тестове. Има съответствие.

Халдейн поклати глава, неспособен да приеме присъдата на лабораторията и последствията, произтичащи от нея.

— В такъв случай някой в лабораторията се е издънил!

Нантал продължи да се вглежда в него още няколко секунди. След това тихо произнесе:

— Ноа, има и други.

— Други! — Сърцето на Халдейн подскочи в гърдите му. Той дълбоко си пое дъх. — Добре. Дай малко на заден, Жан. Разкажи ми всички подробности.

— В Лондон има сведения за пет случая — обясни Нантал. — Всички произхождат от точно определен хотел, „Парк Плаза Тауър“, който се намира в лондонския бизнес квартал. Една от жертвите вече е починала.

Халдейн стисна зъби.

— Малкото момиченце?

— Не. Петдесет и пет годишен изпълнителен директор на американска петролна компания. Открили са го мъртъв в хотелската му стая.

Фактът, че не беше малкото момиченце, донесе на Халдейн странно успокоение. Шокът постепенно отминаваше. Умът му

заработи, планирайки с няколко хода напред.

— Посочен ли е индексният случай? — попита той.

Нантал приглади веждите си с палец и показалец, след което поклати глава.

— Никоя от жертвите не е пътувала до Китай през последните три месеца.

— Значи грипът е внесен от някой друг — кимна замислено Халдейн. — Добре, кой е най-ранният случай?

— Никога няма да разберем кога е развил симптомите изпълнителният директор, но първо са хоспитализирали четиригодишното момиченце.

— Кога? — попита настоятелно Халдейн.

— Преди три дни.

— Още един ден и ще прескочи трапа — измърмори на себе си Ноа.

Нантал наклони глава.

— Съжалявам, изгубих мисълта ти.

— Нищо. — Халдейн забарабани по плота пред себе си. — Другите случаи, Жан. Кога е докладвано за тях?

Нантал се консултира със записките, изписани с безупречен почерк в бележника пред него.

Два от случаите бяха забелязани в рамките на дванайсет часа след момиченцето. Останалите два бяха още пресни, от тази сутрин. Бяха гости на същия хотел. Веднага щом показали признаци на кашляне и висока температура, били изолирани.

— Значи имаме пролука от два дни между първоначалните случаи и последните два. Те сигурно са резултат от колатерално разпространение — каза Халдейн, описвайки процеса на последващо разпространение на вируса от едно „поколение“ жертви към следващо.

— Съгласен съм.

— И никой от болничния персонал, който се е грижил за жертвите, не е показвал признаци на заразяване? — опита Ноа.

Нантал поклати глава.

— За щастие, болниците са особено отговорни по отношение на ранните предохранителни мерки, но няколко сестри и неколцина лекари са под карантина.

— Добре — кимна Халдейн. — Пет дни би трябвало да бъдат достатъчни. Ами персонала и гостите на хотела?

— Всички те са под карантина — отговори Нантал.

— Доброволно?

— Говорим за Англия, приятелю — посочи с леко засегнат тон Нантал. — Не мисля, че са прибягнали до телените заграждения. От онова, което чух, смятам, че хората са им съдействали.

— И по-добре да са — рече Халдейн. — Някой излязъл ли е вече с публично становище, Жан?

— Все още не разполагам с тези подробности — сви рамене началникът му. — Подразбрах, че медиите в Лондон разпространяват новината, но властите са притеснени от отзвука. Тревожат се нещата да не загубеят, да не се стигне до паника.

Халдейн вдигна ръце:

— Ако още сега не установят необходимия контрол, със сигурност ще бъдат изправени пред паника. И с пълно право! — Осъзнавайки, че е на път да „застреля вестносеца“, той снижи глас. — Жан, трябва веднага да организират клиники за наблюдение, както постъпихме по времето на ТОРС. Това е единствената им надежда, ако искат да го ограничат. — Той замълча. — Ако въобще имат някаква надежда.

Нантал се протегна и го потупа по ръката.

— Успяхме да го ограничим в Дзяюйгуан, Ноа. Можем да го направим и в Лондон.

Халдейн сведе поглед към старческите петна по кожата на наставника си. Гледката по някакъв начин го обезсърчи. Дори великият Жан Нантал, стожерът в борбата срещу изпитанията на природата, не беше имунизиран срещу законите на биологията. — Трябва да открием индексния случай, Жан.

— Значи ще отидеш в Лондон?

Халдейн затвори очи и тежко въздъхна. После кимна.

Преди да се оттегли, Нантал още веднъж стисна ръката му. Огледа го колебливо, след което каза:

— Ноа, знай, че едва ли би искал да го чуеш точно сега, но имаме случаи под въпрос и на други места. Все още не са потвърдени микробиологически, но от клинична гледна точка са подозрителни.

— Извън Лондон?

— Доста извън него — усмихна се отпаднало Нантал. — Двама души в Хонконг също са развили класически симптоми.

Усещането за *deja vu* се стовари върху Халдейн като ненадеен удар. Отново бяха изправени пред ТОРС, само че този път буболечката си я биваше.

— Трябва да се измъкнем оттук, Жан. Още тази вечер!

Летище „Хийтроу“, Лондон, Англия

Полетът до Лондон му се струваше като далечен, неясен кошмар. Емоционалното изтощение от катастрофалното развитие на нещата и последвалото телефонно обаждане до дома, за да обясни допълнителното си забавяне, се преплитаха с миговете на сън на крак, осемнайсетте часа и трите прехвърляния, които в крайна сметка ги бяха отвели до летище „Хийтроу“ в Лондон.

Всички от екипа бяха разтърсени от новините за по-нататъшното разпространение, но на Дънкън Маклеод това като че ли се беше отразило най-зле.

— Кучият му син е решил да посети и моя мизерен остров. Нямам намерение да оставя нещата така! — произнесе, когато чу новините за пръв път. Оттогава почти не бе проговорил.

На летището в Пекин се разделиха. Нантал, Щрайхер и Юйен се качиха на самолет за Швейцария, докато Халдейн и Маклеод се насочиха директно към Лондон.

Сред множеството, стоящо на портала за посрещачи на „Хийтроу“ — гледка, която изненадващо му напомни за микрокосмос, побиращ в себе си глобалното разнообразие — успя да забележи жена, вдигнала плакат с надпис: „Д-р Халдейн, д-р Маклеод“. Ноа сръчка шотландеца и двамата се отпавиха към нея.

— Господа, името ми е Нанси Ливайн, помощник-директор на Лондонската здравна комисия — представи се тя, без следа от усмивка, докато се здрависаха. — Мога да продължа с обясненията, но предлагам да оставим това за из път. Последвайте ме.

Тя се упъти към изхода. Средно висока, но изключително слаба, Ливайн имаше черна, вързана на опашка коса, тънки устни и дълбоко сложени кафяви очи. Не носеше грим. Лишеното ѝ от чувство за хумор изражение съответстваше на очевидната ѝ наклонност да командва.

Халдейн имаше силното подозрение, че това едва ли се дължи само на настоящата ситуация.

Навън се сипеше сив ноемврийски дъжд. Докато крачеха към колата, Ноа се запита дали някога отново ще види слънцето. Щом се настаниха в ланд ровъра на Ливайн — Халдейн на предната, а Маклеод на задната седалка — тя започна да им разяснява командната структура на градската обществена здравна система:

— Комисията координира шест различни правителствени агенции в една обща организация — обясни тя с острия си, напомнящ за висшата класа английски акцент. — Ние сме отговорни за наблюдението на всички аспекти от лондонския здравен живот, в това число за справянето с огнища на инфекции и епидемии.

— Изглежда сте невероятно заети — рече Халдейн. — Благодарим, че сте отделили време да ни вземете.

— Въпрос на целесъобразност — сви тесните си рамене тя. — Това ще ни даде удобната възможност лично да ми опишете впечатленията си от щама Гансу на грипния вирус. И по специално да ме осведомите как са успели китайците да се справят с неговото разпространение.

— Нямаше да сме тук, ако бяха „успели“ — изръмжа от задната седалка Маклеод.

— Очевидно — съгласи се Ливайн. — Онова, което имах предвид е, как са успели да го ограничат на местно ниво. Това ще ми кажете вие.

— Доктор Ливайн, Дзяюйгуан е отдалечена общност. Малък град в средата на нищото — каза Халдейн. — Въобще не може да се сравнява с Лондон.

— Като оставим това настрана, доктор Халдейн... — прочисти гърлото си тя.

— Поставиха една част от града под обсада, доктор Ливайн — обясни той. — В условията на демокрация няма да ви се размине, ако опитате студенокръвния милитаристичен подход, който използваша китайците.

За момент Ливайн остана загледана пред себе си.

— Запознати ли сте със Здравния акт за извънредни обстоятелства?

— Не и в детайли — призна Ноа.

— Прилагането му е равнозначно на обявяване на военно положение — поясни тя. — Ще останете изненадани от възможностите, с които разполагаме.

— Военно положение? — повтори като ехо Маклеод. — Точно от това имате нужда.

Ливайн хвърли бърз поглед на Халдейн.

— Бихте ли описали клиничните си наблюдения, моля? — произнесе тя. Беше заповед, а не молба.

Загледан през прозореца към лондонските предградия, които постепенно отстъпваха място на по-гъсто населената метрополия, Халдейн обрисова в общи линии огнището в Гансу, като тук-там допълваше фактите с лични впечатления. Маклеод пригласяше с допълнителни разяснения или хумористични подмятания.

След като Халдейн приключи, д-р Ливайн зададе няколко уместни и справедливи въпроса. Попълнила празнотите в познанията си, тя потъна в мълчание. Халдейн имаше натрапчивото усещане, че след като беше изстискала цялата полезна информация от тях, Ливайн вероятно обмисля възможността да отбие и да ги остави по средата на пътя.

— Накъде ни водите? — попита той.

— В главния център на Комисията — отговори тя. — Останалите ни очакват.

— Ще се наложи да почакат още малко — произнесе Халдейн.

— Не ви разбрах...? — попита, изпълнена с достойнство тя.

— Искам да поговоря с оцелелите жертви.

— Всичко с времето си, доктор Халдейн.

— Не, доктор Ливайн. Още сега.

— Доктор Халдейн, това не ви е Китай — произнесе тихо тя. Не гледаше към него, а право напред. Тонът ѝ с лекота можеше да замрази предното стъкло на колата. — Тук сте по молба на СЗО. Ние не сме ви викали. Ерго, вие сте тук в качеството си на наблюдатели, а не да ръководите процеса.

— Добре дошъл в Лондон, Халдейн — подметна Маклеод от задната седалка.

Ноа умишлено отправи към Ливайн снисходителна усмивка.

— Доктор Маклеод и аз прекарахме последните няколко седмици в епицентъра на тази епидемия. Познаваме я както отвътре, така и

отвън. Мисля, че е безопасно да допуснем, че имаме повече опит със зараждащите се патогени и горещите вирусни зони, отколкото цялата ви Комисия закуп. — Остави забележката да увисне за миг във въздуха. — Но, разбира се, докторе, ако не виждате смисъл да се вслушате в нашите препоръки, тогава може би вашият началник ще прояви по-голям интерес.

Главата ѝ не помръдна, но ъгълчето на устата ѝ за момент потрепери.

— По-близо сме до „Роял Фрий Хоспитал“, където е педиатричният пациент — произнесе с равен тон. — Ще започнем оттам.

Д-р Нанси Ливайн вече беше обяснила присъствието им на администрацията на „Роял Фрий Хоспитал“. Наложил се само да покаже личната си карта на главната рецепция, за да могат тримата лекари да продължат по пътя си към педиатричното спешно отделение на десетия етаж.

Пред вратите на отделението ги посрещна внушителна жена на средна възраст с бяла униформа и шапка, която Халдейн по-скоро би свързал с някой черно-бял филм, и се представи само като „сестра“.

— Сестро, търсим пациент на име Алиса Матюз.

Жената поклати глава.

— Съжалявам, доктор Ливайн, но момиченцето вече го няма.

— О — издиша Халдейн, допускайки най-лошото. — Кога се случи?

— Се случи...? — За момент лицето на сестрата се сгърчи от объркване. — О, не, не! — Тя отново поклати глава. — Алиса не е починала. Дори напротив, тази сутрин показва признаци на подобрение. Днес е първият ден, в който лекарите решиха, че се е стабилизирала достатъчно, за да направят компютърна томография на гръдния ѝ кош.

По времето, когато Халдейн, Ливайн и Маклеод стигнаха до отдела по радиология, Алиса вече беше на масата за процедури и сканирането бе започнало.

Един от техниците ги отведе при Вероника Матюз, която кръстосваше нервно чакалнята. Вероника носеше зелени болнични дрехи. Дългата ѝ черна коса бе започнала да се къдри по върховете, а

от синята ѝ очна линия бяха останали само разпокъсани останки, заменени от дълбоки кръгове. Дори и по този начин Халдейн нямаше как да не си я представи на модния подиум някъде из Париж или Ню Йорк. Острите черти и високото, грациозно тяло буквално омагьосваха.

Четиримата се настаниха на столовете в далечния край на чакалнята. Халдейн седна точно срещу нея, а Ливайн и Маклеод — от двете му страни. По време на взаимното им представяне, Вероника остана загледана някъде над главата на Халдейн. Помисли, че му прилича на седиран постоперативен пациент. Чак когато ѝ обясни, че току-що пристига от Китай и вече е запознат с редица други случаи на Грипа Гансу, вниманието ѝ рязко се фокусира върху него.

В очите ѝ се виждаше молба.

— Виждали сте хора, които са се възстановявали от това *нещо*, нали? — попита тя с акцент, който, изглежда се колебаеше между нюйоркско и британско произношение на всяка втора сричка.

— Да, госпожо Матюз — кимна той, — виждали сме хора, които са били на прага на смъртта, но са се връщали оттам. По времето, когато разговаряхме с тях, бяха в добро здраве.

Тя се протегна и улови ръката му.

— А деца?

— Да, и деца. Повечето от децата в Китай преживяха вируса.

Тя стисна ръката му, а на устните ѝ се оформи нерешителна усмивка.

— Но Алиса беше толкова болна...

— Но е успяла да остане с вас през последните четири дни.

Матюз сви безпомощно рамене и поклати глава:

— Е, и?

— Четири дни, изглежда, беше магическото число в Китай — обясни Халдейн. — Всички пациенти, които оцеляваха за повече от четири дни, след това се възстановяваха напълно.

Пръстите на Матюз се забиха в ръката му.

— Алиса ще се възстанови ли? — попита тя настоятелно.

Халдейн насили усмивката по лицето си в опит да я успокои.

— Точно такива очаквания имам, госпожо Матюз.

Тя най-после отпусна хватката си. От очите ѝ започнаха да се стичат сълзи.

— Благодаря ви, доктор Халдейн. Много ви благодаря.

— Не на мен — поправи я Ноа. — А на болничния персонал.

— Разбира се — успя да си поеме въздух тя, като все още не пускаше ръката му.

Халдейн ѝ даде още няколко секунди, след което попита:

— Госпожо Матюз, имате ли някаква представа откъде може да е прихванала вируса Алиса?

Сънливостта отново я заливаше. Очите ѝ се отнасяха. Тя махна безгрижно с ръка, показвайки празната стая.

— Бактериите са навсякъде. Хората кашлят и кихат. Лудост е човек да пътува...

— Вероника — прекъсна я той. — Уверени сме, че Алиса се е заразила в хотела ви. Вероятно преди пет до седем дни, там някъде. Спомняте ли си да ви е направил впечатление някой особено болен по това време?

Тя уморено поклати глава.

— Виждала съм толкова зачервени и течащи носове, че...

— Помислете, Вероника, моля ви. Извънредно важно е.

Молбата на Халдейн очевидно не успя да проникне през пелената пред очите ѝ.

— Опитвах се да пазя момичетата, но те са навсякъде. Във фойето, из ресторантите, в басейна. На някои места е по-лесно, но какво можеш да направиш, когато си затворен в асансьор с някой, който... — Тя спря насред изречението. Очите ѝ се присвиха. Започна да кима сама на себе си.

Той се наведе по-близо към нея.

— Какво, Вероника?

— Преди около седмица се возехме в асансьора точно преди вечеря. С момичетата тъкмо се връщахме от басейна. Обожават го... — Матюз за пръв път се усмихна, разкривайки два реда съвършено бели зъби. — В асансьора имаше жена. Беше застанала близо до бутоните. Кашляше.

Ливайн се намеси:

— Как изглеждаше, госпожо Матюз?

— Не изглеждаше добре — поклати глава Вероника. — Сякаш само стените на асансьора ѝ помагаха да се удържа на крака. Когато

момичетата се насочиха към бутоните... много обичат да ги натискат... тя се отдръпна от тях като попарена.

— Можете ли да ни дадете малко по-точно описание? — попита отново Ливайн, но с една нотка критичност в гласа си.

— Беше по-млада от мен. Някъде около началото на двайсетте. Косата ѝ беше гъста, песъчливокафява... в ужасно състояние... но иначе беше красива. Големи очи. Изглеждаше бледа, но май се дължеше на болестта. Приличаше ми по-скоро на средиземноморски тип, може би италианка? Испанка? Дори гъркиня, но е по-слабо вероятно. Най-вероятно испанка.

— Нещо друго?

Вероника се замисли.

— Беше облечена малко... — тя затърси думата — ... предизвикателно, като се вземе предвид...

— Като се вземе предвид какво? — попита Халдейн.

— Че очевидно не беше добре — каза Вероника. — Носеше тясна блуза и джинси, както и доста грим. Стори ми се не на място за някой, който се бори с настинка. Особено през ноември.

— Тя разговаря ли с вас?

— Не — отговори Матюз. — Когато се извиних, задето момичетата я притиснаха така до панела с бутоните, се усмихна изнервено и отстъпи надалеч от тях. — Клепачите на Вероника отново започнаха да се отпускат от изтощение. Тя погледна тъжно към Халдейн. — Бедната жена. Направо се топеше пред очите ми.

— И това беше единственият път, когато сте я виждали? — попита той.

Преди Вероника да може да отговори, от отделението по радиология излезе мъж с престилка, маска и ръкавици. Щом затвори вратата след себе си, той свали маската и приближи до столовете.

Щом го видя, Вероника скочи на крака и се затича срещу него.

— Какво показва, доктор Майер? Как е детенцето ми?

ГЛАВА 17

Служба по гражданска сигурност, Небраска авеню, Вашингтон

Докато влизаше с накуцване в конферентната зала, Гуен Савард си даде сметка, че вече няма как да прикрие изкълчения си глезен от Алекс Клейтън, заместник оперативния директор към ЦРУ. Нито от него, нито от когото и да било друг от Комисията за борба с биотероризма. Можеше да обвинява само себе си. Беше продължила да тича на пътеката в залата за упражнения цели дни след първоначалната контузия и сега си плащаше цената. Може би Питър имаше право, когато веднъж на шега я бе определил като куче с кокал играчка и лоша форма на тетанус.

Всички петнайсет членове на Комисията вече бяха насядали около овалната маса, когато и Савард най-после зае мястото си. След няколко забележки от нейна страна срещата продължи както обикновено. Обсъждаха старите биотерористични методи — едрата шарка, антракса, чумата и прочие — предъвквайки стара информация, с която вече бяха запознати в опит да хвърлят допълнителна светлина върху нея. Спряха се и на шестото проекторешение на общинските центрове за План за спешно реагиране в случай на биологична атака, познат на повече от тях просто като ПСРСБА... без да достигнат желанния консенсус.

Савард с мъка се концентрираше върху дебатите. След разговора ѝ с Халдейн по-рано същата седмица, беше картотекирала случая Гансу някъде из гънките на подсъзнанието си — като нещо, което не си струваше по-голямо усилие от обикновена бележка под линия. Внезапно обаче се бе сетила за Халдейн и по някакъв начин не успяваше да мисли за нищо друго.

След като Комисията покри дневния ред, Гуен каза:

— Без съмнение всички присъстващи са в течение, че грипът Гансу се е появил в Лондон. По последни данни имаме най-малко четиринадесет заболели и три смъртни случая. Понастоящем от Хонконг съобщават за пет потвърдени случая и три под въпрос.

През половината разстояние надолу по масата Мойра Робъртс, представителен директор на ФБР, се наведе напред и присви очи към Гуен.

— И какво общо има това с биотероризма?

В черния си костюм и сивата блуза, която идеално пасваше на преждевременно посивяващата ѝ коса, подстригана късо и архаично, Робъртс винаги се бе струвала на Савард изпълнение на определението „старомоден“.

— Изглежда, никой не може да отговори на въпроса как вирусът се е оказал в Англия и Хонконг — отговори ѝ тя.

— Взехте ли предвид евентуални пътувания от Китай? — попита Робъртс с такъв тон, че не ставаше ясно дали се шегуваше.

— Всъщност ми хрумна — успя да ѝ отговори горе-долу със същия тон Савард. — Но за разлика от ТОРС, при който индексните случаи бяха проследени лесно, досега не е открита връзка между Хонконг, Лондон и провинция Гансу.

— Което ще рече, че става дума за биотероризъм, така ли?

— Което ще рече — отговори бавно Гуен, потискайки нарастващото си раздражение, — че не можем да отхвърлим *възможността* за тероризъм.

— Може да мине доста дълго време, преди да изключите това обяснение за огнищата — посочи Робъртс.

Гуен в никакъв случай не се съмняваше в интелигентността на Мойра Робъртс, но дразнещото поведение на тази жена изключваше почти напълно шансовете да започне да я харесва.

— Значи междувременно просто ще си обърнем главата на другата страна? — произнесе тя.

Робъртс скръсти ръце и въздъхна:

— Не това се опитвах да кажа.

Клейтън се обади раздражено:

— И какво се опитваш да кажеш, Мойра?

— Спомням си, че имахме сходни дискусии и по повод ТОРС — отговори тя, като вместо на Клейтън говореше на масата. — Някои хора тук бяха убедени, че това е биологично оръжие, изскочило от сънищата на Ал Кайда. Това не се оказа съвсем вярно, или греша? — Тя отново въздъхна. — Без съмнение този нов вирус представлява потенциален риск за общественото здраве в Съединените щати. Дори и

за миг не си позволявам да го забравя. Това, което се опитвах да кажа, е, че ще бъде по-добре да научим повече, преди да започнем да преиграваме и да пилеем ценни ресурси в преследване на терористи фантоми. В същото време други отдели, като „Здравеопазване“ например, имат далеч по-неотложни нужди.

Неколцина от членовете на Комисията около масата закимаха, но никой не проговори, явно с намерението да останат просто наблюдатели.

Без да обръща внимание на Робъртс, Клейтън се обърна към Савард:

— Гуен, как да разберем откъде произхожда този вирус?

— Ключът е в откриването на индексния случай или случаи — отговори тя.

— А ако не успеем? — попита той.

— Това силно ще ме притесни — произнесе тя мрачно. — При почти всяка епидемия от такава величина индексният случай е лесно откриваем. Човекът обикновено търси медицинска помощ, както и всяка друга жертва. Но ако не го направи, тогава ние трябва да си зададем въпроса дали съзнателно не се опитва да избегне вниманието ни.

— Но, доктор Савард — намеси се Робъртс. — От вестниците разбирам, че организъмът има само двадесет и пет процентен леталитет.

— Само! — повтори Гуен. — Това е унищожителен процент смъртност. Повечето грипни епидемии имат ниво на смъртност по-малко от един процент. А и тези щамове на инфлуенцата избиват единствено хора на преклонна възраст. Новият организъм убива иначе здрави деца и възрастни. Двадесет и пет процента нареждат вируса до едрата шарка и проказата!

— Освен това хората се възстановяват от него бързо — продължи Робъртс, сякаш Гуен въобще не си беше отваряла устата. — Така че индексният случай може вече да се е излекувал, без дори да си даде сметка, че е прихванал нещо повече от лош грип. Или обратното, може да е умрял някъде и никой да не е свързал смъртта му с огнището на заразата.

— Значи двама души пренасят вируса до Хонконг и Лондон по едно и също време, а след това умират в неизвестност? Какви са шансовете това да се случи? — вдигна ръце Савард.

— Просто напомням вероятността, че съществуват и други обяснения освен биотероризъм. — Робъртс я погледна така, сякаш се опитваше да успокои неразумно дете.

— Мойра, Мойра, Мойра — въздъхна театрално Клейтън. — Аз също съм слушал записите на Тони Робинс, но пожелателното мислене този път няма да оправи нещата.

Няколко души се разсмяха на глас. Дори и Савард се принуди да прехапе устни. Робъртс се вторачи в Клейтън с неподправено презрение.

— Поправете ме, ако греша — намеси се Джак Елинда, мършав, оплешивяващ мъж от отдела по околната среда. — Но това е форма на инфлуенцата, нали така? — Той посочи Гуен, свивайки ръката си във формата на пистолет, както правеше всеки път, когато се опитваше да бъде разбран правилно.

— Мутирала форма — обясни Савард. — Форма, която е претърпяла масивно разместване в генетичния си код. Накратко, това е вирус, с какъвто не сме се сблъскали досега.

— И все пак е вирус, подобен на инфлуенцата, срещу която можем да използваме ваксина, прав ли съм? — настояваше Елинда.

— Ваксините срещу грип, с които разполагаме до момента, биха били безполезни — отговори тя.

— Но бихме могли да разработим нова ваксина, специално за този щам, прав ли съм? — посочи я с пръст той.

— Теоретично, да — кимна Савард. Тя се обърна към асистент-секретаря от отдела по здравни и човешки ресурси: — Някакви мисли по въпроса, д-р Менк?

Д-р Харолд Менк беше епидемиолог, в началото на шейсетте. Не много висок, със загатнато коремче и къса подстрижка, докторът винаги носеше един и същ син костюм с бяла риза и разнообразие от безинтересни вратовръзки. Рядко се обаждаше по време на събиранията на Комисията за борба с биотероризма. Гуен имаше силното подозрение, че въпреки солидното си минало, Менк чисто и просто убива време в очакване на златния парашут на предстоящото си пенсиониране.

Като се облегна назад, поставил ръце на темето си, той каза:

— Склонен съм да се съглася с госпожица Робъртс.

— Не това беше въпросът ми — подчерта Савард.

— Зная — сви рамене Менк. — Но нямам никаква идея колко време ще отнеме, докато разработим ваксина. Чувам, че се работи по такава за ТОРС, но не забравяйте, че дори не са се приближили до крайната цел.

— И все пак говорим за инфлуенца — каза тя.

— В такъв случай би било по-лесно — произнесе Менк с почти толкова интерес, колкото и ако говореха за генетично модифициран сорт праскови. — Но дори и да имаше разработена ваксина, пак щеше да отнеме няколко месеца, докато се произведе достатъчно за имунизацията на цялата страна. Освен това съм съгласен, че трябва да бъдем внимателни с преиграването. Вие сте млада и вероятно не си спомняте свинския грип и цялото фиаско около него, но аз съм го преживял лично.

— Не съм забравила, доктор Менк — отвърна хладно Савард.

— Аз пък, изглежда, съм забравил — пусна ѝ една усмивка Клейтън. — Но пък съм доста по-млад от доктор Савард.

Гуен завъртя очи, но въпреки всичко се изкиска.

— През 1975 г. един деветнадесетгодишен новобранец умря в луизианската армия, след като разви симптоми, сходни с тези на грипа — обясни Менк. — Пробите потвърдиха, че се е заразил с щам на свинския грип, за който се смята, че има общо с испанския грип. Всички се паникьосаха. Тогавашният президент Джералд Форд упълномощи производството на 150 милиона дози ваксина срещу свински грип. Шест месеца по-късно никой друг не беше умрял от вируса. Дори започвахме да се чудим дали войникът не е починал от сърдечен удар. По това време обаче Форд беше в изборна година и не искаше да признае скъпоструващата си грешка. Поради тази причина се вслуша в съветниците си от Центъра за контрол и предотвратяване на болестите и нареди масова имунизация. Проблемът беше, че ваксината започна да убива хора. Неколкостотин човека умряха от усложнения, преди да прекратят ваксинацията. Накрая всичко се превърна в най-скъпия групов исков процес в медико-юридическата история. И за какво?

— Не се обиждайте, доктор Менк — поклати глава Савард, — но през ноември в Китай онези триста души не умряха от сърдечен удар.

— Разбирам — каза Менк, като отново зае незаинтересована поза, сложил ръце върху главата си. — Просто напомням, че трябва да

вземем предвид и останалите възможности, но и да балансираме по-нататъшните си действия. Безсмислено е да принуждаваме хората да надяват противогази и да се свират из бункерите в задните си дворове, както имахме обичай да процедираме през петдесетте всеки път когато руснаците си изпускаха нервите.

— При цялото ми уважение, доктор Менк — произнесе с равен тон Савард. — Причинената от човека пандемия е едно от нещата, които могат да накарат ядрения взрив да изглежда като коледна приказка.

След като съветът се разпусна, Клейтън остана, за да поговори със Савард. Застанал на вратата, той попита:

— Какво се е случило с крака ти?

Гуен сви рамене.

— Просто леко съм го изкълчила.

По лицето на Клейтън се изписа насмешливо разочарование.

— По някакъв начин се надявах да си го счупила в задните части на определена личност, и по-точно в задника на един от представителните директори на ФБР.

Тя се засмя.

— Кой знае? Може и да е права — каза, като се подпря на един от столовете, за да облекчи малко глезена си. — Може би просто преигравам.

Той поклати глава.

— Просто си вършиш работата, Гуен.

Тя кимна.

— Има нещо страшно нередно около тази буболечка. Сигурна съм в това. Искане ми се да бях по-близо до събитията.

Клейтън се разсмя.

— Ей, навлизаш в моята област! Започваш да звучиш като посивял бивш оперативен работник.

— Просто ми се иска да разполагам с повече информация. — Тя се намръщи. — А като заговорихме на тази тема, нещо ново около изчезналото лабораторно оборудване в Африка?

— Хората ни все още разследват подробностите, но на твоето място не бих очаквал кой знае какво. — Той щракна с пръсти. —

Според мен вече са покрили всички следи.

— Не ми харесва как звучи — каза тя. — Прихващали ли сте други мобилни разговори?

— Обичайното. — Той се наведе напред и леко я докосна по китката. Въпреки почти мимолетния контакт, Гуен успя да долови силата и увереността в жеста му. Нямаше как да отрече, поне пред себе си, сексуалния заряд в докосването. А и беше минало ужасно много време, откакто за последен път бе изпитвала нещо, което дори и далечно да наподобява физическа топлина.

— Остава ли уговорката за довечера? — попита Клейтън.

— Алекс, с удоволствия бих...

— О, не! Отменяш срещата, нали? — По лицето му още веднъж премина комично изражение на сподавено желание. — Сякаш още веднъж преживявам абитуриентската си вечер. Явно пак ще се наложи да изведа майка си на вечеря със суши.

— Алекс, наистина имам желание — започна тя, — но довечера няма да бъда в града.

— Трябваше да се досетя. — Клейтън поклати глава и се засмя. — Хващаш първия самолет за Лондон, нали?

Университета Йейл, Ню Хейвън, Кънектикът

Клейтън почти беше познал. Гуен заминаваше за Лондон, но смяташе да го направи на следващата сутрин. Преди това обаче се налагаше още веднъж да излезе от щата. Самолетът я взе от национално летище „Роналд Рейгън Вашингтон“ и я откара до летище „Туийд Ню Хейвън“ за по-малко от трийсет минути. Очакващата я кола я отведе направо в кампуса на университета.

Когато автомобилът отби пред сградата на лабораторията за фармацевтични изследвания, наближаваше шест, ала дори и в тъмното, гледката предизвика в нея вълна от спомени. Гуен не беше влизала в тази лаборатория повече от петнайсет години, но, подобно на всичко, което бе видяла в живота на Айзък Москор, дори и в този голям промеждутък в сградата не бяха настъпили чак толкова много промени.

По-голямата част от прозорците бяха тъмни, но зад най-горния ред прозрачни стъкла гореше ярката светлина на лабораторията. След

като премина през охранителните процедури на входа, Гуен пое по стълбите към петия етаж. Натисна бутона на звънеца. Металната врата се отвори, а от другата страна се мержелееше в пълен ръст нейният наставник. Бялата му коса беше разрошена, а очилата с дебели рамки му стояха накриво. По бялата му лабораторна престилка имаше черни петна. Изглеждаше така, сякаш току-що е сменял трансмисията на някоя кола. Гуен безпогрешно разпозна хаотичната мисъл и горящата решителност в очите на Москор. Това означаваше, че Айзък е бил зает с някакъв експеримент. Означаваше също и че е щастлив.

— Вече ми е позволено да те виждам два пъти месечно? — изръмжа с ниското си произношение от Джърси и й се усмихна широко. — Да не бе случайно да са те уволнили?

Тя пристъпи напред и го прегърна силно.

— Айзък, винаги се радвам да те видя.

— Аз също, хлапе — отвърна той, като се освободи от прегръдката й. — Ела да хвърлиш един поглед на старата лаборатория.

Тя го последва по коридора, водещ към основното помещение. Подредените покрай отсрещната стена клетки започнаха да тракат, когато пристъпи в помещението. Гуен си припомни, че мъжките резус маймуни имаха обичая да крещят и да разтърсват клетките при появата на непознат, особено ако непознатият беше жена.

Имаше чувството, че е пристъпила обратно в края на осемдесетте, времето, по което току-що бе завършила. Повечето от оборудването си беше останало същото — лабораторните маси, охладителите, животинските клетки и инкубаторите. Разбира се, имаше и нови неща, като компютри и разни високотехнологични джаджи, пръснати из голямата лаборатория на Москор. Гледката, самите звуци, мирисът на това място, накараха Гуен да изпита силна носталгия. Плюсоевете да бъдеш висш чиновник в правителствена научна организация внезапно започнаха да избледняват пред неописуемото вълнение, което я заливаше всеки път, когато се впускаше в търсене на научната истина — даже само при вероятността да я открие — истина, която в този момент буквално бе натегнала във въздуха на лабораторията.

Москор я отведе пред редица от микроскопи на масата.

— Гуен, трябва да го видиш с очите си!

Тя се наведе над първия микроскоп, вгледа се през окулярите и завъртя микровинта, докато образът дойде на фокус. Картината приличаше повече на зелени флуоресцентни фойерверки. Между луминесцентните области се забелязваха и няколко тъмни клетки.

— Бъбречни клетки от африканска зелена маймуна? — попита, без да вдига поглед тя.

— Аха.

Бъбречните клетки от африканска зелена маймуна бяха най-добрата среда за развиване на вирусни култури в лабораторни условия. Яркият цвят беше индикация, че флуоресцентно маркираните антитела са се прикрепили към инфектираните клетки, придавайки им отличителен зелен цвят.

Тя се изправи и посочи към предметното стъкло:

— Инфлуенца?

Москор кимна.

— Както и сама можеш да видиш, инфекцията е несъмнена. Сега разгледай следващото предметно стъкло. Сходна маркировка. Сходна кръвна проба.

Гуен се наведе над окулярите на следващия микроскоп. Цветът беше изчезнал. В зрителното ѝ поле се виждаха само тъмни бъбречни клетки. Тя погледна към Москор.

— Какво се е случило?

— Кръвта е взета от същата маймуна, но четиридесет и осем часа по-късно. Разликата е там, че вече сме приложили новото лекарство — произнесе с ясно доловима гордост в гласа той. — A36112.

Гуен се приближи и за негова изненада отново го прегърна. Москор неуверено направи опит да отстъпи, като за миг почти изгуби равновесие. После се засмя.

— Мисля, че съм склонен да мина и без прегръдките на красиво момиче като теб, ако това ще ми коства счупена бедрена кост.

Тя го пусна. Загледа го с широка усмивка.

— Айзък, това е изумително! Никаква следа от инфекцията след четиридесет и осем часа.

— Положението не беше толкова розово при всички опитни обекти — подчерта той. — Но може да се каже, че резултатът е относително типичен на базата на наблюденията ни върху A36112.

— Знаеш ли какво означава това, Айзък?

— Да — сви рамене Москор. — Означава, че разполагаме с лекарство за лекуване на грип при лабораторните маймуни.

— Стига — настоя тя. — Означава много повече от това.

— Да не изпреварваме събитията, малката. Аз също съм поне толкова развълнуван, колкото хлапе, което току-що е получило по пощата пълната колекция бейзболни картички на Янките. Но през годините научих, че никога не е особено разумно да вярваш, че безпроблемно можеш да вземеш това — посочи към микроскопите той — и да го използваш в реални условия.

— Нямаме причини да смятаме и че е невъзможно.

— Все още сме в началната фаза при опитите с хора — поясни Москор.

— И?

— Засега страничните ефекти са пренебрежими, както и при маймуните. Тук-там диария. Нищо по-сериозно.

Савард кимна.

— Разбирам.

— Гуен, дори всичко да мине без засечки... — Москор въздъхна. — Знаеш как стават тези неща. Чакат ни минимум пет години, преди да пристъпим към комерсиално производство.

— Освен ако някой не издейства зелена светлина без необходимата законова рамка — подчерта тя, намеквайки за наредбата на Агенцията по храните и лекарствата, която позволяваше в случай на безнадеждни ситуации някои лекарства да бъдат произвеждани без предварителни клинични изпитания.

— Зелена светлина без необходимата законова рамка заради някакъв си грип? — Лицето на Москор се сви в гримаса. Сетне в погледа му се мярна внезапно разбиране. Той й се закани игриво с пръст: — Дошла си заради щамата Гансу! Заради това си тук, нали?

— Започнал е да се разпространява, Айзък. Лондон, Хонконг...

— Като цяло, ужасно съжалявам да го науча — каза Москор. — Но не може да говориш сериозно за лечение на истински пациенти с помощта на А36112?

— Защо не?

— Гуен, да не си си изгубила ума? — попита той. — Лекарството все още е в етапа на лабораторните изпитания. Общо взето не

разполагаме с нищо съществено. — Москор поклати толкова яростно глава, че кичурите на бялата му коса се разтърсиха: — Не. Не. Не.

Гуен сложи ръка на хълбока си.

— Айзък, наясно ли си на какво е способен щамът Гансу? Този вирус не избира жертвите си.

Москор въздъхна.

— Не се съмнявам в думите ти, но това не променя нищо.

— Двадесет и пет процента от заразените умират — продължи Гуен. — Повечето са под петдесетгодишни. До този момент, в рамките на месец, в една отдалечена китайска провинция са умрели шейсет деца. Представяш ли си какво ще се случи, ако вирусът се промъкне на територията на Щатите... — тя замълча, — а ние не разполагаме с лекарство?

— Значи си склонна да прегърнеш идеята за първото неизпробвано лекарство и просто се надяваш всичко да приключи благополучно? — Той я изгледа ядосано. — Ами седемдесет и петте процента, които се възстановяват по естествен път?

— Какво за тях?

— Ами ако лекарството ми убие някой от тях? — попита настоятелно той. След което добави съвсем тихо: — Хубав резултат от труда на живота ми, няма що.

— Сам твърдиш, че страничните ефекти след първоначалната фаза на изпитанията са пренебрежими — възрази тя.

— При сто здрави доброволци! — каза той. — Нямаме и най-малка представа какво ще се случи, ако го приложим при болни пациенти.

Гуен постави ръка на широкото, скосено рамо на Москор.

— Айзък, ами ако вместо това лекарството ти спаси живота на хиляди? Струва ми се, че това би било доста подходящ резултат от труда на живота ти.

Той отново поклати глава, но вече като че ли не чак толкова убедено.

— Твърде рано е, Гуен.

ГЛАВА 18

Гранично-пропускателен пункт Пийс Арч, Уайт Рок, Канада

На трийсет километра южно от Ванкувър, Канада, Гленда и Марвин Зиндлър седяха в пикапа си на една от шестте ленти, водещи към гранично-пропускателния пункт Пийс Арч в очакване да пресекат границата и да влязат в Щатите. Тъмносивото небе всеки момент заплашваше да се разтвори и да изсипе върху тях пороен дъжд. От митничаря ги делеше само един бял седан, но процедурата се проточваше вече цели десет минути. Митничарят оставаше приведен към прозореца на седана и разпитваше пътниците му.

— Това определено се оказа най-скоростното платно от всички — изръмжа Марвин със зачервено лице. Гушата му се полюшваше, докато нетърпеливо барабанеше по волана.

— За къде си се разбързал, Марв? — попита Гленда, разпознала признаците на нарастващ гняв у съпруга си. — Сиатъл е на по-малко от три часа оттук, а сватбата е чак утре. Ще минем границата все някак, няма нужда да се ядосваш.

— Не е там работата, Глен! — каза рязко той.

Гленда забеляза, че ръката на митничаря ляга на колана му, точно зад кобура на пистолета. И макар често да пресичаше границата, за пръв път си даде сметка, че за разлика от своите канадски колеги, американските митничари бяха въоръжени.

Хубавичкият млад митнически служител се отдръпна от прозореца. Синята униформа, както и походката му, силно ѝ напомниха за наперените моторизирани щатски полицаи. Митничарят заобиколи седана и спря пред багажника. Почука на задното стъкло и даде знак на пътниците в колата.

— О, за бога! — възкликна раздражено Марвин. — Ще стоим тук до утре!

Гленда, чието внимание беше приковано от малката драма, случваща се пред очите ѝ, не му обърна внимание и с интерес проследи как от седана излиза млада двойка.

— Как не се сетих! — въздъхна мъжът ѝ. — Видя ли каква била работата? Още двама от онези.

— Онези кои?

— Араби. Сега вече ни чака обискиране. Защо изобщо им позволяват да идват тук? Никога не бих...

— Успокой се, Марв — подметна разсеяно Гленда, докато разглеждаше младата двойка. И двамата носеха джинси и леки якета. Мъжът имаше нормално телосложение. Стоеше сковано и неподвижно до багажника и свали тъмните си слънчеви очила едва когато митничарят поднесе пръст към очите си, след което посочи към него.

За разлика от съпруга си — или поне Гленда предполагаше, че двамата са женени — жената не спираше да се движи, подобно на човек, който отчаяно се нуждае да отиде до тоалетната. Беше ниска, възпълна, имаше гъста къдрава коса и непрекъснато се оглеждаше. Единствения път, когато очите ѝ срещнаха тези на Гленда, жената побърза да сведе поглед.

— Погледни, Марв, горкичката душица е нервна като девойка в първата си брачна нощ — каза Гленда и потупа съпруга си по барабанящата ръка.

— И сигурно има защо — измърмори той. — Басирам се, че са с фалшиви документи. Може дори да пренасят бомба.

— Ех, Марвин! — въздъхна тя и поклати глава.

Митническият служител затръшна капака на багажника. Даде знак на двойката с показалец и мъжът и жената се качиха обратно в колата.

— Позволява им да си продължат по пътя след всичко това? — попита невярващо Марвин, сякаш току-що му бяха отправили лична обида.

Но след като подмина контролния пункт, бялата кола веднага направи десен завой, обърна и мина покрай тях, поела в обратната посока, към Канада.

— Върнаха ги — обади се Марвин. — Чудесно.

— Расист — поклати глава Гленда, като гледаше съпруга си. — Е, на мен пък ми е мъчно за тях. Следващия път, когато се опитат да пресекат границата, бедното момиче сигурно ще бъде кълбо от нерви.

Главно полицейско управление, Кайро, Египет

Сержант Ахмед Елейш седеше зад бюрото си, обгърнат в облак от тютюнев дим, и четеше недовършеното досие. Съдържанието му беше толкова безинтересно, че със същия успех можеше да се отнася за военната кариера на който и да е незабележим офицер. Ала от онова, което Елейш знаеше за майор Абдул Сабри, кариерата му беше всичко друго, но не и незабележима.

Когато неговият информатор Бишр Гамал му бе прошепнал името на Сабри от телефонната кабина някъде в центъра на Кайро, Елейш беше усетил как настръхва. Гамал бе отказал да продължи с разкритията, настоявайки за още пари и по-сигурна връзка помежду им. Въпреки всичко обаче, беше споменал, че Сабри често е посещавал джамията Ал Футух и че неведнъж е бил виждан в компанията на Хазир ал Кабаал.

Каква ли работа имаше един светски офицер, известен с безмилостните си преследвания на ислямски радикалисти, в една джамия, зачуди се Елейш. Отново се задълбочи в досието с надеждата да получи поне някакъв проблясък.

Дори и за офицер от специалните египетски армейски части, досието на Сабри беше цензурирано повече от обичайното. Липсваха месеци, даже години. В останалото за дейността му се говореше относително неясно. Част от съдържанието нерядко влизаше в противоречие само със себе си. В досието се твърдеше, че в началото на осемдесетте Сабри е бил прикрепен към отдел „Сигурност“ на александрийското пристанище, макар че това въобще не се връзваше със задълженията му като член на специалните части. А след клането в Луксор през 1977 г., когато шейсет и осем западни туристи бяха разстреляни от мюсюлмански екстремисти, се предполагаше, че на майора е била поверена задачата да осигурява „сигурността на туристите“. Елейш по никакъв начин не можеше да си го представи, застанал пред Сфинкса, зает да направлява преминаващите туристи като някой регулировчик. Натрапваше се заключението, че Сабри е изиграл съществена роля в изключително успешната операция по залавянето и убийствата на мозъците, стоящи зад клането.

Последният доклад беше и най-странната част от досието. Датата бе отпреди шест месеца, а под нея в едно-единствено изречение се споменаваха, че Сабри доброволно се е отказал от длъжността си.

Елейш пресметна наум. Майорът беше подал оставка след двадесет и три години служба, само две години преди възможността да се добере до мечтаната от всеки офицер пенсия. Нямаше никакъв смисъл.

Стомахът на Елейш настойчиво му напомни за себе си. Благодарен, че Рамазан най-после е свършил, той издърпа чекмеджето и извади обяда си. Беше 10:40 ч. сутринта. Самира му бе направила любимия му джоб със студен агнешки кебап, останал от предната вечер. Нападна сандвича и отново започна да прехвърля в мислите си всички факти, с които разполагаше, опитвайки се да открие връзката между издателя магнат, офицера от специалните части и джамията, известна като свърталище на ислямски екстремисти.

Един дрезгав глас прекъсна мислите му:

— Сержант, трябва да видите нещо.

Елейш вдигна поглед от обяда си. Пред бюрото му стоеше полицаи Казим Рамзи. Беше нисък, запотен, с малки очички и мазна усмивчица. Младшият следовател винаги изглеждаше леко виновен, което по стечение на обстоятелствата не беше далеч от истината. Елейш знаеше, че Рамзи е корумпиран полицаи, който прекарва по-голямата част от времето си в изнудване на пласъорите, джебчиите, сводниците и проститутките в Кайро.

— Зает съм, полицаи — отговори Елейш, търсейки салфетка, с която да избърше соса от сандвича от устата и ръцете си.

— Сигурен съм, че ще проявите интерес към това — каза Рамзи, а Елейш моментално си даде сметка, че при нормални обстоятелства би предпочел точно обратното.

Рамзи измъкна изпод мишницата си плик от кафява хартия. Бръкна с два къси пръста във вътрешността му и извади няколко черно-бели силно увеличени фотографии. Хвърли първата на бюрото пред следователя.

Елейш най-после успя да открие торбата си за обяд под стола. Вътре имаше салфетка, която жена му винаги слагаше. Чак след като се увери, че ръцете му са напълно чисти, той посегна към фотографията. Беше снимка на жертва на убийство. Мъжът лежеше на улицата само по бельо. Главата и лицето му бяха толкова силно окървавени, че чертите му не можеха да се разпознаят. В областта на гърдите и краката имаше огромни синини.

— Поздравления, Казим, имаш си жертва на убийство — произнесе Елейш. — Ще ме впечатлиш дори още повече, ако откриеш убиеца.

Усмивката на Рамзи стана по-широка.

— Не просто някаква си жертва на убийство, сержант.

Той подхвърли следващата увеличена фотография върху бюрото му. Снимката запърха във въздуха и се приземи обърната наопаки.

Елейш раздразнено я обърна.

На нея отблизо беше снимано лицето на мъжа, след като бяха избърсали част от кръвта. Очите му бяха подути и затворени. Долната му устна бе прерязана през средата, носът му — изкривен надясно. По-голямата част от дясната му буза беше заменена от отворена червена рана. Освен това му липсваше дясното ухо. Въпреки всички рани обаче, Елейш веднага разпозна в него Бишр Гамал.

— Изглежда, ще ти се наложи да си търсиш нов доносник — измърмори Рамзи.

Елейш потисна внезапния прилив на гняв. Остана вгледан в снимката още няколко секунди, колкото да възвърне самообладанието си.

— Къде?

— Някаква уличка недалеч от Хан ал Халили — отговори Рамзи.

— Как е умрял?

Рамзи тикна месест пръст във фотографията.

— По възможно най-лошия начин.

— Сигурен съм, че не цитираш доклада от аутопсията — произнесе през стиснати зъби Елейш. — Застрелян ли е бил, прободен с нож ли е, или просто са го пребили до смърт?

— Пребит.

— Кой?

— Не забеляза ли липсващото ухо? — попита покровителствено Рамзи.

Деянието беше запазена марка на прословута банда от Кайро — Муханад ал Дин. Наименованието им значеше „меч на вратата“, но Елейш подозираше, че едва ли в скоро време ще се срещне лично с някой от духовните им водачи. Бяха отрепки, занимаващи се с трафик на хора, наркотици и огнестрелни оръжия. Търгуваха с всеки, готов да си плати — от ислямски екстремисти до европейски търговци на

опиати. А наградата за предалите ги винаги беше свързана със загубата на ухо точно преди настъпването на смъртта.

— Не са го убили бързо, обаче — каза Рамзи. — Някои от охлузванията по тялото му са от по-рано. Виждаш ли раната на бузата му! Кожата му е била прогорена с нещо.

— Измъчван? — попита Елейш. Рамзи кимна. — Защо им е на Муханад ал Дин да измъчват Бишр?

— Поради хиляди причини — сви рамене младшият следовател. — Той беше доносник, сержант. Или е откраднал от тях, или е измамил някоя проститутка. — Рамзи се изкиска. — Или пък ги е изпял пред теб и им се е приискало да разберат какво ти е казал.

Елейш бавно си пое дъх, борейки се с непоносимото желание да стовари юмрук в средата на слизестата физиономия пред себе си. Преглътна напирещата ярост и произнесе с равнодушен глас:

— Виж, Рамзи, Гамал все пак ми беше познат. Ще стане най-лесно. Защо не ме оставиш да се погрижа за останалото?

Рамзи сви рамене и хвърли останалите фотографии на бюрото.

— Случаят е твой, сержант. И без друго възнамерявах да го скътам на дъното на купчината си.

След като младшият следовател излезе, Елейш остана загледан в снимките с обезобразеното лице на Гамал. Рамзи бе прав. Кайро бе град на насилието. Имаше поне хиляда причини, поради които Муханад ал Дин можеше да са видели сметката на Гамал. Въпреки всичко обаче, сержантът имаше усещането, че убийството е свързано с присъствието на Гамал в джамията Ал Футух. Последното го накара да изпита внезапен прилив на вина. Освен това сега беше сигурен, че рискът от заниманията му с Хазир Кабаал се е увеличил осезаемо.

Той отмести черно-белите снимки и отново придърпа досието на Абдул Сабри. Отвори папката и се взря в снимката на майора, заемаща половината страница. Сабри имаше деликатни черти и се взираше в обектива съвсем спокойно.

— Вече работиш за Кабаал, нали, майоре? — промърмори тихо Елейш на снимката и посегна за поредната цигара.

ГЛАВА 19

„Шератон Лондон“, Лондон, Англия

След като приключиха с „Роял Фрий Хоспитал“, а малко по-късно посетиха щаба на Лондонската здравна комисия, в около един през нощта Халдейн най-после успя да огледа и хотелската си стая. Светлинката за нови съобщения на телефона премигваше, но вместо това реши да провери електронната си поща. Вдигна възглавницата на таблата на леглото, облегна се удобно с лаптоп в скута и се свърза с безжичната хотелска мрежа. Някои от двеста двадесет и четирите съобщения бяха маркирани като „спешни“, ала щом сред списъка на изпращачите забеляза и името на жена си, Ноа отвори направо нейното писмо. Беше пуснато преди повече от двадесет и четири часа, а полето за заглавието бе празно. В него пишеше:

Ноа,

Не мога да си представя по-малодушен начин да го направя, но нямах представа как иначе да се свържа с теб, преди да си се прибрал у дома. Не мисля, че бих могла да те погледна в очите и да ти кажа онова, което трябва да кажа.

Ноа, не вярвах, че ще мога да обичам някой друг по начина, по който обичах теб, но вече не мога да отричам нито пред теб, нито пред себе си колко силно съм влюбена в Джули. Гей? Нормална? Бисексуална? Не зная. Вероятно „себелюбива“ е единствената дума, която е подходяща в случая.

Винаги си ме обичал и си се държал почтено спрямо мен. Дори и в онези мрачни месеци, когато се беше оттеглил от света, аз продължавах да чувствам болката ти. Знам, че не си възнамерявал да ме нараниш. И това не е

извинение за стореното от мен. Нищо не може да ме извини.

Ноа, ти си добър човек, може би невероятен човек... аз не съм. Въпреки всичко, опитах да постъпя по правилния начин. Исках да обърна гръб на тази изпепеляваща страст. Или би трябвало да напиша пристрастеност? Господ да ми е на помощ, дори в този момент обмислям как да я загърбя! Но в крайна сметка нищо не може да ме спре.

Любов? Слост? Сляпо увлечение? Не зная. Вече изгубих способността си за трезва преценка. Каквото и да е, няма как да се преборя с начина, по който се чувствам.

Зная, че залагам на карта не само чувствата си, но също така Хлои и теб самия... В този момент обаче се нуждаю от време и пространство. Ноа, надявам се, че ще ми дадеш право и на двете, макар да не заслужавам нито едно от тях.

Ана

Халдейн остана вторачен в буквите на екрана, без да може да прочете писмото втори път.

Нищо от написаното от нея не го бе шокирало. От известно време насам сигналите бяха налице. Собственото му спокойствие обаче го изненадваше; но дори още по-изумително беше усещането за облекчение. Беше чувал пациенти да казват колко по-лошо е да не знаеш, отколкото да си подготвен за най-лошото, но така и не го бе вярвал досега. В този момент обаче разбираше. Съсипващите съмнения и агонията на догадките се изпариха и отстъпиха място на печалното усещане за подновена целеустременост. Колкото и силна тъга да изпитваше, поне най-после можеше да погледне напред вместо назад.

Мобилният му телефон зазвъня. Той разсеяно посегна към него.

— Ало?

— О, Ноа — каза Ана. — Цял ден се опитвам да се свържа с теб. Той спусна крака на земята, без да става от леглото.

— Добре ли е Хлои?

— Всичко е наред с нея — отговори тя. — Просто... вчера ти изпратих имейл... когато мислех, че си тръгнал за вкъщи. — Ана замълча, ала когато Халдейн не отговори, тя продължи с едва овладян глас: — Никога нямаше да го изпратя, ако знаех, че си заминал за Лондон, за да се бориш с тази епидемия. Беше непростимо от моя страна, не беше време да те тревожа с нещо такова, след като и бездруго ти се е насъбрало достатъчно.

— Защо непростимо? — попита с равен тон Халдейн.

— Беше глупаво писмо. Прекалено мелодраматично и пълно с импулсивни мисли, като нещо, което може да напише някое четиринадесетгодишно момиче. — Тя преглътна шумно. — Ноа, моля те, би ли го изтрил?

— Добре — отговори той.

— А можем ли да се престорим, че никога не съм го изпращала? — прибави Ана.

Той обмисли идеята в продължение на няколко секунди, след което произнесе:

— Ана, може ли да поговоря с Хлои?

— Мама я изведе на вечеря. Няма да се прибере в близките два часа. — Тя замълча колебливо. — Ноа, писмото? Ще го унищожиш ли заради мен?

— Ако така искаш.

— Много, много го искам — отговори през нервен смях тя. Когато той отново не каза нищо, Ана заговори, за да запълни мълчанието. — Ноа, какъв е този вирус Гансу? Медиите карат нещата да изглеждат толкова опасни там!

— Преувеличават — каза той.

— Внимаваши много, нали?

— Както винаги — изрече разсеяно той.

— Ноа, моля те, върни се скоро у дома — каза с несигурен глас тя. — Липсваш толкова много на Хлои, а аз...

— Ана — произнесе той.

Тя отново преглътна.

— Да?

— Отговорът е да.

— Да?

— Получаваши своите време и пространство — каза Халдейн.

— Ноа, казах ти, беше просто импулсивно...

— И двамата знаем, че това не е вярно — прекъсна я той. — Насъбрало ти се е доста за премисляне. Разбирам. Искам да го направиш. Важно е за всички нас. — Халдейн преглътна буцата в гърлото си. — Постъпи както трябва. Става ли?

През едва доловимия статичен шум чуваше как жена му тихо хлипа от другата страна на линията.

— А ще бъдеш ли до мен след това? — прошепна тя.

На другата сутрин Халдейн се събуди рано с леко главоболие и трудно определимо усещане за поражение, подобно на пияница, който се събужда чак след като се е изтърсил от каруцата.

С отчаяната надежда да отклони мислите си от катастрофата в личния си живот, Ноа остана в странното, затоплено легло и се съсредоточи върху вирусите. Независимо от очевидното зло, заложено в тях, те винаги го бяха очаровали. Живееха единствено за да се репродуцират, и все пак дори не бяха живи в реалния смисъл на думата. Бяха смъртоносната полумярка на природата и не представляваха нищо повече от пътешествящи торби с паразитна ДНК и РНК, нуждаещи се от сложния апарат на живата клетка, за да се размножават.

В ума си вече виждаше усиления от електронния микроскоп образ на кристалите на инфлуенцата — идеални сфери, заобиколени от два белтъка, хемаглутина и невраминидазата, които се подаваха от повърхността му като окръжност от отворени чадъри. Хемаглутининът и невраминидазата, които спомагаха за прикрепването на вируса към потенциалните му жертви, освен това бяха и пръстовите отпечатъци на инфлуенцата, позволяващи на учените да класифицират щамовете ѝ съобразно нейните Н и N типове. Предният ден от Лабораторията за наблюдение на инфлуенцата към СЗО бяха съобщили, че щамът Гансу е бил идентифициран като N2H2, същият подтип, който отговаряше и на азиатския грип от 1957 година. Само че Халдейн знаеше, че СОРК не е азиатски грип. След като се бяха смесили с новите видове, по повърхността на вируса бяха изскочили нови белтъци, а в неговата РНК се бяха промъкнали нови гени. Всичко това беше създало нов суперорганизъм, който пък на свой ред си бе проправил път от

селските къщи на Китай до улиците на Лондон и Хонконг. А оттам нататък? Кой можеше да каже накъде щеше да поеме това светкавично чудовище?

Халдейн хвърли поглед към часовника. Показваше 6:32 ч. сутринта. Време беше да скача от леглото. Взе бърз душ, облече се и в 6:45 ч. вече се намираше в хотелското фоайе. Дънкън Маклеод го посрещна още при асансьора с чаша, от която се издигаше пара.

— Двойното ти еспreso — каза той. — Ще имаш нужда от него, щом се появи Принцеса Ненагледна.

Още не беше изрекъл това докрай, когато д-р Нанси Ливайн наистина пресече фоайето на хотела, облечена в строг сив костюм с панталон. Косата ѝ бе прибрана в плътен кок, който още повече подсилваше острите ѝ скули и брадичка.

— Като заговорихме за дявола — прошепна Маклеод на Халдейн — ... в буквалния смисъл на думата...

Халдейн ѝ кимна:

— Добро утро, доктор Ливайн.

— Добро утро, господа — каза отривисто тя. Намръщаното ѝ изражение се задълбочи. — Най-добре да се залавяме за работа. Получихме съобщения за нови случаи.

Ливайн понечи да тръгне, ала Халдейн остана на мястото си.

— Колко още? — попита той.

Тя спря и се обърна към него.

— Осем души в хотела.

— А извън от него?

— В рамките на Лондон имаме още седем случая — отговори Ливайн. — Успяхме директно или индиректно да проследим всички до туристическа обиколка на Лондонската кула, където са били в контакт с първата жертва, американски изпълнителен директор на петролна компания на име Флетчър.

— Шибана чудесия! — прокънтя гласът на Маклеод наскреда фоайето. — Някакъв си гениален янки просто решава да се поразходи с пневмония.

Халдейн не му обърна внимание.

— Какво точно е географското разпространение на новата група?

— В Северен Лондон имаме семейство, което попълва четири от случаите — каза тя. — Останалите трима са холандски туристи,

отседнали в хотел в центъра на града.

— И хората, с които те на свой ред са имали контакти, са поставени под карантина?

— Разбира се — отговори хладно Ливайн. — Направили сме всичко възможно. Жертвите са туристи, все пак. Следователно са обикаляли из цял Лондон.

Халдейн обмисли новата информация, без да направи коментар. След като се натовариха на ланд ровъра и се вляха в сутрешния трафик, той обобщи:

— Значи в този момент имаме поне три ясно изразени групи в рамките на града. Основната част — сред пътуващи. За каква точно система за наблюдение говорим, когато става дума за точки на достъп, като летища и влакови гари?

Ливайн му хвърли поглед. На лицето ѝ се бе изписало ново и непознато изражение, което силно напомняше уважение.

— На летищата веднага беше въведен стандартният ни план за контрол на ТОРС. Използваме същия въпросник и в случаите на треска и кашляне. Освен това мерим температурата на пътниците — отговори тя. — Опитавме подобен подход и на влаковите гари, но упражняването на контрол там е далеч по-затруднено.

— Колко от гостите на „Парк Тауър Плаза“ са напуснали страната през последните пет дни? — попита Халдейн.

— Няколко — отвърна Ливайн. — Прегледахме основно сметките и резервациите за билети на хотела, за да се свържем с възможните преносители. До този момент никой от онези, с които се свързахме, не е развил съответните симптоми. Препоръчавме им домашна карантина за минимум пет дни.

— Много добре — кимна Халдейн. — А извън Лондон не е имало документирані случаи?

— Не. — Ливайн добави: — Все още.

Фаталистичното подмятане успя да убие разговора. Халдейн се загледа през прозореца към Централен Лондон. Имаше коли, по тротоара крачеха хора, но градът изглеждаше доста по-различен от онзи претъпкан Лондон от спомените му. Гледката зловещо му напомняше за улиците на град Дзяюйгуан. Знаеше, че няма да измине много време, преди и тук да се появяват хора с лица, скрити зад хирургически маски.

Халдейн отново насочи поглед към Ливайн. Помощник-директорът беше стиснала волана здраво с двете си ръце. Имаше торбички под очите, което навеждаше на мисълта, че вероятно не е спала от дни. Хрумна му, че студенината и надменността ѝ може отчасти да се дължат и на чудовищния стрес, на който беше подложена. Халдейн бе виждал как не един и двама високопоставени служители в сектора на публичното здравеопазване рухват пред далеч по-незначителни епидемии.

— Доктор Ливайн — каза той, — струва ми се, че ще бъде добра идея, ако организираме клиники за наблюдение в кварталите, където е имало случаи.

Тя му хвърли бърз поглед с изражение, в което се четеше готовност да подхване спор, ала внезапно чертите ѝ омекнаха.

— Ще предам предложението ви на останалите в Здравната комисия.

— Ами индексният случай? — обади се от задната седалка Маклеод.

Ливайн поклати глава:

— Все още не сме я намерили.

— Нея? — намеси се Ноа. — Значи вярвате, че е жената от испански произход в асансьора на хотела?

— До този момент тя е единствената връзка, която имаме.

— Доста странно, а? — произнесе Маклеод.

— По какъв начин?

— Защо все още не се е появила в някоя болница за лечение? — попита шотландецът.

Ливайн въздъхна.

— Господин Маклеод, в района на Лондон има неизброимо количество болници и клиники. Възможно е да е посетила някоя от тях, преди да са били уведомени за епидемията от вируса Гансу.

— А може и да е мъртва — подметна Маклеод. — Проверили сте моргите, нали?

— Разбира се, че проверихме — отвърна хапливо тя. — Никой от трупове не отговаряше на описанието ѝ.

Халдейн поклати глава.

— Като оставим настрана факта, че се е изпарила в нищото, основният ми въпрос в този момент е „откъде“. Откъде тази жена —

испанка, гъркия или италианка — се е заразила изобщо с вируса? — Той погледна през рамо. — Дънкън, да си забелязал някоя и друга оскъдно облечени бели жени, докато бяхме в град Дзяюйгуан?

— Не бяха особено изобилни — отговори шотландецът. — Но Хонконг е друга работа.

Халдейн поклати глава.

— Епидемиите са възникнали едновременно. Времето на появата на първите случаи щеше да бъде съвсем различно, ако първо се беше заразила в Хонконг, а чак след това беше започнала да разпространява заразата тук.

— Ами китайското правителство? — попита Маклеод.

— Какво за него?

Дънкън се наведе напред.

— Веднъж ни излъгаха за ТОРС. Може вирусът Гансу вече да бушува в Пекин или в някой друг град, а те просто да са се чудили как да си спасяват задниците.

— Но защо тогава биха ни поканили в Дзяюйгуан? — разсъждаваше Халдейн.

— За бога, Ноа! — Маклеод шумно се върна обратно на мястото си. — Нали не си под погрешното впечатление, че правителствата винаги прилагат логика и смисъл в планове си?

— Доктор Халдейн е прав — отсъди Ливайн. — Вече щяхме да знаем, ако вирусът Гансу се е разпространил в Централен Китай.

— Но докъде ни води това във връзка с нашия индексен случай? — насочи вниманието си към нея Халдейн.

— Загадка — измърмори Маклеод. — Шибаният Стоунхендж на микробиологията, а?

Халдейн не отговори, но от опит знаеше, че рано или късно ще се появи напълно рационално обяснение за това откъде се бяха появили жената и нейният вирус. Само се надяваше обяснението да дойде по-скоро рано, отколкото късно. Знаеше, че докато не си отговорят на този въпрос, чисто и просто ще буксуват на едно и също място.

— Как е момиченцето? — обади се отзад Маклеод. — Алиса?

— Казаха, че тази сутрин са я отделили от дихателния апарат — отговори Ливайн, по чиито устни се забелязваше лек намек за усмивка. — Явно са успели да я стабилизират.

Подминаха Кенсингтън Гардън в западния край на Хайд Парк и завиха по „Пемброук Роуд“, в самото сърце на модния квартал „Нотинг Хил“. Докато приближаваха централния вход на хотел „Парк Тауър Плаза“, Халдейн забеляза, че на улицата са паркирани дълги колони от автомобили и бусове, облепени със символите на известни и неизвестни телевизионни канали. Докато ленд ровърът забавяше, изпита още един пристъп на *deja vu*.

В двата си края улицата беше барикадирана с полицейски коли.

— За да държим пресата на разстояние — обясни Ливайн, докато сваляше страничния прозорец, за да разговаря с човека от контролно-пропускателния пункт. Щом се идентифицира, отново съвсем внимателно подкара колата, провирайки се покрай линейки и правителствени автомобили.

На входа имаше въоръжени полицаи, които разгледаха документите на Ливайн, преди да ги съпроводят до импровизирана съблекалня. Тримата лекари надянаха ръкавици, шапки, леки чехли, престилки, както и маски, специално разработени за осигуряване на защита срещу заразяване от туберкулоза по въздушно-капков път. Изглеждайки не на място, като група появили се отникъде хирурзи, те пристъпиха във фоайето. Шикозният хотел беше превърнат в импровизирана болница. Във фоайето гъмжеше от закачулени здравни работници, носещи термометри, графики и стетоскопи.

Нанси Ливайн ги поведе към асансьорите; качиха се в същата клетка, в която Алиса Матюз бе придобила опасната инфекция, за да се озоват на двадесет и петия етаж.

— Използваме етажа като специална карантинна секция за хора, за които сме сигурни, че са заразени — обясни Ливайн. — Джентълменът, с когото ще се срещнем, г-н Колинс, беше в болница „Роял Фрий“ в продължение на три дни, но миналата нощ, щом треската му отслабна, бе прехвърлен тук, за да освободим място там.

Още един облечен от главата до петите човек ги посрещна пред вратите на асансьора и ги насочи към края на коридора. След като почукаха три пъти на вратата, тя се отвори. Пред тях стоеше плешив мъж, носещ маска и пижама, която изглеждаше така, сякаш не е по мярка на слабото му тяло. Заради маската и липсата на коса Халдейн не успя веднага да определи възрастта му. Все пак предполагаше, че с

Найджъл Колинс бяха горе-долу на една и съща възраст, към края на трийсетте.

След като бяха представени един на друг, те последваха Колинс до малката всекидневна. Също както и в болницата в Дзяюйгуан, на Халдейн му се стори изключително неловко да разпитва хора, носещи маски. Без да вижда лицата им, нямаше как да разчита нюансите в отговорите, които даваха.

— Откъде сте, господин Колинс? — започна Ливайн.

— Наричайте ме Найджъл — отговори със силен ливърпулски акцент Колинс. Халдейн неминуемо направи сравнението с Джон и Пол от ранните интервюта на „Бийтълс“. — Родом съм от Ливърпул, но сега живея в Бирмингам. Представител съм на местния профсъюз на работниците от стоманодобива. — Той се засмя. — Голям късметлия излязох, изтеглиха името ми на томболата и ми се падна да дойда за конвенцията. Отседнах в шикозен хотел и всичкото му там, а какво се оказа?... Ха!

— Кога за пръв път усетихте, че се разболявате? — попита Ливайн.

— Преди четири дни! — отвърна той, като се размърда неспокойно на мястото си. — Удари ме като влак. А тази болка! Чувствах се така, сякаш ръцете и краката ми са минали през пресите за валцоване. После започна кашлицата. Божке! — Той избухна в смях. — За момент дори си помислих, че цигарите най-после са решили да ме довършат!

— Не ви достигаше въздух? — попита Халдейн.

Колинс се поколеба, преди да отговори.

— Когато се появяваха спазмите, не можех да спра да кашлям, за да си поема дъх. Между тях не беше чак толкова зле. Нямах представа обаче, че е възможно човек да се чувства тъй отслабнал. Ако изобщо успях, се налагаше да използвам и двете си ръце, за да вдигна чашата с вода. — Той въздъхна толкова тежко, че маската затрепка пред лицето му. — Най-накрая вчера треската отмина също толкова бързо, както се и появи. До вечерта се чувствах почти като нов. — Той повдигна пижамата си в раменете. — Но и малко по-кльощав.

— Найджъл, къде мислите, че сте се заразили с вируса? — попита Халдейн.

— Не мисля! — изпъхтя за пореден път в маската си Колинс. — Зная!

— И откъде точно? — каза Ноа.

— От онази малка момичка — отговори той и погледна към Нанси Ливайн. — Съжалявам, докторе, просто...

— Господин Колинс — прекъсна го нетърпеливо тя. — Бихте ли я описали, моля?

Описанието му съвпаднаше с това на Вероника Матюз. Когато приключи, той добави:

— Беше около времето за вечеря. Стоях до нея и чаках асансьора. Стори ми се, че през цялото време се олюляваше. И въобще не се чувстваше добре. Непрекъснато кашляше, но възпитано си покриваше устата и, трябва да призная, никак не дразнеше очите. — Той отново хвърли несигурен поглед към Ливайн. — Знаете какво искам да...

— Съвсем точно — отсече тя. — На кой етаж слезе?

— Слезе с мен. На двадесет и седмия — разсмя се още по-силно той. — Момчетата от профсъюза направо бяха надминали себе си, бяха ми уредили стая на последния етаж!

— Возили сте се през целия път заедно с нея? — попита Халдейн.

— Да, сър.

— Видяхте ли я отново?

Колинс поклати глава.

— Спомняте ли си с вас да са се возили майка и две малки момиченца? — продължи да разпитва Халдейн.

— Другата хубавица, а? — рече Колинс и сви извинително рамене по посока на Ливайн. — Нямаше как да не я забележа, докторе.

— Разбира се — съгласи се тя. — Мисис Матюз е висока, с тъмна коса и големи очи. Бивш модел, майка на две дъщери на по четири и пет години. Звучи ли ви познато?

— Съвсем същата е! — каза той. — Само дето не беше в асансьора. Но я засичах веднъж или два пъти при басейна заедно с момиченцата.

— Сигурен ли сте, че не е била в асансьора? — попита Халдейн.

— Не и заедно с мен и кашлящата момичка — рече Колинс. — Поне не и за нагоре. Не твърдя нищо за обратния път.

— Тоест? — поинтересува се Ноа.

— Ами... когато стигнах до вратата на стаята си, се обърнах за едно последно надзъртане — каза глуповато Колинс, този път без да поглежда към Ливайн. — Момичето се беше подпряло на стената до асансьора. Рекох си да ида и да видя дали е добре, но точно тогава вратите се отвориха, а тя влезе вътре със залитане. — Той замълча. — Тогава въобще не се замислих, но така и не разбрах защо ѝ е било да се качва чак догоре само за да се обърне и да си слезе. Дали пък не си беше изпуснала етажа?

Халдейн се изправи, макар в действителност едва да беше успял да потисне желанието си да скочи от стола:

— Благодаря ви, Найджъл, бяхте ни изключително полезен — произнесе на път за вратата.

Когато се озоваха в коридора, Маклеод го спря.

— Каква муха не ти дава мира, Халдейн?

Ноа посочи към гърдите си.

— Би ли ми обяснил как така жена, която очевидно едва е стояла на краката си, се е возила в асансьор по целия път от лобито до последния етаж и по обратния път?

— Мамка му, откъде пък мога да знам? Възможно е Найджъл да има право? — рече шотландецът. — Може да е била толкова замаяна, че да е пропуснала етажа си.

— Но защо тогава се е спуснала чак до фоайето и отново се е изкачила заедно със семейство Матюз? — попита отново Халдейн.

— Откъде си сигурен, че това не се е случило по-късно през деня? — контрира Маклеод.

— Не си ли спомняш? — Халдейн плесна гърба на ръката си в дланта на другата. — И Найджъл, и Вероника твърдят, че е било точно преди вечеря!

Дънкън наведе разколебано глава.

— Също така, защо е изчезнала, без да потърси помощ? — продължи Халдейн. — И, на първо място, откъде се е заразила с вируса?

Очите на Маклеод се разшириха толкова силно, че дори и потпуснатото от двете изглеждаше на път да се отвори напълно.

— Да не би да намекваш, че тази жена умишлено се е опитвала да разпространява заразните си микроби?

Ноа сви рамене:

— Можеш ли да се сетиш за по-правдоподобно обяснение?

И ето че за пръв път през всички години, откакто познаваше Маклеод, Халдейн видя как в очите на шотландеца се прокрадва съвсем истински страх.

— С какво всъщност си имаме работа тук, Ноа? — попита тихо той.

ГЛАВА 20

Ванкувър, Британска Колумбия, Канада

Когато Никол Кадуло се събуди, за един безкраен, изпълнен с дезориентираност момент, си помисли, че е заспала в собствената си вана. След това обаче осъзна, че чаршафите ѝ са подгизнали. Деветнайсетгодишното момиче объркано предположи, че съквартирантите ѝ са изсипали върху нея чаша с вода, за да се пошегуват. „Много ви благодаря, приятели!“, каза си тя, ала веднага щом силните потръпвания започнаха, нещата постепенно започнаха да ѝ се изясняват. Беше посред нощ, а тя имаше силна треска. Освен това беше отхвърлила одеялата от себе си. Опитът да убеди сама себе си, че всичко това е просто сън, се сблъскваше с неопровержимото доказателство на изританите завивки, лежащи на купчина на пода в основата на леглото.

„Не и грип! — помисли си Никол. — Не и днес.“

Предстоеше ѝ да напише домашно по океанография. След това трябваше да се добере някак до Ванкувърския аквариум, където работеше през следобедните смени като екскурзовод. Аквариумът! Сега си спомняше дребната жена с гарвановочерната коса, която носеше слънчеви очила с дебели рамки, въпреки сивото небе и липсата на слънце. Два дни по-рано същата тази жена беше стояла точно до Никол по време на представлението на морските видри. Тогава Никол почти беше готова да я помоли да напусне, тъй като острата ѝ кашлица отвлечаше вниманието на треньорите и съсипваше шоуто.

„Бас държа, че тъкмо тогава съм го прихванала“, помисли си горчиво тя.

Изправи се разтреперано в леглото и посегна към одеялата в краката си. Щом отново си легна, замаяно си помисли как дори толкова слабо усилие я беше изтощило напълно. Увита в одеялата, Никол дишаше тежко и едва успяваше да си поеме дъх, сякаш току-що беше счупила собствения си рекорд в бягане на три хиляди метра.

Странно беше, че вместо да се успокои, дишането ѝ се затрудняваше все повече с всяка изминала минута. Сетне дойде и кашлицата. Гръдният ѝ кош се разтърсваше из дъно. Кашлицата се усилваше и усилваше, докато най-сетне едва не се задави с една от храчките си, заседнала в гърлото ѝ като парче месо. С огромно усилие на волята успя да я изплюе в ръката си. Когато обаче огледа внимателно дланта си, установи, че е пълна с кръв.

Внезапната и надмогваща всяка разумна мисъл паника се превърна в дрезгав писък.

Харгейса, Сомалия

Хазир Кабаал седеше в разточително обзаведения си кабинет и се наслаждаваше на четвъртото си еспreso за деня. Обичаше да пие силно кафе преди лягане — без него му беше трудно да заспи. Разбира се, напоследък ефектът на кафето беше малко спорен. Със или без него, почти не му оставаше време да затвори очи.

Когато новината най-после беше избухнала в медиите, Кабаал бе изпитал всепроникваща гордост от постигнатия успех. Съвсем скоро обаче изпита и лека горчивина. Бе забравил колко се е привързал към Лондон по време на четиригодишното си пребиваване там. Припомни си предупреждението на шейх Хасан: „Когато Западът се промъкне в сърцето ти, той се разраства като рак, който няма как да оперираш“. Знаеше, че шейхът е прав, ала снимките на празните лондонски улици и страхът в гласовете на телевизионните репортери бяха предизвикали първия полъх на несигурност в него. Само ако шейхът беше тук, помисли си Кабаал, благочестивите му размисли бързо биха премахнали и последното съмнение от душата му.

— Понякога Божият път е по-трудният път — увери се още един път на глас Кабаал.

— Така съм чувал — каза майор Абдул Сабри.

Медийният магнат въобще не беше разбрал кога Сабри се е материализирал в рамката на вратата. Кабаал погледна надолу, зачервен от срам, и прочисти гърлото си.

— Добре дошли, майоре. Надявам се да сте пътували добре.

Сабри сви рамене. Носеше простичка, свободна бяла дреха, ала с широките си рамене, матовосините очи и очевидната самоувереност,

нямаше нужда от униформа и оръжие, за да внуши усещане за опасност.

— Срегнахте ли се с г-н Гамал? — попита Кабаал.

Сабри безгрижно се приближи до бюрото и отговори едва щом наближи на по-малко от половин стъпка от него:

— Прекарахме известно време заедно, да.

— И?

— Бишр Гамал беше незначителен престъпник. Крадец и джебчия. — Той замълча. — Но е допълвал доходите си с доноси на полицията.

Кабаал остави чашата и се наведе напред.

— Продължавайте — настоя той.

— Бил е изпратен в джамията, за да ни шпионира. — Погледът на Сабри се рееше някъде покрай медийния магнат, сякаш вече се бе отегчил до смърт от темата на разговора.

Кабаал направи опит да се впише в общия равнодушен тон, ала някак не успяваше да прикрие нотките на безпокойство в гласа си:

— Изпратен от кого?

— Сержант Ахмед Елейш. Следовател от полицията в Кайро.

— Елейш! — възкликна Кабаал. — Този човек души по петите ми от години.

Сабри кимна, без да демонстрира нито изненада, нито какъвто и да е интерес към разкритията на Кабаал.

— Преди осем или девет години Елейш беше прострелян от активист, който работеше за един от вестниците ми. Оттогава неизменно се опитва да докаже връзките ми с Братството. — Медийният магнат поклати глава и въздъхна: — Трябваше да се погрижа за него още тогава.

— Да го направя ли сега? — попита майорът.

Кабаал претегли идеята мислено.

— Какво точно е казал Гамал на Елейш? — поинтересува се той.

Сабри посочи първо събеседника си, след което и себе си:

— Че са ни виждали заедно. Че през последните седмици неколцина от нас са изчезнали. — Той сви рамене. — Не знаеше повече.

— Кой знае колко или нищо повече? — настоя Кабаал.

— Гамал беше чувал да се споменава някаква пустинна база, но се закле, че детайлите не са му известни.

— Дали не е знаел повече, отколкото е пожелал да признае?

Сабри му отправи една мимолетна полуусмивка.

— След двата часа, прекарани в компанията му, не смятам, че господин Гамал вече обладаваше способността да лъже — произнесе без да влага кой знае колко тежест в думите си, сякаш двамата бяха излезли на разходка и бяха побъбрили.

— Гамал спомена ли дали сержант Елейш е казал и на друг? — попита Кабаал.

Сабри сви рамене.

Медийният магнат се вторачи в празната си чаша.

— Би било глупаво да допуснем, че Елейш ще действа сам. Ако в този момент той просто изчезне, това само ще подсили подозренията и ще ни навлече дори още по-голямо внимание.

— Е, и? — Сабри въздъхна. — Не могат да ни намерят, дори и да искат.

— Същото важи и за Елейш — подчерта Кабаал. — Засега просто ще го държим под око.

Сабри изглеждаше така, сякаш всеки миг щеше да започне да се прозява.

— Има много начини, по които сержант Елейш може да изчезне, без да подклажда излишни подозрения. Автомобилни катастрофи. Зле приключващи полицейски проверки. А пък разликата между отровата и сърдечния удар понякога наистина е съвсем тънка.

Кабаал се поколеба, но сетне каза:

— Още не, Абдул.

— Както желаете.

Медийният магнат протегна ръка към купчината листове на бюрото.

— Втората вълна се е приземила в Америка — каза той. — Имало е известни проблеми.

Сабри повдигна едната си вежда.

— Проблеми?

— Да, но не в Чикаго, а в Сиатъл. — Кабаал размаха листа пред майора. — Имейл от Шарифа Ша'рауи.

Той го прочете на глас:

Скъпа Тоня,

Пристигнахме във Ванкувър, Канада, заедно с всичкия багаж. Опашката на границата беше прекалено дълга. Така и не успях да стигна до Сиатъл. Наложих се да оставя подаръка във Ванкувър. Прекарахме си прекрасно, но нямаше как да останем. Ще поддържам връзка.

С обич, Шери

Сабри кимна безстрастно.

— Значи са я върнали на границата.

— В тези времена службите за сигурност си отварят очите на четири. Трябваше да й уредим директен полет до Сиатъл. — Кабаал поклати глава. — Трябваше да предвидя, че придвижването ще се окаже твърде сложно.

Сабри сви рамене.

— Канада, Америка, каква е разликата?

Медийният магнат поклати глава.

— Канада не взе участие в нападението над Ирак. Нямахме намерение да ги намесваме.

Изпразненото лице на майора се раздвижи от лека усмивка.

— Хазир, нали осъзнаваш, че вече сме намесили целия свят?

Кабаал сведе очи към електронното писмо и кимна.

— Или поне Западния свят... да.

Сабри се разсмя с горчивина.

— Нали не си въобразяваш, че вирусът ще уважи нечии граници или религия? Съмнявам се, че ще направи разлика между праведници и неверници. Освен това знам и че американските бомби, които ще го последват, също няма да пробират.

— Не това е целта, Абдул! — вдигна очи Кабаал. — Не е нужно да създаваме хаос. Ще им дадем възможността да избират. Да обмислят бъдещото си поведение. А щом последват внушението ни, ще можем да спрем разпространението на тази нечиста чума.

— Да бъде Божията воля — кимна майорът с безизразно лице, ала в гласа му се долавяше съмнение. — И така, кога ще се свържем с тях?

— Скоро. Много скоро — отвърна спокойно Кабаал. — Първо трябва да ги накараме да осъзнаят точно колко уязвими са всъщност.

ГЛАВА 21

„Шератон Лондон“, Лондон, Англия

Докато Ноа Халдейн стигне хотела си, всичко в него вече клоkochеше от ярост. По време на кариерата си беше виждал как ебола избива цяло село, как близък негов приятел умира от ТОРС, а хора чезнат в болници от третия свят поради недостиг на антибиотици, които можеха да се намерят във всяка аптека на Запад. Беше виждал как други хора поставят политиката, глупостта, алчността и собствените си интереси над добруването на жертвите си, но никога досега не си беше представял, че някой умишлено би започнал епидемия.

Изгубен в заслепяващия гняв, Халдейн влезе в хотела и прекоси фойейто със сведен поглед. Отначало дори не осъзна, че произнасят името му:

— Ноа? — повика го отново гласът.

Той вдигна очи и видя, че към него с бързи крачки и независимо от накуцването, се приближава някаква жена. Отне му само секунда, но я разпозна.

— Гуен?

Гуен Савард енергично му подаде ръка.

— Дойдох чак от Вашингтон да се видя с вас.

Тя се ръкува твърдо с него.

— Гуен, не си спомням някога да съм имал нужда от питие толкова силно, колкото тази вечер.

Избраха си една ъглова маса недалеч от пропукващите пламъци в исполинската камина. Нищо не им пречеше и да си изберат места на самия бар. С бързото разпространение на вестите за новия вирус, градът се бе изпразнил само за една нощ. И ако вчера трафикът му се струваше оредял, днес улиците изглеждаха странно изпразнени, при положение че беше работен ден и човек би очаквал да са претъпкани с превозни средства. От малцината, които беше видял да се разхождат из улиците, имаше и такива, които носеха маски, а повечето бързаха да се

скрият в първия вход или отминаваха, без да вдигнат поглед, сякаш във въздуха се носеше сигнал за въздушно нападение.

Сервитърът се появи още преди да са се настанили на местата си. Халдейн се изкуши да използва тактиката на Маклеод за двойните поръчки, но се въздържа и вместо това поръча бутилка „Хайнекен“. Савард поиска двоен джин с тоник.

Щом питиета им пристигнаха, Ноа отпи голяма глътка от бирата си. Плацебо или не, облекчението настъпи почти моментално. Без да откъсва бутилката от устните си, той огледа Гуен, като си позволи да се наслади на поразителните ѝ черти за първи път, откакто се бяха здрависали. Носеше пясъчнорусата си коса дълга до раменете, имаше пълни устни и най-невероятно поразителните морскозелени очи, които някога беше виждал. Беше по-красива, отколкото си я спомняше. Стоманената решителност, прозираща зад тези очи обаче му напомниха за онова, което наистина му бе направило впечатление по време на първата им среща: ведрата ѝ увереност. Като се вземеха предвид обстоятелствата, намираще самообладанието ѝ за успокоително.

Халдейн не се съмняваше, че тя също го е огледала повече от внимателно, ала приветливото ѝ изражение си оставаше неразгадаемо.

— Как са нещата в Лондон? — попита тя.

Той въздъхна.

— Само днес бяха докладвани още шейсет нови подозрения за случаи на СОРК.

— Къде?

— До този момент имаме три обособени групи. — Халдейн ѝ описа географската дисеминация на вируса, която общо взето следваше обиколката на изпълнителния директор в Лондонската кула. — Повечето от инфектираните са туристи.

Савард пресуши чашата си.

— Кое то силно ще затрудни ограничаването на вируса в Лондон.

Той сви рамене.

— Това е по-скоро спорен въпрос.

Тя завъртя чашата в ръцете си, загледана в искрящия лед на дъното ѝ.

— Така ли?

— СОРК не е достигнал Лондон без чужда помощ.

Тя спря да върти чашата.

— Не е ли?

— Някой се е погрижил за това. — Халдейн огледа лицето ѝ в очакване на съответната реакция, ала не откри нищо.

— Кое ви кара да бъдете толкова сигурен?

— Не мисля, че щяхте да бъдете тук, ако ставаше дума за нещо друго — каза той. — Освен това имам достатъчно опит, за да знам, че инфекциите не се появяват просто така в противоположния край на света, без да оставят поне някаква диря след себе си. — Халдейн замълча. — Също така разполагаме с изключително подозрителен индексен случай. Жената просто е тичала наоколо и е разпространявала микробите си. — Той ѝ описа всичко, което знаеше за поведението на мистериозната непозната от асансьора на „Парка Тауър Плаза“.

Савард остави чашата си и се вгледа в Халдейн разтревожено, но без да губи самообладание.

— Съгласна съм с вас, Ноа. Някой е превърнал грипа Гансу в оръжие.

— Кой?

Тя поклати глава.

Той я посочи с върха на бутилката:

— Поне някаква теория?

— Обичайните заподозрени винаги са на линия, но не разполагаме с достатъчно данни, за да ги свържем със ставащото. — Изправените ѝ рамене се отпуснаха с поне три-четири сантиметра. — В Африка се е изпарило специализирано лабораторно оборудване, но все още не знаем дали има някаква връзка.

— Африка? — намръщи се Халдейн. — Как е стигнал СОРК от Китай до Африка?

— Просто догадка — отговори тя. — По-важният въпрос е, накъде ще се отправи после?

— Кое то пък силно зависи от това, кой е сложил ръка върху него, нали така? — произнесе той.

Савард се наведе през масата, без да откъсва очи от неговите.

— Ноа, колко трудно е отглеждането на този вирус в лабораторни условия?

— Не питате за СЗО или ЦКБ^[1], или която и да е друга легитимна лаборатория, нали?

— Именно.

Халдейн кимна.

— Би било детска играчка. Говорим за вид инфлуенца. Щом веднъж се доберете до проба, можете да я съхранявате в яйца, пилета, примати или...

— Хора! — скочи тя.

— За това не ви трябва лаборатория — кимна той. — Просто достатъчно откачени индивиди, които самоволно да се заразят с грипа Гансу.

Очите ѝ се присвиха. Тя отново заговори, но в гласа ѝ ясно се долавяше напрежение:

— Съществуват хора, които са готови да прикрепят бомби към гърдите си и да влязат в първото кино, универсален магазин или детска градина по пътя си. Не е толкова различно, нали?

Той потърка очи.

— Вирусни самоубийствени атентати, така ли?

— И бомбата е далеч по-опасна от всеки друг конвенционален експлозив.

— Несъмнено — съгласи се Халдейн. Посочи празната ѝ чаша: — Още едно?

— Всичко е наред. Но вие можете да си поръчате.

Халдейн махна на сервитьора и поръча втора бира.

После отново се обърна към Гуен:

— Не зная дали оттук нататък бих могъл да бъда от кой знае каква полза.

По гладкото ѝ чело премина известно съмнение.

— Гуен... занимавам се с нововъзникнали патогени от естествен характер. Нямам опит със... — Той въздъхна, след което изсумтя и се усмихна. — Опит! Исусе, нямам и най-малка представа как да се справя със заплахата, причинена от човешки ръце. Това определено е във вашия ресор.

— Причинена от човешки ръце, или не, изправени сме пред потенциална пандемия. — Тя прибави твърдо: — И определено се нуждаем от помощта ви.

Сервитърът пристигна с втората бира на Халдейн. Беше студена като лед, ала този път дългото отпиване не даде търсения резултат.

— Ще направя всичко по силите си — произнесе той. — Просто казвам, че това е неизследвана територия за мен.

— Такава е за всички нас — радиалните бръчици в ъгълчетата на големите ѝ зелени очи се вдълбочиха, а устните ѝ се раздалечиха в широка усмивка. — Но все пак благодаря.

Халдейн остави бирата си на масата.

— И така — каза той. — Каква е следващата ни стъпка?

— Заемаме се поотделно с всяко огнище, докато се опитваме да проследим източника.

— Или източниците — каза той.

— Да.

— Как? — попита Ноа.

Тя прокара ръка през масата.

— Посредством координираните усилия на полицията в различните държави и разузнавателните им служби.

— ЦРУ?

Тя сви рамене:

— Интерпол, МИ5^[2], ФБР, КДС^[3], МЗО^[4], ЦКБ, СЗО...

Халдейн пусна широка усмивка:

— Може би и ААА^[5]?

— Ако е необходимо. — Тя също се разсмя. — Всеки, който би могъл да ни бъде от полза. — Прехапа долната си устна и го погледна напрегнато: — Някакви идеи?

Халдейн се намръщи с отпуснати рамене.

— За залавянето на биотерористите?

— За да се справим с онова, което ни очаква.

— Ваксината е от първостепенна важност — каза той.

— Което вероятно ще ни отнеме месеци, ако не и години.

— Само че ако този вирус ще бъде използван като оръжие, така или иначе винаги ще представлява заплаха, докато и последният човек не бъде имунизиран... или заразен.

— Ясно. Взех си бележка — кимна тя. — Други предложения от неотложен характер?

— Най-добрата защита срещу епидемиологичните огнища са комуникациите. Особено в този случай, защото в момента грипът

Гансу на практика може да удари във всяка точка на света. Трябва да предупредим хората.

— Мисля, че тази точка вече е отметната. — Гуен продължаваше да дъвче долната си устна.

— Може да са наясно, но е време и да действат — каза Халдейн. — Всеки случай на висока температура или кашлица по света трябва да бъде смятан за проява на СОРК до доказване на противното.

Тя подсвирна.

— Представяш ли си, ако не направим нищо? — попита я той. — Този микроорганизъм успя да постави един от най-големите европейски центрове на колене. А сме едва в началото на събитията. Почакай, докато вирусът се разпространи и в Щатите. — Той въздъхна. — Да, Гуен, и двамата знаем, че все някога ще стигне дотам.

Мобилният му телефон зазвъня. Той го измъкна от джоба си и погледна към дисплея, където пишеше „Швейцария“. Поднесе го към ухото си:

— Ало?

— Ноа, обажда се Жан — чу се гласът на Нантал. Звучеше също толкова дружелюбно, колкото и ако се обаждаше, за да му пожелае честит рожден ден.

— Може ли да ти се обадя малко по-късно, Жан? — попита Халдейн. — Провеждам съвещание с Гуен Савард.

— Не, Ноа, иска ми се да не ставаше нужда да прекъсвам разговора ти с красивата д-р Савард, но новините ми са ужасно важни — отговори Нантал. — Всъщност касаят и двама ви.

— Какви новини? — поиска да узнае Халдейн.

— Имаме два положителни теста за грипа Гансу във Ванкувър — произнесе Нантал.

— Ванкувър, Канада? — повтори Халдейн, главно за да не оставя Гуен в неведение за естеството на разговора.

— Да — отговори Нантал.

— Нови случаи? — произнесе безгласно Савард по посока на Халдейн.

Той вдигна два пръста. После каза в слушалката:

— Жан, стигнахме до заключението, че някой разпространява вируса умишлено.

— Така изглежда — каза без особена изненада Нантал.

— Нищо чудно да ни очакват случаи и на други места. Трябва да уредим среща с екипа на Гуен и да сформираме звено за борба със СОРК веднага щом...

— Прощавай, Ноа — прекъсна го Нантал, — но при последните два случая във Ванкувър се натъкнахме на нещо странно.

— *Всичко* случващо се напоследък ми се струва от странно по-странно — каза Халдейн.

— Естествено — съгласи се Жан Нантал. — Но като изключим деветнайсетгодишното момиче, починало в болницата, другата жертва е била извадена от водите на река. — Той замълча. — Освен това е имала куршум между очите.

[1] Център за контрол на болестите. — Бел.прев. ↑

[2] От MI5 (англ.) — Британското военно разузнаване. — Бел.прев. ↑

[3] Комитет по държавната сигурност. — Бел.прев. ↑

[4] Министерство на здравеопазването. — Бел.прев. ↑

[5] Американска автомобилна асоциация. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 22

Централата на ЦРУ, Лангли, Вирджиния

Ранд Делорми работеше за Агенцията вече шести месец, но напоследък двадесет и четири годишният младеж започваше да се съмнява, че е способен да издържи и ден повече в Лангли. Естествено, че не си бе въобразявал (макар тайно в себе си да се надяваше), че ще загърби предишния си живот и ще се превъплъти в самия Джеймс Бонд, но пък и не бе очаквал да прекарва по дванадесет часа на ден пред компютърен терминал и до оглупяване да чете електронна кореспонденция, която Карнигора извличаше от високотехнологичната канализация на световната говорилня. Думи като „терорист“, „бомба“ и „отвлечане“ се срещаха във възможно най-обикновените писма, но Карнигора настояваше на своето, а купищата „подозрителни“ имейли се трупаха в очакване някой да ги прочете с очите и разбирането на човек. С други думи, това беше задължението на Делорми и неговите нещастни колеги.

Той погледна към часовника, беше 11:50 ч. сутринта. Прецени, че до обяд с лекота може да прехвърли още двайсетина електронни писма в кошчето за боклук. Първите осемнайсет не бяха нищо особено. Вече прехвърляше първите два параграфа на деветнадесетото, когато вътрешната му сигнализация обяви тревога.

Прочете писмото за втори път и го разпечата. С леко разтреперана ръка освети последното изречение в жълто: „... няма как да изключи възможността за заплаха от терористични действия и използването на вируса като оръжие“. Още веднъж свери подписа и името на източника на писмото. Съвпадна: „Д-р Пинг Ву“.

Очите на Делорми зашариха, търсейки датата на изпращане. Откри я в единия долен ъгъл, за да установи, че имейлът е бил изпратен повече от седмица по-рано някъде от територията на Китай. Натисна няколко клавиша и компютърът изплю още допълнителна информация за произхода на писмото: град Дзяюйгуан, провинция Гансу.

Гансу! Усети как в стомаха му запърхаха пеперуди. Тъкмо сутринта беше чел някаква статия за вируса Гансу и шествието му из Лондон.

Напълно забравил за обяда си, Делорми вдигна телефона и започна да набира.

Харгейса, Сомалия

Хазир Кабаал, майор Абдул Сабри и д-р Ануар Азиз седяха в кабинета на Кабаал и се взираха в касетофона на бюрото му.

Кабаал натисна бутона за прослушване. Чу се съскащ звук, след което един глас заговори на арабски. Говорещият беше трийсетгодишен — един от най-възрастните бойци в лагера. Нямаше никакви особено отличителни белези и го бяха избрали тъкмо поради анонимността и дълбокия му, дрезгав глас:

— Аз съм представител на Братството на Единната нация — каза мъжът. — В името Божие и Свещената война, ние поразихме врага в самото му сърце. Вече разполагаме с ново оръжие, което използвахме в нашата битка! — Гласът му продължи разтреперано: — Огнищата на вируса Гансу в Лондон, Хонконг, Ванкувър и Чикаго са наше дело. Още градове ще последват участта им, ако глупците и неверниците не се вслушат в нашите искания.

Настъпилата пауза бе изпълнена със звука на обръщаща се страница:

— Всички американски и коалиционни войници трябва да се изтеглят незабавно от светите земи на Ирак, Афганистан и Арабския полуостров. Същото важи и за всички останали народности, изпълняващи ролята на наблюдатели — подчерта говорителят. — Агресорите трябва да прекратят заплахите си срещу Сирия и Иран и да оттеглят своята военна и финансова подкрепа за израелските потисници. — Той отново направи пауза, този път заради самия ефект от нея. — Преговори няма да има. Ако изтеглянето не започне до четири дни, срещу градовете на Запада ще бъде изпратена армия от мъченици. — Тонът на гласа му спадна с една октава: — Нека кръвта полепне по ръцете на този престъпник, президента на Съединените щати. — Той направи последна пауза. — Това е Божият път. Слава на Аллах.

Касетата започна отново да съска, преди Кабаал да натисне бутона за спиране.

Седнал сковано в лабораторната си престилка, Азиз не направи какъвто и да е коментар, ала определено се виждаше, че изпитва неудобство. Учен, който по силата на фатално невнимание се бе набъркал в чуждата му световна политика.

Сабри погледна безизразно към Кабаал.

— Къде ще изпратиш касетата? — попита той.

Медийният магнат спокойно се облегна назад в стола си.

— Ще я изпратим по куриер до мрежата на „Ал Джазира“, както и до телевизия „Абу Даби“. Освен това ще изпратим преведена версия под формата на електронно писмо до съответните западни отговорни лица.

— Кога?

— След няколко дни, когато следващата вълна на вируса ги удари с пълна сила. — Кабаал посочи касетофона: — Какво мислиш за писмото?

Сабри поклати бавно глава.

— Не уточнява нещата както трябва.

Кабаал се намръщи.

— Не разбирам, Абдул. Какво повече можем да им кажем?

— Никъде не се споменава за нас — каза Сабри.

— Разбира се, че се споменава. Той говори за Братството на...

Сабри вдигна ръка, за да пресече възражението му:

— Разбра ме погрешно, Абу Лахаб. — Пръстът му посочи последователно него самия, Азиз и накрая самия Кабаал. — Къде се споменава за нас?

Медийният магнат стисна по-здраво бюрото.

— Да не би да се опитваш да ми внушиш, че трябва да съобщим на света: Абдул Сабри, Ануар Азиз и Хазир Кабаал стоят зад всичко това?

Сабри кимна.

Кабаал безмълвно се вторачи в него, на път да постави под въпрос здравия разум на майора.

— Освен че по този начин ще улесним търсенето им, каква полза би могла да има подобна стъпка?

Сабри наклони глава към него.

— Защо, мислиш, Осама изпраща видеокасети, признавайки — не! — хвалейки се за участието си в различни операции?

— Желанието да изпъкне? — сви рамене медийният магнат. — Какво общо има това с него?

Сабри отново поклати глава.

— Той предлага името си, за да имат правоверните герой, към когото да гледат. Ако Ал Кайда нямаше лице, едва ли щеше да вдъхновява и води след себе си толкова много хора, с колкото разполага понастоящем. Осама им дава сила и им вдъхва кураж. Превръща се във водач. И ги привлича в пламъците.

Кабаал на свой ред поклати глава.

— Вече разполагат със своя Осама, от когото да черпят вдъхновение. Нашата цел е по-земна. А сега разполагаме и с оръжието, с което да я постигнем.

Сабри се намръщи. В общия случай това едва ли щеше да значи кой знае колко. Но безизразността му изглеждаше толкова на място, че дори и най-малката промяна сигнализираше за порой от емоции.

— Нещо друго ли ви тревожи, майоре? — попита Кабаал.

Сабри сведе поглед.

— Искам да знаят — произнесе тихо.

— Кои?

Сабри внезапно вдигна глава. Бледите му очи горяха.

— Бившите ми началници — египетските специални части.

— Искаш да знаят, че си се присъединил към нас? — Кабаал беше зяпнал от учудване. — Защо?

— В продължение на двайсет години вършех всичко, което искаха от мен — отговори майорът.

Без да може да си затвори устата, Кабаал сви рамене.

— Не разбираш ли? — Сабри го гледаше напрегнато. — Те ме накараха да се сражавам срещу собствения си народ. Накараха ме да измъчвам, осакатявам и убивам мюсюлманските си братя, задето бяха избрали да продължат по стъпките на Бог. — Той посочи себе си. — И аз бях добър войник. Справих се.

Кабаал се вираше в своя помощник, втрещен от внезапния изблик на чувства.

— Дори станах твърде добър в работата си. Вършех неща, които другите нито можеха да се насилят да сторят, нито имаха смелостта

или ума, за да доведат докрай. И колкото повече убивах, толкова повече искаха от мен. — Чертите на Сабри, изглеждащи по-женствени от всякога, се изкривиха в справедлив гняв. — А след като им върших мръсната работа в продължение на двайсет години, предпочетоха да не ме повишат. Да запазят мизерния ми чин на майор. Знаеш ли защо?

Кабаал поклати глава. Азиз просто се взираше в бюрото и избягваше да гледа Сабри директно в очите.

— Защото по ръцете ми имаше прекалено много кръв! — произнесе майорът.

Медийният магнат запази мълчание.

— Говореха, че славата ми се носела пред мен навсякъде, където отивам. Че съм станал пословичен с начина си на действие. А сега, когато политическите ветрове задухаха в друга посока, вече не могат да си позволят да отблъскват определени хора, признавайки „безмилостната ми жестокост“. — Той се разсмя с горчивина. — Аз им дадох душата си. Предадох своя народ и своя Бог. А те ме възнаградиха с думите, че съм се справил прекалено добре. И че не съм достоен за нищо повече от някакъв си презрян майорски чин!

Кабаал не отговори. Колкото и шокиран да беше от несвойствените за Сабри излияния, осъзнаваше, че парчетата започваха да се подреждат. Най-после разбираше защо той е избрал да се присъедини към тяхната кауза. Както отдавна подозираше, мотивите на майора бяха далеч от обикновената набожност. Никога дотогава обаче не беше разбирал напълно намеренията, стоящи зад всичко това: Сабри възнамеряваше да стовари отмъщението си върху онези, които му бяха отказали повишение.

Лицето на майора отново се изпразни от емоции и той отново придоби предишния си равнодушен вид.

Кабаал се зачуди дали майорът вече съжалява за избухването си. За себе си можеше да каже тъкмо обратното. Поне за него внезапния изблик на Сабри носеше облекчение, премахващо неизвестните от мотивите на майора. А от годините, прекарани в борби в издателския бизнес, Кабаал бе научил, че мотивите често не са от значение за крайния резултат. Понякога хора, движени от най-жалки причини, като алчност или завист, успяваха да пожънат най-големите успехи.

Разбирането постепенно изпълваше Кабаал, а заедно с това нарастваше и неговата увереност. Той се усмихна бащински на Сабри:

— Слушай, Абдул, един ден светът ще узнае за теб, но още е рано. Прекалено рано. Само ще поставим операцията в опасност.

Сабри кимна сдържано.

Кабаал посочи към него:

— Скоро обаче, ще бъде безопасно да им кажем. И наистина ще го направим. Помни ми думите, Абдул. Горчиво ще съжаляват, че не са те направили свой генерал или дори главнокомандващ.

— Засега ще изчакам — съгласи се хладно майорът. — Но някой ден, скоро...

ГЛАВА 23

Полет на „Еър Канада“ №372

Савард и Халдейн хванаха директния полет за Ванкувър от летище „Хийтроу“, а Маклеод реши да остане в Лондон с обещанието да се погрижи за „шибаната каша“.

Осъзнавайки, че за дълго време напред това вероятно е последният му шанс да поспи поне малко, Халдейн си позволи да задреме на няколко пъти в седалката до прозореца, която му се беше паднала. Сънят му беше неспокоен, прорязан от неясни сънища и един особено ярък кошмар. В него по улиците имаше камари от трупове, почти същите камари, каквито беше виждал в едно заирско село, което бе посетил по време на епидемията от ебола. Само дето улиците не приличаха на заирските, а на онези в собствения му квартал „Глен Еко Хайтс“. Освен това телата принадлежаха на собствените му приятели и съседни. Халдейн бе единственият оцелял и се луташе като полудял между труповете, взирайки се в лицата им, в търсене на индексния случай на собствените си роднини.

Събуди се отведнъж. Огледа се и забеляза, че Гуен говори приглушено и забързано по вътрешния „въздушен телефон“.

Тя окачи слушалката на мястото ѝ и на свой ред го погледна с разсеяна усмивка.

— Обратно от света на мъртвите, а?

Халдейн се надигна в седалката и я изправи с помощта на механизма.

— Просто лека дрямка.

Веждите ѝ се намръщиха.

— Добре ли си? Изглеждаш така, сякаш току-що си се сблъскал с призрак.

— Индийската храна за вечеря ме довърши. — Той скри лицето си в шепи и разтърси глава, за да прогони и последните остатъци от съня. — Винаги имам ярки сънища, когато ям пикантна храна. — Той посочи телефона и лаптопа. — Строяваш момчетата във Вашингтон?

— Не е лесно да се координират толкова много хора и агенции едновременно. На практика ти гарантира гигантското материално-техническо главоболие.

— Хмм — проточи той. — Има ли още скептици по въпроса?

Савард леко поклати глава.

— Куршумът при последния случай във Ванкувър обори и последните доводи. — Тя го погледна внимателно. — Освен това се появиха и първите случаи във вътрешността на страната.

Макар да очакваше новината, все пак се почувства омерзен, сякаш току-що бе научил, че някой е ровил из вещите в дома му.

— Къде? — попита той.

— Чикаго.

— Колко са?

— Засега четирима — отговори тя.

— Връзката?

— Футбол.

— Футбол?

Тя въздъхна.

— Всички жертви са присъствали на мач на „Мечките“ на стадион „Солджър Фийлд“ преди три дни.

— Футболен мач — изсумтя той. — Имам познати сред ИБ-персонала в Чикаго — прибави, имайки предвид специалисти по инфекциозни болести. — Бива си ги, направо са от световна класа. Не се съмнявам, че ще се справят подобаващо със ситуацията.

— А има ли изобщо подобаващ начин?

Халдейн не отговори. Лекото бучене на самолетните двигатели внезапно изпълни паузата в разговора. В крайна сметка той отново се обади:

— Имаш ли деца, Гуен?

— Не. Съпругът ми... моят бивш съпруг... Съпругът, с когото се отчуждихме. — Тя се разсмя от неудобство. — Разделени сме, така и не успявам да се справя с цялата терминология. Известно време правихме опити, но не беше писано да сполучим. — Савард замълча. — Изглежда истината е, че винаги слагахме кариерата преди семейството. Шокиращо е, че в крайна сметка свършихме разделени, нали? — разсмя се още веднъж. — А ти?

— Имам малко момиченце, казва се Хлои. — По лицето му се изписа ненадейна усмивка.

Тя посочи към джинсите му:

— Може ли да видя снимката?

— Откъде знаеш, че нося снимка със себе си? — попита той, посягайки за портфейла си.

— Обзалагам се и че носиш повече от една.

— *Mea culpa* — призна той и отвори портфейла, за да ѝ покаже фотографиите. Първата беше уловила Хлои в момент, когато се заливаше от смях, а другата — в момент, в който беше свела скромно очи към земята, за да я снимат за албума в детската градина. — Скоро ще навърши четири години — обясни той.

— Сладурана. — Савард взе портфейла от ръката му. Изучи двете снимки, след което вдигна портфейла така, че да сравни лицето на Ноа с това на дъщеря му. — Взела е доста от теб. Особено в ей тази, когато се е усмихнала до уши. — Тя посочи смеещата се Хлои.

— Благодаря... струва ми се. — Той взе портфейла и го пхна обратно в джоба си.

— Ноа, може ли да ти задам един личен въпрос?

— Давай.

— Семейството значи ужасно много за теб, нали?

— Подготвих се за далеч по-труден въпрос от този. — Той се намръщи. — Да, значи.

Изражението ѝ не потрепна.

— Сигурно доста пътуваш покрай работата си за СЗО?

— Невинаги. През последните две години с ТОРС, птичий грип, а сега и грипът Гансу, отсъствах за дълги периоди от време. Но знам накъде биеш. Всеки път става все по-трудно да бъда далеч от семейството си... от Хлои. — Халдейн се поколеба. За момент обмисли възможността да сподели с нея за собственото си скорошно отчуждаване, но реши, че не познава достатъчно добре Савард, за да я товари с проблемите си. — Съмнявам се, че бих могъл да издържа още дълго по този начин, но едно от хубавите неща на това да си експерт по нововъзникнали патогени е, че се налага да оглеждаш местата, където гадинките живеят и убиват, което пък, за мое щастие, неизменно води към някое далечно и екзотично място. — Помълча, след което прибави: — Или поне по-рано винаги беше така.

Тя отметна един кичур от очите си.

— Не си очаквал някоя от буболечките да се промъкне толкова близо до дома ти?

Той облиза устни.

— Никога не съм очаквал някой да си създаде толкова неприятности, за да се появят пред вратата ми, да.

Очите ѝ не изпускаха неговите.

— Изненадва ли те това наистина, Ноа?

— Не съм сигурен дали ме изненадва, но със сигурност ме вбесява. — Халдейн замълча, след което тихо каза: — Освен това ме плаши до смърт.

Ванкувър, Канада

На летището ги посрещнаха четирима полицаи, представители на Кралската канадска конна полиция. Халдейн до последно хранеше наивната си вяра, че всички служители на това подразделение носят червено-черни униформи, съставени от съответните бричове за езда и шапки с широка периферия, познати от известния мюзикъл, ала вместо това хората пред него бяха облечени в стандартни сиво-зелени, с нищо неотличаващи се полицейски униформи. Старшият офицер между тях се представи като Моник Трамблай, следовател от отдел „Убийства“. Трамблай беше висока, слаба и изглеждаше в края на четиридесетте. Произнасяше думите с ясен оттенък на френско-канадски акцент, а пригладената напред с гел коса и подрънкващите обеци от цветно стъкло все пак придаваха на безличната ѝ униформа неповторимо усещане за празничност.

— *Parlez-vous français?*^[1] — попита Савард Трамблай, когато чу фамилията ѝ.

— *Un pue, mais il y a personne ici avec qui je peut parler en français*^[2] — отговори Гуен, след което премина на английски: — Баща ми е роден в Щатите. Не говореше френски. Унаследената вина обаче ме накара да изкарам няколко семестъра в колежа.

— *D'accord*^[3]. Аз съм от Монреал, но и във Ванкувър никой не говори френски. — Трамблай се усмихна и ги поведе към необозначения си полицейски седан, паркиран отпред. Халдейн се качи отзад, отстъпвайки предната седалка на Савард. Когато вече бяха

потеглили, Трамблай обясни: — Тялото е изплувало на южния бряг на река Фрейзър.

— Къде се намира тя? — осведоми се Савард.

Трамблай посочи напред, към един приближаващ мост.

— След малко ще преминем над нея по моста Артър Ленг. Реката отбелязва южната граница на Ванкувър и го отделя от предградията като Ричмънд, където се намираме в момента. Ако беше изплувала откъм Ванкувър, Кралската канадска конна полиция нямаше въобще да се занимава със случая, а щеше да бъде ред на Ванкувърския полицейски департамент — обясни тя.

— Голям късмет сте извадили — вметна Халдейн.

— Смятате ли? — отвърна през смях Трамблай. Щом се озоваха на моста, тя посочи вдясно. — Тялото е било намерено на около шест и половина километра източно оттук от човек, който разхождал кучето си по изгрев.

— И е била застреляна? — попита Савард.

Трамблай кимна.

— Куршум малък калибър в челото. Изходната рана се намира в задната част на черепа. Нито следа от самия куршум.

— Някакъв шанс да е било самоубийство? — поинтересува се Савард.

— Съмнително е — отговори Трамблай. — Момчетата от медицинския отдел казаха, че раната не съответства на опит за самоубийство. По-убедителни в случая са дълбоките бразди около глезените ѝ.

Савард кимна:

— Връзвали са я?

— Да — отвърна Трамблай. — Вярваме, че към краката ѝ е било привързано нещо тежко, но глезените ѝ са се изплъзнали.

Гуен погледна следователката.

— Можете ли да ми я опишете?

— Била е с по-тъмна кожа... централноазиатски, персийски тип, може би дори от арабски произход. Вероятно в средата на двайсетте. Под метър и петдесет и пет, с дълга, къдрава черна коса. В нея не са намерени документи. Носила е джинси и обикновена блуза. Дрехите ѝ нямаша никакви етикети, така че едва ли ще ни помогнат много за идентификацията. — Трамблай въздъхна. — Описанието ѝ съвпада с

даденото от свидетели във Ванкувърския аквариум. Предполага се, че се е разхождала от представление на представление и е кашляла върху хората. — Тя удари веднъж с юмрук по волана. — Вече е успяла да убие деветнайсетгодишно момиче, служител на Аквариума. Кой знае кой ще бъде следващият? Не виждам какво ѝ е пречило просто да изпразни цял пъленител срещу тълпата!

— Някакви следи? — попита Савард.

— Засега нищо. Нямаме представа къде е умряла, нито кога са се отървали от тялото. Възможно е да се е случило по на изток, някъде около Ню Уестминстър, след което просто е доплавала дотук. Освен това нямаме сведения за липсващи хора с нейното описание. — Тя въздъхна. — В този случай отчаяно се нуждаем от голямо разкритие.

Халдейн се наведе напред и подпря лактите си на облегалките за глава на предните седалки.

— Мисля, че голямото ви разкритие е именно това, че тялото ѝ се е появило — каза той. — Не ни остава нищо друго, освен да извлечем максимална изгода от него.

Постепенно разговорът изгуби острота. Халдейн гледаше през прозореца към заснежените планини и сочната зеленина, обвиваща изумително красивия град около тях. Ванкувър беше слабото му място. Разнообразните възможности за спортуване на открито в града, където „планината целува морето“ навремето го бяха привличали толкова силно, че за известно време дори сериозно обмисляше дали да не се премести да живее тук, за да работи над едно изследване върху HIV. Ана така и не бе пожелала да се отдалечи прекалено много от родителите си.

Когато пристигнаха във ванкувърската болница, Моник Трамблай ги отведе в подземната морга. Прекосиха плетеницата от вити коридори и влязоха в кабинета на доктор Джейк Магучи, който на секундата скочи, за да ги посрещне. В очите на Халдейн нисичкият патолог от японско-канадски произход беше като учебен пример за културните различия. Магучи носеше косата си на конска опашка, а на едното му ухо се забелязваше диамантена обеца, но когато ги представиха един на друг, се поклони. След това се усмихна широко:

— Никога не са ни посещавали големи клечки от международно значение.

Халдейн откри, че произношението на патолога — мързелива смесица от японски акцент и изговор, свойствен за Западния бряг — му се стори не по-малко странно от външния му вид.

— Благодаря, че ни приехте, д-р Магучи — отговори Гуен, докато се настаняваше на мястото си. — Впечатлени сме от бързината, с която сте диагностицирали вируса Гансу.

Патологът избърса потното си чело с ръкава на лабораторната си престилка.

— Няма шоколадче за мен. Екипът от Спешното вече беше заподозрял диагнозата още при първата жертва. А щом отворих гръдния кош на втората...

— Извинете ме — прекъсна го Гуен. — Може ли да се върнем малко назад?

— Нямате грижи — кимна през усмивка Магучи. — Първият труп дойде от спешното ни отделение. Деветнайсетгодишна студентка в университета. Никол Кадуло. Била открита полумъртва от една от съквартирантките си, след като изкашляла цяла кофа от собствените си кървави храчки. В Спешното моментално им станало ясно, че има нещо гнило във внезапното ѝ заболяване. А след последните новини, които се носят във въздуха... — пръстът му описа полукръг, — просто събрали две и две. Поставили пациентката в пълна изолация и изпратили изследванията ѝ по надлежния ред. За съжаление не могли да направят нищо, за да спасят бедната девойка. Деветнайсет! Вирусът я е изял за закуска. — Той посегна към една чаша с вода на бюрото си и жадно отпи. — По времето, когато приключих с аутопсията, първоначалният доклад от вирусната лаборатория беше пристигнал и в него се твърдеше, че си имаме вземане-даване с щама Гансу на инфлуенцата.

Гуен кимна.

— А вторият случай?

— Тук вече става забавно — щракна с пръсти патологът. — Тъкмо се бях изхлузил от космическия си скафандър — продължи той, говорейки за осигурителния си костюм, — и кой мислите, пристига за аутопсия? Джейн Доу от реката! — Той отново избърса потното си чело. — Еха, днес явно са усилили отоплението. — Пак отпи от чашата. — Дупката между очите ѝ, разбира се, не представляваше мистерия. Но когато отворих гръдния ѝ кош, просто не можах да

повярвам на онова, което видях вътре. Дробовете й буквално преливаха!

— Това не е ли свойствено при удавянията? — поинтересува се Гуен.

Магучи поклати глава.

— Има два вида удавяния — мокро и сухо. Мокрото възниква, когато хората вдишат водата и тя изпълни дробовете им. Сухото удавяне, което е по-често срещано, настъпва, когато ларинксът получи спазъм и прекъсне достъпа до белите дробове, преди водата да е успяла да нахлуе в тях. Това ви защитава за около пет минути, след което и бездруго си заминавате заради недостиг на кислород. И двата случая обаче са без значение, защото нашата Джейн Доу не се беше удавила. Била е вече мъртва, когато се е оказала във водата, тъй че едва ли беше вдишала каквото и да било. В дробовете й не открихме вода.

— Гной? — предположи Халдейн.

— Нещо повече, имаме си работа с хеморагичен гноен ексудат. Същият окървавен отпадъчен материал, който бях намерил и в дробовете на онази Кадуло. Бях поразен. Дробовете им изглеждаха напълно идентично. — Магучи се изправи на крака. — Елате, трябва да го видите с очите си.

Трамблай застана на пътя му.

— Джейк, какво стана с моята снимка?

— А, да, да. Тук е. — Магучи се обърна и започна да преравя купищата документи на бюрото си.

Халдейн и Савард погледнаха въпросително Трамблай.

— Доктор Джейк е истински магьосник във връщането на мъртвите към живот — особено с неидентифицирани жертви. Използва компютър, за да обработва снимките им — обясни тя.

Магучи почервения.

— Е, човек трябва да има все някакво хоби. — Той най-после грабна един кафяв плик и извади от него няколко фотографии с размер трийсет на двайсет. — В този случай задачата ми беше проста. Дори не се наложи да я пускам през някакъв специален софтуер. — След което подаде на Трамблай първата снимка.

Халдейн и Савард се наведоха през раменете й, за да разгледат фотографията. Ако питаха Халдейн, въпреки отворените си очи, жената с ангелско лице и къдрави черни коси беше точно толкова

мъртва, колкото му я бяха описали, дори и да успееше някак си да игнорира малката дупка на около два сантиметра от вътрешния край на лявата ѝ вежда.

Следващата снимка обаче, която Магучи им подаде със сигурност връщаше Джейн Доу към живот.

— Просто я пипнах тук-там с фоторедактора — призна скромно той.

Не само че по челото ѝ нямаше и следа от куршума, но и бузите и устните ѝ бяха възвърнали естествения си цвят. Магучи бе вложил във fotografia и някакво друго качество, което Халдейн така и не успяваше да идентифицира, но каквото и да беше, то насищаше и оживяваше жената до такава степен, че тя изглеждаше така, сякаш бе позирала пред фотоапарата. Не беше красива, но имаше хубаво, младо лице, изпълнено с надежда и обещание. Това не беше лицето на убиец, който не подбира жертвите си.

— Ти си гений, Джейк! — обобщи Трамблай, взе fotografia и я пхна в плика с останалите.

Магучи взе един компактдиск от бюрото си и ѝ го подаде:

— Вътре съм записал електронните копия.

— Какво ще правите с тях? — посочи към плика Савард.

— Ще ги раздам — сви рамене Трамблай. — Телевизионни репортери, Интернет... навсякъде, където мога.

— Така всички ще разберат, че някой разпространява болестта умишлено — посочи Гуен.

— Не си ли го заслужават? — стегна се Трамблай. — Освен това как иначе ще успеем да проследим самоличността ѝ и да открием убиеца? — Тя разклати плика. — Ключът е в тази снимка.

Халдейн кимна.

— Сержант Трамблай е права, Гуен. Колкото по-широка гласност получат тези снимки, толкова по-добре. Те едва ли са предвидили точно това. Възможно е по този начин да се доберем до източника.

Савард кимна. Трамблай им даде по една визитка.

— Ще се видим по-късно, но ако имате въпроси или някакви притеснения, винаги можете да ме намерите на мобилния.

Магучи посегна към чашата си с вода. Отпи поредната голяма глътка, задави се и започна да кашля.

— Съжалявам, това пиене ме съсипва. — Когато най-сетне успя да си поеме дъх, той се усмихна широко на собствената си уморена шега.

Той отведе Халдейн и Савард в отделението за дисекции. Спряха пред редица от врати. На една от тях висеше пластмасова табелка със знака за биологична заплаха. Лекарят посочи към нея и масата в непосредствена близост, където имаше престилки, маски, плексигласови предпазни наличници и ръкавици:

— Няма съмнение, че вирусът отдавна е умрял, но не можем да си позволим да поемаме излишни рискове — произнесе, докато нахлузваше собствената си престилка и спускаше наличника.

Щом се преоблякоха, патологът разтвори двойната врата и влезе в помещението, последван от останалите. Освен мивката, кофата за боклук и подноса за дисекция, мебелировката на облепената с бели плочки стая включваше единствено масивна метална количка.

Жената от снимката лежеше гола, с очи, втренчени в тавана. Беше ниска и пълна. Имаше мургава кожа и беше силно окосмена в областта на лонната кост, което отговаряше на предполагаемо семитския ѝ произход. Дългата ѝ коса бе разпиляна назад върху количката, разкривайки разреза в основата на скалпа, където патологът бе използвал трион, за да извлече мозъка. От областта над гърдите ѝ започваше дълъг вилкообразен белег, който стигаше доста под пъпа. Краищата на разреза бяха подгънати заедно и сякаш всеки момент заплашваха да се разтворят като разкопчан от вятъра цип.

Крехката възраст на момичето тревожеше Халдейн далеч повече от грозния резултат от работата на хирурга. Определено едва наскоро беше излязла от юношеските си години. Също така силно се съмняваше, че изобщо си е давала сметка за собствените си пагубни действия. „Каква загуба, по дяволите!“, помисли си той.

Застанал в началото на масата, Магучи взе къса метална сонда от подноса за дисекции и я поднесе към дупката от куршум над лявата вежда на трупа.

— Ако погледнете по-отблизо, ще забележите черния нагар около входящата рана.

Халдейн се наведе и наистина видя петънцата, приличащи на бълхи, разбягващи се радиално от центъра на раната.

— Остатъци от барут — обясни Магучи. — Това показва, че с оръжието е стреляно от не повече от шейсет сантиметра от главата на момичето. — Той пхна облечената си в ръкавица ръка под тила на жертвата и повдигна главата. След това промуши сондата през дупката на челото и я насочи по посока на изходната рана, така че тя остана да стърчи под четиридесет и пет градуса. — Виждате ли ъгъла, под който е влязъл куршумът?

— Стояли са над нея? — предположи Савард.

— Именно — кимна Магучи. — Освен ако убиецът не е бил покачен на стол, момичето е било на колене, когато са го застреляли.

— Молило се е?

Магучи се изкиска.

— Това никоя аутопсия не може да потвърди, но съм сигурен, че е била наясно какво я очаква.

Патологът извади сондата и я остави обратно на подноса.

— А сега да хвърлим един поглед в гръдния кош.

Той се завъртя, препъна се и едва не падна.

Халдейн посегна, за да го подкрепи.

— Добре ли сте?

— Просто съм малко несръчен — изкиска се отново Магучи. — Това беше причината, поради която ме изритаха от неврохирургията. — Той се изправи и пристъпи към централната област на трупа. Отметна кожата около разреза, сякаш разтваряше входа на палатка. Вътрешностите на момичето бяха извадени. Гръдният кош беше напълно изпразнен; виждаха се дори издатините на гръбначния стълб. Посочи към лъскавата повърхност, разделяща гърдите от абдомена: — Разгледайте диафрагмата и стената на гръдния й кош. — По диафрагмата и по вътрешната стена на гърдите — основно вляво — се забелязваха образувания от кръв и жълто-зелена слуз, приличащи на засъхналата повърхност на престояла кутия с боя. — Развила е сериозна емпиема^[4], което означава, че гнойта се е задържала между препълнените й дробове и стените на гръдния кош — разясни Магучи. — Когато направих първия разрез, чудесията избликна навън и оля престилката ми като градински маркуч. В нея трябва да е имало най-малко четири-пет литра, което, повярвайте ми, е колосално количество.

Халдейн си го представяше съвсем ясно. Беше се натъквал на съвсем същата реакция при опитите си да облекчи състоянието на

живи пациенти, но все пак погледна въпросително към патолога:

— Емпиема? Доста необичайно за вирусна пневмония?

— Зная — кимна Магучи. — Само че положението на предния труп беше сходно.

— Доктор Магучи — каза Гуен, — можете ли да ни кажете колко дълго е престоял трупът под водата?

— Не много — отговори той и прокара пръст по ръцете и краката. — Виждате ли крайниците й? Кожата не е започнала да се лющи. При тези температури ефектът би настъпил след дванадесет до двадесет и четири часа. Освен това не се забелязват охлузвания и нахапвания, с каквито се сблъскваме при по-дълъг престой във вода.

— Нахапвания? — сви рамене Савард.

— От риби — поясни равнодушно патологът.

Изражението на Гуен не се промени.

— Значи е била открита вчера по изгрев? — произнесе тя. — Което означава, че е била убита и хвърлена във водата рано същата сутрин или късно предната вечер.

— Аха. Вписал съм времето на смъртта между полунощ и два сутринта. — Той обърна гръб на трупа и тръгна към вратата. — Хайде, искам да ви покажа дробовете й. Оставих ги в съседната стая.

Магучи се препъна малко преди да достигне до вратата. Успя да залитне на няколко крачки към стената, когато краката му отказаха да го държат изправен. Падна на колене. Патологът посегна към мивката на стената, ала ръката му не се оказа достатъчно дълга, за да я достигне. Падна ничком, а главата му се удари в пода с ясен и отчетлив звук.

Ноа вече беше скочил към него, ала го достигна прекалено късно, за да предотврати удара. Преобърна Магучи странично. От раната над лявото око на патолога се стичаше кръв, която скоро избликна изпод наличника му и закапа по пода.

Когато постави ръка върху челото на Магучи, усети, че кожата му гори.

— Джейк, добре ли сте?

Патологът обърна замъглен поглед към него.

— Не е възможно. Взех предпазни мерки.

— Какво има? — клекна от другата страна на Магучи Гуен.

— Горещи и ледени вълни — отговори Магучи. — И болката. Толкова съм глупав! Въобще не ми мина през ума. Заразил съм се, нали?

— Знаете ли къде сте? — попита Халдейн.

— Там, където неприятностите са безброй — отвърна със слаба усмивка патологът.

— Как сте с дишането? — настоя Ноа.

— Никакъв проблем. Само гърлото леко ме дращи. — Той се облещи към Халдейн с нарастващ страх в очите. — Взех всички предпазни мерки.

Ноа бавно поклати глава.

— Как бяхте облечен, когато започнахте аутопсията на Джейн Доу?

— Престилка, маска, ръкавици и всичкото му там — отговори Магучи.

— Но не сте носили наличник? — попита Халдейн. — Все още не сте знаели, че е била заразена с вируса Гансу.

— Да, но все пак...

— Емпиемата, Джейк. Спомняте ли си? — каза бързо Ноа. — Казахте, че ви е изпръскала по гърдите. Капките навярно са достигнали до очите и лицето и са се промъкнали под маската. Или покъсно просто сте потъркали очи, а вирусът е бил по ръцете ви.

Магучи кимна. След това ги огледа настойчиво.

— Махнете се от мен! Можете да се заразите.

— Всичко е наред, Джейк — отговори хладнокръвно Халдейн. — Носим универсални предпазни средства.

— Само че в кабинета ми бяхте без тях! — каза обезпокоено патологът.

— Тогава не кашляхте — поклати уверено глава Ноа.

Ала когато вдигна поглед и срещна загрижените очи на Гуен, той усети как по гърба му полазват ледени тръпки. Беше си спомнил как Магучи се задави и започна да кашля, отпивайки от чашата си с вода.

[1] Говорите ли френски? (фр.). — Бел.прев. ↑

[2] Малко, но няма с кого да разговарям на френски (фр.). — Бел.прев. ↑

[3] Добре (фр.). — Бел.прев. ↑

[4] Събиране на гной в естествена кухня (мед.). — Бел.прев. [↑](#)

ГЛАВА 24

Главно полицейско управление, Кайро, Египет

Очите на жената с меки черти на лицето се взираха безобидно в сержант Ахмед Елейш от компютърния екран, ала той знаеше, че през последните часове от живота си тя е била всичко друго, но не и безобидна. Прочете отново внимателно подбраните думи, с които от Интерпол бяха описали случая в сайта си. Окачествяваха жената като „обект на специален интерес“, свързан с огнищата на вируса Гансу, който до този момент беше инфектирал тридесет и двама души във Ванкувър. Елейш беше изчел достатъчно криминални комюникета през живота си, за да е наясно, че „обект на специален интерес“ винаги означаваше главен заподозрян. И макар заглавието на бюлетина да внушаваше противоположното, беше сигурен, че вече е мъртва.

Той отново изучи чертите на жената. Без съмнение беше от арабски произход, вероятно от Египет. И както винаги, беше млада; поне толкова млада, колкото бяха собствените му дъщери, които, за радост на своя горд баща, бяха решили да се насочат към кариери в образованието, вместо да поемат по пътя на ислямисткия начин на живот, получил толкова голяма популярност сред младежите от всички класи в Египет.

Елейш несъзнателно започна да опипва по бюрото си, докато не откри цигарения пакет. Запали една и вдъхна дълбоко дима, опитвайки да притъпи възмущението си. Всеки път когато катастрофираше самолет, срутеше се мост или някоя сграда неочаквано експлодираше, започваха да подозират исляма. И без усилията на екстремистите, по света съществуваха достатъчно предразсъдъци, които да злепоставят любимата му религия. Ето че сега лунатиците бяха решили завинаги да заклеят името на исляма с представата за безжалостен биотерорист.

— Проклети да сте — изръмжа тихо той.

Хазир Кабаал. Елейш така и не успяваше да се отърси от подозренията си.

Това ли беше причината, поради която Кабаал така внезапно беше изчезнал — за да разпространява заплахата от зарази нашир и дълж по света? Елейш се сецаше само за един начин да разбере със сигурност.

По-късно същата сутрин, когато капитанът беше излязъл по работа, Елейш стисна зъби и се вмъкна незабелязано в кабинета му, за да се възползва от единствения цветен принтер в цялата сграда. Разпечата две копия от снимката и ги прибра на сигурно място във вътрешния джоб на самото си. След това се упъти към колата си.

Наложи се да изостави желанието си да открие подходящо сенчесто място за паркиране на прашната улица и да се задоволи с частичната сянка над една от многото бетонни клетки на срещуположната страна, тъй като само оттам можеше да наблюдава необезпокоявано главния вход на джамията Ал Футух. Дори и по стандартите на Кайро, денят бе повече от горещ. Елейш си даде сметка, че като нищо можеше да се разтопи от жегата на предната седалка на ръждясалия си кафяв мерцедес.

За негово щастие обедната молитва приключи точно навреме. Щом видя, че първите хора започват да излизат от джамията, следователят излезе от колата и се насочи към близкия магазин за хранителни стоки на една пресечка по-надолу по улицата. Престори се, че разглежда щанда с вестници, без да изпуска от очи хората в бели, свободно падащи дрехи, които преминаваха покрай витрината на магазина. Не го интересуваха мъжете. Ако жената от снимката посещаваше джамията, теоретично, само двама мъже — нейният брат и нейният съпруг — щяха да я разпознаят. Едва ли някой друг мъж можеше да я е виждал без нейния хиджаб, воалът, скриващ лицето на всяка правоверна мюсюлманка от очите на любопитните.

Когато и последният от мъжете беше подминал, Елейш нехайно излезе от магазина и се насочи към колата. В този момент откъм джамията се зададе група от три жени, облечени в черни, дълги до петите дрехи и хиджаби.

Както повеляваше обичаят, жените прекратиха разговора си и сведоха очи, когато Елейш ги приближи. Ала когато бяха на една крачка разстояние от него, той спря.

— Скъпи дами — обърна се с лек поклон към тях той.

В очите и на трите жени се мярна силна тревога от грубото погазване на етикета.

— Моля, не се плашете. — Той им показва значката в портфейла си, което обаче почти не оказа ефект върху зараждащата се у тях паника. — Работя за полицията в Кайро.

Най-високата в средата отговори, без да го гледа в очите:

— Съпрузите ни минаха оттук само преди минута. Моля, не разговаряйте с нас.

— Не, скъпи дами, нуждая се от помощта на жена.

Коментарът му очевидно ги разтревожи още повече.

Трите жени отстъпиха едновременно назад и се приближиха поплътно една до друга. Той извади снимката от джоба си и им я показва.

— Някоя от вас познава ли това момиче? — попита.

Наложи се да вдигне фотографията почти на равнището на очите им, преди някоя от тях да се осмели да я погледне. Стори му се, че в погледа на най-ниската за миг се появи нещо, ала жената бързо сведе очи обратно към тротоара.

— Моля ви. Важно е.

Никоя не отговаряше.

— Вижте... родителите ѝ се свързаха с нас — излъга той. — Изчезнала е преди почти две седмици. Оттогава никой не я е виждал. Хората са отчаяни.

Ниската жена измърмори нещо, което той не успя да разбере напълно. Високата я прониза с леден поглед, след което се обърна към следователя:

— Полицай, настоятелно ви моля да отнесете въпроса към мъжете в джамията.

Елейш не ѝ обърна внимание и вместо това се съсредоточи върху най-ниската:

— Ако ви е известно нещо, най-добре го споделете с мен. — Той почука с пръст по снимката. — Тя е в опасност. Може би ще успее да ѝ помогна.

— Каква опасност грози Шарифа? — прошепна почти недоловимо за ухото тя.

Високата сложи ръка на рамото ѝ, сякаш се канеше да я отведе след себе си, далеч от Елейш, но той ѝ даде знак да спре.

— Значи познавате Шарифа? — попита той. — Слушайте, тревожим се, че може би са я отвлekli.

Това успя да привлече вниманието дори и на високата. Тя най-после пушна рамото на спътницата си.

— Напоследък имаше нападения. Случвали са се в околностите на джамията. — Елейш поклати мрачно глава. — Мръсникът е нападал главно набожни жени, носещи *хиджаб*. А Шарифа... — Той щракна с пръсти, сякаш не успяваше да се сети за фамилията ѝ.

— Ша'рауи — подсети го ниската жена.

— Да, разбира се — каза той. — Разполагаме с едно тяло. Моля да простите прямотата ми, но тялото е в такова състояние, че няма как да го идентифицираме. Нямаме причина да смятаме, че Шарифа Ша'рауи е именно тази жена, но ни е известно, че е изчезнала още преди то да се появи... — Той остави намека да увисне във въздуха.

Третата жена, която в присъствието му дори не беше продумала, изпусна тих вик и се олюля. Високата бързо посегна към нея, за да я подкрепи.

Елейш чу нечийи викове. Погледна покрай главите на жените и забеляза, че към тях са се насочили двама облечени в бели роби мъже, които бързо го приближаваха.

— Благодаря ви за помощта. — Той се обърна и започна да се отдалечава. — Скоро сигурно отново ще ви потърся, да се надяваме с добри новини за откриването на Шарифа.

Закрачи бързо към колата си, потискайки желанието да се затича. Хвърли се на предната седалка и завъртя ключа на стартера, преди да си позволи да хвърли един поглед в огледалото за обратно виждане. Двамата мъже бяха спрели и разпитваха жените, но успя да забележи раздражението във втренчените им очи, докато обръщаше и даваше газ надолу по улицата.

Щом отново се вля сред забуления от смог автомобилен трафик на Кайро, Елейш най-после си даде сметка, че е започнал да се поти и това едва ли се дължеше само на горещината. Сега, след като беше проследил терористите от Ванкувър до джамията на Кабаал, в него вече не бе останала и капка съмнение, че медийният магнат участва в конспирацията на биотерористите. Изпитваше безмерно задоволство от това разкритие — разкритие, което му бе убягвало в продължение на години, ала то само подклаждаше тревогата му, че по този начин не

само е застрашил собствената си безопасност, но и тази на жена си и дъщерите си.

ГЛАВА 25

Ванкувър, Канада

Гуен Савард седеше зад бюрото в разкошния си „апартамент за изпълнителни директори“ на тридесет и втория етаж в хотел „Харбървью“ и мрачно се взираше през прозореца към световноизвестните Станли Парк, Коул Харбър и заснежените Северни планини отвъд тях. Едва ли щеше да се доближи повече — поне в близките четири дни — до топлите декемврийски слънчеви лъчи навън.

Кашлицата на Джейк Магучи бе осъдила нея и Ноа на минимум пет дни под карантина. На Халдейн му се бе наложило да се бори със зъби и нокти с властите, за да ги убеди, че двамата с Гуен не представляват сериозна заплаха за околните и всичко, което трябва да направят, е да ги изолират за известно време. Когато от американското посолство най-сетне успяха да се доберат до тях, поне бяха успели да издействат на двамата лекари престой в един от петзвездните ванкувърски хотели.

Гуен разполагаше с напълно функционален кабинет, в това число факс, две телефонни линии, високоскоростен интернет и компютър с видеоконферентна връзка. Ала въпреки че имаше двадесет и четири часова връзка с външния свят, това по никакъв начин не можеше да премахне усещането ѝ за абсолютна изолация.

Халдейн се бе пошегувал със ситуацията, сравнявайки затрудненото си положение с положението на специалист по обезвреждането на бомби, който по невнимание е стъпил на мината, която е трябвало да обезопаси. Гуен имаше силното подозрение, че зад спокойната му фасада се крие съвсем същият страх от неизвестното, който измъчваше и нея самата. Професионализмът му обаче успешно издържаше на предизвикателството. От момента, в който Магучи бе паднал, Ноа — въпреки потенциалната опасност да се изложи на въздействието на вируса — беше отказал да се отдели от него, докато не го бяха предали във вещите ръце на дежурните лекари. По-скоро

учен, отколкото лекар, на Гуен не ѝ бе останало друго, освен да отстъпи и да се възхищава на задълбочената компетентност на Халдейн и уелите му грижи за болния.

Самоотвержените действия на Ноа обаче като че ли бяха останали напразни. По-рано Гуен беше разговаряла с един от докторите от Интензивното отделение, който беше споделил:

— Д-р Магучи води неравна битка. — А когато го притисна, умереният лекар просто добави: — Ще бъде нужно чудо с библейски мащаби, за да преживее следващите двадесет и четири часа.

Макар Савард да бе разговаряла с Магучи едва в продължение на няколко минути, почти веднага беше изпитала известна симпатия към него. Мрачната прогноза за състоянието му не само я натъжаваше, но и увеличаваше усещането ѝ за уязвимост, особено при положение че на практика я държаха под ключ.

Инстинктивната ѝ реакция към всяко предизвикателство обикновено я караше да напусне зоната на удобствата и да пристъпи право в окото на урагана, ала ето че нещастieto я държеше в плен. Не ѝ оставаше друго, освен да седи и да чака вируса, от когото се предполагаше, че трябва да защитава страната, да я инфектира. Призракът на провала, изглежда, надвисваше все повече над нея. Опитва се да потисне спомена за малкото момиченце, което винаги разочароваше майка си, но започваше да изпитва тягостното усещане, че момиченцето е пораснало и е на път да провали цялата нация.

Тъкмо в такова състояние, отпаднала духом, тя въздъхна, взе дистанционното и включи телевизора на канала на CNN. Новинарите злокобно бяха решили да преминат на двадесет и четири часови репортажи по последните събития около борбата с вируса. В дъното на екрана вървеше непрестанен червен надпис с останалите новини: „Служба «Гражданска сигурност» обяви, че нивото на готовност срещу терористични заплахи преминава от тревога «оранжево» на тревога «червено»“... „22-ма мъртви, най-малко 100 заразени в Илинойс“. Гуен вече беше известна за увеличаването на жертвите, ала телевизионните репортажи с катафалките и лицата на обезумелите от мъка семейства на починалите превръщаха биотерористичната атака над родната ѝ страна в нещо различно — в реалност, която по никакъв начин не се вместише в стерилните доклади и правителствени статистики. Поразяваше я и реакцията на страната като цяло. Макар да нямаше

доклади за нови случаи в отдалечени градове, като Хюстън или Лос Анджелис, хората започваха да се презапасяват с газови маски и дълготрайни хранителни продукти.

Откъм компютъра ѝ се разнесе музикален тон, показващ, че някой иска да говори с нея по видеоканала. Тя отне звука на телевизора с дистанционното управление и щракна върху иконата на чат-клиента. Видеопрозорецът се отвори заедно с образа на Алекс Клейтън. Както винаги, беше спретнато облечен — тъмна риза и тъмно сако — но косата му изглеждаше необичайно разрошена, а под очите му се забелязваха торбички. Внезапно Гуен осъзна, че агентът изглежда точно на колкото години беше всъщност — четиридесет и нито ден по-малко.

— Гуен! — вдигна ръка към камерата той. — Как си?

Тя се усмихна отпаднало.

— Като изключим, че в такъв хубав ден съм принудена да си остана вкъщи, съм добре.

— Не можем да си позволим лукса да се разболееш, чуваш ли? — каза с каменно изражение той.

— Загрижеността ти ме трогва, Алекс, но нямам намерение да се разболявам.

Чертите му се смекчиха.

— Какъв е шансът да си се заразила?

— Трудно е да се каже, но Ноа смята, че не е особено голям. Вероятно някъде под десет процента.

Клейтън присви очи:

— Ноа?

— Доктор Ноа Халдейн, експертът по нововъзникнали патогени от СЗО. В този момент той е нещо като световен авторитет по въпросите на вируса Гансу. — Тя въздъхна. — Освен това е поставен под карантина в съседния апартамент.

По лицето на Клейтън се разля първата му усмивка, откакто се беше обадил.

— Ако си говорим откровено, майка ми винаги гледаше да ме налее с рибено масло и витамин С при първия признак на скорошна настинка.

— Ще го имам предвид — разсмя се тя. — Случайно на майка ти да ѝ се намира някоя домашно изпитана рецепта за смъртоносни

вируси от четвърто ниво?

Лицето му отново стана сериозно. Той прокара ръка през разчорлената си коса.

— Във Вашингтон е истински хаос, Гуен. Сигурен съм, че е по-зле дори в сравнение с 11 септември. Президентът настоява за отговори.

Гуен кимна.

— Какво сте научили досега? — Интернет връзката помежду им беше подсигурана, така че можеха да говорят свободно.

— Недостатъчно — въздъхна Клейтън. — Вдигнали сме на крак отделите си в Средния изток. Хората там работят по двадесет и четири часа в денонощието, но поне до този момент — *nada*. Кралската канадска конна полиция все още не е открила как е успяла да влезе в страната. — Той сви рамене. — Имаме лек напредък по другия фронт. Смятаме, че знаем как терористите са успели да сложат ръка на вируса.

— Как?

— Карнивора е прихванала електронно писмо от преди две седмици, изпратено от заместник-директор на някаква болница в Гансу. Писмото е било адресирано до неговия началник. В него заместник-директорът прави самопризнания, че е помогнал на двама малайци да откраднат кръв от инфектиран пациент. Свехихме версията с китайците. Явно заместникът се е самоубил веднага след като е изпратил писмото, а началникът му е скрил съобщението, страхувайки се от репресии. — Клейтън сплете пръсти пред себе си и ги изпука изнервено. — Тази невестулка съвсем скоро ще научи истинския смисъл на думата страх. Междувременно обаче следата е изстинала.

— Ами малайците?

— Възможно е да са от военната групировка Джема Исламия. Същата, която стоеше зад бомбените атентати в Бали. — Той замълча. — Анализът ни обаче стигна до заключението, че операцията е прекалено добре изпитана, за да бъдат те. А и като прибавиш мъртвото арабско момиче във Ванкувър, както и онова от Лондон... — Клейтън поклати глава. — ... Твърде вероятно е ролята на малайците да се ограничава само до епизода в Китай.

Гуен се взираше в работния плот на екрана, смилайки новите подробности.

— А от Китай е намерил пътя си и до Африка?

— Изглежда разумно предположение — каза Клейтън. — Особено когато прибавиш езекутираната терористка към липсващото лабораторно оборудване там.

— Ал Кайда? — попита тя.

— Никога не е късно да ги включим в уравнението.

— Какво следва, Алекс?

Той разтърси глава, а раменете му се отпуснаха. Дори и в малката кутийка на видеопрозораца Гуен забеляза промяната в Клейтън. Със сигурност беше изгубил голяма част от нехайството си. Даде си сметка, че агентът беше vyplъщение на собствената ѝ страна: някога наперена и неуязвима, докато нападението в Чикаго не бе разкрило колко уязвима е всъщност.

— Удвоихме обслужващия персонал на Карнивера — произнесе той. — Сателитите ни следят всички горещи световни точки. Работим в тясно сътрудничество с канадците, за да влезем в дирята на терористите и съучастниците им. Разпратили сме екипи от агенти и специални отряди в Средния изток и Източна Африка.

— Правителствата там готови ли са да сътрудничат? — поинтересува се тя.

Той вдигна ръце и сви рамене.

— Както винаги, се заклеват, че разполагаме с пълното им и безпрекословно сътрудничество, но знаеш как стоят нещата. През по-голямата част от времето тайно финансират негодниците.

Умът на Гуен работеше на бързи обороти. Тя кимна на Клейтън:

— Добре, Алекс. Налага се да организираме извънредна кризисна среща на Комисията за борба с биотероризма. Днес — прибави. — Най-добре да бъдем готови за скорошна масирана атака на вируса Гансу. В нашия случай говорим за стотици хиляди потенциални жертви. Така че трябва спешно да започнем да изготвяме план за противодействие. Съгласен?

Клейтън кимна.

— Да кажем, в три следобед вашингтонско време?

— Идеално. Благодаря.

Гуен видя как Алекс Клейтън потърси нещо на бюрото си, след което ѝ показа чифт пръчици за хранене. В изражението му се появи частица от старата самоувереност.

— Ако все пак теглим чертата, продължавам да смятам, че щеше да бъде добра идея, ако просто беше излязла с мен на суши, вместо да гониш самолетите и да се правиш на герой.

Савард се разсмя.

— Налага се да призная, че дори това бих предпочела пред карантината.

— Оправяй се — каза Клейтън, а прозорецът на видеовръзката почерня.

Гуен вдигна слушалката на обезопасената срещу подслушване телефонна линия и набра номера по памет. Заместник-асистентът на министъра на службата за гражданска сигурност прехвърли разговора директно.

— Господин министър? — произнесе тя.

— Здравей, Гуен — каза Теодор Харт — „Тед“, с обичайното си смразяващо, провлечено произношение от Нова Англия. — Все още жива и здрава, надявам се?

— Всичко е наред, Тед.

— Гуен, нямаш представа на колко въпроси ни се налага да отговаряме тук, в Службата. Пресата няма търпение да се добере до теб.

— Разбира се — въздъхна Гуен. — Искат отговори от самата „Царица на буболечките“. Какво сте им казали досега?

— Обичайните увъртания. Можем да ги размотаваме поне още няколко дни. — Той замълча. — Но когато карантината ти приключи...

— Аз ще поема всичко, Тед. Обещавам.

— Чудесно. В течение ли си със ситуацията? — попита Харт.

— Току-що говорих с Алекс Клейтън.

— ЦРУ определено се издъни този път — каза министърът в отговор на споменаването на името на Клейтън. — Трябваше да бъдем... мамка му... предупредени поне по някакъв начин! — Савард се зачуди дали коментарът беше предназначен единствено за нейните уши, или политикът в Харт вече обмисляше кой да нарочи за изкупителна жертва. — Слушай, Гуен, от нас зависи доколко ще ограничим пораженията от тази атака. Такива са очакванията на президента. Както и на американския народ.

За момент си позволи да се поддаде на изкушението да му напомни, че говори пред нея, а не пред камерите на репортерите, но

реши да си държи езика зад зъбите.

— Тед, не всичко е изгубено и не сме напълно неподготвени — посочи тя. — Но се налага да дадем ход на ПСРСБА за всеки по-голям градски център.

— Да дадем ход на кое?

— План за спешно реагиране в случай на биологична атака. С негова помощ се сформирова командна структура за медицинско обслужване в случай на спешност. Вече сме провеждали поне по една тренировъчна операция за отреагиране в случай на поява на едра шарка.

— Хммм — изсумтя, без да бъде особено впечатлен, Харт. — Много добре, смятай, че планът има зелена светлина. Нещо друго?

— Трябва да координираме ЦКБ и Здравното министерство и да въведем центрове за широкомащабно наблюдение — продължи тя.

— Добре — каза той. — Следваща точка.

— Трябва да уведоим цялата страна за положението — произнесе Савард. — Всеки в Щатите трябва да разбере колко важно е да потърси консултация в най-близкия медицински център при най-малкия признак за поява на треска или кашлица. И Тед, смятам, че заповедта за това трябва да излезе от устата на президента.

Харт внезапно избухна в тежка никотинова кашлица. Гуен можеше само да предполага, при това с пълно право, че шефът ѝ, човек, който пушеше по една кутия цигари на ден, навярно е удвоил цигарите след последните събития.

— Гуен, американците са достатъчно наплашени. Чете ли днешните заглавия по вестниците? Някакво бедно пакистанче е било пребито почти до смърт в търговски център в Мисури само защото се закашляло. Грипният сезон е в разгара си, така или иначе; смяташ ли, че е добра идея да караме хората да се паникьосват всеки път, когато им потече носът?

— Налага се, Тед — каза твърдо тя.

Чу как Харт диша тежко, докато обмисля думите ѝ. Накрая той каза:

— Ще говоря с президента. Нещо друго?

Тя се поколеба, питайки се дали да не спомене за работата на наставника си.

— Старият ми преподавател, доктор Айзък Москор, е разработил ново лекарство срещу инфлуенцата. Първите резултати са изключително окуражителни.

— За вируса Гансу? — пое си развълнувано дъх Харт.

— Не, за обикновения грип, но щамът Гансу е свързан с него — призна тя. — Назначила съм го в лаборатория с ниво на сигурност четири в ЦКБ, за да може да провежда експерименти върху заразени маймуни.

— Добре — каза той. — Погрижи се да получи всичко, от което има нужда, без изключение. Ясно ли се изразих?

— Ще го направя. Повярвай ми, Айзък ще направи всичко необходимо, за да постигне резултат. — Савард нямаше как да скрие гордостта, прокраднала се в гласа ѝ. Тя прочисти гърлото си. — И накрая — произнесе, подготвяйки се за отговора му, — трябва да поговорим за границите.

Поредния пристъп на тежка кашлица.

— Какво за границите?

— Мисля, че трябва да ограничим правото да се влиза или излиза от страната, освен в случаите, когато пътуващите разполагат с необходимите пълномощия.

— За бога, Гуен! — изръмжа Харт. — И без друго вече сме обявили пълна тревога. Анулирахме половината вътрешни полети. Останалите са отложени за часове наред. Никога не е имало пощателни проверки по пристанища, летища и контролно-пропускателни пунктове.

— Господин министър, с цялото ми възможно уважение, това не е достатъчно.

— Осъзнаваш ли възможните последици? — попита тихо Харт.

— Засега е засегнат само един американски град. Докато не научим със сигурност откъде идва, този „вирус убиец“ може да се разпространи до следващия с всеки полет, кораб или автомобил, който допускаме на наша територия.

Стори ѝ се, че чува по линията как запалката на министъра щрака.

— Доколкото разбирам, вирусът може да се инкубира с относителна лекота — каза Харт. — Откъде си сигурна, че вече не са пренесли операцията в страната и не подготвят още преносители?

— Наистина не съм сигурна — призна Савард. — Но има шанс инфраструктурата им все още да се намира в чужбина.

Настъпи продължително мълчание, прекъснато от поредния пристъп на кашлица.

— Не. Не. Не. Слушай, Гуен, в този момент икономиката ни е напълно парализирана. Индексът „Дау“ спадна с двайсет процента през последните два дни. — Савард ясно можеше да си представи високия си шеф с посивяващите му слепоочия и фини черти, с лице, придобило разочарованото изражение тип „татко-знае-най-добре“, което този човек очевидно беше овладял до съвършенство. — Не можем да издигнем ограда около Америка и да я скрием от света — прибави той.

— И защо не? — поинтересува се тя.

— Защото това ще бъде собственоръчно признание, че кучите синове са спечелили!

— Господин министър, да си говорим откровенно. Точно в този момент те печелят битката — каза авторитетно Гуен. — Ако не действаме решително, може дори да спечелят войната.

— По дяволите, тогава нека наистина да действаме решително! — съгласи се Харт. — Ще защитим нашите граждани. Ще открием негодниците и ще ги изтрием от лицето на земята. Междувременно обаче няма да се крием зад барикади.

Савард познаваше Тед Харт достатъчно добре, за да разбере, че няма смисъл да спори по-нататък.

— Добре, Тед, но го имай предвид.

— Ще видим — отвърна той. — Имам насрочена среща с Комитета по държавната сигурност. След това ме очаква президентът. Чак тогава ще те потърся пак.

Тя върна слушалката обратно на вилката и се отпусна в стола си зад бюрото. Имаше толкова много хора, чиито действия трябваше да координират, но не успяваше да се отърве от нарастващото усещане за безсилие. Докато не успееш да се доберат до източника на заплахата, си оставаха просто тълпа плъхове, тичащи до безкрай в собствените си колела.

Телефонът ѝ иззвъня. Тя го вдигна и каза:

— Гуен Савард.

— Оказа се, че в календара ми се е отворила малка пролука — чу се гласът на Халдейн. — Имаш ли нещо против да се отбия?

Тя се засмя уморено.

— Мисля, че ще успея да те вменя.

Едва беше успяла да прикрепи маската, когато чу почукването на вратата. От другата ѝ страна стоеше Халдейн, навлякъл тениска и джинси. Ако не се броеше собствената му маска, изглеждаше така, сякаш беше тръгнал за кафе и сутрешен вестник в мързелива неделна утрин.

Щом пристъпи в стаята, Ноа свали маската и я смачка на топка в ръцете си.

— Мразя ги тези неща.

— Странно изказване за човек, който е специализирал в областта на заразните болести — отговори тя, като инстинктивно направи крачка назад.

Халдейн я озари с дяволита усмивка.

— Да... Е, ами вече започнах да си давам сметка, че е възможно да съм допуснал фундаментална грешка в плановете си за бъдеща кариера.

— И ти ли? — разсмя се тя. — Не си ли играеш с живота и на двама ни, като махаш маската?

— Нямам нито температура, нито кашлица, освен това не съм се докосвал до салата „Цезар“ от дни насам, така че има голям шанс дъхът ми да не те убие.

Гуен също свали маската и я сгъна на бюрото.

— Държиш ли се? — попита тя.

— Направо се побърквам. Храната от румсървиса ме съсипва. И няма нужда да ти обяснявам начина, по който си разменяме таблите с обслужващия персонал, сякаш съм радиоактивен, или нещо от сорта. Иначе съм на шест, а ти?

— Също. — Тя кимна. — Имам толкова много за вършене. Нямам представа откъде да започна.

Халдейн се настани на дивана срещу стола ѝ, сложи ръце на тила си и се изтегна назад.

— Ами тогава да си сравним записките.

Гуен изпита тайно възхищение пред спокойствието му. Нямаше как да не забележи и синьо-сивите му очи. Беше се уловила, че докато

Халдейн седнаше, бе проследила начина, по който джинсите покриваха задните му части. „Я се вземи в ръце, Гуен!“, настоя мислено пред себе си. Вероятно неуместните ѝ помисли се дължаха на изолацията, в която се намираше. Успя някак да ги отхвърли и да продължи, излагайки в сбит вид разговорите си с Клейтън и Харт.

Когато приключи, Халдейн каза:

— Министърът може би е прав. Няма гаранция, че ще успеем да преградим пътя на вируса, даже и ако затворим границите.

Точно в този момент на Гуен не ѝ се спореше по въпроса.

— А ти? Научи ли нещо ново?

— Новините от световния фронт са със смесен характер — сви рамене Ноа. — В Хонконг, вероятно заради опита им от дните на ТОРС, се справят забележително добре в ограничаване разпространението на вируса. По-малко от сто случая и нито един нов през последните четиридесет и осем часа. Историята в Лондон не е чак толкова розова. — Той разтърси глава и въздъхна. — Над 700 заразени. До момента са починали 145 души. Спорадичните разсейки са стигнали и до континента — шест случая в Амстердам, два в Брюксел, три в Хамбург — всички произлизащи от първата жена в асансьора. Вече си чула за Чикаго. Тук във Ванкувър имаме петдесет и пет заразени и тринайсет починали.

Гуен изпусна една въздишка:

— Които съвсем скоро могат да станат четиринадесет.

Халдейн сведе поглед към краката си.

— Да, Джейк очевидно не се справя особено добре — съгласи се той.

— Толкова е безсмислено! — възкликна тя. Погледна го продължително, без да проговори. Прехапа долната си устна: — Страх ли те е, Ноа?

— Да не се проваля с вируса?

— Да.

— Изключително много. Но смятам, че този път късметът ще бъде на наша страна. — Той удари с юмрук по дивана. — Обаче едно нещо направо ме вбесява.

— Кое по-точно?

— Това, че съм затворен тук — пръстът му описа кръг около апартамента, — докато в същото време вирусът е на свобода там

отвън. Сега трябваше да съм в Чикаго, а не под карантина.

— Аз също.

Той вдигна намръщено очи към нея.

— Всъщност точно в този момент трябваше да бъда у дома в Мериленд. Дъщеря ми има рожден ден след три дни... Обещах ѝ, че ще се появя с балони.

Разпознала болката в очите му, Гуен почувства остра тъга.

— Не е честно, Ноа.

Халдейн сви рамене.

— Явно в последно време изпитваме остър недостиг от справедливост и честност.

Телефонът иззвъня.

— Гуен Савард — каза в слушалката тя. Изслуша гласа на жената от другия край на линията, след което затвори очи за секунда. — Ужасно съжалявам — произнесе, преди да затвори.

— Джейк Магучи? — попита Ноа.

— Да.

— Проклятие! — Халдейн отново удари дивана до себе си. — Защо някой би... — Той спря, без да довърши изречението. Щракна с пръсти към Гуен и посочи телевизора: — Пусни звука.

Тя проследи погледа му до екрана, където в този момент надписът „ПОСЛЕДНИ НОВИНИ“ преминаваше над главата на загрижения на вид водещ. Савард натисна бутона за усилване на звука точно навреме, за да чуят как мъжът казва със сериозен глас:

— Ако американските войски не се изтеглят в следващите четири дни, групировката, наричаща себе си Братството на Единната нация, твърди, че „ще изпрати армия от мъченици“, които да разпространят вируса из цялата страна.

ГЛАВА 26

Харгейса, Сомалия

Братството на Единната нация. Названието им гърмеше навред из Интернет. Седнал съвсем сам в луксозния си кабинет, Кабаал поклати невярващо глава. Дватама със Сабри бяха измислили името само преди ден, докато подготвяха запис на ултиматума, а ето че в този момент то отекваше по целия свят.

Кабаал бе обходил всички големи новинарски източници, като се започнеше със собствените му вестници и се стигнеше до останалите по-основни арабски, европейски и дори американски сайтове. Единствената друга новина, която се бореше за по-голямо внимание от названието на групата им, беше fotografia на мъченицата Шарифа Ша'рауи. Компютърно обработеното ѝ лице присъстваше редом с повечето статии, свързани с отговорността, поета от Братството. Когато за пръв бе спрял поглед върху това лице, само за един дезориентиращ миг Кабаал си бе задал въпроса дали не са я заловили жива.

„Горката Шарифа“, помисли си той. Останала сираче още от малка, тя така и не бе получила възможността да срещне подходящ съпруг. В един критичен момент от мисията ѝ, я бяха върнали от границата между Щатите и Канада, лишавайки я от шанса да се добере до Сиатъл. Нищо в живота на това момиче не се бе случило по начина, по който трябваше да се случи. А сега, дори и в смъртта ѝ, липсата на късмет бе позволила на тялото ѝ да се изтръгне от дълбините на реката, застрашавайки цялата операция.

Тази грешка щеше да бъде далеч по-маловажна, ако не се беше комбинирала със собствената му неправилна преценка — сега вече можеше да го признае с чисто сърце — когато бе наредил на Абдул Сабри да не убива сержант Ахмед Елейш. Щом научи, че някакъв полицай е душил около джамията Ал Футух и е задавал неудобни въпроси за Шарифа, Кабаал веднага разбра, че това не може да бъде

никой друг освен Елейш. Ето че сега неуморният следовател беше научил името ѝ.

Все пак с умерен оптимизъм продължаваше да си напомня, че в медиите все още определяха Шарифа като „анонимна терористка“. Може пък Елейш да не беше споделил резултатите от разследването си с никого. Може пък, както самият Сабри бе предположил, преди да замине, за да намери Елейш, полицаят просто да беше решил да разплете операцията им съвсем сам. Кабаал силно се надяваше това да е истина. Сам, следователят не представляваше нищо повече от едина-единствена бълха на гърба на камила, но ако се обърнеше към египетските власти, или по-лошото — към американците...

Хазир Кабаал отказваше да се занимава с намеренията на Елейш. Медийният магнат знаеше, че както винаги се намира в ръцете на Аллах. Неведоми бяха пътищата Му. През цялото време изникваха дребни грешки там, където никой не ги очакваше, но тези недоглеждания, както и последващите ги опасности не бяха точно нещото, което гонеше съня от очите му нощем.

Не. Тревожеха го подновилите се съмнения в сърцето му.

До този момент планът имаше дори още по-голям отзвук, отколкото въобще се беше надявал. И вероятно успехът беше прекалено голям. Ами ако вирусът, който бяха пуснали на свобода, се окажеше извън властта им? Или американският президент не отстъпеше пред исканията им? Нямаше да имат друг избор, освен да продължат напред и да изпратят срещу им обещаната армия от мъченици.

Кайро, Египет

От разкриването на самоличността на мистериозната терористка от Ванкувър бяха изминали двадесет и четири часа, които сержант Ахмед Елейш бе уплътнил до максимум. По-голямата част от времето бе прекарал в опити да убеди Самира и двете си дъщери, че трябва да напуснат Кайро. Момичетата бяха ужасени от мисълта, че се налага да изоставят задълженията си като учителки в средното училище, и то по средата на учебната година. Наложиха се да употреби всичките си умения в способността да убеждава, за да ги придума поне временно

да се преместят да живеят в къщата на неговия братовчед в Александрия.

След като успешно качи двете си дъщери на влака, Елейш прекара известно време с жена си на перона. Двамата не изпускаха ръцете си. Очите на Самира бяха сухи и поне на външен вид жена му запазваше неизменното си спокойствие, ала рано същата сутрин Ахмед я бе чул да плаче в спалнята, вероятно помислила, че вече е излязъл за работа.

Загледан в смелите очи на съпругата си, Елейш с огромно усилия на волята се опитваше да възпре напиралите сълзи. Той стисна нежно ръката ѝ.

— Няма да продължи дълго, Мири.

— Зная — отвърна тъжно тя.

— Имам нужда от почивка — продължи той, като разсъждаваше на глас. — Може пък след няколко дни да взема влака и също да се разходя до Александрия. Ще бъде както в старите дни. Като семейна ваканция с момичетата.

Самира се усмихна с горчивина.

— Това би било хубаво. — След което прибави разсеяно: — Като в старите дни.

Високоговорителят за последен път подкани пътуващите за Александрия да се качват на влака.

Самира се наведе напред, докосна с пръсти устните му, обърна се и изкачи стъпалата на вагона. Спря на последното.

— Няма да ти казвам, че не си струва — каза тя. — Зная, че нямаш друг избор, но те моля, Ахмед, бъди внимателен. Не се доверявай никому. Той е човек с огромно влияние.

— Обещавам — отговори с несигурен глас Елейш. — Скоро ще дойда да ви взема.

Тя отново се усмихна, махна му веднъж и изчезна във вътрешността на вагона.

След като влакът замина, Елейш намери една обществена тоалетна и си облече галабията — дреха, която не беше слагал на гърба си почти от десет години. Някога същата тази дреха бе висяла свободно около него, ала сега му се струваше прекалено тясна. Изучи профила си в огледалото, изненадан от факта колко беше наедрял

коремът му междувременно. После вдигна долната част на робата и прибра пистолета си в кобура около глезена, до белезниците.

От гарата се насочи право към джамията Ал Футух. Паркира на няколко пресечки и тръгна по заобиколен път към нея, доволен, че тълпата от пешеходци е намаляла с настъпването на късния следобед. Колкото по-малко хора го забележеха, толкова по-добре.

Искаше пристигането му да съвпадне с вечерната молитва, знаейки, че по-голямата част от богомолците ще излязат веднага след това, за да вечерят. Крачеше по прашната, задимена от смога улица, когато се наложи да спре, щом чу красивия адхан, призива за молитва, отекващ от високоговорителя на минарето. Въпреки че се беше насочил към враждебна територия, не хранеше чак толкова големи опасения, понеже знаеше, че приближава Божия дом.

Присъедини се към традиционно облечените богомолци — мъже в бели галабии и жени, носещи *хиджаби* и стигащи до коленете черни одежди — докато всички влизаха във великолепната джамия с позлатени сводове. Не се притесняваше, че ще предизвика подозрения сред множеството от обикновени хора. Съмняваше се, че и собственият му брат би го познал в галабията му.

Във вътрешността мъжете и жените се разделяха в отделенията на голямата молитвена зала. Изправен срещу *киблата*, стената сочеща към Мека, Елейш произнесе молитвите си с неподправена страст, но и без да изпуска от бдителния си поглед стареца, стоящ на амвона до *киблата*. Никога преди това не беше виждал шейх Хасан на молитвите.

Шейхът носеше традиционна свещеническа роба и бял ислямски тюрбан. Имаше дълга сива брада. Беше прегърбен, със силно треперещи ръце и толкова съсухрен, че беше същинско възплъщение на преклонната възраст. Ала щом заговори с ниския си мелодичен глас, резониращ от невероятната власт, съдържаща се в него, пораженията, които времето бе нанесло на тялото му, просто се изпариха и в Елейш не остана и капчица съмнение, че шейхът е роден, за да бъде водач.

След като молитвите свършиха, Елейш не излезе през същите врати, както повечето други хора. Вместо това известно време се побави в двора под сводестата галерия. Скръстил ръце на гърдите си, следователят наблюдаваше кладенците и фонтаните и се преструваше, че им се възхищава, докато през цялото време търпеливо изчакваше.

След няколко минути към него се приближи висок брадат мъж в дълга роба с непроницаеми кафяви очи и дебел врат.

— Братко, не е ли време за вечеря? — попита той с леко заплашителна нотка в гласа.

— Разбира се, разбира се — кимна Елейш, разпознал един от пазачите, въпреки обикновената му роба. — Просто се възхищавах на красивата ви джамия. Самият аз съм от Севера, но отдавна чувам да се говори за великолепието на красивата джамия Ал Футух. Думите обаче не са достатъчни. За мен беше голяма радост да я зърна на живо.

Мъжът кимна равнодушно.

— Нека те изпратя до улицата, братко.

Елейш свали ръце от гърдите си и извади пистолета от ръкава, където го бе скрил още в двора.

— Бих предпочел да ме изпратиш до мадрасата — предложи той, говорейки за училището и жилищата зад джамията.

Очите на мъжа потъмняха.

— Осмеляваш се да насочваш оръжие в Божия дом? — произнесе без каквато и да е следа от страх.

— Веднага — изръмжа Елейш и размахна пистолета под носа му. — Или ще тръгнеш, или ще умреш още тук, в Божия дом.

Високият мъж се вторачи в него. Очите му бяха наситени с най-чиста омраза.

Елейш познаваше този поглед. Беше го виждал в очите и на други екстремисти точно преди да извършат нещо необмислено и да заслужат бързото си зачисляване към списъка с мъчениците. Следователят стисна по-здраво пистолета и го насочи към лицето на мъжа. Вместо да се хвърли към него обаче, пазачът му обърна гръб и тръгна през двора. Без да сваля оръжието, Елейш го последва към отсрещната сграда.

Тръгнаха по тъмен тесен коридор, чийто избледнели сиви стени бяха лишени от каквато и да е украса.

— Искам да говоря с шейха — каза Елейш.

— Искаш да кажеш, да го убиеш — поправи го безизразно младият мъж, без да отмества глава.

Елейш поклати глава срещу гърба му, преди да осъзнае бесплодността на жеста.

— Искам да кажа, да говоря с него — повтори той.

— Тогава върви след мен.

Стъпките им отекваха в притихналия коридор. Подминаха няколко врати и скоро достигнаха завой в края на коридора. По същото време зад гърбовете им проскърца отваряща се врата и привлече вниманието на Елейш.

— Синко, ти ли си? — произнесе нечий дълбок глас.

Още преди да е погледнал през рамо, следователят знаеше, че гласът принадлежи на шейха.

— Върни се в стаята си, татко! — изкрещя високият мъж.

След което светкавично се обърна и се хвърли към Елейш.

Следователят отскочи назад. Едва успя да запази равновесие, но се подпря на стената точно в същия момент, когато младият мъж се приземи в краката му и подлудяло го улови за глезена. Елейш измъкна крака си от ръката му. Най-сетне, възвърнал напълно баланса си, той коленичи и допря дулото на пистолета в челото на падналия мъж.

— Не! — изкрещя шейх Хасан. — Остави Фади на мира! Запази куршумите си за мен.

Без да отделя очи или пък дулото на пистолета от лицето на пазача, Елейш заговори на шейха с равен, но заповеден глас:

— Не съм дошъл тук да убивам. Но нека Аллах ми е на помощ, ако се наложи, ще застрелям и двама ви.

Легналият по корем Фади се взираше с омраза в него. В погледа му се четеше безумно предизвикателство — подкана следователят да натисне спусъка.

Шейхът очевидно също бе забелязал изражението му, защото се приближи и заговори на младежа:

— Фади, недей. Този човек е дошъл да поговорим. Така че ще говорим. Всички са добре дошли в джамията.

Елейш постави крака си върху гърба на младежа.

— Ръцете на гърба! — излая той.

Преди да се подчини, Фади хвърли поглед към шейха.

Със свободната си ръка следователят извади белезниците изпод робата си и окова ръцете на пазача зад гърба. След като се погрижи за него, Елейш се обърна към стареца:

— Къде можем да поговорим на спокойствие?

Хасан посочи с разтреперана ръка към вратата, откъдето идваше светлината.

— В стаята ми.

Елейш изправи Фади на крака и го бутна пред себе си, за да последва тътрещия се шейх. Влезе последен в стаята и затвори вратата зад гърба си. Вътре се носеше миризма на плесенясал и застоял въздух. Стаята приличаше повече на прашна библиотека, отколкото на жилище. Като се изключеше металното легло в единия ъгъл, във вътрешността имаше главно стари книги и пергаменти. Околните стелажи бяха препълнени с още книги; книги бяха нахвърляни и на огромни купчини по земята. На поставката за четене бе положен голям, подвързан с кожа том, а върху него беше оставено увеличително стъкло.

Елейш махна с пистолета, за да ги накара да застанат до най-далечната стена.

Когато зае мястото си, шейхът разтегна уста в отпаднала усмивка, разкривайки два развалени зъба и предостатъчно място, където вероятно трябваше да се намират останалите.

— Как изобщо бихме могли да говорим, ако постоянно ще насочваш пистолета срещу нас, сине?

Усмивката, изписала се по лицето на шейха, твърде много приличаше на начина, по който някой вълк би размахал опашка. Елейш моментално застана нащрек.

— Ще се справим някак — увери го той.

Разтворил широко очи, Фади отново изгледа въпросително шейха, но Хасан леко поклати глава и насочи вниманието си към следователя.

— Да бъде волята Божия. — Той сви рамене. — Вярващ ли си, сине?

— В онова, което проповядваш ли? — попита Елейш.

— В Аллах — излая Хасан, но мигом се върна към любезния си тон. — И живота, който ни е наредил да водим, както го е предал на Пророка.

— Аз съм мюсюлманин — отговори Ахмед.

— Значи сме братя — произнесе убедено шейхът. — И няма защо да се боим един от друг.

— Искан ми се да беше така — каза Елейш. — Просто не съм сигурен кой от двамата ни трябва да се страхува повече.

— Ясно е, че това си ти — издигна предизвикателен, треперлив пръст Хасан. — Защото аз не се боя от нищо друго, освен от присъдата на Бога.

Елейш нетърпеливо прехвърли тежестта си от единия крак на другия. Той махна с оръжието си към шейха.

— Хазир Кабаал. Познаваш го, нали?

Хасан скръсти кльощавите си ръце на гърдите.

— Защо се интересуваш от него?

— Познаваш ли го? — повиши глас следователят, като едновременно с това издигна и дулото на пистолета.

— Абу Лахаб е мой следовник — отговори Хасан.

— Къде мога да го намеря? — попита Елейш.

— Не и тук.

— Къде е? — повтори отсечено Ахмед.

Шейхът сви рамене:

— Не съм му пазач.

Раздразнението на Елейш взе връх.

— Имаш ли представа за какви престъпления е отговорен Кабаал?

Хасан се разсмя горчиво.

— Абу Лахаб действа в служба на Бога.

— В служба на Бога? — изсумтя следователят. — Този човек умишлено е разпространил смъртоносен вирус сред невинни хора. Той убива жени и деца в името на исляма. Това ли наричаш ти служба на Бога?

— Невинни? — Шейхът се намръщи, сякаш му причиняваха болка. — Няма невинни сред враговете на правоверните. Време е да си отвориш очите!

— За какво? — отвърна бързо Елейш. — За злъчта и омразата, които проповядваш?

— Аз не мразя никого — отговори спокойно Хасан. — Проповядвам единствено опазването на нашия начин на живот.

Следователят яростно разтърси глава.

— Коранът възхвалява мира и толерантността. Ти и онези като теб... Вие извъртате красивите му думи, докато не остане нищо освен тесногърдие и ненавист. — Той въздъхна тежко. — Толкова сте малобройни, хората, които продават на света омразата си. А мирните

мюсюлмани — толкова много. И все пак вие определяте как изглежда ислямът пред лицето на света. Как силно го загрозявате само!

— Мохамед е казал, че онези, които не са с исляма, са срещу него — сви рамене шейхът, без каквато и да е следа от оправдание в гласа си.

— Значи какво? Смърт за всички неверници? — присмя му се Елейш.

— Искан ми се да можех да те накарам да разбереш. — По лицето на Хасан плъзна поредната тъжна, беззъба усмивка. — Нима си твърде сляп, за да разпознаеш опасността?

Елейш издигна свободната си ръка:

— Каква опасност?

— Още откакто турците изоставиха идеята за Халифата... — произнесе замислено шейхът и сви рамене. — В много отношения ислямът е като мен. Стар и отслабнал. Неспособен да се защитава. — Той посочи с пръст към гърдите си. — Но дълбоко в себе си той е силен и чист. Разбираш ли, братко? Сърцето и душата на исляма са запазили, ала тялото му линее, а езичниците... онези западни варвари, американците... са срещу него. Тялото им е свирепост и могъщество, ала душата им крее, а сърцето им отброява последните си удари.

Елейш слушаше лукавия стар духовник, напълно наясно с манипулативните нотки в речта му, но и пряко силите си завладял от думите му.

— Дори най-юначните сред нас може да не успеят да ни спасят. Американците са издигнали шатрите си пред портите на Тигър и на един хвърлей камък от Мека. — Той посочи към стената, сякаш Мека беше от другата ѝ страна. — Земите, където законите на Шериата се почитаха, вече падат една след друга под тежестта на американските бомби. Ако не направим нещо, за да ги спрем, те ще унищожат исляма в скверната си жажда за петрол. Много скоро ще бъдем безсилни да сторим каквото и да било. — Той бавно издиша. — Хазир Кабаал се бори за опазването на исляма. Той води светия джихад с единственото достъпно за нас оръжие. — Гласът му буквално резонираше: — А ти трябва да паднеш на колена и да се помолиш на Бога заради успеха на този свят човек.

Елейш поклати глава.

— Толкова силно се заблуждаваш, старче.

Фади, който дотогава мълком бе наблюдавал разговора, агресивно пристъпи напред, ала шейхът положи костеливата си ръка на гърдите му, за да го накара да спре. След това Хасан отново се обърна към следователя.

— Изслушай ме, братко...

— Не. — Елейш пристъпи напред, докато не се озова на около метър от шейха. — Нямам време да те слушам. — Той насочи пистолета към главата му. — Къде е Хазир Кабаал?

Хасан тихо се разсмя.

— Наистина ли вярваш, че се страхувам от смъртта?

Следователят поклати глава.

— Сигурен съм, че е така. — След което премести пистолета така, че дулото да сочи към главата на Фади.

— Какво правиш? — попита остро шейхът.

— Давам ти последна възможност, след което ще застрелям сина ти.

Изражението на Хасан се сви от мимолетен страх, който се задържа достатъчно дълго, за да може Ахмед да разбере, че е уцелил право в целта.

— Фади не ми е... — започна спокойно Хасан.

Елейш го прекъсна с щракване на пръстите.

— Ще броя до три, след което, ако не ми кажеш къде мога да открия Хазир Кабаал, ще го застрелям. — Той приближи дулото още по-близо до челото на Фади. — Едно... Две...

Очите на шейха се разшириха до краен предел, а ръцете му започнаха да треперят неудържимо.

— Не му казвай нищо, татко! — каза умолително Фади. — Позволи ми да обезсмъртя името си!

Елейш сви рамене.

— Така да бъде. Три. — Той съвсем бавно започна да натиска спусъка.

— Не! — изписка Хасан. — Сомалия. Той е в Сомалия.

Главата на Фади остана неподвижна, ала очите му се стрелнаха към баща му.

— Не, татко!

— Къде в Сомалия? — настоя Елейш, без да отпуска напъна на пръста си върху спусъка.

— Не зная — извика шейхът. — Разполага с лагер там... база... но вече съм твърде стар, за да пътувам толкова надалеч.

Погледът на следователя се прехвърли от бащата към сина.

— Но ти знаеш, нали? — попита го той.

В отговор Фади му се усмихна предизвикателно.

— Искаш ли да видиш как собственият ти баща умира? — попита Елейш.

Усмивката на Фади стана още по-зловна.

— Ако това означава, че ще защитя свещената война, по-скоро ще гледам как избиват цялото ми семейство, отколкото да ти кажа нещо. — След което погледна баща си с изражение, в което се четеше абсолютно презрение.

Лицето на стареца беше поруменяло от срам и той сведе поглед.

Ахмед Елейш разбра, че вече нямаше да успее да изкопчи от тях каквото и да е.

След като излезе от джамията, следователят остана известно време седнал в колата. Изпуши пет цигари една след друга, опитвайки да спре треперенето на ръцете си. За момент дори реши, че ще бъде най-добре да продължи самостоятелното си преследване на Кабаал и в Сомалия, но бързо се отказа от тази глупава идея.

Обвит в облак от дим, Елейш внимателно обмисляше следващия си ход. В крайна сметка съобрази, че има само един човек, на когото може да се довери. Макар капитанът на следователите от полицията в Кайро да бе едва в началото на шейсетте си години, дребничкият мъж винаги му се беше струвал стар — през всяка една от изминалите двайсет години, откакто го познаваше. Капитан Рияд Уазир беше същинска отживелица. Никога не го бяха виждали облечен в нещо друго освен в спретната, изгладена униформа и лъснати до блясък обувки. Капитанът следваше фанатично правилата, а любовта му към процедурите граничеше с вманиаченост. Елейш на драго сърце беше готов да повери живота си в ръцете на този човек, понеже етичността му можеше да се сравнява единствено със страстта, с която се придържаше към нуждата от ред в канцеларската работа.

Щом сърцето престана да препуска в гърдите му, Елейш извади мобилния си телефон. Набра директната линия за кабинета на

капитана, ала след няколко позвънявания го прехвърлиха към номератора на полицията. Хвърли един поглед на часовника си, който показваше седем вечерта, което значеше, че Уазир навярно вече си беше тръгнал. Помоли оператора да го прехвърли към дежурния отдел, сигурен, че в участъка ще има поне някой, който да приеме обаждането му.

— Полицията в Кайро — чу отегчен глас в слушалката.

Елейш разочаровано разпозна гласа на най-омразния си колега, полицай Казим Рамзи. За секунда обмисли възможността да не се доверява на подкупния младши следовател, след което каза:

— Слушай, Казим, обажда се Елейш. Нали знаеш къде е джамията Ал Футух?

— Разбира се.

— Ако изпратиш някой патрул там, хората ти ще открият шейх Хасан и сина му Фади, оковани в белезници за една от тоалетните на мадрасата — произнесе Елейш.

Рамзи подсвирна изненадано.

— Пресвети Мохамед! Да не си се побъркал? Оковал си шейха за тоалетната? — Към края въпросителното изречение се бе превърнало в тихичък писък. — Ще те унищожат — заключи почти общително той.

— Нямам време да ти обяснявам по телефона — отговори Елейш. — Шейхът и синът му участват в терористична конспирация, целяща дестабилизация на правителството. Има и още. Просто се погрижи да ги приберат!

Прекъсна връзката, преди Рамзи да има време да се окопити и да започне да задава въпроси. Удовлетворен от факта, че ръцете му вече не трепереха и можеше да шофира, той запали колата и я изкара от мястото за паркиране.

Възнамеряваше да отиде направо в участъка, но тъй като домът му така и така му беше на път, реши да мине от там и да вземе бърз душ, преди да започне доклада си. Включи радиото и намери една от популярните египетски радиостанции. Започна да потупва в ритъма на музиката по волана, доволен от факта, че изострената му бдителност започва да изчезва, заместена от усещане за изпълнен дълг.

Не след дълго паркира в подножието на двадесет и седем етажния си жилищен блок. Влезе в асансьора и съвсем сам се качи до деветнадесетия етаж. Отключи двете резета — наясно с ширещата се

престъпност в Кайро, упорито бе настоял да инсталират и второ — и влезе във всекидневната. Остави ключовете, мобилния телефон и пистолета си на кухненския плот.

Без женското присъствие апартаментът му се струваше изпразнен, но след посещението му в джамията беше сигурен, че отсъствието им беше въпрос на дни или няколко седмици. Толкова, колкото щеше да му бъде нужно, за да открие Кабаал.

Подчинявайки се по навик на строгата забрана на Самира да не пуши в къщата, той плъзна встрани стъклената врата на прозореца и излезе на балкона, преди да запали в падащия над Кайро здрач. Позволи си да изпуши само една цигара, докато се взираше към любимия си град на хилядата минарета, който винаги му се струваше дори още по-красив с настъпването на нощта.

Влезе обратно във всекидневната, но остави вратата отворена, за да проветри въздуха в апартамента. Отиде в спалнята и седна зад писалището срещу леглото. Включи настолния компютър (неочаквано щедър подарък за петдесетия му рожден ден миналата година от неговите дъщери) и зачака. Щом операционната система зареди, щракна върху иконата на пощенския клиент. От опит знаеше, че ще мине известно време, преди модемът да успее да се свърже с претоварения сървър, така че стана и се упъти към душа.

Остана под горещите водни струи дълго, опитвайки се да отмие спомена от разговора в джамията и твърденията на шейха, че ислямът е в смъртна опасност. Точно този вид, разчитащи на хорските страхове, приказки разклаждаха най-силно войнстващия ислямизъм и приобщаваха още и още следовници под водачеството на световните Хазир Кабааловци. Все пак нямаше как да не се запита дали в цялата работа няма поне зрънце истина.

Елейш спря водата и посегна към кърпата. Замръзна, чул леко изтрополяване. Сърцето му прескочи.

Ослуша се. Нищо. Грабна кърпата и се подсуши. Излезе от душа, облече халата си и отново замръзна, като се вслушваше напрегнато. Изчака почти цяла една минута, без да чуе нищо повече.

Върна се при компютъра. Тъкмо се настаняваше зад писалището, когато отново чу удар, последван от три по-силни изтрополявания.

Усети как дланите му се овлажняват. Шумът идваше откъм входната врата.

Пистолетът! В продължение на почти цяла дълга секунда се колебаеше, но реши, че има по-важни неща за вършене. Посегна към мишката и щракна върху бутона „Ново писмо“, след което яростно, само с двата си показалеца изписа адреса на капитана в полето „получател“.

Дум! Дум! Шумът определено се разнасяше откъм входната врата.

В полето „съобщение“ Елейш подивяло изписа в почти телеграфен стил: „Ванкувър. Преносител на вируса = Шарифа Ша'рауи“.

Разнесе се поредица от остри изпуквания, сякаш някой стреляше по вратата.

Той отново започна да пише: „Хазир Кабаал = водач. Майор Абдул Сабри?“.

Скърцането му подсказа, че пантите на вратата започват да поддават.

Продължаваше да пише: „Джамията Ал Футух. Шейх Хасан“.

„Лагер в Сомалия“ изписа на следващия ред. Грабна мишката, ала разтрепераната му ръка пропусна бутона „Изпращане“ два пъти, преди най-после да го уцели. Веднага щом музикалният сигнал потвърди, че съобщението е било изпратено, Елейш улови електрическия кабел и го изтръгна от гърба на компютъра.

Скочи на крака и се втурна към кухнята.

Вече влетяваше във всекидневната, когато входната врата на апартамента му рухна. Той замръзна наред крачка, само на метър и половина от кухненския плот и пистолета. В този момент към главата му сочеше нечие друго оръжие.

Едрият мъж небрежно прескочи падналата врата и пристъпи в апартамента му. Елейш мигновено разпозна в него майор Абдул Сабри.

Майорът спря на десетина крачки от него и наклони глава на една страна.

— Сержант, търсих те навсякъде — каза внимателно той.

— Можеше просто да се обадиш. — В мислите на Елейш шегата идеално се връзваше с онова, което някой от любимите му литературни детективи би казал, но репликата, изглежда, не успя да произведе нужния ефект над Сабри.

— Сержант, двамата с теб трябва да поговорим — произнесе безизразно майорът.

Потта се стичаше по тила на Елейш и започваше да овлажнява яката на халата му. Умът му работеше на бързи обороти, опитвайки да изпревари ударите на сърцето. Без да поглежда към кухненския плот, опита да изчисли точния ъгъл, под който да се хвърли към пистолета си.

— Добре, да поговорим — кимна той. — Може ли преди това да се преоблека?

Сабри бавно поклати глава наляво-надясно.

— Освен това, сержант, наистина няма смисъл да се опитваш да достигнеш оръжието. Ще умреш още преди да си го докоснал.

В мислите си Елейш виждаше обгореното и насинено лице на информатора Бишр Гамал и отсеченото му ухо. Съмняваше се, че би издържал на подобно издевателство, без да проговори. Той преглътна.

— Няма ли да ти бъда по-полезен жив? — попита той.

— За предпочитане е, но не е задължително — отвърна Сабри.

Внезапно Елейш осъзна, че пътят пред него е чист. Обзе го неочаквано, ведро спокойствие. Пълна умиротвореност, каквато никога дотогава не бе изпитвал. Той се усмихна широко на Сабри.

— Аллах е велик — произнесе думите от призива за молитва.

Очите на майора се присвиха и той вдигна оръжието си на височината на очите.

Следователят не се хвърли към пистолета си. Вместо това се обърна и побягна към вратата на прозореца.

— Спри! — изкрещя Сабри.

Елейш чу изстрел и моментално усети съсухряща болка в лявото си рамо. Ръката му стана напълно безчувствена. Куршумът обаче не успя да го спре. Той достигна балкона с още един скок и се прехвърли през парапета.

— Аллах е велик! — повтори още веднъж, усещайки как вятърът свири убийствено в ушите му.

ГЛАВА 27

Централата на ЦРУ, Лангли, Вирджиния

Откакто Ранд Делорми беше открил имейла със самопризнанията на д-р Пинг Ву, колегите му от Карнивора започнаха да обвиняват младия мъж в тайна трансплантация по промяна на личността. Някога известен главно с черните обувки за боулинг и като цяло бунтарска натура, в последно време Делорми ставаше известен с рекордно дългото си работно време и най-големия брой проверени съмнителни съобщения. Само ден преди това началникът му бе вписал в месечната си оценка на работата му, че Ранд е „човек с мисия в живота“. И това наистина беше така. За Делорми всеки нов имейл, маркиран от Карнивора за потенциална проверка от човек, беше поредната възможност да се изправи на борба с тероризма.

С помощта на новите попълнения в екипа на Карнивора, агентите по поддръжката най-после бяха успели да отхвърлят купищата непрочетени съобщения. По този начин, само половин час след като беше изпратено, електронното писмо на Ахмед Елейш изскочи на екрана на Делорми. Карнивора го бе маркирала с гриф „силно подозрително“, тъй че младежът се зае да го прочете с особено внимание.

Като начало прегледа полета „До“ и „От“, но и изпращачът, и получателят имаха адреси, регистрирани на един и същи домейн с името CairoPol.com, който, след бърза проверка в Интернет, се оказа собственост на Полицейските служби в Кайро. Делорми проследи пътя на писмото и изненадано установи, че то така и не беше достигнало до получателя си. Зачуди се дали изпращачът не е обърнал третата буква, изписвайки „RWszir“ вместо „RWazir“^[1]. Каквато и да беше причината, писмото бе отхвърлено и върнато обратно на „AEleish“, като „недоставено“.

Запазвайки съдържанието на самия имейл като последната глава на интересна детективска история, Делорми се зае да изчете и тялото на писмото. Още с първата дума усети как пулсът му ускорява ход:

„Ванкувър“. По времето, когато вече дочиташе и последното изречение от загадъчното съобщение, свързано с преносители на вируси и бази в Сомалия, младежът трепереше от вълнение.

Ранд Делорми нямаше представа за какво точно става дума в съобщението, но беше убеден отвъд всякакво съмнение, че току-що се е натъкнал на златната жила на прихванатите електронни писма.

Без да престава да се усмихва, той вдигна слушалката на телефона.

Хотел „Харбървю“, Ванкувър, Канада

Четирите дни, прекарани в карантина, бяха преминали без инцидент за Савард и Халдейн. След като се събуди, Ноа си премери температурата, но така или иначе вече знаеше, че няма треска. Последното не беше голяма изненада, понеже по начало беше смятал шансовете да се е заразил от вече покойния д-р Джейк Магучи за нищожни. Само мисълта обаче, че вече е изцяло извън всякакъв риск, му донесе неочаквана вълна от облекчение.

Независимо от това, докато седеше пред лаптопа си и се взираше в обектива на камерата, прикрепена към него, усещането за празнота в стомаха не искаше да го напусне. Очакваха го цели две видеоконференции. Втората беше с президента и членовете на Комитета по държавната сигурност, но опасенията и очакванията му бяха насочени основно към първата.

Чувстваше вина и тъга, задето се налагаше да пропусне празненството по случай рождения ден на Хлои, но четирите дни, прекарани в карантина, го бяха убедили окончателно, че вероятно и за в бъдеще ще пропуска някои от важните моменти в живота на дъщеря си. От приятели беше чувал, че в случаите, когато бивши съпрузи поделят правата за попечителство над децата си и се срещат с тях главно по Коледа или за Деня на благодарността, специалните събития често са най-трудните моменти от раздялата с децата им.

Ноа не се съмняваше, че го очакват още тъжни и самотни моменти, но поне едно нещо се бе променило през последните четири дни. Постепенно гневът беше изчезнал, заменен от нещо като примирение. Осъзнавайки колко е уморен всъщност от борбата за любовта на жена си, Халдейн беше готов да отстъпи и дори започваше

да си представя какъв ще бъде животът му без Ана. Вече дори кроеше планове къде ще живее, взимайки предвид факта, че все пак мястото трябва да бъде някъде в околностите на „Глен Еко Хайтс“, за да не изпитва Хлои липсата на училището и приятелите си, докато пътешества между домовете на разведените си родители.

Откъм компютъра се разнесе мелодичен звук. Той щракна върху иконата на клиента за видеовръзка и на работния плот се появи прозорец, побрал в себе си образите на жена му и дъщеря му. Връзката беше ужасна, камерата, която ги снимаше — вероятно купена от обикновен магазин за домашна електроника — като цяло доста далеч от последния писък на техниката, към който беше привикнал през последните четири дни, но Халдейн не се интересуваеше от това. Просто се радваше, че отново можеше да зърне лицето на дъщеря си.

Хлои седеше в скута на майка си. Двете се намираха в кабинета му у дома. На заден план се виждаше море от разноцветни, пълни с хелий балони. Самата Хлои също държеше цял грозд от тях в ръка. Халдейн с особено удоволствие установи, че дъщеря му носи снежнобялата рокличка, която ѝ беше поръчал по Интернет.

— Честит рожден ден, Хло! — каза той.

— Тате. Тате! Балоните ми! — отговори тя и гордо му ги показва.

Халдейн сияеше.

— Имаш си и рокля. Много си красива!

— Всичките ми приятелки са принцеси — избърбори тя, говорейки за тематичното празненство, което ѝ бяха организирали. Сетне челцето ѝ се набръчка загрижено: — Тате, ами ако и някой друг е Снежанка?

— Възможно е, но ти ще си останеш най-специалната Снежанка от всичките. И най-красивата. — Халдейн ѝ намигна, след което кимна сериозно. — Но не казвай на другите. Това ще си бъде само наша тайна, нали?

— Тайна! — заподскача в скута на майка си Хлои. — Тате, ще играеш ли криеница с мен и приятелките ми?

Ноа почувства свиване в гърдите.

— Хло, твърде съм далеч. Няма да успея да дойда на празненството. Разбираш го, нали?

Хлои сви лекичко рамене, от което на Халдейн направо му се скъса сърцето. Жестът идваше направо от хромозомите на майка ѝ.

— Май да.

Ана я погали по рамото:

— Скоро тати ще си бъде у дома и пак ще имаш празненство, спомняш ли си?

Хлои кимна, но разочарованието не изчезна от лицето ѝ.

— Защо не слезеш долу да видиш дали баба не се нуждае от помощ за тортата? — предложи ѝ Ана.

Споменаването на тортата беше достатъчно, за да се проясни лицето на Хлои. Тя скочи от скута на майка си и понечи да хукне извън рамката на видеопрозореца, но в последния момент се спря, върна се и замаха:

— Чао, тати!

— Честит рожден ден, Хлои. Обичам те! — успя да каже Халдейн, преди тя да изчезне.

Ана остана сама в стола, вгледана в камерата. Носеше джинси, бяло поло и беше завързала косата си на конска опашка. Халдейн почти беше забравил колко е красива жена му. Осъзна и че това по някакъв начин не предизвиква вълнение в него. Дали спонтанно, или по свое собствено желание — не беше сигурен за причината — но от известно време насам не беше мислил за жена си в сексуалния смисъл на думата.

Сега, след като Хлои беше излязла от стаята, безгрижното изражение на лицето ѝ се разпадна.

— Ноа, всичко е наред там при теб, нали?

Халдейн кимна. Насили се да се усмихне.

— Нямам намерение да се разболявам от този вирус.

Изражението ѝ не се промени.

— Но все още си под карантина?

— Чиста формалност. Остават ми по-малко от двадесет и четири часа — опита се да я успокои той. — Ана, ако имаше нещо, досега вече щях да съм наясно.

— Това е прекрасно — въздъхна шумно тя и за момент изглеждаше така, сякаш щеше да избухне в сълзи, но успя да се овладее. — Хората тук са страшно наплашени, Ноа. В детската градина на Хлои почти не са останали деца. Половината от родителите отказаха поканите за тържеството. Много хора не желаят дори да излизат от домовете си.

— Виждал съм го и преди — кимна Халдейн. — Нормално е, Ана.

Тя разтърси глава.

— Няма нищо нормално във всичко това! Ами ако вирусът се появи и тук? Вашингтон би бил идеалната цел за тях.

— Ако се случи, ще се справим със ситуацията. Всичко ще бъде наред — обеща Ноа. — Повярвай ми, Ана, няма да победят. Всеки вирус може да бъде спрян. И тази буболечка не е изключение — произнесе той с глас, в който влагаше повече увереност, отколкото в действителност чувстваше.

— Ще се прибереш ли утре, когато приключи карантината ти? — Кафявите ѝ очи го умоляваха.

— Зависи.

Тя вдигна ръце пред себе си.

— Виж, ако е заради мен... нас... Напоследък доста размишлявах. Джули знае колко съм объркана. Нищо не е окончателно. Може би...

— Ана — прекъсна я Халдейн. — Това няма нищо общо с нас. И на мен не ми е приятно да оставам далеч от Хлои и секунда повече от необходимото.

От начина, по който тя се беше присвила, Ноа си даде сметка, че вероятно отговорът му е прозвучал далеч по-студено, отколкото бе възнамерявал, но не желаше да се подлага отново на болката, и реши да остави нещата както си бяха.

— Вече изгубих четири ценни дни. Сега се налага да бъда там, където се нуждаят от мен. Нямаме време.

Тя кимна отсъстващо.

— Има още само два дни, докато изтече ултиматумът на терористите.

— Много неща могат да се случат за два дни.

Ана кимна мрачно.

— Най-добре да сляза долу при мама и Хлои. Децата всеки момент ще започнат да пристигат — каза тя.

Халдейн откри със смесени чувства, че жена му отново е започнала да се отдръпва. Чувстваше се емоционално изстискан от непрестанната им игра на обидени.

— Иска ми се да бях там. Успех с голямото парти. — Отново се насили да се усмихне. — Ана, повярвай ми, всичко ще си дойде на мястото.

Той изключи видеопрозореца и остана загледан в празния екран.

Трите остри почуквания на вратата прекъснаха мислите му. Халдейн не си спомняше да е поръчвал храна за стаята, но така или иначе днес не беше ял, а стомахът му започваше да се обажда.

— Оставете подноса пред вратата, благодаря — извика той.

— Да бе! — изтътна нечий шотландски акцент откъм другата страна. — Току-що прелетях шест хиляди и петстотин скапани километра, за да ти нося храната на крака.

Халдейн скочи от стола, доволен да чуе гласа на приятеля си. Нахлузи универсалната маска и отиде при вратата.

— Взел ли си предпазни мерки? — попита към вратата.

— И отново, Халдейн, искам да наблегна, че връзката ни не е от този вид. — Маклеод се заля от гръмогласен смях. — Но съм надянал клоунската маска и си имам шапка, ако това питаше.

Ноа отвори вратата. От другата ѝ страна стоеше Дънкън, нахлузил хирургическа маска върху четинестата си брада. Носеше престилка, а върху гумената шапка на главата си беше нахлузил и друга, само че бейзболна. Асиметрично разположените му очи премигваха и очевидно се забавляваше от хумора в ситуацията, в която се намираха.

— Халдейн! Бих те прегърнал, друже, но определено не ми се мре.

Ноа също се разсмя.

— Най-послед нещо хубаво в карантината ми.

Маклеод изрева от удоволствие.

— Ех, Халдейн, май наистина щеше да ми липсваш, ако шибаният вирус те беше затрил. — Той се вмъкна небрежно в стаята и се хвърли на канапето зад бюрото. Сочейки към планините отвъд прозорците, добави: — Когато ме бяха поставили под карантина заради туберкулозата, също се наложи да потърпя, само че бях в Борнео. При теб е малко по-добре.

Халдейн го последва.

— Не че не се радвам да те видя, Дънкън, но мога ли да попитам какво правиш тук?

— Изпрати ме великият Жан Нантал. Започна да бръцолечи някакви глупости, че съм се бил превърнал в новия авторитет по ПВР тестовите на вируса Гансу. Дори ми уреди няколко срещи с момчетата по инфекциозните заболявания във Ванкувър. — Маклеод сви рамене. — Само че ако си говорим откровено, просто изпрати стария, заменим Дънкън да нагледа златното момче. — Той се стисна театрално за гърдите: — „Туй е далеч, далеч по-добре от всичко, що някога съм сторил“^[2] и такива ми ти тъпотии.

Халдейн завъртя очи и се настани в креслото срещу него.

— Как е в Лондон? — попита, но ако се съдеше по приветливото настроение на колегата му, докладите за стабилизиращото се положение там трябваше да са верни.

— Рай за купувачите, стига да се интересуваш от недвижими имоти — сви рамене Маклеод. — По улиците почти не се мярка жива душа. Но едно трябва да призная на Нанси Ливайн — бърборката ми тя — екипът ѝ свърши прекрасна работа, и то в неособено радостни времена. Процентът на новите случаи намалява стабилно с всеки изминал ден. И никакви смъртни случаи от почти четиридесет и осем часа.

— Какви са последните статистики? — поинтересува се Халдейн.

— Приблизително хиляда заразени. Двеста починали. — Маклеод свали маската. — Исусе, до гуша ми дойде от тези неща! Знам, че не представляваш риск. — Замълча, след което се усмихна широко. — Но бъди добро момче и не сваляй своята, става ли?

Халдейн тихичко се изкиска.

— А регистрираните случаи в Европа?

— Доколкото ми е известно, всички са ограничени успешно. — Шотландецът се почеса по брадата. — Само че, Халдейн, огнището беше причинено от един-единствен терорист. Само си представи на какво е способна цяла армия от онези негодници.

Ноа кимна.

— Вече сме далеч по-добре подготвени. Би им било... ще им бъде... далеч по-трудно да разпространяват вируса оттук нататък.

— По-трудно. Но не и невъзможно — поправи го Маклеод, като се протегна мързеливо. — Какви са новините от местния фронт?

— По последни данни вирусът е ограничен и във Ванкувър. Смъртните случаи си остават 45 при 250 заразени. През последния ден нямахме нови случаи. — Ноа кимна. — Снимката на мъртвата терористка ни се отплати обаче. Забелязали са я на няколко места, включително на американско-канадската граница. Двамата с младия ѝ спътник арабин са били върнати, след като документите им не са се оказали редовни. Освен това са я разпознали — пътувала е сама — хора, летели със самолет от Париж.

Маклеод се изправи на мястото си.

— А от Париж нататък?

Халдейн поклати глава.

— Пътувала е с фалшиво име и откраднат паспорт. Поне до момента следата изстива в Париж.

— Мамка му! Проклетите французи! — каза шотландецът.

Халдейн се намръщи.

— В това число и Жан Нантал?

— Имаш предвид мръсникът, който не престава да ни изпраща в епицентъра на всички тези чуми? — изхили се Маклеод. — Той е най-големият злодей от цялата банда.

Двамата се смяха дълго и от сърце. Маклеод беше точно онова, от което се нуждаеше Ноа в този момент.

На вратата отново се почука.

— Надявам се, че си поръчал достатъчно и за двама ни — обади се Дънкън. — Умирам от глад.

През вратата долетя гласът на Гуен Савард:

— Ноа, аз съм. Имам големи новини!

Халдейн изненадано установи колко добре се беше почувствал, чувайки гласа ѝ, каквито и новини да му носеше. Отвори и ѝ позволи да влети вътре. Тя изгледа Маклеод изненадано.

— О, здрасти, Дънкън. — Усмихна му се бързо. — Радвам се да те видя.

— Чудесно е, че те виждам на крака, Гуен — ухили се дяволито шотландецът. — Очаквах, че ще ми се наложи да идентифицирам жалките ви трупове в някоя безлична канадска морга.

Гуен се засмя с разсеян поглед.

— Току-що ме информираха от Вашингтон — каза, заставайки с гръб към прозореца. — Изглежда, сме постигнали голям напредък.

Халдейн я последва обратно и застана между нея и Маклеод.

— Какво е станало?

Тя се усмихна широко.

— Смятаме, че знаем името на човека, стоящ зад Братството на Единната нация.

— Ами кажи ни! — обади се Дънкън.

— От ЦРУ са засекли електронно писмо, изпратено от някакво египетско ченге. В него той назовава заедно с водачите на групата и името на мъртвата терористка от Ванкувър. — Савард говореше с невероятна бързина. — В писмото пишело, че имали база в Сомалия.

— О, боже — изпъшка Маклеод. — Сега пък ще ни хвърлят от някой самолет над Африка.

Халдейн не му обърна внимание.

— И кои са те? — поиска да узнае.

Гуен вдигна рамене.

— Медиен магнат от Кайро, Хазир Кабаал. И бивш майор от египетските Специални части. Не знаем кой знае колко за миналото им.

— Къде в Сомалия? — настоя за повече информация Халдейн.

Тя поклати глава.

— В писмото не е пишело.

— Ами тогава защо някой не се разтърси за приятелчето, което го е съчинило? — избуча Маклеод.

— Защото е мъртъв — отговори Гуен. — Открили са го забит в тротоара под апартамента му на деветнадесетия етаж. В гърба му е имало куршум. Убит е само минути след като е изпратил имейла.

— Е, поне някакво извинение, предполагам — изръмжа шотландецът.

— Всичко това се е случило през последния един час — продължи тя. — Все още нямаме подробности.

— Сомалия — произнесе замислено Халдейн, като отново се отпусна в креслото. — Ако си спомням нещо от часовете по география, Сомалия беше относително обширна страна.

— А и е доста горещо там — прибави Дънкън. — Без да споменаваме за анархията, смазващата бедност и ширещото се насилие.

Гуен хвърли поглед на часовника си.

— Ноа, видеоконференцията с президента е след десет минути. Готов ли си?

Халдейн кимна.

Тя се обърна към Маклеод.

— Съжалявам, Дънкън, нямаш нужното ниво за достъп до секретна информация...

Той вдигна ръка.

— Зная. Зная. Вие, янките, сте още по-зле и от китайците, когато стане дума за проклетите ви нива на сигурност. — Той се изкиска. — Колкото и да ми е мъчно, смятам да напусна сплотената ви колония за прокажени и да си потърся някакъв обяд.

Халдейн се настани срещу камерата и зачака, докато техническият екип получаваше отдалечен достъп до компютъра му. Разделеният прозорец, който се появи на екрана, въобще не приличаше на онези, с които беше свикнал през последните няколко дни. Бяха му обяснили, че промяната в начина на комуникация предполага по-сигурен канал за връзка, но на практика нямаше никаква представа от технологията, стояща зад фасадата на ставащото.

След няколко минути, прекарани в суетене, Гуен се появи в малко прозорче, разположено вдясно. Вляво имаше по-голям прозорец, в който четирима души бяха седнали около дълга овална маса. Халдейн моментално ги беше разпознал, но Тед Харт представи групата, сякаш Ноа никога през живота си не беше чувал за лидерите на нацията.

— Доктор Халдейн, позволете ми да ви представя президента, съветника по въпросите на националната сигурност, доктор Хорн и министъра на отбраната, министър Уитакър. Аз съм министър Тед Харт от Службата за гражданска сигурност — прибави също толкова безсмислено, след като през последната седмица беше получил повече ефирно време от Лари Кинг и Опра, взети заедно.

Президентът се облегна назад в коженото си кресло. Беше в началото на петдесетте си години, носеше тъмносин костюм със светлосиня риза с отворена яка и се извисяваше с поне половин глава над останалите около масата. Имаше гъста прошарена коса, ясни сиви очи и волева брадичка. Не беше типичният красавец, но в

присъствието му се долавяха едновременно способност да заповядва и да изпитва състрадание. Халдейн реши, че човекът притежава съвършеното лице за президент; мечта за любителите на импровизираната фотография.

Вдясно от президента седеше неговият съветник по въпросите на националната сигурност, Андреа Хорн, красива жена от афроамерикански произход с къдрава черна коса и стилни очила, разположени ниско на носа ѝ. Вляво беше министърът на отбраната, Аарон Уитакър, мършав, оплешивяващ мъж в средата на шейсетте с мъртвешки бяла кожа и — Халдейн го знаеше от пресконференциите — силно изразен вълчи нрав. Вляво от Уитакър седеше Тед Харт.

— Здравейте — каза Ноа, който внезапно бе почувствал неестествена стеснителност от струпването на такова огромно количество изпълнителна власт на едно място.

Президентът се усмихна и кимна веднъж към камерата.

Хорн каза:

— Добре дошли, доктори.

Уитакър сякаш не обърна внимание на никой от двамата им.

— Гуен, доктор Халдейн, в течение сте на последните събития в Египет, надявам се? — попита Харт.

— Тед, известно ни е, че са прихванали електронно писмо, но детайлите, с които разполагаме, в най-добрия случай могат да се нарекат бегли — отговори Савард.

— В такъв случай, позволете ми да вметна по-подробно разяснение — предложи Харт, поглеждайки към президента, който кимна в знак на одобрение.

В дъното на екрана пред Ноа се появи снимката на усмихнат, красив мъж, който по-скоро приличаше на млад плеябой, син на някой емир, позиращ пред камерите на папараците.

— Представям ви Хазир Кабаал, египетски издателски магнат, собственик на няколко арабски вестника, симпатизиращи на панарабското движение и Братството и на мюсюлманите. Нека елегантният му гардероб не ви заблуждава. Кабаал е обвързан финансово с най-различни войнстващи групировки, като се започне с Хизбула и се стигне до Абу Саяф.

Снимката с мазната усмивка на Кабаал от екрана пред Халдейн се замени с безизразното изражение на военен офицер с бледосини

очи.

— Майор Абдул Сабри. Доскоро на служба в египетските Специални части. Специалист по контратерористични операции, но можем да допуснем, че от известно време насам е сменил страните. Очевидно преди три седмици Кабаал, Сабри и все още неидентифицираните им съучастници са напуснали Кайро и са се отправили в неизвестна посока.

— В Сомалия са — изръмжа уверено министърът на отбраната.

Лицето на Сабри се замени от лицето на стар ислямски духовник.

— Шейх Хасан. Агитатор на ислямизма и, или поне така смятаме, духовен водач на групировката. Същият полицай, който е изпратил електронното писмо, е арестувал Хасан и сина му в джамията Ал Футух малко преди да бъде убит. Египетските власти са задържали бащата и сина заедно с още неколцина други, заловени в района на джамията. От ЦРУ вече са изпратили екип, който да започне разпитите им в Кайро.

Халдейн се покашля.

— Господин министър, убеден ли сте, че информацията на полия за местонахождението на терористичната база в Сомалия е вярна?

— Не разполагаме с нищо друго, което да докаже твърденията му, Ноа — отговори вместо министъра Андреа Хорн с ясно отличимото си произношение тип „Лигата на бръшляна“^[3]. — Останалата част от информацията на полия обаче до този момент се оказва самата пресвета истина.

— Някаква идея в коя част на Сомалия са разположили операцията си? — попита Савард.

— Някъде северно от Могадишу — обади се министър Уитакър с изненадващо мощен за сгърченото си тяло глас. — По тези места е същински проклет Див запад. Никакви закони.

В дъното на екрана на Халдейн изникна карта на Сомалия. Границите на страната очертаваха легнало „V“, обгръщащо Етиопия по източния бряг на Африка с двете си рамена и навлизащо в Индийския океан с долния си край.

— ЦРУ анализира сателитните снимки — обясни Харт. — Но министър Уитакър е напълно прав. Северната част на континента е

идеалното място за укриване на операция от този вид.

Уитакър поклати глава.

— Ще ни помогне единствено масирано нахлуване.

— Сигурно добре си спомняте последния ни опит със Сомалия, господин министър? — погледна го леко раздразнен Хорн. — Началото на деветдесетте, военната операция с плачевни резултати?

Уитакър изсумтя и се усмихна кисело.

— Андреа, този път не говорим за някаква си хуманитарна мисия. Просто предлагам да намерим лагера им и да го заменим с осемдесеткилометров кратер.

— Може би няма да бъде толкова просто — намеси се Гуен.

— И защо не, доктор Савард? — предизвикаха я гневните очи на Уитакър през компютърния екран.

— Защото, господин министър, изличаването на базата им не означава непременно, че ще успеем да изличим вируса — отговори тя.

Приближавайки върховете на пръстите си на няколко сантиметра от брадичката си, президентът се изправи в стола.

— Моля обяснете, доктор Савард — произнесе той с леко провлачения си южняшки изговор.

— В началото, когато терористите са опитвали да инкубират вируса, вероятно са се нуждаели от относително усъвършенствана вирусна лаборатория.

— Но сега? — попита президентът.

— Господин президент, след като са попълнили запасите си с жив материал — да кажем, яйца, пилета, примати, дори и хора — наблегна на последните си думи Гуен, — нищо не им пречи да вземат този жив материал и да продължат да инфектират още и още „атентатори самоубийци“.

— Следователно вече няма да имат нужда от базата си — заключи президентът.

— Господин президент, може да не се нуждаят от базата си в ролята ѝ на лаборатория — намеси се министър Уитакър, — но все още ще имат нужда от нея като лагер. Къде иначе ще отидат терористите с техните инфектирани пилета, маймуни или каквото там използват?

Съветникът по националната сигурност кимна.

— Министърът има право, сър — каза тя. — Нуждаят се от защитено място, откъдето да движат операциите си.

— Но ако вече знаят, че ние знаем... — присъедини се към дискусиата Тед Харт. — Защитеното място вече не е толкова защитено.

Президентът доближи върховете на пръстите си, след което кимна.

— Явно основният ни приоритет ще бъде да открием базата в Сомалия. — Той отново се вгледа право в камерата. Халдейн безпогрешно разпозна откровеният израз в очите му, който се бе оказал толкова успешен по време на изборната му кампания. — Доктори? Някакви, каквито и да е, предложения?

Ноа отново се покашля.

— Птици, сър.

— Птици? — намръщи се президентът.

Халдейн обясни:

— Птиците са естествен преносител на вируса на инфлуенцата. Развиват високи нива на съдържание в кръвта си, без самите те да се разболяват. Ако от лабораторията им е имало изтичане на вируса, можем да проследим пътя му сред местната птича популация.

Уитакър разтърси тясната си глава сърдито.

— Нека изясним нещо, доктор Халдейн. Предлагате ни да отидем на лов за птици в Сомалия? — попита подигравателно. — Дори и да ни излезе късметът, няма ли да ни отнеме седмици, докато анализираме кръвта им?

— Не е задължително — възрази Ноа. — Разполагаме с бърз начин за взимане на проби, или както го наричаме, ПВР, полимеразна верижна реакция, с чиято помощ можем да получим предварителни резултати от тестовете за по-малко от два часа.

— Ултиматумът на терористите изтича след по-малко от четиридесет и осем часа — посочи Хорн.

— Което означава, че трябва да действваме незабавно — удари по масата с върха на пръста си Уитакър. — Трябва да изпратим войски и морски пехотинци в Сомалия, да открием базата и да я елиминираме.

Тед Харт се обърна към министъра на отбраната:

— Аарон, ами ако Гуен е права и те вече са напуснали Сомалия заедно с вируса?

— Знаем с кого си имаме работа. Тези хора вече не могат да се скрият от нас — каза категорично Уитакър. — Така че където и да отидат, ще ги открием.

— Познаваме лицето и на Бин Ладен — възрази Харт. — От почти петнайсет години.

Уитакър поклати глава, сякаш смяташе факта за маловажен.

Президентът постави ръка на масата и за пореден път се взря директно в камерата.

— Запознати сте с ултиматума, който получихме. За какви крайни цифри говорим, ако тяхната „армия от мъченици“ се добере до градовете ни?

— Господин президент, в този момент всички американски градове са пуснали в действие Плана за спешно реагиране в случай на биологична атака — отговори Гуен. — Но ще отнеме известно време, докато въведем ред в комплексната структура на начинанието. Не смятам, че четиридесет и осем часа са достатъчни.

Президентът склочи гъстите си вежди.

— Доктор Халдейн, разбирам, че сте световен авторитет по въпросите на този вирус. Вашето мнение?

Ноа дълбоко си пое дъх и опита да събере мислите си.

— Господин президент, разполагаме с преимущество на създалата се паника. Хората вече са започнали да се изолират от външния свят, което в действителност помага в подобни случаи. Освен това, макар и с висока смъртност в случай на заразяване, вирусът, за който говорим, не е така заразен, колкото някои други, така че ограничаването на разпространението му е възможно, както вече беше демонстрирано в Китай, Хонконг, а и в Лондон. — Той навлажни устни, преди да продължи: — Но извън Китай, поне от онова, което виждаме досега — хиляда и осемстотин инфектирани и четиристотин починали до този момент — говорим за четирима заразени туристи. Ако се наложи да се справяме с армия от тях... Моля да ме извините, господин президент, но Бог да ни е на помощ.

Андреа Хорн каза:

— В ултиматума се казваше, че „трябва да започнем изтегляне“ до края на дадения срок. В момента войските ни в Кувейт и някои части в Саудитска Арабия са относително бездейни. Може би не е зле да започнем тъкмо тяхното изтегляне.

— Не бива да скланяме глави пред тези паразити! — удари ядосано по масата Уитакър.

— Мисля, че не разбрахте какво точно исках да кажа... — започна Хорн.

Уитакър я посочи с пръст:

— Изтеглянето и на един-единствен войник ще сигнализира на всеки фанатик, разполагащ с опасен микроорганизъм или бомба, че Америка е съгласна да бъде заложник. Запомнете ми думите. Изтеглим ли се от Арабския полуостров, няма да има край!

Харт прочисти гърлото си.

— Аарон има право, господин президент. Неслучайно досега винаги сме спазвали политиката никога да не преговаряме с терористи.

Хорн вдигна ръце във въздуха.

— Не предлагам да преговаряме! Просто се опитвам да кажа, че за да спечелим още време, няма да е зле да започнем да увъртаме и да ги накараме да мислят, че сме готови да сътрудним. Нищо повече.

Президентът остана загледан в масата в продължение на няколко секунди, преди да кимне примирено.

— Опасявам се, че Андреа наистина има право. — Той се обърна към своя министър на отбраната. — Започнете да изготвяте планове за изтегляне на войските ни.

Уитакър отвори уста, за да възрази, но президентът го прекъсна, вдигайки ръка.

— Това ще ни даде четиридесет и осем часа, за да открием и спипаме кучите синове — каза той. — Имате пълномощията да се концентрирате именно върху това. — Президентът огледа лицата около масата, след което погледна към камерата: — Ясно ли се изразих?

[1] Клавишите за буквите „a“ и „s“ от латинската клавиатурна подредба тип QWERTY са разположени в непосредствена близост. — Бел.прев. ↑

[2] Думи на адвоката Сидни Картон от „Разказ за два града“, които той произнася преди да бъде гилотиниран. — Бел.прев. ↑

[3] Ivy League (англ.) — кръг от университети и колежи в североизточните американски щати със завидна академична и социална репутация. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 28

Харгейса, Сомалия

Хазир Кабаал стоеше в адския пек на африканската обедна жега и чакаше.

Скъпите му пустинни ботуши бяха покрити с прах и засъхнала кал и за пръв път през живота си Кабаал бе оставил брадата си да израсте. Осъзнавайки, че никой в комплекса, нито дори в цяла Сомалия, не даваше и пет пари за облеклото му, бе решил да смени изгадените си дрехи в цвят таки с далеч по-удобните свободно падащи роби на местните. Зачуди се дали някога отново ще му се удаде възможност да облече някой от любимите си ръчно изработени италиански костюми или обувки от истинска кожа. Едва ли, даде си сметка с лека носталгия.

По пътя се появи прашна ивица и бързо започна да приближава. На пресечка разстояние от комплекса, пред който се намираше Кабаал, прахта намаля и се слегна достатъчно, за да позволи на боядисания в кафяво пикап да изникне от нея, и Кабаал различи самотната фигура на Абдул Сабри в кабината.

Сабри спря автомобила точно пред Кабаал. Вратата откъм шофьора се отвори, майорът излезе навън и се протегна, за да раздвижи схванатите си мускули.

Кабаал се приближи, за да го поздрави.

— Добре ли си, Абдул?

— Аз да — потисна една прозявка Сабри. — Но приятелят ти не е.

— Приятелят ми — изсумтя Кабаал. — Имаше ли сержант Елейш нещо за казване?

Сабри повдигна рамене и сведе очи.

Кабаал присви очи.

— Трябваше първо да поговориш с него!

— Трудно е да разговаряш с някой, докато скача през прозореца — отвърна равнодушно майорът.

— Това не е добре, Абдул — каза медийният магнат. — Значи нямаш представа с кого може да се е свързал?

Сабри отново сви рамене.

— Поне ми се струва вероятно да го е направил.

— Защо смяташ така? — попита Кабаал.

— В джамията имаше голямо раздвижване.

Кабаал усети как косата му се изправи. Всяка излизаща от устата на майора дума повишаваше с един градус тревогата му.

— Какво раздвижване?

— Полицията арестува шейха и сина му — отговори нехайно Сабри, сякаш коментираше времето. — В момента викат и други от джамията за разпит.

Раздразнен от безразличието на помощника си, Кабаал разклати пръст срещу него:

— И това по никакъв начин не те тревожи?

— Не особено.

— В името на Пророка, защо не?

По лицето на Сабри се появи най-широката усмивка, която Хазир бе виждал.

— Започна се, Абу Лахаб.

— Кое?

— След идването на полицията, пред джамията имаше демонстрация — отвърна майорът. — Стигна се до безредици. В Кайро! Хората започнаха да излизат по улиците.

— Какво се случи с размирниците? — попита Кабаал.

— Появи се армията. Някои бяха убити, останалите бяха арестувани.

Медийният магнат се намръщи и разтърси ядосано глава.

— И това е добре?

— Ако братята ни не се страхуват от мощта на египетската армия, представяш ли си какво ще бъде в Багдад, Кабул, Рияд и Джакарта? — Сабри посочи първо Кабаал, а сетне и себе си. — И всичко това заради нас, Абу Лахаб. Братството! Ние им вдъхнахме кураж. Почакай само да видиш какво ще се случи, когато накараме Америка да падне на колене!

Кабаал обмисли аргументите на майора.

— Не съм сигурен — произнесе отсъстващо.

— Няма нужда да бъдеш сигурен, Абу Лахаб. Америка е слаба. С помощта на вируса ще я накараме да рухне като прогнило дърво по време на буря. А след това ще можем да се разправим с продажните неверници, които управляват правителствата ни. — Той отново сведе очи и кимна, оставяйки у Кабаал впечатлението, че говори сам на себе си. — Ще започнем с най-големите виновници в Египет. Точно за това мечтаеше, нали? За правото земите ни да бъдат управлявани по законите на Шериата. За завръщането на Халифата.

За втори път през тази седмица Сабри бе успял да изненада Кабаал с проявата на дълбоко скритите си чувства. Медийният магнат най-после си даваше сметка, че обичайната незаинтересованост на майора не беше нищо повече от външна фасада, която подобно на вратата на нажежена пещ, защитаваше света от горещината във вътрешността.

— Абдул, ако американският президент има поне малко здрав разум, той ще разреши изтеглянето на войските си от окупираните земи — каза Кабаал. — След това събитията сами ще се развият по начина, по който ги описа, и без нуждата от вируса.

Сабри изсумтя.

— Не го ли вярваш, приятелю? — попита настоятелно Хазир.

— Те няма... те не могат... да преговарят с нас — отговори майорът, тръгвайки към багажника, за да вземе малката си раница. — Ще се наложи да изпратим срещу тях заразените мъченици. — Той метна раницата през рамо и тръгна към вратата на комплекса, но на половината път спря и се обърна към него. — Готов си това да се случи все някога, нали?

В гласа му нямаше и следа от предишното уважение. Кабаал ясно си даде сметка, че последните думи на Сабри не бяха въпрос. Преди да успее да отговори, от вратата на комплекса изскочи доктор Ануар Азиз и се втурна към тях.

— Има новини — произнесе задъхано затлъстелият микробиолог, като се наведе, за да си поеме въздух.

— Какви новини? — попита Хазир.

— Американците — продума Азиз. — Елате, елате. Трябва да го видите с очите си.

Той си пое една последна глътка живителен въздух, след което се втурна обратно в сградата.

Кабаал и Сабри последваха учения в приземния му кабинет. Скупчиха се пред компютъра. Азиз натисна един клавиш и на екрана изскочи прозорец с видеоклип от телевизионен репортаж. Американският президент стоеше на подиум пред един-единствен микрофон. Качеството на картината беше ужасно и устните на президента се движеха асинхронно с думите му, идващи малко преди да ги е казал в действителност.

— Добър вечер — произнесе той, сякаш слагаше началото на обикновена бизнес среща. — Без съмнение всички вие вече сте научили за заплахата на Братството на Единната нация да изпрати срещу страната ни армия от заразени с вируса Гансу терористи, в случай че не изпълним изискванията им. Крайният срок на ултиматума е след по-малко от тридесет и шест часа... След консултация с кабинета, мога да обявя, че в следващите двадесет и четири часа Съединените американски щати започват изтегляне на войските си от Арабския полуостров. — Той се покашля. — Щом приключим с изтеглянето от страните в Залива, ще започнем сходен процес и в Афганистан, Ирак и всички останали суверенни държави. Подобно масирано прехвърляне на войски и транспортни части представлява колосално материално-техническо начинание. Независимо от това се наемаме да приключим с изтеглянето възможно най-бързо и цялостно.

По лицето му се появи болезнено изражение.

— Въпреки че политиката ни е никога да не преговаряме с терористи, смятам, че изключителните обстоятелства и възможният катаклизъм в случай че не сътрудничим, оправдават нарушаването на принципа. Въпреки дълбоко си съжаление, вярвам, че по този начин ще защитим живота на милиони американци, както и че това е единственият път за действие, който ми диктува съвестта. Като ваш президент, поемам пълната отговорност за това свое решение.

Той се вгледа дълго и решително в камерата, преди да продължи.

— Лека нощ и Господ да благослови Америка — след което отстъпи и слезе от подиума.

Кабаал се обърна към Азиз, обви ръце около пълничкия му кръст и го прегърна.

— Аллах е велик! — каза радостно той, преди да го пусне.

— Да, да, Абу Лахаб — отговори Азиз. Той се препъна, отстъпвайки назад, след което се изчерви със смесица от радост и

смущение. — Браво, Абу Лахаб, браво. Да славим Аллах.

— Видя ли, майоре. Казах ти, че американците ще послушат разума си! — каза Кабаал и се обърна към Сабри.

Вместо радост по лицето на бившия военен офицер се бе изписало тъкмо обратното чувство. Очите на Сабри се взираха унищожително в компютърния екран, а ъгълчето на устата му потрепваше.

— Не виждате ли какво правят? — попита той.

— Съгласяват се с исканията ни?

Сабри изсумтя.

— Печелят време.

Азиз се почеса по веждата и каза:

— Откъде знаете, майоре?

— Защото, докторе, на тяхно място щях да направя съвсем същото — отговори Сабри. — Изтеглянето от Кувейт няма да има абсолютно никакви военни последиствия, но ще им даде време да ни открият.

Кабаал прокара ръка през косата си с леко обидено изражение. Той изучи внимателно майора.

— Абдул, започвам да подозирам, че си се надявал американците да се опълчат на ултиматума ни?

— Това, какво исках или на какво се надявах, въобще няма значение, Хазир — отвърна студено Сабри. — Нямаше никакъв шанс да се съгласят с исканията ни от добра воля.

— Откъде си сигурен? — ръцете на Кабаал започваха да треперят.

— За да може Давид да повали Голиат, той се нуждаел от голям камък. Всичко, което сме запратили досега срещу американците, е просто шепа чакъл.

— Какво предлагаш тогава? — приглади косите си медийният магнат. — Да изпълним заплахите си, независимо от факта, че американският президент току-що се съгласи да сътрудничи пред целия свят?

Очите на Сабри се присвиха наполовина.

— Предлагам да ги разобличим.

— Как?

— Ще дадем на американците специфични срокове за изтегляне на войските им. Говорим за часове, в най-лошия случай за дни, но определено не и за седмици.

— Реалистично ли е това, майоре?

Сабри сви рамене.

— Забрави ли за Ирак? Щом могат да нахлуят в някоя страна само за няколко дни, значи нищо не им пречи да се изтеглят за същото време.

Макар да поставяше под въпрос мотивите на майора, Кабаал нямаше как да не се вслуша в предложението му. Той кимна.

— Ще им изпратим друго съобщение.

— Ще се погрижа лично — каза Сабри. Сетне погледна първо Азиз, а после и Кабаал с изпразнено от чувства лице, но с очи, в които горяха пламъци: — И ще подготвя мъчениците.

ГЛАВА 29

Хотел „Харбървю“, Ванкувър, Канада

Гуен Савард беше премерила температурата си два пъти. Щом и двете измервания потвърдиха, че все още няма треска, тя помете с ръка пакета универсални маски от бюрото си и ги изхвърли в кофата с безмерно задоволство.

Карантината ѝ беше приключила официално.

Позволи си само няколко минути празнични мисли. Часовникът тиктакаше по-забързано от всякога. Ултиматумът на терористите щеше да изтече след по-малко от двадесет и четири часа. А Гуен, подобно на всички останали в американската администрация, нямаше ни най-малка представа как ще реагират те на телевизионното обещание на президента да изтеглят войските си от Полуострова. До този момент единственият отговор беше мълчанието.

Тя забързано се върна в спалнята и хвърли и другите си дрехи в куфара. Щом прибра всичките си вещи, отново седна пред компютъра, за да прегледа най-скорошната поща, като обръщаше специално внимание единствено на имейли, свързани с настоящата криза, след което собственоръчно ги маркираше като „спешни“.

Тъкмо се канеше да изключи компютъра, когато музикалният тон откъм него оповести, че някой иска разрешение за видеоконферентна връзка. Вероятно нямаше да обърне внимание, ако не беше името на отсрещния човек, изписано в долния десен ъгъл на екрана.

Щракна върху иконата и позволи на видеопрогореца да изскочи на работния плот, изобразявайки главата и по-голямата част от раменете на Айзък Москор. Ученият носеше измачкана бяла престилка, а бялата му коса стърчеше във всички посоки.

— Здравсти, малката, как я караш? — избумтя с типичния си изговор от Джърси.

Лицето на наставника ѝ винаги я караше да се почувства по-добре, по същия начин, по който лицето на един от чичовците ѝ винаги бе успявало да повдигне духа ѝ като дете.

— Чудесно, Айзък — усмихна се широко и разпери ръце като доказателство. — Преживях карантината без никакви проблеми. Тъкмо се канех да потегля за Вашингтон.

Москор кимна.

— Всичко наред ли е в Центъра за контрол на болестите? — попита тя.

— Хммм. — Той повдигна широките си рамене. — Студеният влажен Ню Хейвън ми липсва. Атланта е твърде голям град за мен. — Той се усмихна накриво. — Предполагам, че просто съм провинциалист по душа.

Гуен се усмихна, но бързаше прекалено много и реши да кара направо по въпроса.

— А лабораторията?

— Удивителни неща се случват, щом правителството се поинтересува от работата ти. — Той поклати глава. — Прекарах голямата част от академичния си живот в просия, заеми и кражби, достатъчни да скърпя някак работата си в лабораторията. После изведнъж се озовах тук и в рамките на двадесет и четири часа разполагах с Тадж Махал.

— Сигурна съм, че го заслужаваш, Айзък — каза тя. — Започнахте ли да провеждате експериментите?

Москор кимна.

— Да, преди шест дни започнахме с една група от петдесет африкански зелени маймуни. Инфектирахме ги с вирусен серум, след което ги разделихме на две групи. Двадесет и пет получаваха по два пъти на ден дози от А36112. Контролната група получаваше единствено стандартните антивирусни препарати.

— И? — наведе се напред Гуен.

Москор очевидно беше имунизиран срещу подканата в гласа й.

— Така и не успявам да свикна с тези видеоконферентни връзки. — Той се пресегна и донагласи камерата, карайки картината при Гуен да заподскача нагоре-надолу. — Винаги се чувствам така, сякаш съм на снимачната площадка на „Стар Трек“. Постоянно съм нащрек и ми се струва, че всеки момент ще изчезнеш, а на мястото ти ще се появят господин Сулу или Скоти. — Той отново нагласи камерата. — Сигурна ли си, че е безопасно да говорим по тази линия?

— Напълно — кимна нетърпеливо Гуен. — Казвай.

— Въобще не преувеличаваше, като ми говореше за този вирус Гансу. Страшничка гадинка. Напомня ми онова, което видях по време на обиколката на вашингтонската лаборатория за изследвания на ебола.

— Говореше за двете групи? — опита се да го върне на темата Савард.

Той се подсмихна.

— До този момент вирусът е убил девет от двадесет и петте маймуни от контролната група.

Гуен усети как сърцето ѝ ускорява ход. Усещаше, че Айзък преднамерено задържа обещаващите новини.

— А маймуните, които получават лекарството?

Той прехапа устни, но усмивката му се разшири съвсем лекичко.

— Засега... и наблягам на факта, че говорим за изключително ранни резултати... от групата, лекувана с А36112 е умряла само една маймуна.

Савард скочи от стола.

— Ей! Къде изчезна? — извика Москор. — В момента разговарям с колана ти.

Савард отново седна. Усещаше леко замайване от новината. Наложил се да се покашля и да заповяда на сълзите да почакат.

— Айзък, ти успя!

Москор се изчерви съвсем малко и поклати голямата си глава.

— Ние... не забравяй за Клара и останалата част от екипа... все още не сме постигнали нищо.

Гуен понечи да заговори, но Москор просто махна с ръка, за да я прекъсне:

— Хлапе, зная колко обещаващо звучи, но хайде да не изпреварваме събитията. Става дума за четиридневни процедури и двадесет и пет лабораторни маймуни.

— Айзък, новината е изумителна — запротестира Гуен. — Една трета смъртни случаи, срещу една двадесет и пета. Почти не може да има сравнение.

— Твърде е рано — разклати пръст Москор. — Някои от маймуните в лекуваната група все още са ужасно болни! Не можем да знаем дали някоя от тях няма да умре още днес например... Нуждаем се от по-сериозни цифри и още време, преди да си вадим заключения.

Савард сви рамене.

— Слушай, Айзък, ако зависи от мен, ще получиш и последната зелена маймуна на света. Но онова, с което не разполагаме, е още време. По всичко личи, че ни заплашва пандемия. И въобще няма да преувелича, ако кажа, че е възможно пандемията да започне още утре.

Москор се взира в нея в продължение на няколко секунди, без да каже нищо. Най-накрая рече:

— Значи искаш да преминем направо към изпитания с хора?

— Не — поклати упорито глава Гуен. — Трябва да започнем масово производство на лекарството.

Лицето на учения се загърчи в хаотична поредица озадачени изражения.

— Масово производство? — повтори той.

— Днес, Айзък — произнесе решително тя. — Ако се наложи, ще заемем всяка фармацевтична компания в страната, но ще имаме това лекарство.

Долната челюст на Москор беше увиснала.

— Труден ли беше процесът на изработване на хапчетата? — попита го тя.

Все така зашеметен, той вдигна рамене.

— Най-обикновено органично съединение. Неколкостотин таблетки не са проблем. Но за какво изобщо говориш ти? — вдигна длан той.

— Говоря за милиони дози — отговори тя, като вече прехвърляше материално-техническата част от задачата през ума си. — Имаш ли интравенозен препарат?

— Да — кимна Москор. — Налага се да използваме този метод при маймуните, които са прекалено болни, за да преглъщат таблетките.

— Идеално — каза тя. — Ще трябва да произвеждаме и от двата вида.

Той сведе очи.

— Знаех си, че може да се стигне дотам, когато ме изпрати в Атланта. И, хлапе, зная, че правиш онова, което смяташ за наложително — произнесе тихо. — Но за мен това е неправилен начин за практикуване на медицина. Не можеш просто да прескочиш от половинчатите резултати към лекуването на хора, без значение колко изкусителни ти изглеждат те. И преди са опитвали. — Той замълча. —

И в литературата са описани достатъчно преждевременни трупове, които да ти напомнят, че идеята е лоша.

Искаше ѝ се да може да протегне ръка и да докосне разтревожения си приятел. Вместо това просто кимна.

— Айзък, и представа си нямаш колко преждевременни трупове ни очакват, ако поне не опитаме да направим нещо. Разбира се, че много хора могат да умрат. Дори и като пряк резултат от лечението с АЗ6112 — призна тя. — Но онова, което ми даде, което даде на света, е надежда, с каквата вчера не разполагахме. Знам, че е прекалено рано, за да бъдем сигурни, но е възможно да си открил лечение за грипа убиец. За съжаление нямаме време да потвърдим резултатите ти в лабораторни условия.

Той се облегна в стола с изражение, в което се бореха едновременно задоволство и скептичност.

— Значи реалният свят ще бъде нашата лаборатория, а?

— Няма друг начин — отговори Гуен.

ГЛАВА 30

Хотел „Харбървю“, Ванкувър, Канада

Освободен от принудителната карантина, Халдейн за пръв път през последните пет дни излезе от асансьора и пристъпи в хотелското фойе. Искаше му се да захвърли куфара и да се отправи към декемврийското слънце, нахлуващо през прозорците, но забеляза Дънкън Маклеод, понесъл поднос с три чаши кафе откъм противоположния край на фойето. Шотландецът му даде знак да се приближи.

— Исусе! — ревна Маклеод, докато Халдейн вървеше. — Сега, след като вече е безопасно да те прегръщам, някак съм изгубил интерес. Странна работа.

— Преживявал съм и по-големи разочарования — увери го Ноа, взимайки една от чашите с кафе. — Благодаря. Някаква следа от Гуен?

— Още не — отговори Дънкън. — Сигурно още се конти заради мен.

Халдейн се изкиска, докато вдишваше сладкия аромат на прясното кафе. Още от дете предпочиташе мириса пред вкуса, но след изминалата, изпълнена с очакване и почти никакъв сън нощ, се нуждаеше и от последната капка в чашата само за да продължи да функционира нормално.

— Смей се колкото искаш, Халдейн, но очарованието на стария Дънкън си остава мистериозна и могъща сила. — Той запърха с клепки, като от това едното му мързеливо око стана дори още по-забележимо. — Фактът, че сърцето ми отдавна е завоювано само подлудява допълнително дамите.

— Човек може само да си представи — съгласи се Ноа.

Маклеод му кимна.

— Стори ми се, че долавям нещичко между вас двамцата горе в стаята, прав ли съм? Не? — Той повдигна едната си вежда. — Не сте се отдавали на взаимната карантина треска, нали?

Халдейн поклати глава. Тъкмо се канеше да посъветва Маклеод да си затваря човката, когато забеляза, че Гуен тъкмо излиза от асансьора. Повлякла куфара на колелца по петите си, тя едва ли не затича към тях. Ноа забеляза, че в походката ѝ все още се забелязва леко накуцване.

Носеше зелен костюм, стигащ до коленете, който разкриваше идеалните ѝ прасци. Жълтеникаворусата ѝ коса бе завита зад ушите. Когато ги приближи достатъчно, той си даде сметка, че лицето ѝ е поруменяло, а очите ѝ горят от вълнение.

Гуен изненадващо се хвърли в прегръдките му, като междувременно едва не го накара да разлее кафето си от изненада. Допирът на тялото ѝ внезапно накара кръвта му да се раздвижи, ала осъзнал, че прегръдката им е продължила секунда повече от уместното, той я пусна, по същото време, когато това направи и тя. Вероятно беше просто една обикновена, невинна прегръдка — нищо повече не можеше да има между двама приятели — но си оставаше първият им физически контакт освен обичайното ръкостискане, а това го объркваше дори още повече.

— Пропусна едно ъгълче — посочи с палец към себе си Маклеод.

Гуен се разсмя на глас, наведе се напред и, като се пазеше от подноса в ръцете му, го целуна по бузата. Шотландецът взе една от чашите и ѝ я подаде.

Тя му благодари усмихнато.

— Изглеждаш ми подозрително щастлива от скорошното избавление — каза Халдейн.

— Не е само това. — Тя ентусиазирано разтърси глава. — Имам новини. — Усмихна се широко и Ноа забеляза колко свършени бяха зъбите ѝ. — И за разлика от друг път, новините са добри.

— Какво има? — попита Халдейн.

Тя издигна чашата си, сякаш се канеше да предложи тост.

— Наставникът ми, доктор Айзък Москор, е постигнал огромен пробив с експерименталния антивирусен препарат, който разработва.

— Срещу щама Гансу? — попита Халдейн, ненадейно увлечен от вълнението ѝ.

Савард кимна и им разказа всичко за ранните резултати от експериментите със зелените маймуни. Когато стигна до момента с

резервите на учения по отношение на масовото производство на лекарството, Маклеод поклати глава в знак на съгласие:

— Има пълно право. Голям риск си е да изложиш милиони хора на лекарство, което още не е излязло от етапа на изпитанията.

— При нормални обстоятелства, не би имало никакво съмнение — съгласи се Халдейн. — Но срещу онова, срещу което сме изправени в близкото бъдеще? — Той смачка празната чаша в ръката си. — Залавяме се за сламки, а тази специално е една от най-обещаващите, за която мога да се сетя.

„Юнайтед Еърлайнс“, полет 3614

Тримата лекари прекараха по-голямата част от полета обратно до летище „Дълес“ напълно изгубени в работа. Савард беше отворила лаптопа си на подноса срещу себе си, но така или иначе затваряше въздушния телефон само колкото да приеме следващия разговор. Маклеод се беше настанил от другата страна на пътеката срещу двамата и с очила на носа ровеше из купища медицински статии. Въпреки че полагаше неимоверни усилия да убеди света в обратното, в действителност той бе един от най-умните и авторитетни вирусолози, които Халдейн някога беше срещал. Като се оставеха настрана празноглавите забележки, шотландецът бе сплотяващото звено, без което правилното функциониране на екипа от специалисти по зараждащи се патогени към СЗО щеше да бъде немислимо.

На свой ред Халдейн бе фокусирал вниманието си върху Сомалия, една от малкото африкански страни, където работата му за СЗО никога не го бе отвеждала. Използвайки електронната енциклопедия в лаптопа си, Ноа прелистваше изпълнената с подлости история на бившата британска и италианска колония и в същото време получаваше основна информация за сухия ѝ климат, равнинна територия и изпълнената ѝ със съревнования политическа сцена. Загледа се в детайлната карта. За нация в ръцете на пълната анархия, Сомалия наистина беше страна, подходяща за укриването на чиято и да е екстремистка база. Локализирането на лагера на терористите можеше да се окаже непосилна задача даже и за най-могъщата във военно и разузнавателно отношение държава на планетата.

Докато работеше, нямаше как да не даде ухо на част от разговорите, които Гуен водеше на седалката до него. По време на полета Савард, изглежда, с бързи и решителни действия бе успяла да осигури цяла фармацевтична фабрика единствено за производството на новия антивирусен препарат на Москор. И макар подслушването да включваше само едната страна на разговора, трябваше да признае, че беше впечатлен от способността ѝ да убеждава, въвличайки в процеса равни части обаяние и откровена заплаха.

В промеждутъка между два такива телефонни разговора, той се пресегна и я докосна по ръкава на сакото.

— Гуен, ако всичко мине без засечки, кога най-рано ще бъде готово лекарството?

Тя сви рамене.

— Твърдят, че някъде между три и четири седмици.

— Хммм — измърмори той.

— Така казаха — продължи с лека усмивка Савард. — На което аз отговорих, че искам да стане за една. Максимум.

Халдейн кимна и отдръпна ръка.

Тя задържа очи върху него.

— Сигурно се радваш, че се връщаш вкъщи при нея? — Ноа не беше сигурен дали тя говори за дъщеря му, или за Ана. След това обаче Гуен добави: — Най-накрая ще можеш да отпразнуваш на живо рождения ѝ ден.

Той се усмихна широко.

— Да, нямам търпение.

Тя се покашля и сведе очи към лаптопа си.

— Как ще протече останалата част от повторното събиране?

Той сви рамене.

— Нямам представа — отговори напълно искрено. Беше споделил само някои дреболии с нея по повод брачните си неволи, но не бе споменавал за обърканата сексуална ориентация на Ана, нито за липсата ѝ на вярност. Гуен си беше направила изводите за повечето неща, които знаеше, от редките случаи, когато изобщо бе заговарял по темата.

Тя се разсмя нервно.

— Моето положение е малко по-недвусмислено. Трябва само да се погрижа за котката.

— И медиите — напомни ѝ Ноа.

Тя затвори капака на компютъра.

— Да, за тях също. Имам чувството, че когато се доберем до Вашингтон, няма да успея да откажа на нито една покана за танц.

— Нервно ли ти е? — попита той.

— Мъничко — отвърна Савард. — Но така и трябва да бъде. В края на краищата, от мен се очакваше да защитавам страната тъкмо от подобни заплахи.

Той поклати невярващо глава.

— Да не би да обвиняваш себе си за случилото се?

Тя вдигна рамене. Когато най-послед срещна погледа му, Ноа си даде сметка, че за пръв път е забелязал уязвимост в зелените ѝ очи. Искаше му се да погали бузата ѝ и да я вземе в прегръдките си, но вместо това каза:

— Ти беше една от малкото, които предвидиха точно този сценарий. Какво повече можеше да направиш?

— Не зная — отговори тя. — Зная само, че съм Директор по въпросите на контрабиотероризма, а страната на практика е обсадена от биотерористи. Поне в моите очи, това не е особено висока оценка за добре свършена работа.

Халдейн се изкиска с разбиране.

— Моята работа изисква да се справям с нововъзникнали патогени, но не се бичувам публично всеки път, когато изскочи някой нов вирус или паразит.

Тя се усмихна с топлота, което изличи крехкостта от очите ѝ, но не накара меланхолията да изчезне.

— Много си мил, Ноа, но сравнението не е справедливо. — Тя го докосна по ръката. — Както и да е, не се тревожи за мен. Способността ми да се самообвинявам е наистина ограничена. И мога да се справя с пресата... поне така ми се иска да вярвам.

Той улови ръката ѝ и я стисна в своята. Тя я задържа в продължение на няколко секунди, преди на свой ред да я стисне продължително и да я издърпа.

Вашингтон, окръг Колумбия

Когато самолетът им най-последно докосна пистата на международно летище „Дълес“, следобедът отдавна преваляше. Антуражът от Службата за гражданска сигурност ги посрещна на портала и ги поведе към очакващите ги лимузини. Навън, сред забързания Вашингтонски ден, светлината постепенно преливаше в сиво на надвисналото небе. От време на време вятърът довяваше до лицата им мокри снежинки.

Като пристъпваше внимателно, Маклеод подбираше пътя си измежду участъците от кишав сняг на тротоара.

— За бога, Халдейн! А аз си мислех, че Глазгоу е неприятен през зимата — каза той.

Когато се натовариха в лимузината, един от служителите на министерството каза почти извинително:

— Министър Харт е оставил строги нареждания да ви отведем направо при него за съвещание.

Гуен поклати глава.

— Преди това трябва да се отбием някъде.

— Къде, мадам? — попита младият секретар.

— Лангли — отговори тя.

Халдейн се поколеба дали да отиде заедно с останалите в щабквартирата на ЦРУ, или да мине през дома си. В крайна сметка реши, че работата в случая беше на първо място. Когато обаче колите отбиха пред огромния комплекс от метал и стъкло, мъчително си даде сметка, че се намираха само на някакви си пет километра от дома му от другата страна на Потомак.

След като ги провериха на входа, което включваше преминаване през метален детектор и неостаряващото ръчно претърсване, ги въведоха в широк коридор с мраморни стени и колони. Човек, облечен в скъп тъмносин костюм и бледосиня риза, но без вратовръзка, закрачи право към тях. Халдейн предположи, че мъжът с напomadена черна коса и средиземноморски тен, подобно на него самия, току-що е навлязъл в четиридесетте си години.

Непознатият приближи първо до Гуен и я прегърна, карайки Ноа да изпита внезапно чувство на ревност. След като я пусна, Гуен посочи към двамата си спътници.

— Алекс, това са моите колеги, Ноа Халдейн и Дънкън Маклеод.

— За мен е удоволствие, Алекс Клейтън.

Той се ръкува с тях и ги заслепи с най-добрата си усмивка а ла Пиърс Броснан в ролята на агент 007.

Въпреки очевидната приветливост на Клейтън, Халдейн тутакси реши, че не харесва нахалника от ЦРУ.

Агентът ги поведе през плетеница от коридори и два отделни асансьора, докато не се озоваха пред обширен кабинет. На позлатената табелка на врата пишеше: „А. Клейтън, заместник оперативен директор“. Пред махагоновото писалище имаше широка маса за съвещания и шест кресла. Погълнат от разговора си с Гуен, Клейтън кимна на Халдейн и Маклеод да се настаняват.

— Мамка му, Халдейн, целият ми отдел може да се побере в това шикозно местенце — измърмори гръмогласно шотландецът, докато заемаше мястото си до него.

В крайна сметка Гуен седна до Халдейн, а Клейтън — до Гуен. Щом се разположиха, тя продължи да го информира за последните новости около пробива на Москор. Той кимна на няколко пъти и веднъж дори подсвири от учудване. Когато тя приключи, той грееше.

— Гуен, това може да се окаже решаващата крачка напред, от която се нуждаем.

— Или пък едно абсолютно нищо — намеси се Маклеод с лакти на масата, подпрял брадичка върху тях.

Клейтън отмести поглед от Савард и огледа усмихнато шотландеца.

— Явно не сте точно от типа „чашата е наполовина пълна“, а, доктор Маклеод?

— Зависи какво има в чашата — отговори, без да си вдига главата Дънкън. — Ако е маймунска пикня, не ме пишете, даже и чашата да прелива.

— Туш — разсмя се Клейтън.

— Е, Алекс, мисля, че успях да споделя всички последни новости откъм наша страна — каза Гуен. — Твой ред е.

— Звучи ми справедливо — съгласи се Клейтън. Той посочи към белия екран на далечната стена, докато отваряше лаптопа си. — Ще се наложи да илюстрирам. Да започнем с прихванатия имейл от полицейския следовател от Кайро, детектив Ахмед Елейш. — Агентът натисна няколко клавиша и на екрана се появи снимката на убитата ванкувърска терористка. — Египетското правителство потвърди по-

голямата част от историята на Елейш. Жената е тъкмо тази, която той е твърдял, че е, Шарифа Ша'рауи. Посещавала е джамията Ал Футух редовно. Джамията, както разбираме, е нещо като дом за много от екстремистите в Кайро. До този момент нашите хора и местната полиция не са успели да изкопчат нищо от шейха и последователите му, но работят по въпроса.

Той отново докосна клавиатурата, за да замени снимката на Шарифа с фотографията на спретнатия Хазир Кабаал.

— Добре, Хазир Кабаал. До този момент само е спонсорира тероризма, но когато египтяните са нахлули в дома му и в офиса му, са намерили доста неща — от ислямистка литература до книги, свързани с микробиологията и вирусите — което и допълва картинката особено подходящо.

Клейтън удари още два клавиша. На екрана се появи снимката от военното досие на Абдул Сабри.

— Този човек обаче засега се оказва най-любопитната личност от всички останали в бандата на клоуните. Египтяните ни снабдиха с биографията му, която е уникална по свой собствен начин. Като майор от Специалните им части, Сабри е развил талант и апетит към бруталните операции. Кланета може би е по-добрата дума. Някои от нещата, които е извършил... — Клейтън поклати глава.

— Не бъдете завистлив — обади се Маклеод. — Вашата агенция винаги ще бъде номер едно в сърцата ни в глобалната класация на зверствата.

Клейтън му хвърли бърз и раздразнен поглед, в който отсъстваше предишната веселост.

— Дори и египетските Специални части по някое време решават, че Абдул Сабри е извършил прекалено много жестокости за техния вкус. Най-странното от всичко? Навремето Сабри е измъчвал и убивал същите екстремисти, за които понастоящем работи. Нещо не се връзва.

— В случая с майора може би „какво“ е по-правилният въпрос, а не „кой“ — обади се Халдейн.

— Може би. — Клейтън се намръщи скептично. — Както и да го погледнем, Сабри е един опасен кучи син. Египтяните са убедени, че зад убийството на техния полицаи стои именно той. Всъщност те подозират, че Елейш е скочил през собствения си парапет, за да избегне печално известните техники за измъчване на майора.

— Бедният човек — поклати отвратено глава Гуен. — Имаме ли някакъв напредък в локализирането на Кабаал, Сабри или лабораторията им?

Клейтън за пореден път натисна един клавиш на клавиатурата. На екрана се появи картата на Сомалия, притисната между Етиопия и Индийския океан. Картата беше разделена с разноцветни линии и щриховани области, символизиращи влиянието на отделните политически фракции и съюзи.

— Все още работим съгласно предположението, че са в Сомалия. — Клейтън раздвижи схванатия си врат. — Разполагаме с няколко следи, но... — Той вдигна ръце и въздъхна.

— Но нищо конкретно? — попита Гуен.

— Проблемът е, че Сомалия не е точно страна в традиционния смисъл. Вместо това имаме миш-маш от банди, племена и отцепници. Северният район обяви себе си за независима държава с името Сомалиланд, подобно на средния регион, който пък се нарича Пунтланд. Южните области тънат в безредици. Политическите и етническите партии се съревновават с военните диктатори и останалите опортюнисти за всеки квадратен сантиметър земя.

Гуен се наведе напред.

— Следователно е невъзможно да получим каквото и да е правителствено съдействие в проследяването на терористите?

— Като за начало, няма никакво правителство, от което да поискаме съдействие — отговори Клейтън. — Но по-големият проблем е, че наоколо се навъртат толкова много негодници — контрабандисти, наркотрафиканти и други вторични терористични мрежи — че през цялото време се натъкваме на изникващи от нищото престъпници. Освен това са наясно, че следим ставащото със сателити, така че придвижването им из страната е внимателно пресметнато. — Клейтън натисна поредния клавиш и върху картата се появиха няколко яркочервени точки. — Засякохме няколко необичайно горещи точки, където разговорите през мобилни телефони и достъпът до Интернет са особено силно изразени. Една от тези точки се намира южно от Мобадишу, в Марка. Друга такава точка имаме извън Кисмайо. Третата е на няколко километра северно от Харгейса. Наблюдаваме внимателно всичките.

Клейтън натисна клавиш за последен път, за да изчисти екрана.

— Разполагаме с неколцина агенти на място. Лично аз смятам, че ключът към откриването на Хазир Кабаал е в разузнаването с помощта на оперативни работници.

— Никак не ми прилича на страна, където ще ги посрещнат с палмови клонки — обади се безизразно Маклеод.

Клейтън не обърна внимание на забележката.

— Информацията в Сомалия струва евтино. За двацет щатски долара много от местните биха продали и собствените си майки. Подозирам, че ще се натъкнем на него по този начин.

Той кимна сам на себе си, след което, сякаш размислил, посочи към Халдейн:

— А, да — пусна една усмивка. — Също така се занимаваме и с лов на птици. За да видим дали ще случим някоя инфектирана пуйка, която да ни отведе при терористите.

Точно когато Ноа се канеше да отговори, Гуен го докосна по ръката и каза на Клейтън:

— Алекс, понякога учените могат и да те изненадат с ползите, които носят.

„Глен Еко Хайтс“, Бетезда, Мериленд

Точно преди осем вечерта лимузината на Халдейн спря пред къщата в колониален стил във вашингтонското средно заможено предградие, където живееше.

Така и не бе успял да се привърже особено към тази къща, нито към която и да е друга досега, но когато излезе от колата, усети колко силно бие сърцето му. Взе куфара си от шофьора и се затича по пътеката към предната врата, за да види Хлои и... макар и с известна нервност... Ана.

Вратата се отвори още преди да е стигнал до нея, а Хлои, облечена в рокличката си на Снежанка, се затича да го посрещне. Скочи в ръцете на баща си, а Ноа я завъртя около себе си, като спря само колкото да обсипе лицето ѝ с целувки, докато тя се заливаше от радостен смях.

Остави куфара на вратата и внесе дъщеря си в антрето, където го очакваше Ана.

— Тати наистина си е у дома! — изписка Хлои, все така вкопчена в него.

Настъпи неловък момент, докато Ана се навеждаше да го целуне и никой от двамата им не беше сигурен къде точно трябва да се срещнат устните им. Някога, много отдавна, синхронът помежду им не изискваше толкова големи усилия, но в този момент резултатът бе нещо средно между докосване на носа му по брадичката ѝ и бърза, суха целувка по бузата от нейна страна.

— Добре дошъл у дома, Ноа — каза с колеблива усмивка Ана. След което се обърна към дъщеря си с престорена сърдитост: — Забрави ли какво се разбрахме? Веднага в леглото, щом татко се прибере у дома.

Хлои погледна към баща си с умолителни, големи колкото света кафяви очи.

— Ще ме сложиш в леглото, нали, тати?

— Ами... — каза той. — Само ако ми позволиш да ти прочета всичките ни любими приказки.

— Споразумяхме се, тати! — усмихна се щастливо тя и вдигна длан, за да си плеснат ръцете.

Той я завъртя на 360 градуса в ръцете си.

— Да вървим!

Докато я носеше нагоре по стълбите, зад гърба му се разнесе гласът на Ана:

— Напомни ѝ да си измие зъбите, Ноа.

След като ѝ помогна да си измие зъбите и я преоблече в новата любима Барби-нощничка, Ноа се сгуши до дъщеря си. Прочете ѝ и шестте приказки, които Хлои внимателно беше подбрала от лавицата, макар още на четвъртата да беше заспала. Полежа до нея още близо половин час, наслаждавайки се на топлината и дишането ѝ, преди най-после да измъкне внимателно ръката си и да се изправи.

Когато слезе долу, откри Ана, седнала по стар обичай на дивана, с колене до гърдите и голяма чаша чай в ръцете. Докато се настаняваше до нея, усети, че безразличието му от последния им видеоконферентен разговор се заменя от необяснима носталгична вълна. За момент дори си помисли, че тя ще протегне и сложи краката си в скута му, както обичаше да прави някога, но тя не помръдна.

— Сигурно чувстваш облекчение — каза Ана, загледана в чашата си.

— Да и не — отговори Халдейн. — Риск почти не съществуваше. Пък и положението не се подобри особено, след като излязох от карантина.

— И все пак е хубаво да си дойдеш у дома, нали? — попита тихо тя.

— Да.

Кафявите ѝ очи се вдигнаха и намериха неговите.

— Ще останеш ли поне за известно време?

Той се поколеба.

— Вероятно не. — Поклати леко глава. — Може да се наложи да отида до Чикаго като консултант по тамошната епидемия. Или пък да летя през океана. До голяма степен зависи от бъдещите събития.

Ана отмести поглед и кимна отсъстващо. Настъпи неловко мълчание. Той взе дистанционното управление за телевизора и превключи на канала на CNN.

С изненада установи, че на екрана се е появило лицето на Гуен. Все още носеше зеления си костюм и бе с прибрана зад ушите коса. Намираше се на някаква пресконференция зад гора от микрофони.

— Доктор Савард, кога ще бъде ограничена епидемията в Чикаго? — попита един мъжки глас зад кадър.

Гуен погледна уверено по посока на гласа.

— Днес нямаме доклади за нови случаи в Илинойс, което съответства на тенденцията от последните три дни. Разбира се, твърде рано е да обявим, че сме ограничили епидемията, но окуражителните знаци са налице. — Тя скръсти ръце на гърдите си. — Проблемът в Чикаго беше географското разпределение на началните групи от заразени след терористичната атака на стадион „Солджър Фийлд“. Вирусът се разпространи на много по-далечно разстояние в сравнение с останалите случаи на дисеминация. И както вероятно си давате сметка, колкото по-широк е периметърът на разпространение, толкова по-трудно може да се ограничи то.

— Но, доктор Савард — настоя същият глас, — не е ли случилото се резултат от погрешно планиране от страна на Обществено здравеопазване и вашия отдел в частност?

Тя отпусна ръцете си.

— Имаме съвсем нова техника за терористични атаки, включваща вирус на грипа, който съществува от едва няколко месеца — отговори хладнокръвно Гуен на репортерите. Лицето ѝ бе напълно лишено от съмненията, които Халдейн бе съзрял по време на разговора им в самолета. — Доколкото ми е известно, никой не е успявал да спре разпространението на грипа. Медицинските служители и останалите, обвързани със случая, полагат неуморни усилия, за да се справят с епидемията. Заради което заслужават единствено похвали, а не съмнения. Вменявайте вина на онези, които я заслужават — на терористите и никой друг.

— Изглежда уверена в себе си — обади се Ана от мястото си до Халдейн.

Без да може да отлепи очи от екрана, Ноа кимна.

— Това ли е жената, с която беше под карантина? — попита тя.

— Да — кимна Халдейн, чувствайки внезапен, ирационален пристъп на вина.

— Освен това е много красива — продължи Ана.

— Може — отговори той. — Предполагам.

Усещаше погледа ѝ върху себе си.

— Сигурно сте се опознали добре през тези пет дни? — поинтересува се тя.

Халдейн се обърна към жена си.

— Виж, Ана, бяхме под карантина в отделни стаи — произнесе остро. — Не сме ходили по клубове, за да се забавляваме, или нещо от сорта.

— Просто питам — отпи още веднъж от чая си тя.

— Съжалявам. — Халдейн насили една усмивка. — Сигурно още не съм се оправил от времевата разлика. Да, опознахме се малко по-добре. Тя е много пробивна жена. Освен това е и умна. Цяло щастие е, че тъкмо тя е назначена на този пост... — Той рязко замълча, когато картината изчезна наред един от отговорите на Савард и се прехвърли към водещите в студиото.

Над главата на водещия се появиха големи букви: „Последни новини!“. Мъжът се покашля.

— Прекъсваме картината от конференцията със Службата по държавна безопасност, за да обявим, че CNN току-що се е свързала с телевизия „Ал Джазира“ — произнесе със сериозен тон. — Братството

на Единната нация е изпратило друг запис с поредния ултиматум.
Останете с нас...

ГЛАВА 31

Харгейса, Сомалия

Хазир Кабаал седеше в кабинета си и слушаше репортажа на египетско радио, в който се обсъждаше последния ултиматум на Братството на Единната нация.

— Чухме обещанията на президента, но не бързае да се доверяваме на празните му думи — казваше говорителят на Братството с гърления си глас. — Обявеният период за изтегляне на неверниците от нашите свети земи е неприемлив. Ислямските републики Афганистан и Ирак бяха превзети за по няколко дни. — Гласът му потрепери. — Американците и техните така наречени съюзници разполагат с три дни, за да се изтеглят от ислямските земи. Ако в полунощ в понеделник в нашите земи е останал и един чуждестранен войник, нашите мъченици ще залееят Америка като прииждащите води на река. И Аллах не ще се смили над онези по пътя му.

Въпреки че сам беше писал думите на речта, да ги чуе през статичните шумове по радиото му се струваше нереално, сякаш слушаше част от някаква пиеса.

Когато вдигна очи, видя, че Абдул Сабри стои в рамката на вратата. Беше сменил галабията си с обикновени военни дрехи, а на хълбока му на видно място стоеше автоматичен пистолет в кобур. Както винаги досега, без да чака да го поканят, Сабри влезе в кабинета. И вместо да остане прав, се отпусна в креслото срещу Кабаал.

— Съобщението беше правилна стъпка, Абу Лахаб — каза той. Признанието му беше най-близкото нещо до комплимент, което досега бе излизало от устата му в присъствието на медийния магнат.

— Обаче три дни... — произнесе замислено Кабаал.

— Ако имат някакво намерение да се подчинят, са повече от достатъчни — отговори Сабри.

Кабаал поклати глава скептично.

— Ще видим.

— Трябва да се подготвим, Хазир — каза майорът.

Кабаал не отговори.

— Хората ни са в готовност, но се нуждаят от вируса — настоя Сабри.

— Горката Шарифа — въздъхна Кабаал. Според първоначалния им замисъл Шарифа трябваше да отнесе вируса до Сиатъл, откъдето да го подготвят за по-нататъшно разпространение, но всичко беше пропаднало след неуспелия ѝ опит да пресече границата с кола. Резервният план също се беше провалил, когато преносителката им в Чикаго беше умряла, преди да успеят да извлекат вируса от кръвта ѝ. — Сега ще бъде още по-трудно да го вкараме в Америка — посочи той.

— Трудно, но не и невъзможно — сви рамене Сабри.

— Така ли?

— Този път ще използваме повече от един маршрут — каза уверено майорът. — Може би дори един от нас ще трябва да го отнесе лично дотам. Не можем да си позволим повече да разчитаме на късмета.

Кабаал го гледа в продължение на няколко секунди.

— Ти наистина смяташ, че ще ни се наложи да пуснем вируса на свобода, нали?

— Да — отговори, без да се поколебае, Сабри.

— Даже и ако американците се подчинят на изискванията ни? — попита той.

— Няма да го сторят — отвърна без всякакво съмнение майорът. — Съвсем скоро ще се появят тук, така че трябва да напуснем това място още днес.

— Откъде си толкова сигурен? — попита Кабаал.

Сабри поклати нетърпеливо глава. Промяната му от безразличие към предизвикателност вече не беше чак толкова незабележима.

— Бил съм войник през целия си живот. Войната е в кръвта ми. Разбирам я по-добре, отколкото някога би ти се удало. Американците смятат, че могат да ни спрат, ако ни открият навреме. А и имат възможности, за които дори не можем да си мечтаем. Повярвай ми, Хазир, скоро ще дойдат. И то съвсем скоро. Все още имаме прозорец и можем да се измъкнем.

Сърцето на Кабаал биеше учестено.

— И къде предлагаш да отидем? — попита той.

Преди Сабри да е успял да му отговори, в стаята влетя Ануар Азиз. Възпълният учен на практика дотича в галоп до бюрото на медийния магнат. И по напълно несвойствен за него начин — беше усмихнат до уши.

— Азиз, мога само да предположа, че ни носиш добри новини?
— попита Кабаал.

— Наистина е така, Абу Лахаб — изкиска се ученият. — Наистина.

Кабаал вдигна ръка:

— Моля те...

Азиз събра полите на бялата си лабораторна престилка и се тръшна в креслото до това на Сабри.

— Откакто пуснахме в действие лабораторията, постигнахме доста повече от това просто да съхраняваме вируса Гансу. Продължихме с експериментите — заяви с очевидна гордост в гласа.
— Инжектирахме прасета с други вируси на инфлуенцата. Нали разбирате, в микробиологията прасетата са известни като „смесители“ за някои щамове на този организъм.

— Което означава? — въздъхна отегчено майорът.

— Разбира се, разбира се. — Азиз нервно потри ръце. — Кръвта на прасетата е идеалното място, където вируси от различни видове могат да обменят гени, да мутират. Организмите разменят своето РНК.

— И това им се отразява как? — поинтересува се Кабаал.

— По различни начини. — Ученият избърса челото си, по което бяха избили едри капки пот. — Отличителните черти на един вирус могат да се прехвърлят на друг. Или поне това се опитвахме да постигнем с нашия щам — обясни, сякаш съвсем сами бяха успели да създадат вируса Гансу.

— Кои отличителни черти? — попита с леко вдигната вежда медийният магнат.

— Способността да инфектира, Абу Лахаб — каза Азиз. Несвойствената му усмивка отново се появи. — Така и не останах доволен от постигнатите резултати. Вирусът Гансу не беше толкова силно заразен, колкото обикновената настинка.

— Не беше? — Сабри се изправи на мястото си и погледна с подновен интерес учения. — Вече е?

Усмивката на Азиз ставаше все по-широка.

— Вече е, майоре. Заедно с проби от вируса Гансу инжектирахме в прасетата и далеч по-заразни, но не толкова смъртоносни форми на обикновения грип. Последните няколко щама не представляваха интерес. Но когато въведохме в уравнението пекиния грип... — Той стисна ръцете си в знак на победа. — Нещата просто си дойдоха по местата. Изглежда, сме успели да създадем по-силно заразна форма на вируса Гансу.

— Колко по-заразна?

Азиз се вгледа в ръцете си и като че остана изненадан от начина, по който ги държеше. Раздели ги и изтръска една въображаема прашинка от безупречно чистата си престилка.

— При първоначалните ни експерименти с хора имаме приблизително двацет процента успеваемост след десет минути непосредствен контакт — обясни той. — Резултатите бяха сравними с онова, което постигнахме и с маймуните.

— А след новата мутация? — попита Кабаал.

— Още не сме правили опити с хора, само с маймуни, но успеваемостта е от шейсет до седемдесет процента. — Той закима гордо. — С други думи, вирусът вече е поне триста процента по-заразен от преди.

ГЛАВА 32

„Глен Еко Хайтс“, Бетезда, Мериленд

Халдейн се събуди стреснато, но за момент така и не успяваше да убеди себе си, че все още не сънува. Лежеше в стаята за гости и се взираше към съпругата си, която стоеше до него, облечена единствено в дълга фланелка, стигаща до началото на бедрата ѝ. Това не влизаше в споразумението им. Но гледката на гъвкавите ѝ форми беше достатъчна. Въпреки вътрешната си решимост, в този момент не мислеше за нищо друго, освен че иска тя да свали фланелката и да се мушне под завивките при него.

Вместо това тя неочаквано вдигна ръка и му подаде безжичния телефон:

— Съжалявам, че те събудих, Ноа — каза Ана. Тонът ѝ по никакъв начин не свидетелстваше, че изпитва каквото и да е съжаление по въпроса. — Но тя ми каза, че е важно.

Халдейн потърка очи, опитвайки да се разбуди напълно. Хвърли поглед към алармения часовник на нощното шкафче. Показваше 5:12 сутринта.

— Благодаря — кимна, като се постара да прочисти гласа си от съня. После взе телефона от ръката ѝ.

Ана се поколеба. За момент се вгледа в него със смесица от обида и загриженост, след което се обърна и излезе от стаята. Халдейн я проследи с очи, докато леденият душ на реалността постепенно не изми и последните остатъци от полусънното му състояние.

— Ало — произнесе в слушалката.

— Ноа, съжалявам, че те търся толкова рано сутринта — каза Гуен.

— Няма проблем. — Той отново прочисти гърлото си и се изправи в леглото. — Какво има?

— Комитетът по държавната сигурност се свиква на спешно събрание в 6:30 ч. днес. Президентът иска да присъстваме.

Халдейн скочи напълно разбуден от леглото.

— Гуен, какво има?

Белия дом, Вашингтон, окръг Колумбия

Ноа беше чувал за съществуването на Кризисната стая в Белия дом, но никога дотогава не си беше представял, че някога ще види как изглежда, а още по-малко, че ще бъде поканен на спешно събрание в нея. В този момент крачеше след Гуен и агента от тайните служби право към същата тази стая през един от коридорите в Западното крило на Белия дом. Съвсем скоро осъзна, че Кризисната стая се намира под земята и че в действителност представлява лабиринт от кабинети и малки зали, най-голямата от които беше помещение с дървена облицовка, с дълга правоъгълна маса в средата и множество видеоекрани по стените.

Халдейн беше облякъл възможно най-консервативния си костюм в тъмносив цвят, носеше бяла риза и тъмна вратовръзка. С прибрана назад коса, Гуен носеше тъмносин бизнес костюм с панталони, но допълваше бялата си блуза с тежка сребърна верижка, което придаваше на облеклото ѝ намек за самоувереност. Загледан в нея, Ноа си даде сметка, че от известно време насам беше започнал да забелязва и най-дребните детайли. Напоследък дори се радваше на всяка възможност да долови лекия ѝ парфюм, когато Гуен го доближаваше на ръка разстояние. Отдавна бе отминало времето, когато бе забелязвал подобни неща в Ана и усещането му се струваше чуждо и донякъде изнервящо.

Той разтърси глава и се постара да изхвърли тези мисли от главата си, за да се подготви за основната причина, поради която се намираше в Белия дом. Устата му беше пресъхнала, а ръцете му се потяха. Спешното събиране на Комитета по държавната сигурност означаваше, че през последните часове е имало сериозно развитие в ситуацията. Дали новините щяха да бъдат хубави или лоши — при всички случаи щяха да бъдат от значимост.

Агентът от тайните служби въведе Гуен и Халдейн в конферентната зала, където голяма част от членовете на Комитета вече бяха насядали около масата. Началникът на Савард, Тед Харт, разговаряше с Аарон Уитакър, министъра на отбраната, който изглеждаше дори още по-враждебно настроен от последния им

разговор по време на видеоконференцията. Андреа Хорн, съветникът по въпросите на националната сигурност, бе потънала в задълбочен разговор с посивяваща, елегантно облечена жена, в чието лице Ноа разпозна държавния секретар, Катрин Томасон. Останалите, включително и трима мъже във военни униформи, също му се струваха познати, но имената и длъжностите им му убягваха.

В далечния край на масата седеше и Алекс Клейтън, облечен точно по начина, по който Халдейн и очакваше — изискан черен костюм и светлосиня риза с подходяща вратовръзка, увлечен в разговор със закръглен човек с бдителни сиви очи. Ноа предположи, че мъжът беше шефът на Клейтън, директорът на ЦРУ, Джаксън Дейли. Заместник оперативният директор прекъсна разговора си с него, щом забеляза Гуен и ѝ махна да седне на празното място срещу него. Усмивката от устните на Клейтън изчезна в мига, в който видя Халдейн и му кимна леко, като с това не остави почти никакво съмнение, че мнението им един за друг очевидно не се различава съществено.

Ноа последва Гуен до края на масата и зае мястото до нейното. Клейтън започна да ги представя на Джаксън Дейли, но спря наскоро изречението, когато в помещението с бързи, решителни крачки влезе президентът. На живо той изглеждаше дори по-висок, отколкото Халдейн си го спомняше от извисяващите се плакати и телевизионните образи по време на предизборната му кампания. Ноа се нареди да се изправи, предполагайки, че етикетът го изисква, ала когато никой друг не помръдна, леко си седна на мястото.

Президентът издърпа мекото кожено кресло, чиято облегалката беше с няколко сантиметра по-висока от тези на останалите, нагласи чашата с вода пред себе си и най-сетне се настани начело. Кимна на неколцина души около себе си, след което насочи вниманието си изцяло към Савард и Халдейн.

— Добре дошли, доктор Савард, доктор Халдейн, благодаря ви, че се присъединихте към нас в този безбожен час — произнесе той. Няколко души около масата се засмяха учтиво. — Предполагам, ще се наложи едно бързо представяне.

Деветнайсетте участници в срещата започнаха да се представят по име и длъжност по часовниковата страна от президента нататък, но съвсем скоро пороят от министри, генерали и сенатори дойде в повече

на Халдейн и той напълно изгуби нишката. Това, че се намираше в същата Кризисна стая, в която бяха разрешавали Кубинската ракетна криза, войните в Залива и още ред други събития от световна величина, почти му бе отнело способността да задържа вниманието си върху случващото се около него.

След като представянето им приключи, президентът каза:

— Събрах ви тук, за да обсъдим новото развитие по текущата криза. — Той погледна към секретаря по въпросите на националната сигурност, Андреа Хорн. — Доктор Хорн ще обясни нещата в детайли. Андреа...

Привлекателната жена от афроамерикански произход свали очилата от носа си и внимателно ги остави на масата пред себе си.

— Благодаря ви, господин президент — произнесе с отчетливия си изговор. — Както знаете, получихме втори ултиматум от Братството на Единната нация, чиято достоверност беше потвърдена от ЦРУ. Искат от нас да изтеглим войските си от всички територии, които те наричат „ислямски земи“, в рамките на три дни, или за да бъдем поточни, искат да сме се изтеглили след шейсет часа.

— Когато прасетата полетят... — измърмори под носа си министър Уитакър.

Хорн му хвърли мимолетен поглед, но продължи, без да промени тона си:

— Генерал Фишър би могъл да навлезе в подробностите, но е повече от съмнително, че ще успеем да се вместим дори отчасти в толкова кратък период от време. Обаче дори и да се справим от материално-техническа гледна точка, изтеглянето на войските ни ще създаде силна дестабилизация — особено в Средния изток — която на този етап ми е трудно дори да си представя.

Катрин Томасон се наведе напред.

— Което ни води докъде, доктор Хорн? — попита тя.

Хорн кимна към нея, демонстрирайки далеч по-голяма търпимост към прекъсването, отколкото към това на Уитакър.

— Преди да преминем към този въпрос, госпожо министър, предлагам да изслушае колегите от ЦРУ, които имат новини за нас. — Тя се обърна и вдигна ръка към края на масата: — Директор Дейли?

Джаксън Дейли също се наведе напред.

— Мисля, че заместник оперативен директор Алекс Клейтън е подготвил нещо за членовете на Комитета по държавната сигурност.

Клейтън се изправи и закопча догоре жилетката на костюма си.

— Благодаря.

Той отстъпи от стола си и се приближи до края на масата, заставайки вляво от Халдейн, достатъчно близо, за да може Ноа да долови скъпия му одеколон.

Агентът натисна бутона на дистанционното управление в ръката си и на екрана до него се появи същата карта на Сомалия, която бяха видели в кабинета му.

— Късно снощи научихме от оперативните си агенти в Северна Сомалия, че според тях най-после сме локализирали местонахождението на базата на Братството на Единната нация.

Около масата се надигна мърморене. Андреа Хорн почука по масата, за да въдвори тишина.

— Моля, продължете, господин Клейтън.

— Агентите ни са разговаряли с двама души, членове на местната милиция в град Харгейса. Независимо един от друг, мъжете са потвърдили съществуването на лагер, разположен на петнайсет километра северозападно от града.

Клейтън използва лазерен показалец, за да огради Харгейса на цветната карта. Той накара червената точка да се премести диагонално нагоре от града.

— Тук, в подножието на планините Каркар, се намира изоставен военен комплекс, който включва и една стара болница. Информаторите ни твърдят, че преди пет или шест седмици неколцина мъже от арабски произход са започнали да прехвърлят оборудване и продоволствия в базата. Самите информатори са работили като шофьори и охранители по време на операцията, но никога не са били допуснати на по-малко от километър от лагера. Предполагали са, че базата ще бъде използвана за трафик на наркотици.

— Защо? — попита Тед Харт, като изщрака с писалката си, сякаш държеше в ръка запалка.

— Като начало — обясни Клейтън, — няма друга причина, поради която някой би желал да поддържа лагер на толкова отдалечено място. Не и законна, ако трябва да бъдем точни. Използвали са подобни камиони и са се придвижвали по същия маршрут от

Могадишу, както и контрабандистите, но имаме основание да смятаме, че действията им са били преднамерен опит да заблудят сателитите ни. Но най-сигурното доказателство е, че един от шофьорите е надникнал под платнището на камиона. Вътре е имало клетки за животни и лабораторно оборудване, за които предположил, че са част от екипировка за производство на наркотици. Няколко от сандъците са били маркирани като пристигащи от Алжир. А ни е известно, че горедолу по същото време от Алжир изчезна пратка с високотехнологично лабораторно оборудване.

Клейтън натисна бутона още веднъж и картата на Сомалия се замени от топографско изображение, което заприлича на Халдейн на сателитна снимка на района.

— Вече анализирахме сателитните фотографии — продължи агентът, отново натисна бутона и хаотичните точки над сухата савана се замениха с ясно отличими очертания на черен път и сграда. Той продължи да натиска бутона на дистанционното управление. Картината още веднъж се приближи, позволявайки на сградата да изпълни целия екран. Зад нея бяха паркирани два камиона и четири джипа. Отпред имаше двама души. На снимката се виждаха само върховете на главите им, но беше ясно, че мъжете носят униформи и са преметнали оръжие през рамената си. — Планината защитава лагера от север и запад. От останалите посоки се охранява от тежковъоръжени войници и ограждения. — Екранът изобрази поредица от снимки на зони с бодлива тел и караулки, пръснати нагъсто из терена. На други от фотографиите се виждаха застанали на пост мъже с оръжия в ръцете.

Тед Харт се покашля.

— Алекс, откъде си сигурен, че това, което виждаме, не е просто център за някакъв друг вид незаконни операции? Наркотрафиканти, контрабандисти и така нататък?

Клейтън кимна с разбиране.

— Защото, господин министър, според сведенията на информаторите ни, мъжете там до един са бивши египетски войници и до един отдадени на вярата си мюсюлмани, които се молят върху килимчетата си по пет пъти на ден. — Като непосредствено доказателство Клейтън натисна бутона на дистанционното и на екрана се появи войник, коленичил върху молитвено килимче. — Кое не се

вързва с типичния образ на наркотрафиканта. Също така спорадичните им движения из района по никакъв начин не навеждат на мисълта за организирана дистрибуция на опиати. Чисто и просто не превозват нищо чак толкова важно. — Той замълча, след което се поправи: — Като оставим настрана заразените терористи.

Клейтън изключи екрана.

— Всички парчета си идват на мястото. — Той започна да изброява на пръсти: — Липсващото лабораторно оборудване от Алжир. Египетските войници в Сомалия. Силно укрепената болнична лаборатория в подножието на планините. — Той кимна уверено. — Дами и господа, представям ви леговището на Братството на Единната нация.

— Сигурни ли сме обаче, че всички терористи все още са там? — попита с обезоръжаваща усмивка министър Томасон.

Самоувереността на Клейтън леко се изпари.

— Всички ли, мадам? — Той поклати глава. — Няма начин да бъдем сигурни в това.

Андреа Хорн се изправи.

— Ако изобщо възнамеряваме да се възползваме от тези разузнавателни данни, трябва да действаме незабавно. Всяка изгубена секунда носи излишен риск — произнесе тя, като отново сложи очилата си, макар да нямаше какво да чете. — Бих желала да дам думата на генерал Фишър, който ще сподели с нас възможните алтернативи във военно отношение.

До този момент, бе забелязал Халдейн, армейският генерал и председател на Съвместни операции с побелели коси и множество декорации на гърдите, бе стоял напълно неподвижен, заслушан в течащата дискусия. Сега генералът се изправи без бързане. Беше не по-висок от метър и шейсет и пет.

— Е, хора — заяви той със силно провлаченото си тексаско произношение, — разполагахме само с около час, за да скалъпим оперативен план, така че ще ви помоля да ми простите, ако презентацията ни не е толкова изпипана, колкото на нашите добри познайници от ЦРУ. — Той се обърна към един от другите генерали на масата. — Генерал Озбърн, ще бъдете ли така добър да ми подадете щракалката? Благодаря ви, сър.

Клейтън предаде дистанционното управление по веригата, докато то се озова в ръцете на генерал Озбърн. Той натисна няколко пъти бутона, докато на екрана се появи карта, изобразяваща Източна Африка, Средния изток и Индийския океан помежду им.

Генерал Фишър насочи късия си пръст към картата.

— Най-лесната възможност би била въздушен удар по свърталището, но доколкото разбираме, визуалното потвърждение в случая е от ключово значение. — Той се изкиска. — Не е лесно да преброиш правилно избитите терористи и микроорганизми, след като си сринал върху главите им покрива на бункера... Така въпросът в крайна сметка е: как да стоварим специалните части на място със светкавична бързина? Генерал Озбърн... — Във водите на Индийския океан се появиха два обърнати наопаки V-образни символа. — В този момент в района имаме два самолетоносача, „Линкълн“ и „Айзенхауер“. По специално „Айзенхауер“ е на един хвърлей разстояние от бреговете на Сомалия.

Въпреки че Халдейн хранеше някои здравословни подозрения към всички военни като цяло, нямаше как да не изпита симпатия към генерала с приятен глас, който въобще не се връзваше с представата му за бездушната машина за убиване, която бе очаквал да заговори. Откри, че презентацията на Фишър му действа странно успокояващо, главно поради неочакваното откритие, че нацията не е толкова беззащитна, колкото му се бе струвало.

— Имам база и в Йемен, извън Аден, точно в края на Арабския полуостров. — Фишър бе поставил ударение на всяка сричка в думата „полуостров“. — Оттам сме на по-малко от петстотин километра от крайната цел. А като заговорихме за това какви големи късметлии сме, елитните ни части „Делта“ случайно също се намират наоколо. Ще ги прехвърлим през Аденския залив за нула време. С помощта на изстребителите F16 ще прикрием десантния самолет и придружаващите хеликоптери. Останалите в щаба са съгласни с мен, че това е най-добрият вариант. Всъщност единственият... Генерале...

Появи се пунктирана линия, която започваше от Йемен, извиваше се през Аденския залив, връзваше се на няколко километра в континента над планините Каркар и достигаше непосредствено до Харгейса.

Нисичкият белокос генерал отново разклати пръст към картата.

— Западно от Харгейса има летище, което ще осигурим като начало, за да започнем доставки на провизии и наземни части. Само че — наблегна провлачено — не можем да си позволим да изпуснем дори и един инфектиран терорист да се измъкне незабелязано от базата. Така че първоначалното нападение трябва да бъде извършено безшумно и с невероятна експедитивност. Генерале...

Фишър почака, докато картата се сменяше с далеч по-детайлна снимка, фокусирана върху сградата на болницата. Около базата се появи червена пунктирна линия.

— Въздушните части и самолетаносачите ще прочистят петкилометров безопасен радиус около базата. — Южно и западно от лагера изникнаха няколко червени хикса. — За целта ще стоварим авангард от парашутисти, които да се окопаят на позиции. Откъм летището на запад ще пристигне и останалото, с което разполагаме — армейските рейнджъри, частите „Делта“ и инженерните отряди. Щом се съберат, ще дадем началото на трираменна атака откъм изток, запад и юг. — Устните на стареца се разтеглиха в щастлива усмивка. — Нарекохме я операция „Антисептик“.

— За колко души говорим? — попита остро министър Уитакър.

— В операцията ще участват 200 парашутиста, 800 души от наземните части и приблизително 150 въздушни машини.

— А за колко време възнамерявате да превземете базата? — попита още по-настойтелно Уитакър.

Фишър кимна.

— От момента, в който напуснем Йемен, до края на операцията, деветдесет минути. Но не по-малко от час и дваайсет.

Президентът се наведе през масата.

— Кога ще бъдете готови, генерале?

— Можем да бъдем готови до дванайсет часа, сър, което приблизително прави 02:00 часа в Сомалия.

В този момент заговори един от сенаторите, чието име по някакъв начин бе успяло да убегне на Халдейн:

— Ами ако все пак един или двама от терористите успеят да се измъкнат от убежището?

— Както вече споменах, сенаторе — отговори Фишър, — достатъчно е нещо да помръдне в пустинята, за да научим за

случилото се. Всички без допуск до територията в района около лагера ще бъдат неутрализирани.

Министър Томасон докосна устни с крайчето на писалката си.

— Генерал Фишър, планът ви е изключително добре обмислен. — Тя се усмихна насърчително. — Но не покрива доста голямата вероятност някой от терористите вече да е напуснал базата с вируса.

Фишър се обърна към съветника по въпросите на държавната сигурност Хорн и сви рамене.

— Уместна забележка, госпожо министър — кимна Хорн. — Точно поради тази причина поканихме на тази среща нашите експерти по въпросите на контрабиотероризма. — Тя погледна към Гуен. — Доктор Савард, бихте ли изложили накратко състоянието на готовността ни в случай на биотерористично нападение.

Савард кимна и се изправи.

— Вече сме пуснали в действие Плана за спешно реагиране в случай на биологична атака, ПСРСБА, във всеки градски център. — След което с увереността, която Халдейн бе навикнал да очаква от нея, Гуен изложи подробностите на плана пред КДС, наблюдайки на готовността на страната да се изправи срещу огромен брой жертви, както и на възможността за недостиг на ресурси, в случай че вирусът успее да се разпространи сред здравните работници. Направи пауза, колкото да си поеме дълбоко въздух, след което продължи, поглеждайки право към президента: — Имаме един потенциален успешен пробив. Разполагаме с експериментално лекарство, което изглежда изключително обещаващо в ранните опити в борбата срещу вируса Гансу. Дори и в този момент се вземат мерки за начало на масовото му производство. До седмица ще разполагаме с разумни количества от него на склад.

— Сигурни ли сте, че това лекарство ще свърши работа? — попита Томасон.

— Не, не сме, госпожо министър — отговори, без да трепне Гуен.

Хорн погледна Ноа и се намръщи насмешливо.

— Доктор Халдейн, имате ли да добавите нещо?

Той преглътна.

— Мисля, че доктор Савард и нейният екип са постигнали чудеса в подготовката на страната, както и всъщност би следвало да се

очаква от тях. — Той сви рамене. — Освен това ми се струва, че CNN заслужава адмирации в работата си по изкарването на акъла на повечето американци.

Разнесоха се нестройни смехове.

— Конкретно в този случай страхът е на наша страна, понеже ще ни помогне да задържим хората зад заключените им врати, а това сериозно ще намали размерите на разпространението на вируса. — Халдейн погледна надолу към масата. — Но без да сме наясно с броя и похватите на тази „армия от мъченици“, няма как да предугадим какво има да се случва. И въпреки най-добронамерените ни усилия, крайният брой на жертвите може да се окаже катастрофален.

Гуен се намеси:

— Господин президент, има още една мярка за сигурност, която е добре да обмислим. — Тя погледна към шефа си, Тед Харт, който кимна в знак на одобрение. — Ако операцията не приключи според очакваното, смятам, че трябва временно да бъде издадено нареждане за прекратяване на всички полети във и извън Съединените щати, както беше направено след 11 септември. Същото се отнася за пристанищата и границите.

— За всички пътуващи? — попита президентът, без да изглежда изненадан от предложението.

— За всички с изключение на държавните служители — отговори Савард.

— Също така съм на мнение, че трябва да убедим канадците да направят същото — вметна Тед Харт. — Както е известно на всички, по-голямата част от шест хиляди и петстотин километровата ни граница с Канада е незащитена, така че помощта им може да се окаже неоценима.

Президентът кимна.

— Ще говоря с премиер-министъра.

Министър Томасон издигна писалката пред себе си, за да привлече вниманието на президента.

— Сър, на теория всичко изглежда просто чудесно, но ако дори само една подробност от операция „Антисептик“ не премине спорен плана, рискуваме да навлечем над страната нападение с невиджани досега размери.

Президентът остана задълго загледан в нея, преди най-после да отговори:

— Катрин, не сме провокирали никого. — Той сведе очи към масата и тонът на гласа му спадна с една октава: — От сърце и душа вярвам, че тези терористи просто си търсят извинение, за да ни атакуват.

Около масата започнаха да кимат и се разнесе мърморене.

— Не изказвам несъгласие — отвърна Томасон. — Но поне на мен ми се струва, че имаме още една възможност.

— Която е? — попита Уитакър.

— Ултиматумът изтича чак след два дни. Защо в следващите двадесет и четири часа не разузнаем допълнително положението в околностите на базата? Нищо не ни пречи да контролираме кой влиза и кой излиза от нея. И междувременно ще имаме още малко време, за да разберем със сигурност дали лагерът наистина е на Братството, или не. Както и да се уверим, че все още са там. До утре ще бъдем още по-добре подготвени, за да дадем начало на нападението.

Халдейн откри, че е започнал да кима заедно с неколцина от останалите.

— Съмнявам се, че в следващите двадесет и четири часа ще научим нещо повече, отколкото вече знаем — изръмжа Уитакър и удари по масата с юмрук. — Онова обаче, което твърде вероятно ще изгубим за това време, е единственото си предимство — елементът на изненадата.

Генерал Фишър се усмихна благо на Томасон.

— Налага се да се съглася с господин Уитакър. Ако изчакаме до утре, е твърде вероятно да открием, че затваряме вратата на хамбара след като конете са успели да препуснат навън.

— В случай че и без друго вече не са го направили — произнесе тихо тя.

Хората около масата бяха престанали да се движат, сякаш изведнъж осъзнали, че няма смисъл повече да обсъждат въпроса. Само един от тях можеше да вземе крайното решение.

Халдейн, както и всички присъстващи, обърна очи към президента.

ГЛАВА 33

Харгейса, Сомалия

Хазир Кабаал не беше проверявал новините в Интернет от времето за вечеря насам. Дотогава методично осъвременяваше отворените страници на всеки пет минути, очаквайки поне някакъв отговор от американците по повод на последния ултиматум на Братството. Някъде след вечерната молитва обаче постепенно започна да го гложди ясното усещане, че отговор едва ли щеше да дойде, поне не и посредством телевизията или Интернет.

Кабаал изостави компютъра, настани се по-удобно зад бюрото и отново започна да чете от гигантския шести том на шедьовъра „В сянката на Корана“ от Саид Кутб. Саид беше бащата на модерното ислямистко движение. Тъкмо неговото писмено слово, подобно на устното слово на шейх Хасан, беше изиграло решаваща роля в подтика на Кабаал да поеме по настоящия път. Напоследък обаче откриваше все по-малко утеха в текстовете на Кутб. Един цитат от втората глава на Корана го бе разтревожил особено много. А именно: „И се сражавайте по пътя на Аллах с онези, които се сражават с вас, и не престъпвайте! Аллах не обича престъпващите“.^[1] Ако досега не бяха престъпвали границите, помисли си мрачно Кабаал, то със сигурност супервирусът на Азиз щеше да го направи.

След като почука на отворената врата, облеченият в бяла лабораторна престилка доктор Ануар Азиз влезе в кабинета на Кабаал, последван и от Абдул Сабри — все така във военните си дрехи.

Медийният магнат прибра книгата на Кутб в чекмеджето на бюрото си и кимна на двамата мъже.

— Ануар, Абдул, влизайте.

Те се приближиха, но никой от тях не седна. Стрелкайки наоколо очи, Азиз изглеждаше далеч по-изплашен, отколкото беше обичайно за него. Лицето на Абдул беше непроницаемо, както винаги, макар че движенията му бяха малко по-сковани.

— Какво става с новия ви вирус, докторе? — попита Кабаал учения. — Готов ли е за транспортиране?

Азиз хвърли един нервен поглед на Сабри, след което отговори:

— Така смятам. Подготвили сме заразени яйца и няколко примата, с които ще го превозим. Естествено, би ми се искало да разполагахме с повече време за образците от човешки серум, но... — Гласът му заглъхна.

— Вече са тук, Хазир — обади се съвсем спокойно Сабри, като свали оръжието от рамото си и го подпря на античното дъбово бюро на Кабаал.

Медийният магнат присви очи към него.

— Кой е тук?

— Американците са в Харгейса — сви рамене Сабри. — ЦРУ, предполагам.

Кабаал се изправи в креслото си.

— Откъде го разбра?

— Двама непознати са задавали въпроси из баровете в града — отговори майорът. — Черпели са наляво-надясно питиета в замяна на информация за нас и лагера ни. Кой друг може да бъде?

Кабаал кимна.

— И смяташ, че вече знаят къде сме?

Сабри се намръщи така, сякаш въпросът му се бе сторил необичайно глупав.

— Разбира се, че знаят.

Вместо да изпадне в паника, Кабаал почувства как новината разлива усещане за спокойствие в ума му, подобно на страшно пророчество, чието сбъждане дори не може да се сравнява с ужаса от очакването му.

— Но в Харгейса са били само двама? — попита той.

Сабри поклати глава и завъртя презрително очи.

— Всичко започва с двама шпиони и обикновено завършва с американската армия в цялата си мощ, която се изсипва върху главата ти.

Кабаал скръсти ръце на гърдите си.

— Какво точно предлагаш, майоре?

— Не *предлагам* нищо, Хазир — произнесе с лишен от емоция глас Сабри, но бледосините му очи се бяха превърнали в парченца лед.

— Казвам ти, че заминаваме. Още сега.

— И отиваме къде?

— Като за начало, някъде вън от Сомалия — обясни майорът с отегчено свиване на раменете. — След това в Америка.

— Америка? — Кабаал направи гримаса. — Наистина ли смяташ да отидеш там?

Сабри въздъхна.

— Кой друг ще отнесе вируса на доктор Азиз там?

— Значи няма да чакаме ултиматума ни да изтече?

Майорът го изгледа хладно.

— Надявам се, дори и за секунда не си си въобразил, че биха се появили в Харгейса, ако изобщо възнамеряваха да изпълнят исканията ни?

— Не — поклати леко глава медийният магнат и без причина попремести няколко листа хартия върху бюрото си. — Но все още вярвам на достойнството и дадената дума.

Дебелите устни на Сабри се разтеглиха в зловна усмивка.

— Струва ми се, специално ти се раздели с безценното си достойнство, още когато изпрати първия заразен куриер.

Кабаал погледна Сабри, питайки се как ли беше успял да подцени мъжа зад тези непроницаеми очи. Той бавно кимна.

— Въпреки всичко обаче, не смятам да тръгна с вас.

В отговор майорът се намръщи заплашително.

— Кое те кара да мислиш, че думите ми бяха покана?

Очите на Ануар изгубиха окончателно контрол и се защураха по посока на Сабри:

— Но, майоре...

Ръката на Сабри се стрелна нагоре, за да даде знак на учения да замълчи, докато очите му не се откъсваха от Кабаал. Медийният магнат кимна спокойно и се усмихна на военния.

— Е, значи сега майор Абдул Сабри е начело на Братството на Единната нация?

— Не точно сега — отговори безизразно Сабри. — Но отдавна. Твоята роля бяха финансите. Вече не се нуждаем от парите ти.

Кабаал избухна в смях.

— И ти, като наш водач, лично си се нагърбил да пренесеш войната срещу неверниците на нечестивата им земя?

Сабри вдигна пушката и я метна на рамо.

— Ще направя това, което трябва.

— Изобщо имаш ли спомен за какво всъщност беше всичко това?
— попита Кабаал.

Майорът го изгледа с каменно изражение.

— Ислямът! — излая Кабаал. — За да защитим и опазим собствената си вяра. Щяхме да използваме единственото оръжие, с което разполагаме и срещу което Западът няма подобаващ отговор.

— Е, и? Какво се е променило? — попита Сабри, който бе започнал да кръстосва напред-назад, като отегчен часови.

— Всичко! — отсече Кабаал. — Веднъж щом Западът видеше на какво е способно оръжието ни, трябваше да се отдръпне и да преклони глава пред исканията ни. Да напусне земите ни. Да ни позволи да възстановим Халифата, за да се спазват отново законите на Шериата. — Той въздъхна тежко. — Ясно е, че американците няма да се изтеглят. А ако пуснем на свобода новия вирус на Ануар, няма как да знаем къде ще свърши всичко това. И дали изобщо някога ще свърши. — Той сведе поглед към бюрото си, като постепенно възвръщаше спокойствието си. — Ние... аз... винаги съм знаел, че ще умрат много хора. Но това? — Кабаал вдигна ръце с дланите нагоре. — Вирусът трябваше да превърне света в по-добро място, не да го унищожи.

Сабри престана да крачи и бавно разтърси глава.

— Хазир Кабаал, ти си глупак — произнесе хладно той.

Медийният магнат преглътна обидата, без да отговори.

— Напомняш ми за онези генерали в големите им кабинети, за които работех преди — изсъска майорът. — Винаги на сигурно място в охолните си домове и екстравагантни офиси. Опиянени от прекалено много храна и власт, разглезени от богатство и разкош. — Той посочи с пръст към килимите по стените. — Точно от такива места всички вие изпращате истинските войници като мен да водят битките ви. А после очаквате да побеждаваме според страхливите условия, които поставяте. Имам новини за теб, *Абу Лахаб*, няма такова нещо като „безкръвен джихад“.

Кабаал обмисли думите на Сабри, без да си направи труда да вложи особена емоция в усилието. С любопитство, но и без следа от страх, той попита:

— Какво смяташ, че ще постигнеш със смъртта на милиони жени и деца?

— Никога не си го разбирал, нали? — попита майорът с поглед, в който се четеше единствено съжаление. — Никога няма да постигнем целите си, като държим Америка за заложник, подобно на някакви долни похитители. Единственият начин, по който можем да спасим исляма, е като вдъхнем кураж на хората да въстанат и да се бият.

— И избиването на планини от жени и деца ще ни помогне? — попита Кабаал.

Сабри кимна.

— За да вдъхновиш едно въстание, трябва да изложиш на показ слабостите на потисниците.

Медийният магнат се засмя тихо.

— А майор Абдул Сабри ще бъде запомнен като пророка, който вдъхнови хората?

Двамата мъже се взираха един в друг, докато Ануар Азиз изнервено пристъпваше от крак на крак и бършеше обилната пот от челото си.

Най-накрая лицето на Сабри се смекчи в лека усмивка.

— Разбира се, Братството може да те натовари с още една важна задача, Хазир.

— Така ли? — попита Кабаал. — И каква по-точно?

Сабри потупа пушката:

— M16-2A. На стандартно въоръжение в щатската армия. — Той я свали от рамо. — Всъщност е наистина красива машина. Използва патрони калибър 5.56 мм на стандартно въоръжение в Съединените щати.

— Значи ще изглежда така, сякаш съм умрял от ръцете на американците. Умно — кимна с разбиране Кабаал. — Какво ще кажеш на другите?

— Истината — сви рамене Сабри. — Че си се поколебал по време на битката. Че си бил готов да ни предадеш в момент на най-голяма нужда.

Кабаал погледна към Азиз.

— И ще повярват ли хората ни на това?

— Аз... Аз... не зная, Абу... — запелтечи на прага на припадъка микробиологът.

— Не се тревожи излишно, Хазир — каза успокояващо Сабри. — След известно време едва ли ще бъде от голямо значение.

— За мен или за тях? — поинтересува се Кабаал.

— За когото и да било.

Медийният магнат усети как го връхлита несигурна вълна от емоции, граничещи със съжалението. Не се страхуваше да се изправи пред Божия съд, но напоследък бе престанал да вярва, че след смъртта го очаква Раят.

— Изправи се, Хазир — нареди му майорът. — И отстъпи от бюрото.

Кабаал стана и се отдалечи на четири крачки от писалището, заставайки до любимия си турски килим. После огледа първо ужасеното лице на Азиз, а после и ведрото лице на Сабри.

— Аллах е велик — произнесе той.

Сабри насочи пушката към него.

Медийният магнат падна назад в същия момент, в който чу трите приглушени изпуквания, без да изпита каквато и да е болка, сякаш го бе съборил внезапен силен порив на вятъра. Лицето на Сабри се разтопи в нищото и се замени с това на собствения му баща като млад. Баща му говореше нещо, ала думите не се чуваха, като че изговорени под вода.

Звуците край него ставаха все по-отдалечени. В стаята притъмня. Нямаше нищо общо с Рая.

[1] В превод на Цветан Теофанов. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 34

Вашингтон, окръг Колумбия

Неочакваният североизточен вятър бе преминал през града внезапно, водейки след себе си рекордно ниски за преди Коледа температури. Опаковани от главата до петите в якета, ръкавици и шапки, Халдейн и Савард взеха тичешком разстоянието от нейния офис до „Старбъкс“, главно защото бързаха, но най-вече за да се спасят от хапещия студ.

Влязоха в кафенето точно в осем сутринта. Сгушен на една от масите вътре, Дънкън Маклеод все още не се решаваше да свали ръкавиците и шапката си.

— Мамка му, за пръв път в живота ми откачената стара Шотландия ми писва през декември! — каза той, докато двамата се приближаваха.

Халдейн се усмихна несигурно, но мислите му все още бяха на друго място. Споменът за спешното събиране на Комитета по въпросите на държавната сигурност отпреди час все още отекуваше в съзнанието му и по никакъв начин не успяваше да се отърси от видеокартините на приближаващата операция „Антисептик“.

Двамата с Гуен направиха място на масата за зимната си екипировка, след което си издърпаха столове. Както напоследък бе започнало да им става обичай, Маклеод вече беше купил кафетата. Шотландецът им подаде екстра големите чаши.

Гуен с мъка повдигна своята.

— Кой изобщо може да пие от такава чаша? — попита тя.

— Искаше ми се, в случай на необходимост, да можете да си накиснете краката в тях — сви рамене Маклеод. Той отмести поглед от Савард и насочи очи към Халдейн. — Е? Какви са големите новини?

Ноа хвърли бърз поглед към Гуен, питайки се как ли е научил Дънкън, след като и двамата бяха положили клетва за спазване на секретност.

— Какви новини, Дънкън?

Маклеод присви очи.

— Срещата тази сутрин! Когато звъннах у вас, Ана ми каза, че още рано-рано са те вдигнали за някакво спешно събрание.

Халдейн остави чашата си.

— Слушай, Дънкън... — започна с неудобство той.

Маклеод също стовари чашата си на масата.

— А, не, Халдейн! След всичко това няма да ме оставиш извън играта! Точно сега ли?

— Идва от много високо и така нататък — обясни безпомощно Гуен. — Нямаме избор по въпроса.

— А, вярно — изръмжа Маклеод. — Все забравям каква голяма опасност е този лудичък шотландец за националната сигурност на американците.

Гуен пхна ръка в джоба на панталоните си. Извади миниатюрния си мобилен телефон, който най-вероятно беше оставила „на вибрация“, защото до този момент не го бе чул да звъни нито веднъж.

— Гуен Савард — произнесе тя и остана заслушана известно време. — Добре, тръгваме. — Изправи се, прибирайки телефона обратно в джоба си. — Ноа, трябва да вървим. Веднага.

Халдейн грабна шапката и ръкавиците си, след което потупа Маклеод по рамото.

— Гледай откъм положителната му страна, Дънкън — каза и му намигна. — Просто няма да ти се налага да се тревожиш за още едно от онези забравени от бога места, които напоследък посещаваме.

Маклеод махна раздражено след тях.

— Измитайте се оттук. Още сега! — произнесе с ехидна усмивка. — И за бога, пазете се!

Въведоха Халдейн и Савард директно в обширния кабинет на министъра на Службата за гражданска сигурност в центъра на Небраска авеню.

— Доктори — каза с дрезгавия си глас Тед Харт и се изправи да ги посрещне.

Двамата застанаха пред бюрото му, но той така и не ги покани да седнат.

— Доктор Халдейн, след срещата на Комитета по държавната сигурност днес сутринта, неколцина от членовете му, включително и президентът, останаха да обсъдят един-два допълнителни въпроса. Решихме, че няма да бъде лоша идея, ако отидете в Сомалия.

Халдейн кимна, без да отговори.

— Веднага щом подсигури лагерите на терористите, разбира се. — Харт избухна в кашлица. След малко продължи. — Надяваме се, че няма да имате нищо против да се присъедините към екипа по огледа. Опитът ви ще бъде от неоценима помощ при оценката на лабораторията им и всичко останало.

Халдейн усещаше как адреналинът препуска из кръвта му.

— Разбира се, господин министър.

— Абсолютно! — Гуен посочи себе си. — И двамата ще заминем.

— Двамата? — обърна се изненадано към нея Харт. — Не. Не. Само доктор Халдейн.

— Тед... — започна тя.

Харт размаха ръце към нея.

— Не, Гуен! Имаш далеч по-важна работа. Страната разчита на теб, трябва да останеш тук и да я свършиш.

Гуен разтърси упорито глава.

— Всичко тук протича според очакванията. В този момент не мога да направя нищо повече, освен да стоя и да чакам, подобно на всички останали.

Харт се намръщи.

— И какво толкова можеш да направиш там? — попита рязко.

— Аз също съм учен, Тед. Знам също толкова за микробиологичните лаборатории, колкото и Ноа. — Тя се беше вторачила в него с изражение, в което се четеше яростна решителност. — Знам съвсем точно какво търсим. Усещам го с костите си.

— Гуен е права — намеси се Халдейн. — Може да помогне.

Харт поклати глава, но вече не чак толкова убедено.

Гуен погледна надолу и заговори:

— Тед, атакуваха ни с оръжие, за което дори не си бяхме помисляли, че някой може да употреби. Трябва да бъде там, за да се погрижа лично. Разбираш ме, нали?

Харт остана загледан в нея в продължение на няколко секунди, след което каза:

— За твой късмет, нямам никакво време да спорим. Трябва веднага да се насочим към военновъздушна база „Андрюс“. Самолетът ви излита след половин час.

Гуен се усмихна с благодарност на шефа си.

— Смятай, че сме там, Тед.

Никога дотогава не му се беше случвало толкова безпроблемно прехвърляне. Лимузината ги откара директно на пистата. Двата излязоха от колата и започнаха да изкачват стълбите, водещи към вътрешността на самолета с два двигателя С37А. Очакваха ги две стандартни раници с всичко необходимо за едnodневен престой. Няколко секунди по-късно вече излитаха.

В обширната кабина, като се изключеше екипажът от пилот, втори пилот и младши офицер, който изпълняваше ролята на стюардеса, нямаше други пътници. Самият самолет не бе много по-малък от обикновен комерсиален рейсов самолет. Щом се издигнаха на подходяща височина, откъм високоговорителя се разнесе приятелският глас на пилота:

— Здравейте, доктори, ще пътуваме със скорост, близка до тази на звука, което ще ни позволи да стигнем в Йемен след малко повече от осем часа.

Ноа погледна часовника на ръката си и направи грубата сметка, че щяха да кацнат там малко след 12:30 ч. през нощта местно време, по-малко от два часа преди началото на операция „Антисептик“.

Въпреки че се бяха настанили удобно, Халдейн беше прекалено изнервен, за да успее да заспи. Гуен беше седнала до него, съсредоточена в лаптопа пред себе си. Той я докосна по рамото.

— Как се справяш? — попита я тихо.

— Добре — усмихна се отсъстващо тя. — Радвам се, че поне сме заедно.

— Нервна ли си?

Тя откъсна вниманието си от компютъра и го изучи с насмешлива усмивка.

— И без друго няма да ни пуснат твърде близо до основните действия.

Халдейн остави ръката си още секунда на рамото ѝ, след което я отдръпна.

— Нямах предвид по този начин... Просто изведнъж всичко е поставено на карта...

— Искаш да кажеш, най-после — въздъхна тя. — Всъщност дори изпитвам облекчение. Започвах да се чудя дали всичко това някога ще свърши.

Халдейн се усмихна.

— Стига да свърши по възможно най-добрия начин.

— Да, това донякъде е ключовата част. Но за да бъде напълно честна с теб, наистина съм нервна. — Тя прехапа долната си устна. — В добрия смисъл, нали разбираш?

Ноа се усмихна, оценявайки колко красива изглеждаше тя в моменти като този, когато позволяваше на истинското си лице да надникне зад това на професионалиста.

— Хей! — Тя се наведе напред и започна да рови из ръчната си чанта на пода. Поднесе към него затворената си длан, след което я обърна и разтвори, показвайки кафявата бутилка с таблетки в ръката си. Отвори капачето и му показа малките жълти хапчета в нея.

За момент Халдейн остана загледан в необозначените таблетки, след което внезапно му просветна:

— Лекарството чудо на доктор Москор?

— Е, частта с чудото все още предстои да бъде доказана, но да, това е неговото лекарство, А36112. Чакаше ме на бюрото ми заедно с малка бележка, в която пишеше: „Отивай да спасяваш света, хлапе“. — Тя се изкиска. — Типично за Айзък!

Халдейн посочи към бутилката.

— Светът ще трябва да е твърде малък, за да го спасиш с тези.

— Вярно — усмихна се Савард и отново прехапа долната си устна. — Да се надяваме, че няма да ни бъде нужно и едно-единствено хапче.

Малко след като мина полунощ, йеменско време, Халдейн надникна през илюминатора, за да осъзнае, че самолетът е започнал да се спуска в чернотата под тях. Усещайки как налягането се покачва в ушите му, се зачуди къде ли точно в този мрак е решил да ги приземи

пилотът. Внезапно пред тях изникнаха светлини и той най-после видя, че се намираха на не повече от неколкостотин метра от пистата.

Самолетът се приземи почти неусетно. Докато рулираха по посока на хангара, Халдейн отбеляза колко забързан изглеждаше трафикът на летището. От двете им страни подминаваха най-различни модели самолети, като се започнеше с изстребители и се стигнеше до огромните транспортни самолети тип „Херкулес“. В противоположната посока се виждаше дълга опашка от други самолети, чакащи разрешение за излитане.

Техният С37А най-после забави почти напълно ход и спря пред огромния хангар. Гуен и Ноа грабнаха багажа си и слязоха заедно с екипажа.

Изправен във влажния йеменски въздух — място, където в полунощ температурата беше с десетина градуса по-висока в сравнение с Вашингтон през деня — Халдейн започваше да усеща как дрехите залепват по тялото му. Огледа се наоколо, оценявайки още по-цялостно трескавата активност, царяща край него. Въпреки че войниците работеха в пълно мълчание и непоколебима решителност, шумът беше оглушителен. Отваряха се и се затваряха врати на хангари. Стартираха реактивни двигатели. Във всички посоки се движеха коли, камиони и бронирани превозни средства; някои носеха доставки, а други изчезваха в търбусите на огромните транспортни самолети.

Халдейн никога дотогава не беше стъпвал на територията на военновъздушна база, особено такава, откъдето съвсем скоро се планира началото на жизненоважна операция, но и така можеше да се усети носещата се във въздуха целенасоченост. Внезапно го обзе някакво патриотично чувство, емоция, на която се отдаваше рядко. Когато погледна към Гуен, откри, че тя също стои като хипнотизирана пред чудовищното механизирано пчелно гнездо пред очите им.

Офицер, облечен в камуфлажни дрехи и шапка, привлече вниманието им, махайки с ръце над главата си.

— Доктор Савард? Доктор Халдейн? — надвика шума той.

Гуен вдигна утвърдително палец.

Мъжът им махна да го последват. Щом се озоваха във вътрешността на хангара, Халдейн си даде сметка, че нивото на шума

беше спаднало с няколко децибела и сега чисто и просто му се струваше шумно.

Почти очакваше да му козируват, но мускулестият мъж с четвъртита челюст, ниско подстригана коса и дълбоки белези от акне, просто се ръкува с тях.

— Добра вечер, доктори. Аз съм майор Патрик О’Туул към Седемдесет и пета рейнджърска въздушнопреносима, но всичкият народ наоколо ме знае като Пади^[1].

— Гуен Савард — представи се тя и се здрависа с него.

— Ноа Халдейн — посрещна размазващото му ръкостискане той. — Но народът наоколо съвсем скоро ще ме знае като Пъзльо.

Майорът се разсмя от все сърце.

— Радвам се да се запознаем, Пъзльо. Веднага ще се впишеш.

Той се завъртя и им посочи далечната част на хангара, сякаш регулираше автомобилно движение.

Отведе ги дотам, където вече наистина беше по-тихо, имаше набързо изграден стол за хранене на смени и предлагаша кафе, чай, сладки и бързи закуски на самообслужване.

— Кафе? — попита Пади, докато сам си наливаше.

Тъй като още не можеше да се съвземе от разтърсващия нощен полет и изпаренията от самолетните двигатели, Халдейн отказа с поклащане на глава. Същото стори и Савард. Пади просто сви рамене и запази чашата за себе си.

Настаниха се в края на единия ред маси, върху които тук-там се забелязваха шишетата с подправки.

— Запознати ли сте с подробностите на мисията? — попита майорът.

Гуен кимна.

— Тази сутрин присъствахме на брифинга с генерал Фишър в Белия дом.

Долната челюст на Пади увисна от изумление.

— Но ни запознаха набързо — прибави забързано тя.

— Окей — каза той. Изражението му стана каменно, а гласът му придоби стоманени нотки: — Както ви е известно, това е вариант на светкавична атака срещу терористична база. — Той остава чашата настрана и рисува с пръст върху масата един кръг. — Вариант, не само защото трябва да подсигурирм целта, но и понеже можем да си

позволим нулеви изтичания. — Двата му пръста демонстрираха бягащ човек във въздуха. — Тоест, искам да кажа, че успехът на операцията зависи от това да се уверим, че нито един терорист не е напуснал жив лагера.

Гуен сви рамене въпросително.

— Как точно променя тактиката на атаката това?

— Добър въпрос, мадам — кимна Пади. — До известна степен ще ни забави. Ще се наложи да установим пълна видимост на 360 градуса от небето, както и да подсигури периметъра дори още по-плътното от обичайното.

— Значи ще бъдат предупредени, когато пристигне атакуващият отряд? — попита Гуен.

— Съвсем вярно! — потвърди той. — Но не чак дотам. Не ни се налага да се справяме с военновъздушни сили. Всичко опира до това да разположим правилно самолетите и хеликоптерите, след което да стоварим момчетата на земята. В състояние сме да го сторим доста бързо.

— И къде точно се вписваме ние в уравнението? — попита Халдейн.

— Е, лично аз не виждам оръжие в ръцете ви, нито парашути на гърба ви, така че си оставате на опашката — обясни Пади. — Вярно е, че идвате направо от Белия дом и имате важна работа за вършене, но се налага първо да изчакаме потвърждение от хората в челото.

Той посочи към края на хангара, където срещу тях стоеше един от по-големите транспортни самолети. Масивната му предна врата беше отворена, а на рампата имаше паркиран военен автомобил — всичко това караше самолета да изглежда като чудовище, развило вълчи апетит за метал.

— Ще се прехвърлим с един от тези С17 до пистата западно от Харгейса. — Той сви рамене. — След това ще чакаме и с малко късмет ще проследим битката от преносимия команден център.

— А после? — полюбопитства Гуен.

Приветливото изражение на Пади отново изчезна. Очите му се превърнаха в две остриета.

— Заповедите ми са да отведа до мястото вас и останалата част от екипа по огледа, след като лагерът е подсигурен. И няма нужда да

ви повтарям, че не отиваме никъде, преди лагерът да е наистина подсигурен.

[1] Paddy (англ.) — обидно или простонародно нарицателно за ирландец. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 35

База на американските военновъздушни сили, Йемен

Час след пристигането си в Йемен, Халдейн и Гуен се намираха в търбуха на един C17 „Глоубмастър III“, чакащ разрешение за излитане. За разлика от предишния им полет обаче, този път не бяха единствените пътници. Споделяха пътническото отделение на самолета с няколко приличащи на джипове HMMWV (високопроходим многоцелеви колесен транспорт^[1]), камиони, танкове и неколцина войници, включително и останалите членове на екипа по огледа. Всички на борда бяха екипирани със специално разработени камуфлажни костюми за работа в опасни условия и кевларени бронезилетки. Ноа, чието гадене се бе завърнало секунди след като излетяха, с облекчение научи, че не са задължени да носят маските, напомнящи на тези на пилотите, поне докато не се приземяха и не се окажеха в непосредствена близост до лагера на терористите.

Хвърляйки бърз поглед край себе си, Халдейн почувства как в него се разлива усещане за загриженост за войниците. В йеменската вечер повечето от тях му се бяха сторили самоуверени и добре обучени професионалисти, ала сега, от съвсем близо, в добре осветения отсек, изведнъж осъзна колко млади бяха те всъщност. Лицата около него бяха също толкова млади и изпълнени с надежди, колкото и на студентите му в Джорджтаун. Разликата беше там, че му бе малко трудно да си представи как същите онези студенти се разделят с удобния живот в близост до мама и татко, а още по-малко — как биха се чувствали малко преди да атакуват някоя терористична крепост.

Като надвикваше воя на четирите двигателя на самолета, Пади им го описваше така, сякаш се опитваше да им го продаде:

— И още как, сър! Това е най-модерния, всестраниен и гъвкав транспортен самолет в този бизнес. Като нищо ще пренесе товар от 110 африкански слона. — Той се разсмя високо. — Разбира се, можете да си представите как ще се държат слоновете по време на пътуването, но схващате каква е идеята. Както виждате, C17 може да превозва

батареи и танкове, но и като нищо е способен да спусне двеста парашутисти в тила на врага, стига да стане нужда...

Докато Пади не си затваряше устата по време на полета, Халдейн и Савард почти не говореха. Ноа си запълваше времето, зяпайки през илюминатора към ескорта им от изстребители F16, очертаващи се в зловеща, но красива формация непосредствено до тях. Петдесет минути и четиристотин километра след като бяха излетели, светлините в отсека притъмняха, а всички разговори рязко замлъкнаха.

— Вече летим над сомалийска територия — прошепна Пади.

Шест минути по-късно гласът по разговорната уредба потвърди думите му и добави:

— Осемдесет и втора въздушнопреносима дивизия току-що е подсигурила западната писта. Кацаме след петнайсет минути.

Сред войниците се надигнаха радостни викове, които бързо потънаха сред воя на двигателите.

Шейсет и четири минути след като беше излетял от Йемен, самолетът C17 безпроблемно докосна осветената от факли писта в Северна Сомалия, западно от Харгейса. Халдейн забеляза, че всички на борда слагаха маските и каските си и неохотно последва примера им, след което двамата с Гуен се присъединиха към двете стройни редици от хора, напускащи самолета.

Както и в Йемен, самолетите бяха подредени от двете страни на пистата, но танковете, хъмвита и другите превозни средства оформяха бронирани колони встрани от пътя. Недалеч от пистата вече се издигаха караулки. Далечният й край беше защитен от няколко танка. Над главите им кръжаха хеликоптери. На Халдейн му се стори, че от един от вертолетите наднича дулото на снайпер, но нямаше как да бъде сигурен дали въображението не му е изиграло шега.

Въпреки че не се усещаше непосредствена опасност, всеобщата забързаност не позволяваше на адреналина в кръвта му да спадне. А екваториалната пустинна нощ в никакъв случай не спомагаше за удобството във вътрешността на защитния костюм. Докато подтичваше след Пади, усещаше как мократа риза прилепва към тялото му.

Майор Патрик О'Туул се насочи право към поредицата набързо построени дървени укрития в далечния край на пистата. В непосредствена близост до тях бяха паркирани два буса, приличащи на преносими къщи. По покривите им се виждаха боядисани в черно

сателитни чинии. Халдейн можеше само да допуска, че това ще бъде преносимият команден център, за който Пади им бе споменал малко преди това. Майорът приближи втория бус и влезе вътре. Гуен и Ноа го последваха.

Вътрешността на превозното средство приличаше на умалена версия на залата за контрол на полетите на НАСА. Покрай стените имаше плоски телевизионни екрани. Централната стена беше заета от електронна карта на района. Под екраните се забелязваха сложно устроени конзоли, оборудвани с множество датчици и бутони. За конзолите се грижеха двама свързочници с гърбове към вратата. Пръстите на мъжете летяха по клавиатурите, а увенчаните им с големи слушалки глави неспирно се движеха, отчитайки показанията на компютърните екрани, конзолите и електронната карта.

Офицерите с нищо не показаха, че са забелязали влизането на Пади и придружителите му. Когато майорът потупа единия по рамото, свързочникът му кимна късо и отново насочи вниманието си към компютъра.

Пади смъкна каската и маската си.

— Можете да ги свалите тук — каза на останалите.

После придърпа три стола, за да могат да се настанят зад гърбовете на войниците и да наблюдават ставащото на видеоекраните над тях.

Лично за себе си Халдейн отдавна беше решил, че е изгледал своя дял от филми за войната, но възможността да наблюдава ставащото от такава непосредствена близост, каквато предлагаша телевизионните екрани, беше нещо съвсем ново за него. Отне му няколко минути, докато настрои очите и стомаха си за трескавите, постоянно движещи се изображения. Няколко от екраните показваха единствено тъмнина, сякаш бяха изключени, но от време на време същата тази тъмнина се насичаше от ярки експлозии.

Един от телевизорите показваше поглед отгоре към две свързани една с друга сгради, като изображението най-вероятно се заснемаше от хеликоптер. Комплексът, приличащ повече на западна жилищен блок, беше озарен от нажежена зеленикава светлина. Зад сградата имаше няколко неподвижни обекта, най-вероятно превозни средства. Отпред бяха разпръснати още неясни точки. Халдейн се зачуди дали пък не бяха хора, но нямаше как да бъде сигурен, тъй като не помръдваха.

Единственият случай, в който настъпи някакво раздвижване, беше когато след поредица от експлозии, цялата сграда се разтърси от ударната вълна.

Но картините, които определено привлякоха вниманието му, се виждаха на трите екрана от най-долния ред. Заснети през окуляри за нощно виждане, образите в тях бяха в постоянно движение. Отне му известно време, докато си даде сметка, че картината всъщност се заснема от камери, които по някакъв начин бяха прикрепени към самите войници. Той обърна поглед към Пади и посочи екраните в търсене на обяснение.

— Камери на каските — почука по собствената си глава Пади. — Част от предния отряд.

Халдейн отново насочи очи към екраните и хипнотизирано, почти без да диша, загледа как войниците внимателно изучават целите си, а камерите на каските им обхождат комплекса.

След още две минути наблюдение трите екрана се раздвижиха едновременно, когато войниците, към които бяха прикрепени, обърнаха глави в страни от целта. Картината се фокусира върху неколцина войници, налягали по корем в прахта с пушки пред себе си. Войниците останаха напълно неподвижни в продължение на още няколко дълги минути, след което един от тях се изправи на колене. Мъжът протегна нагоре ръка и рязко започна да дава сигнал за атака, сочейки с пръст към небето.

— Бог да ви е на помощ, момчета — промърмори Пади.

Внезапно екраните се заляха от движение.

С разтуптяно сърце Халдейн едва успяваше да следи едновременно всичко случващо се. Картините от трите камери се залюляха толкова силно, сякаш целият комплекс заплашваше да рухне.

Очите на Халдейн се насочиха към екрана, показващ лагера откъм въздуха, който на свой ред се бе оживил. Камерата приближи образа, така че сега можеше да разпознае фигурите на войниците. Докато комплексът се разлюляваше от поредица от експлозии, от три различни посоки към него започнаха да се вливат командоси, тичащи така, сякаш беше за последно в живота им.

Като се изключеше тракането по клавиатурите и спорадичните заповеди, които издаваха свързочниците по радиото, в буса цареше пълна тишина. Крайното впечатление на Ноа обаче беше, че земята се

олюлява с всяка детонация, докато специалните части неотклонно приближаваха целта си.

— Мамка му! — изруга Пади.

Ноа го изгледа объркано. След това и той го видя. Една от трите камери на долния ред беше потъмняла. Когато се вгледа по-отблизо, разпозна по екрана звезди. Войникът беше прострелян.

Преглъщайки буцата в гърлото си, Халдейн се съсредоточи върху изображението от въздуха. Трима или четирима от командосите лежах на земята, някои неподвижни, други — извиващи се в агония, докато другарите им ги подминаваха тичешком. Облекчено проследи как останалите успяха да се доберат до комплекса без повече жертви.

Двете оцелели камери бясно оглеждаха обелената боя по стените на сградата. Образите се бяха стабилизирали, което значеше, че вече напредваха по-бавно. Камерите се насочиха към земята. Навсякъде се виждаха изпадали хора в тъмни роби, носещи традиционни шапки или шарени кърпи, все още стискащи или изпуснали оръжията си. Чак когато си даде сметка какво вижда, Халдейн осъзна колко много хора бяха охранявали комплекса.

Камерите на каските не се задържаха дълго върху труповете; вместо това се фокусираха върху командосите, застанали срещу вратата на комплекса. Двама от тях насочиха оръжията си към вратата. Дулата на пушките озариха мрака. Единият от войниците изрита вратата и я накара да хлътне навътре.

Пулсът на Халдейн се ускори още повече, когато камерите навлязоха в сумрака на коридора отвъд. Картината потъмня, докато обективите компенсираха липсата на светлина. Командосите напредваха предпазливо. Пред всяка срещната врата или завой, войниците се прегрупираха от двете страни с готови за стрелба оръжия. Всеки път Ноа затаяваше дъх.

На третия завой Халдейн едва ли не подскочи от мястото си, когато образът запламтя от изстрели и почти напълно се замъгли от дим. Камерите се замятаха във всички посоки, преди отново да се успокоят. После картината се фокусира върху един паднал командос. Ръцете му се бяха усукали над главата.

— Мамка му! — произнесе още веднъж Пади и потърка очи.

Един от войниците коленичи и започна да тегли падналия си другар обратно към изхода. Камерата ги изостави и се прехвърли към

далечния край на коридора, където лежаха четири тела, облечени в традиционни роби. Три от тях бяха паднали безредно на пода, докато четвъртото бе приседнало с гръб към стената и с отпусната глава, сякаш мъжът бе потънал в дълбок сън. Широката рана на лицето му обаче навеждаше на други мисли.

Камерите мъчително бавно започнаха да приближават към падналите терористи. Халдейн усещаше как едва-едва си поема дъх, сякаш самият той пълзеше заедно с останалите надолу по смъртоносния коридор. Командосите обаче успяха да минат покрай убитите без допълнителни изненади.

Една от камерите на каските се фокусира върху някаква врата. Двама от войниците заритаха по нея, докато не я разбиха. В продължение на няколко секунди никой не помръдна. Ноа чувстваше как по челото му се стича пот, но не смееше да помръдне, подобно на мъжете на екрана.

Един от командосите начело махна с ръка, давайки знак на останалите да го последват. Камерата продължи напред, навлизайки в обширно помещение, приличащо на класна стая, но вътре вместо чинове, имаше килими. Халдейн избърса потта от челото си, изпитвайки облекчение от факта, че войниците са достигнали по-отворено и изглеждащо далеч по-безопасно място. Явно обаче, нямаха намерение да спират. Командосите се пръснаха по пода, заемайки позиции пред поредната врата в другия край на помещението.

Точно когато камерата започна да се движи след тях, избликна ослепителна светлина и образът потъмня, сякаш някой го беше изключил.

Свързочникът точно пред Ноа смъкна рязко слушалките си, като че пронизан от непоносима болка, и ги захвърли срещу конзолата.

Поразеният Халдейн все още не можеше да разбере какво се беше случило току-що пред очите му. После чу гласа на Гуен до себе си:

— О, не, само това не...

Хвърли поглед към камерата, предаваща от въздуха, която в този момент излъчваше погълнатия от пламъци комплекс. Пламъците се издигаха толкова нависоко, че съвсем скоро сградата напълно изчезна в тях, а Халдейн не виждаше нищо друго освен заплашителна сивота.

Всички в буса наблюдаваха мъртвешката неподвижност.

Минути по-късно, когато димът най-после започна да се разнася, успяха да забележат, че три четвърти от комплекса бяха изчезнали. Халдейн почувства как сърцето му се свива. В очите му напиреха сълзи.

— Мамка му! — изруга още веднъж Пади и скри лице в шепи.

Най-дългият половин час в живота на Халдейн вече изтичаше, когато радиото на Пади най-после оживя. Майорът говори известно време с човека от другата страна, след което прибра радиостанцията на колана си и се обърна към Ноа и Гуен:

— Добре, комплексът... — Той замълча, за да овладее гласа си. — Поне онова, което е останало от него, е под контрол.

Халдейн не попита какво се е случило с войниците, уловени в капана на сградата, понеже не искаше да изгуби и последната си искрица надежда. Пропъди безрадостните мисли от ума си, нахлузи маската и шлема си и последва Пади навън заедно с Гуен.

С възхищение видя, че в поведението на майора не се забелязва и следа от емоция, докато сформираше екипа по огледа пред двата очакващи ги HMMWV. Освен Гуен и Ноа, в екипа присъстваха още четирима технолози от Американския инженерен корпус. Събраха си набързо оборудването — сакове, пълни с епруветки, кутии за събиране на образци и марли, и без бавене се натовариха в каросериите на високопроходимите машини, за да потеглят в тъмната димна нощ.

След шестнайсет неописуеми минути из неравния терен колите завиха по някакъв черен път. Подминаха още войници и камиони, някои отправени в противоположната посока, а други — просто изчакващи встрани. В светлините на камионите и фаровете пред тях Халдейн успя да зърне за пръв път и самия, обгърнат в пушек, комплекс. По-голямата част от сградата беше рухнала, но допълнително добавената пристройка все още се възправяше откъм далечния ѝ край.

Слязоха от хъмвито на около трийсет метра от комплекса. Няколко групи медиците трескаво ровеха из купищата чакъл на руините. Още войници крачеха сред купищата цимент и тухли, викаха затрупаните си отдолу другари и правеха безнадеждни опити да отместят огромните бетонни парчета от пътя си. Халдейн изпитваше

невероятна и странно позната безпомощност. Изпитваше и непреодолимата нужда на свой ред да се присъедини към спасителите и да рови из рухналите стени, докато ръцете му закървят, но знаеше, че действията му едва ли ще дадат какъвто и да е резултат.

Застанал до входа на все още непокътнатата сграда, Пади му махна да се приближи.

— Гледай! — извика той с глас, приглушен от маската.

Посочи надолу. Двама от войниците насочиха ярките светлини на фенерите си към мъртвия вражески войник, паднал пред вратата.

Халдейн коленичи, за да огледа по-добре обличения в роба мъж. Ръката му все още стискаше пушката. Лицето му бе покрито с мръсотия и прах от рухналата сграда, но нямаше как да не разпознае чертите му, станали познати от двадесет и четири часовите репортажи на CNN малко по-рано. Мъжът беше Хазир Кабаал.

Пади кимна мрачно.

— Чудесно — произнесе той, ала в тона му нямаше тържество. Той посочи към останките на сградата. — Не им е останало време да взривят тази част — надвика шума от машините и крещящите хора. — Сапъорите казаха, че можем да хвърлим едно око набързо. Но трябва да внимаваме. Експлозията е отслабила стените. Може да рухне всеки момент.

Двама войници поведоха екипа през задния вход на сградата, надолу по къс коридор, водещ към обширна лаборатория. Когато пристъпи вътре, Халдейн изненадано установи колко голяма беше всъщност. Разбира се, в нея цареше пълен хаос. Центрофуги, охладители, инкубатори, електронно оборудване — всичко лежеше разхвърляно по пода заедно с изпотрошените епруветки, захвърлените лабораторни престилки и пръснатата документация. За него бе повече от ясно, че за бъркотията тук бяха отговорни хора, а не експлозиите. „Но защо?“, запита се той. Не му остана време да стигне до някакво разумно заключение.

В далечния край на помещението се виждаше дебела врата, която веднага привлече вниманието му. Той грабна кутиите си за образци, потупа Гуен по рамото и посочи вратата. Двамата се упътиха към нея. Наложи се да напегне всичките си мускули, за да отмести заклещената стоманена врата. Когато най-после успя, вратата

отведнъж се разтвори и се удари в стената встрани. Разтреперано си припомни предупредителните думи на Пади.

На пет стъпки по-нататък имаше друга врата, същата като тази, която току-що бяха отворили. Тя обаче беше останала открехната благодарение на подпъхнато парче дърво. Вратата ги отведе в по-малко помещение. Покрай задната стена имаше редица клетки. Халдейн изумено установи, че няколко от клетките се клатят неистово, а от вътрешността им се разнасят крясъци. Когато се приближи, за да ги огледа по-отблизо, видя, че в клетките имаше няколко зелени маймуни с черни лица и бели гърди, които го наблюдаваха с очевидно раздразнение. Изпитваше съжаление към обърканите животни, но знаеше, че няма какво повече да направят за потенциално заразните примати.

— Ноа! — извика Гуен.

Той се върна обратно при нея. Савард стоеше пред друга, по-малка група клетки. Някоя от тях обаче не помръдваше. Когато най-после приближи, му стана ясно защо. Маймуните в тях бяха мъртви. Но не и по естествени причини. Плексигласовите стъкла на клетките бяха ошарени с дупки от куршуми.

Той се обърна към Гуен.

— Защо им е било да екзекутират някакви си маймуни? — попита той.

Тя просто поклати глава.

Той започна да рови из сака си.

— Да вземем тъканни проби.

— От живите ли? — посочи към тресящите се клетки Гуен.

— И от живите, и от мъртвите! — посочи с пръст към избитите маймуни той.

Докато разопаковаха турникетите, венозните игли и епруветките от комплекта за вземане на кръв, се разнесе глух грохот, който ги накара да замръзнат. От тавана се посипа прах.

— Ноа — каза разтревожено Гуен.

— Зная, зная — отговори той. — Трябват ни само няколко кръвни проби.

Стените започнаха да скърцат.

— Нямаме време! — извика тя. — Покривът ще се срути!

— Тръгвай, Гуен! — махна към вратата той. — Трябва ми само минутка.

Тя разтърси глава.

— Не и без теб. Хайде!

Тя го улови за ръката и започна да го дърпа надалеч от клетката.

Халдейн се измъкна от хватката ѝ точно когато от тавана се посипа поредната обилна порция прах.

Гласът на Пади се разнесе някъде отвън:

— Гуен, Ноа, омитайте си задниците оттам!

Халдейн се обърна и се втурна към надупчените от куршуми клетки.

— Хайде, Ноа! — изпищя Гуен и замаха ужасено ръце към него.

— Идвам! — изкрещя той. — Тръгвай!

Тя се спусна към вратата, но Халдейн не я последва. Вместо това се забори с вратичката на една от клетките. Беше заключена. Използвайки лакътя си, успя да пробие достатъчно голяма дупка в плексигласовото стъкло.

— Хайде, Ноа! — извика към него Гуен от мястото си до вратата.

Той издърпа и останалата част от пластмасовото стъкло с разтреперани ръце. После ги провря вътре, улови мъртвата маймуна и я издърпа към себе си.

— Давай! Давай! — изкрещя на Гуен. — Точно зад теб съм.

Савард спринтира през двете врати към лабораторията. Халдейн я следваше на десет стъпки разстояние. В основното помещение вече валяха огромни гипсови парчета, откъснати от тавана. Цялата сграда се огъваше и стенеше.

На половината път през лабораторията Халдейн настигна Гуен, която вече не тичаше, а мъчително накуцваше заради навехнатия си глезен и забави крачка, за да я подкрепи.

— Добре съм! Продължавай напред! — извика му тя и се изтръгна от ръката му.

Халдейн все още се бавеше.

— Върви! — изпищя Савард. — Води ме!

Той се втурна през вратите, водещи вън от лабораторията. Докато спринтиреше през последните десетина метра, почувства как земята се разтърсва от внезапен грохот. Хвърли се с последни сили през вратата

и се претърколи няколко пъти заедно с мъртвата маймуна в ръцете си, като удари болезнено крака си в някаква остра дървения.

Точно когато се изправяше на крака, нещо се сгромоляса, а по гърба му заваляха парчета камъни и цимент. Останал на колене, Халдейн се огледа в двете посоки, търсейки трескаво Гуен, но без да открие и следа от нея.

Сградата, от която току-що бе успял да изскочи, беше рухнала.

[1] HMMWV, или high mobility multipurpose wheeled vehicle (англ.) — известни още като „хъмви“. — Бел.прев. [↑](#)

ГЛАВА 36

Харгейса, Сомалия

Гуен не виждаше пред себе си нищо друго освен прах, дим и бяла светлина. Не ѝ се вярваше да е умряла, но все още не можеше да разбере със сигурност къде се намира или какво се беше случило. Спомняше си, че за последно видя как Ноа се хвърля през вратата. След което, точно когато стъпи на прага, се разнесе оглушителен шум и всичко потъна в тъмнина.

Почувства неимоверна тежест върху гърдите си, почти не успяваше да си поеме дъх. Направи опит да извика, ала мазилката в устата ѝ я задави. Срутването беше съборило маската ѝ, но каската все още беше на главата ѝ. Лявата ѝ ръка беше прикована под същата тежест, която притискаше гърдите ѝ, но дясната и краката ѝ бяха свободни. Използвайки свободната си ръка, тя се пресегна и улови острия метален предмет, който я притискаше. Приличаше на ламаринен лист. Въпреки всичките си усилия обаче, не успяваше да го отмести. Внимателно опипа горната част на ламарината и скоро усети, че пръстите ѝ се докосват до парчета мазилка и дървения, които я притискаха надолу.

Забори се с крака, за да се измъкне. Без резултат. С нарастваща паника отбеляза, че вече ѝ бе почти невъзможно да си поеме дори съвсем малко дъх. Мъчително разтвори уста, без да постигне желания успех, въздухът просто не достигаше до дробовете ѝ. Ужасена и отчаяна изплю боклука от устата си и изкрещя дрезгаво, ала от гърлото ѝ излезе единствено немощен шепот.

Точно когато опитваше да отмести ламарината за пореден път нещо сграбчи опипващата ѝ ръка. Секунда по-късно вече знаеше, че нечии пръсти са уловили нейните.

— Гуен! — изкрещя Ноа и стисна ръката ѝ по-силно. — Помогнете ми! Насам! Жива е! — извика той.

Пръстите му я пуснаха, което накара тялото ѝ да се разтресе от неудържим страх. Питаше се дали няма да се задуши, преди да са

успели да разчистят отломките над нея.

Престана да се движи в желанието си да пести малкото останал кислород в тялото си. И без друго опитите ѝ да си поеме въздух оставаха напразни. Точно когато започваше да се усеща сънлива, но достатъчно будна, за да осъзнава колко лош признак е това, се разнесе скърцащ звук. После усети как отместват предмета от гърдите ѝ.

— Всичко е наред, Гуен. Спасена си — извика над нея Ноа. — Дръж се. Още само няколко секунди.

Внезапно предметът се вдигна напълно. В секундата, в която почувства липсата му, Савард си пое дълбоко дъх, последван от още няколко плитки вдишвания, след което изплю още парчета и прах от устата си. Лъчът на фенера я заслепяваше. Инстинктивно, без дори да осъзнава, че отново може да я движи, тя вдигна лявата си ръка, за да предпази очите си.

Към гърдите ѝ още веднъж се притисна някаква тежест, само че този път това беше Ноа. Той обви ръце около нея, като едновременно я държеше до себе си и я издигаше нагоре.

— Гуен!

— Всичко е наред, Ноа — успокои го тя и отново избухна в кашлица. — Добре съм... струва ми се.

Той я вдигна и я отнесе встрани от купчината чакъл, която я бе погребала под себе си.

— Сигурна ли си?

— Да. — Тя отново избърса уста, за да премахне непоносимия вкус на пясък и прах. — Вече можеш да ме пуснеш, Ноа.

Той се наведе и внимателно я постави на крака. Сетне смъкна маската си, под която изникнаха чифт зачервени очи и облекчената му усмивка.

— Мислех, че сме те изпуснали — произнесе и поклати глава.

Тя се улови за рамото му, като колебливо изпитваше способността си да стои изправена. Със задоволство установи, че все още може да ходи. Усещаше болка от множеството повърхностни порязвания по гърдите, но с радост установи, че най-неприятна е болката от изкълчения ѝ глезен. Разсмя се облекчено.

Ноа се присъедини към нея. Той се наведе и отново я прегърна.

— Наистина те бях отписал — каза.

— Ох — отвърна в отговор на привързаността му тя.

Той я пусна бързо.

— Съжалявам...

Тя му се усмихна, след което го докосна по бузата.

— Мисля, че се разминах само със синини. — Погледна към купчината отломки, откъдето я бяха измъкнали. Даде си сметка, че вероятно беше попаднала под тънкия ламаринен навес над входа, което поне технически означаваше, че беше успяла да се измъкне от сградата, преди тя да се е срутила над главата ѝ. Обърна се към Ноа: — Само част от секундата по-късно и...

— И мястото на Царицата на буболечките щеше отново да е на трудовата борса — довърши Халдейн.

Тя отново се разсмя, все така замаяна от облекчение.

Още един войник се присъедини към групата около тях. Той постави ръка на рамото ѝ.

— Гуен, добре ли си?

Тя кимна.

— Сигурна ли си?

— Просто се понатъртих и насиних.

Пади погледна първо към Ноа, а после отново към нея.

— Къде са ви маските? — попита сериозно той.

— Довери ми се, всичко е наред — увери го Халдейн.

— Да ти се доверя, след *тази* каскада? — посочи към сградата майорът. — Просто си сложи маската, става ли, Пъзльо? — Пади въздъхна. Посочи към двама войници, които прибираха умрялата маймуна в жълта найлонова торба, маркирана с яркочервения знак за биологична заплаха. — Силно се надявам онази маймуна да си е струвала риска.

Излегната на медицинската носилка, Гуен прекара останалата част от полета обратно до Йемен в мълчание, както и всички останали на борда. Щом се приземиха, Пади настоя сам да избута носилката до болницата. В крайна сметка работата стигна до четиринайсет шева и надуваема шина за глезена ѝ, както и множество превръзки. Когато два часа по-късно рентгеновите лъчи не показаха сериозни вътрешни наранявания, Гуен си изпроси чист камуфлаж и се изписа, въпреки строгите препоръки на лекаря.

Един войник я откара до хангара. Там тя откри майора и Ноа в същата столова, където бе протекла първата им среща с Пади. Двата мъже стояха на масата пред недокоснатите си чаши с кафе, потънали в мисли.

Пади се усмихна, когато я видя.

— Като се вземе предвид всичко случило се, ми изглеждаш наред.

— Като се вземе предвид всичко случило се, се чувствам удивително наред — отговори тя. Настани се до Халдейн. — Какво ново?

— Операция „Антисептик“ приключи — каза тъжно майорът. — Водачът им е мъртъв заедно с още поне стотина терористи. Никой не е успял да се измъкне. Мисията беше успешна.

— На каква цена? — попита тя.

— Изгубихме един хеликоптер. Имаме петима загинали по време на атаката срещу сградата и...

Гуен преглътна буцата в гърлото си:

— А вътре?

Той сви рамене. Очите му се сведоха към масата.

— По време на експлозията в комплекса имаше петдесет и пет американски войници.

Тя погледна Халдейн. Преди да е успяла да попита дали някой от тях е оцелял, той затвори очи и поклати глава.

Пади кимна.

— Е, поне един човек успяхме да отървем от отломките — каза той, ала думите сякаш го задавиха, а в очите му проблеснаха сълзи. Той ги изтри с ръкав.

Гуен се пресегна и докосна внимателно другата му ръка.

— Твоята част?

— Да. — Той отново кимна, след което прочисти гърлото си. — Познавах всеки един от рейнджърите вътре. Страхотни деца. Доблестни американци. — Без да крие сълзите си, той се взря в очите ѝ. — Надявам се да предадеш това на президента.

Тя също го погледна в очите.

— Ще го направя.

Вашингтон, окръг Колумбия

Гуен заспа още в секундата, в която самолет С37А се отлепи от пистата, и спа непробудно чак докато колесниците на машината докоснаха бетона на военновъздушната база „Андрюс“. Във Вашингтон беше девет сутринта, технически погледнато десет минути преди да напуснат Йемен. Когато самолетът спря напълно, тя се протегна на мястото си, запращайки по тялото си вълна от болка, започваща от корените на косите и стигаща до върховете на пръстите на краката ѝ. Знаеше какъв голям късмет е извадила, че се прибира у дома по този начин, а не в дървен сандък, или дори по-лошият вариант — да сподели съдбата на петдесет и петте американци под купищата чакъл в базата на терористите, така че изпи три болкоуспокоителни, които ѝ бяха предписали в болницата, среса косата си и просто стисна зъби.

Когато отново се обърна към Ноа, откри, че е напълно буден и я наблюдава, макар да изглеждаше силно изтощен. Зачуди се дали изобщо бе спал по време на полета, но не го попита направо. Вместо това, напълно спонтанно, се наведе напред и го целуна по бузата, след което остана сгъшена в него в продължение на няколко минути, наслаждавайки се на грубото докосване на наболата му брада.

— Охо — ухили се той и я изгледа невярващо. — Това пък защо?

— За да ти благодаря, че ми спаси живота — отговори тя и се изчерви едва доловимо.

— Да ми благодариш? — Той погледна встрани. — Едва не те погубих с проклетата си упоритост. Би трябвало да ме сриташ в чатала, не да ми благодариш.

Тя се намръщи престорено сериозно.

— Чакай да видиш какво ще се случи с теб, когато пилотът изключи надписа „Моля, затегнете коланите“.

И двамата се разсмяха.

Ноа не ѝ предложи помощта си, докато Гуен слизаше с подскачане надолу по стълбите, но остана плътно до нея, докато накуцваше през терминала на летището. Някъде по това време сериозно подозираше, че е готов да я улови в мига, в който започне да пада.

— Трябва да се прибереш и да си починеш — настоя той.

— Ти също се нуждаеш от почивка, дори повече от мен — отговори тя, изненадана от отбранителната нотка в гласа си. — Вече спях в самолета. Всичко е наред.

Лимузината ги чакаше пред терминала. Докато пътуваха към града, никой от двамата не проговори — просто се взираха мълчаливо през прозорците. Шофьорът ги остави пред офиса на Гуен на „Небраска авеню“. Когато дежурният офицер я посрещна с топла усмивка и я поздрави, Гуен засрамено си даде сметка, че не успява да си спомни малкото му име.

Екипиран в мъхеста шапка и рунтаво палто, Маклеод ги посрещна във фойето. Шотландецът разтвори широко ръце и прегърна и двамата им. Когато най-после ги пусна, той размаха укорително показалец.

— Мамка му! Защо ми се струва, че не мога да ви оставя и пет минути, без върху главите ви да се срути някоя и друга сграда?

— Май наистина сме изгубени без помощта ти, Дънкън — отговори тя, особено доволна да го срещне. — Както и да е, как изобщо си разбрал за случилото се?

Маклеод посочи към Халдейн и изсумтя.

— От него! — Той поклати глава. — Обади ми се от летището. Този човек просто не може да пази тайна. — Дънкън намигна игриво на Гуен. — Освен това, да знаеш, че обича да се хвали с кого и кога се е целувал.

Гуен леко порумения и моментално се прокле, задето бе реагирала като ученичка. Обърна им гръб и закуца към асансьора.

Друг човек от охраната ги ескортира от асансьорите до Службата за гражданска сигурност. Въпреки че беше неделя сутрин, Савард със задоволство установи, че министерството е наполовина пълно. Отведе Халдейн и Маклеод надолу по коридора покрай редица празни работни кабинети в кабинета си. Щом се настаниха възможно най-удобно около бюрото ѝ, двамата с Халдейн се заеха да информират възможно най-подробно Маклеод за събитията в Сомалия. Дънкън съвсем беше забравил да свали палтото си и през цялото време остана внимателно заслушан, играейки си с шапката в скута си.

След като приключиха, той каза:

— Кабаал е мъртъв. Прав му път, бих казал аз. Но какво е станало с онзи тип Сабри?

— Да се надяваме, че е бил в сградата, когато се е срутила — отговори Гуен.

— Да се надяваме — повтори отсъстващо шотландецът.

Халдейн кимна.

— Вече събират генетичен материал от развалините, но е възможно никога да не разберем със сигурност дали наистина е бил там, или не.

Маклеод нахлупи шапката обратно върху рошавата си глава.

— Или пък може да научим съвсем скоро.

— Тоест? — попита остро Гуен.

— Ами... и мисля, че спокойно можем да го допуснем... технически погледнато, все още не сте изпълнили ултиматума на Братството на Единствения злобен мръсник, или както там по дяволите се наричаха — каза Маклеод. — И ако този хубостник Сабри все още е жив...

Разликата във времето вече не тревожеше толкова силно Гуен.

— Не сме научавали за нови случаи на вируса — каза бързо тя.

— Което е съвсем вярно — съгласи се Дънкън. Той донагласи шапката си. — Но пък вие, американците, сте така погълнати от тази ми ти секретност, че ще продължите да го отричате, даже и да сте последните двама оцелели на този проклет, вледенен континент.

Халдейн се усмихна уморено, докато в същото време Гуен отчаяно се опитваше да потисне намръщеното си изражение.

— Какво е положението в останалата част от света? — попита Ноа.

— Доста изненадващо, но по отношение на вируса Гансу не е никак зле — каза Маклеод. — В Далечния изток огнището е потушено напълно. От три дни нито в Лондон, нито във Ванкувър има данни за нови случаи. Единичните случаи из Европа са овладени. Дори и в Илинойс новините са от добри по-добри. Мисля, че вчера е имало само една шепа нови случаи.

Халдейн се наведе напред и почука с кокалчета по дъбовото бюро на Гуен.

— Може пък за разнообразие най-после да сме откъм печелившата страна? — проточи той.

Маклеод им показва кръстосаните си пръсти.

— Ако приемем, че някъде по пътя за Сомалия американската армия не е подминала тумба „армия от мъченици“, може и да си прав, Халдейн.

Както и при последното им пътуване до Белия дом, и този път ги ескортира процесия от полицейски коли със запалени сигнални светлини.

Двамата сериозни агенти от Тайните служби ги преведоха през Западното крило и ги подканиха да влязат в Кризисната стая, откъдето бяха излезли само преди трийсет и шест часа, и където понастоящем имаше далеч по-малко присъстващи, отколкото предния път. Като се изключеха генерал Фишър и Андреа Хорн, бяха дошли само държавният секретар, министрите на отбраната и Службата по държавна сигурност, както и директорите на ЦРУ и ФБР.

Когато видя Савард да влиза, Тед Харт се намръщи:

— Гуен, научавам, че за малко не си изгубила живота си там. Това беше последният път, когато...

Гуен вдигна ръка, за да го прекъсне. После приближи другата до гърдите си.

— Заклевам се, Тед. Никога повече.

Без да изглежда особено удовлетворен от отговора ѝ, той ядосано поклати глава. Отвори уста, за да каже още нещо, но отново я затвори, когато президентът влезе в стаята.

Президентът не обърна внимание на никой от присъстващите и вместо това направо се приближи и седна на мястото си.

— Благодаря ви, че дойдохте — произнесе той, вторачен право пред себе си. — Преди да продължим, бих искал да ви помоля да запазим минута мълчание в памет на онези храбри американци, които тази сутрин дадоха живота си в името на безопасността на нашите граждани. — Той сведе глава и затвори очи, без да продума повече. Гуен знаеше, че президентът е дълбоко религиозен човек и в този момент молитвата му беше искрена и от сърце. След като минутата изтече, той вдигна глава и каза: — Добре, благодаря ви. Доктор Хорн ще води дискусията оттук нататък...

— Господин президент — обади се Гуен от мястото си и всички глави се обърнаха към нея.

— Да, доктор Савард? — попита с леко озадачено изражение той.

— Обещах на един от другарите на загиналите, че ще ви предам следното: всички те, до последния човек, бяха достойни американци.

Той остана загледан в нея в продължение на няколко секунди, след което се усмихна бащински.

— А вие пък имате личните ми уверения, че ще им го призная поименно. До последния човек.

— Благодаря ви, господин президент — започна Андреа Хорн. — Повечето от нас проследиха операция „Антисептик“ именно от тази стая. Доктор Халдейн и доктор Савард, от своя страна, бяха на самото място — прибави тя и на Гуен й се стори, че долавя леко неодобрение в гласа на съветника по въпросите на националната сигурност. — Помолих генерал Фишър да ни даде кратко резюме на протеклата операция.

Фишър се изправи.

— Не съм много сигурен дали думата „резюме“ е в речника ми, но ще направя всичко възможно — произнесе с мъчителна усмивка. След което се впусна в стегнато изложение на операцията и изхода от нея, до момента на атаката срещу сградата. — Щом подсигурихме периметъра на сградата, не ни оставаше нищо друго, освен да влезем вътре — говореше провлечено той. — Момчетата и момичетата ни щяха да стоят на мушката на терористите, ако останеха отвън. Пък и вие — наблегна леко той, без да адресира никого конкретно — искахте визуално потвърждение на гнездото и лабораторията им. — Той наведе глава. — Както обаче знаете, сградата беше заредена с мощни експлозиви. Щом се озоваха вътре, хората ни нямаха никакъв шанс. — Генералът отново вдигна очи, в които гореше наранената му гордост. — Въпреки всичко, Седемдесети и пети рейнджърски въздушнопреносим полк изпълни мисията си. Сипахме водача им и нито един терорист не успя да напусне периметъра.

— Благодаря ви, генерале — каза искрено Хорн. Тя се обърна към Тед Харт. — Господин министър, можете ли да ни съобщите повече подробности около положението в Службата по гражданска сигурност?

Харт прочисти гърлото си с остро покашляне.

— Няма нужда да споменавам, че състоянието ни на готовност все още е „червено“. Границите ни са затворени за всички търговски

пътници. Полицията продължава да е на крак, а службите за спешно реагиране са на линия във всяко кътче на страната.

— Господин президент — обади се напевно невзрачният, очилат директор на ФБР, — Агенцията се е разпоредила всеки наличен агент да работи съвместно с местните власти.

Тед Харт кимна. Той погледна към Савард с полувдигната вежда.

— Доктор Савард, ще ни осведомите ли за положението с производството на новото лекарствено средство?

— Потенциално лекарствено средство — поправи го Гуен. — Работим с пълна сила. Ще продължим работата без прекъсване, но все още сме на шест дни от първите производствени резултати.

Аарон Уитакър отново заговори:

— Няма съмнение, че нашите военни ни накараха да се гордеем в Африка. — Той отдаде чест на Фишър, докосвайки едната си рунтава вежда. — Но макар да спипахме Кабаал, все още не сме потвърдили смъртта на Абдул Сабри. Така че, смятам, ще бъде най-добре да действаме според предположението, че майорът все още не е елиминиран и представлява терористична заплаха. Както и че трябва да приемем възможността армията им от терористи вече да се е прехвърлила на наша територия.

Въпреки че Гуен не харесваше особено войнствения министър на отбраната, откри, че кима трескаво в унисон с думите му.

— Господин министър, всъщност това предположение никога не е напускало тази стая — произнесе Тед Харт, като се облегна назад, кръстосвайки ръце на гърдите си.

Катрин Томасон вдигна ръка.

— Да, госпожо министър? — даде й думата Хорн.

— Изразявам пълно разбиране и съгласие с останалите. — Томасон затвори очи и кимна сериозно. — Но е възможно никога да не разберем с пълна сигурност кой точно от терористите е изгубил живота си в сомалийската лаборатория.

— Тоест, госпожо министър? — настоя Хорн.

— Да кажем, че мине известно време, дни... седмици... и така и не видим нови потвърждения за появата на вируса. Колко дълго смятате, че ще трябва да държим страната в състояние на бойна готовност? Докога държавата ни ще прилича на крепост?

Президентът се наведе напред и докосна брадичката си с пръсти — жест, който обикновено предшестваше намесата му в разговора.

— Катрин, Америка ще бъде крепост до момента, в който повярваме, че е напълно безопасно да не бъде такава. — Той присви очи. — И нито секунда по-рано.

ГЛАВА 37

„Глен Еко Хайтс“, Бетезда, Мериленд

Когато Ноа се събуди, най-напред си даде сметка, че е проспал изтичащия в полунощ ултиматум на Братството за изтегляне на американските войски, а вторник сутринта вече клони към обед. И макар да не вярваше, както повечето американци, че ултиматумът все още е в сила след нападението над сомалийската база, нетърпеливо бе очаквал отминаването на крайния му срок.

Когато видя, че часовникът показва 10:21 сутринта, той посегна към безжичния телефон и набра мобилния номер на Гуен.

— Сега ли ставаш? — попита изумено тя.

По игривия й тон можеше да се разбере, че докато е спал не се е случвало нищо заплашително.

— Странно, а? — каза той. — И за мен беше изненадващо, че едnodневната разходка в разгара на някаква си африканска война може така да ме изцеди. Не ми достига мелатонин^[1]. — Той се изкиска. — Нещо ново?

— Нищо — отговори тя. — Но липсата на новини в този случай определено е добра новина. Как си ти?

— Просто чудесно — каза той, ставайки от леглото. Приблужи се до огледалото до дрешника. — Но да си дойдем на думата. Как си ти?

— С леко наранено самочувствие, което се дължи основно на глезена ми. Иначе всичко е наред.

Халдейн замълча. До този момент всичко в дните им заедно бе вървяло по строго определена програма, диктувана от изискванията на кризата.

— И така, ммм, какво следва оттук нататък? — попита той, като изучаваше наболата си брада в огледалото и отбелязваше колко бяха хлътнали бузите му от началото на случая насам.

— Подготвени сме за най-лошото. И силно се надяваме то да не се случи. — Тя направи пауза. — Не съм сигурна какво точно, Ноа, но

нещо определено не ми се връзва, нали разбираш?

Последните й думи съвсем точно описваха и собствените му чувства по въпроса.

— Именно — съгласи се той.

— Хайде да се срещнем днес в офиса ми, за да направим разбор на свършеното досега, съгласен? — попита тя.

— Дадено.

Халдейн изключи телефона и се упъти към душа.

Когато излезе от банята с кърпа, увита около кръста, едва не се сблъска с Ана, която тъкмо минаваше по коридора.

— Добро утро. — Тя му подаде чаша чай и се усмихна свенливо.

— Здравсти. — Ноа прие чашата, усещайки неочаквано неудобство от онова, което преди беше обикновен сутрешен ритуал за двама им. — Хлои на детска градина ли е?

— Да — усмихна се Ана. — Само така можех да я спра да не ти се качи на главата тази сутрин.

— Благодаря. — Той пусна една насилена усмивка, но безпокойството не го напуснаше.

Тя посочи дълбоката драскотина, започваща от средата на вътрешната част на бедрото му и стигаща почти до глезена.

— Не каза ли, че не ти се е случило нищо особено по време на пътуването до Африка.

Халдейн сви рамене.

Тя скръсти ръце и се намръщи.

— Хлои ще има нужда от баща си доста по-дълго, отколкото смяташ — произнесе с лека горчивина в гласа.

— Нищо от случилото се не е по мой избор — каза рязко той.

Тя вдигна рамене, след което произнесе малко по-тихо:

— Нито пък си избра обикновена професия с работно време от девет до пет.

Халдейн вдигна ръце.

— Ако го бях направил, всичко помежду ни щеше да бъде наред, нали така?

— Аз... не исках да прозвучи по този начин — заекна тя. Лицето й порумения от гняв. — Просто искам Хлои да има по-добър живот. Искам ние да имаме по-добър живот! А ти определено не ми помагаш много.

Тя се обърна с намерението да се отдалечи, но Ноа внимателно я улови за китката.

— Ана, зная колко се стараеш да постъпиш правилно — произнесе той. — Но просто не вярвам, че дори си наясно какво всъщност искаш.

Тя понечи да отговори, но той я прекъсна:

— И истината е, че аз също не съм съвсем наясно какво искам.

След като прекараха по-голямата част от деня в телеконференция с Жан Нантал от СЗО, Халдейн и Маклеод пристигнаха в офиса на Гуен някъде към средата на следобед. Ноа разочаровано отбеляза, че Алекс Клейтън вече седеше в креслото срещу нея и изглеждаше като у дома си в спортното си сако „Армани“, склусил ръце на тила.

Облечена в джинси и лек пуловер, Гуен на свой ред седеше зад бюрото си със загрижено изражение на лицето.

— Здравейте — поздрави ги отсъстващо тя.

След като заеха местата си около малката конферентна маса, Маклеод ѝ кимна.

— Гуен, какво се е случило? Изглеждаш така, сякаш все още не са смъкнали сградата от гърба ти.

Халдейн мимоходом отбеляза искрената загриженост зад забележката на шотландеца.

— Имаме известно развитие — отвърна мрачно тя. — Алекс?

Агентът свали ръце от тила си и сви рамене.

— Току-що получихме предварителните резултати от аутопсията на Хазир Кабаал, проведена от военните патолози.

— Нека отгатна — намеси се Маклеод. — Все пак не е умрял?

— Всъщност е доста умрял — поклати глава Клейтън. — Тоест, патолозите са на мнение, че е бил убит два пъти.

Халдейн се наведе напред.

— Какво искаш да кажеш?

— Човекът е бил надупчен от горе до долу с куршуми. До един калибър 5.56. — Клейтън отново сви рамене. — Но поради някакъв проблем с пропускливостта на капилярната му система, или както там го нарекоха... — вдигна ръце той, — в заключението се допуска, че някои от раните са му били нанесени посмъртно.

— Е, и? Кабаал е лежал на огневата линия — възрази Халдейн.
— Напълно е възможно да е получил наранявания в последвалата престрелка.

Клейтън поклати глава.

— Патолозите не са съгласни с тази теория. Смятат, че между двете наранявания е имало промеждутък от поне два часа.

— Потвърдени ли са тези резултати? — попита Ноа.

— Не — призна Клейтън. — Все още не са напълно сигурни.

— Но ако подозренията им се окажат верни, тогава...

— Тогава е твърде вероятно някой от хората на Хазир Кабаал да се е погрижил за него преждевременно — кимна Клейтън.

— Ох — изръмжа Маклеод. — Но защо тогава са го оставили пред комплекса?

— За да ни накарат да мислим, че е бил убит в престрелката — отвърна Клейтън.

— Чакайте малко — потропа Маклеод по масата пред него. — Защо би имало такова значение кога точно е умрял?

— Ами ако някой се е опитвал да прикрие следите си? — започна да разсъждава на глас Халдейн. — Подхвърлят тялото на Кабаал навън, след което се измъкват. А по-късно, който там е бил останал във вътрешността, детонира експлозива, което пък не ни позволява да преброим жертвите.

Клейтън кимна бавно, като на свой ред обмисляше казаното от Халдейн.

— По този начин не ни остава нищо друго, освен да допуснем, че всички са били там, защото водачът им е бил там!

При последното предположение в стаята настъпи мрачно мълчание.

— Има и друго — произнесе с каменно изражение Гуен. — Преди половин час се чух с Отдела по контрол на болестите.

Халдейн усети как кръвта застива в жилите му. Усещаше как сърцето пулсира в ушите му. Той се изправи:

— Гуен, моля те, ни ми казвай, че...

Тя поклати глава.

— Не. Няма нови случаи на вируса.

Той издиша облекчено. Пулсът му възвръщаше нормалния си ритъм.

— Но?

— Маймуната, която измъкна от лабораторията — каза тя.

— Какво за нея? — попита той, без да смее да седне обратно на мястото си.

— Направили са някои изследвания върху кръвния ѝ серум. — Тя приближи пръсти до слепоочията си и започна да ги разтрива.

— И?

— Оказва се, че маймуната не е страдала от същия щам на вируса Гансу, както останалите.

— Останалите? — изръмжа Маклеод.

Гуен престана да разтрива слепоочията си. Наведе се напред в стола.

— Говоря за жертвите в Чикаго, Лондон, Ванкувър или Китай.

Халдейн поклати объркано глава.

— Значи не става дума за вируса Гансу?

— Всъщност става — сви рамене тя. — Но вирусът е мутирал. Не е H2N2. А H3N2.

Клейтън вдигна предупредително ръка.

— Добре, добре... Стига със засуканите думи. Кажи ми на обикновен английски за какво, по дяволите, говориш!

— Вирусът Гансу е мутация на инфлуенцата, нали така? — побърза да обясни Гуен. — Всички грипни вируси, включително и вируса Гансу, се делят на подтипове на базата на два протеина в обвивката си — H за хемаглутинин и N за невраминидаза. До този момент бяхме виждали само вируса Гансу от тип H2N2. Сега обаче си имаме вирус Гансу, тип H3N2.

— Разбрах — кимна Клейтън. — Но какво означава това?

— Означава — произнесе бавно Халдейн, — че терористите са създали нов вирус.

— И как е възможно това да бъде по-зле от онова, което вече хвърлиха срещу нас? — попита агентът.

— Е, мистър Бонд — обади се Маклеод. — Може да е по-зле, ако вирусът беше по-смъртоносен — макар да ми е трудно да си представя нещо по-смъртоносно от Гансу H2N2 — или ако беше по-силно заразен. За съжаление, поне на този фронт, има доста място за подобрения в съществуващия щам.

Халдейн усети как се вледенява, сякаш току-що беше пристъпил във вашингтонския въздух. По някакъв начин беше сигурен, че Маклеод е уцелил право в целта.

— Кучият му син! — каза той. — Успели са да разработят по-силно заразна форма на буболечката?

— По дяволите, представяш ли си само? — поклати глава Маклеод и въздъхна.

— Не — обади се Клейтън. — Нямам докторска степен, така че моля, обяснете ми съвсем точно за какво говорите.

— Резултатът е експоненциален, Алекс — обясни на свой ред Гуен, без да отделя пръсти от слепоочията си. — Ако направиш вируса два пъти по-заразен, тогава ще се заразят два пъти повече хора. Което означава, че сега два пъти повече хора ще го предадат на два пъти повече хора след себе си. Така че на практика „второто поколение“ заразени са четири пъти повече. И така нататък...

Маклеод довърши Клейтън:

— И сам виждаш как няма да отнеме дълго време, преди да се изправим пред поредния мънищък проблем.

— Разбирам, но... — Агентът вдигна два пръста: — А. Не знаем със сигурност дали този вирус е два пъти по-силно заразен от предишния и по-важното — Б. Все още не сме потвърдили, че сме изправени срещу каквато и да било армия от терористи, които да го разпространяват.

Гуен кимна.

— Първата част е лесна. Отделът по контрол на болестите ще ни даде отговора в рамките на няколко дни. Колкото до втората част... — Тя вдигна рамене. — Особено след последните разкрития от аутопсията на Кабаал...

— Пък и не ти трябва армия, за да го разпространяваш — произнесе уморено Халдейн, колкото на себе си, толкова и към останалите.

— В смисъл? — попита Клейтън.

Ноа въздъхна.

— При предишния щам четирима терористи предизвикаха сериозни, но бързо потушени огнища в четири града. Но с един супервирус, който е далеч по-силно заразен...

Агентът присви очи съсредоточено, опитвайки сам да сглоби картината.

Маклеод разпери ръце.

— Ако изпуснем котката от торбата, няма начин да я напъхаме обратно вътре.

Устата на Клейтън зяпна с постепенно заливащото го разбиране.

— Значи твърдите, че ако вирусът е достатъчно силно заразен, ще трябва само двама или трима терористи, за да дадат началото на пандемия?

Халдейн кимна бавно.

— Може би дори само един ще бъде достатъчен.

[1] Хормон, произвеждан от епифизната жлеза, чието наличие е свързано със състоянието на бодрост на организма. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 38

Атлантическият океан

Откакто беше напуснал йерихонския си дом на тринайсет, Дабир Фахим беше прекарал по-голямата част от изминалите десет години по круизи. Неуморен работник, младият палестинец постепенно си бе проправил път в йерархията от обикновен прислужник до сервитьор и от малък кораб до голям презокеански лайнер. Дабир, който междувременно се беше прекръстил на Давид, работеше на борда на „Атлантическа принцеса II“ още от първото й пътуване по вода две години по-рано. В известна степен младежът изпитваше към кораба по-силна привързаност, отколкото към разкъсваната си от войната родна страна.

Освен че имаше открит характер и дарба за езици, Дабир си вършеше отлично работата, понеже разбираше хората. Никога не забравяше имена или лица. Освен това имаше способността да предугажда желанията на пътниците дори преди още те самите да са осъзнали какво искат. Високият, мускулист мъж с безизразно лице, когото Дабир обслужваше на шестата и последна нощ от пътуването им обаче, си оставаше загадка за него. Независимо от пронизващо сините му очи, гладко лице и дрехи, изработени от френски дизайнери, Дабир не изпитваше никакво съмнение, че мъжът е арабин като него самия. Освен това имаше силното подозрение, че непознатият споделя и сексуалната му ориентация, но младежът бе прекалено голям професионалист, за да си позволи да флиртува с клиенти, без значение колко привлекателни му се струваха.

Дабир бе виждал мъжа само още един път по време на седемдневното им пътуване. Чудеше се дали пък не пътуваше заедно с мълчаливия дребничък арабин, на когото младежът веднъж бе сервираше обяд, но му се струваха твърде различни, за да бъдат двойка.

Когато поднесе на загадъчния мъж еспресото му след вечеря, Дабир най-накрая реши да задоволи любопитството си.

— Харесахте ли храната? — попита на арабски той.

Въпреки че мъжът нито потрепна, докато отпиваше от чашата си, нито промени изражението на лицето си, очите се впиха в младежа и го пронизаха до мозъка на костите.

— Извинете — отговори той на английски. — Не разбрах какво казахте.

— О, наистина съжалявам — заекна Дабир. — Помислих си, че вероятно говорите арабски, тъй, като мен.

Мъжът бавно остави чашата си.

— Баща ми говореше — отговори безизразно. — Но изостави майка ми и мен, когато бях само на две години. След това никога не ми се е налагало да използвам арабския си в Марсилия.

— А, разбирам — кимна Дабир, който вече бе решил, че акцентът на мъжа няма абсолютно нищо общо с френския.

Непознатият се усмихна съвсем леко, което допълнително подсили страховете на сервитъора. Дабир остана като посаден на мястото си, докато мъжът не погледна към една от масите вляво от себе си.

— Вярвам, че и останалите гости се нуждаят от услугите ти — каза той.

Дабир облекчено се отдалечи от масата му.

Вашингтон, окръг Колумбия

От атаката в Сомалия бяха изминали само осем дни, но на Халдейн му се струваше, че са изтекли месеци, откакто двамата с Гуен се бяха измъкнали на косъм от руините на комплекса.

Градът — цялата страна — се бе променил през последната седмица, сякаш нацията несъзнателно бе затаила дъх и се подготвяше за най-лошото. Работата се ограничаваше само до най-основни услуги. Повечето хора избягваха да излизат навън. И почти никой, изглежда, не обръщаше внимание на факта, че до Коледа остават някакви си шест дни.

Въпреки общата тревога обаче, все още нищо не се бе случило.

Докато шофираше към центъра, Халдейн поразено си даде сметка колко малко коли се мяркат на околновръстната магистрала, на която по правило винаги имаше ужасни задръствания по всяко време на денонощието, особено в сутрешните часове.

Както през всеки един ден от завръщането им от Сомалия насам, Халдейн, Маклеод и Клейтън се срещнаха в кабинета на Савард в централата на Службата по гражданска сигурност. Веднага щом секретарката ѝ остави кафетата и затвори вратата след себе си, Гуен се изтегна назад и прокара пръсти през русите си коси.

— Получихме резултатите от тестовете на Отдела по контрол на болестите върху щам на Гансу H3N2, който бяха намерили в умрялата маймуна.

— Новините не са добри, нали? — попита Халдейн.

— Не — потвърди Гуен и поклати глава.

— Колко е зле? — поинтересува се Маклеод, като се почеса по брадата, която сякаш бе успяла да израсте и да се оплете дори повече от обичайното за него през последната една седмица.

— Някой от терористите със сигурност е бил доста навътре в микробиологията — обясни Гуен със смесица от възхищение и погнуса. — Той или тя, без значение, са успели да въведат части от генетичния код на пекиния вирус в генома на вируса Гансу. Крайният резултат е бил далеч по-силно заразен щам на Гансу H3N2.

— В името на Бога, Гуен! — изпъшка Маклеод. — Колко по-силно заразен?

— Резултатите са предварителни... — Тя сведе очи и поклати глава. — Но за момента можем да приемем, че е поне толкова заразен, колкото обикновената настинка.

Халдейн се почувства така, сякаш го бяха избоксирани право в челюстта. Обърна очи към Маклеод, чието лице бе побеляло от шок. Дори очите на Клейтън се бяха разширили от тревога.

Шотландецът се обърна към Ноа:

— Изправени сме пред завръщането на испанския грип — каза дрезгаво той.

— Колко зле е бил испанският грип? — попита агентът.

— Убил е двайсет милиона души за по-малко от четири месеца във времена, когато светът е бил една трета от сегашното си население, а въздушните полети не са били комерсиализирани — отговори Маклеод. — Горедолу можеш да кажеш, че е било относително зле.

Клейтън свъси вежди.

— И този вирус на терористите може да се окаже новия испански грип?

— Дори е закъснял — сви рамене Халдейн. — Винаги сме знаели, че следващата пандемия е неминуема. Просто никой не подозираше, че някой би я започнал съзнателно.

Гуен се наведе напред в стола си и постави и двете си ръце върху бюрото.

— Никой не е започвал каквото и да било, все още! — произнесе напрегнато. — И аз нямам намерение просто да си стоя кротко и да им го позволя.

Останалите, дори и Маклеод, кимнаха.

Халдейн погледна към Клейтън и забеляза начина, по който агентът се взираше в Гуен. В очите му имаше възхищение. По някакъв начин обаче, в този момент чувствата на агента от ЦРУ му се струваха далеч не толкова заплашителни. Беше все едно двамата споделяха общ интерес, който ги свързваше, като двама души, които са големи почитатели на даден вид музика.

Той попита Клейтън:

— Нещо за Сабри или който и да било друг от базата на терористите?

— Всички усилия на агенцията са насочени в тази посока, но до този момент нищо — въздъхна Клейтън. — Ако е успял да се измъкне жив от комплекса, значи си върши добре работата и остава напълно незабелязан.

Маклеод погледна към Гуен.

— А лекарството на твоя приятел? Какво е положението с него?

Тя отдели ръце от плота на писалището и ги приближи до слепоочията си.

— Новините и там не са добри.

— Защо? Какво се е случило? — попита Халдейн. — Лекарството не действа срещу новия щам на вируса ли?

— Не, проблемът не е в това. Изглежда действа, също както и при H2N2. — Тя отново започна да разтрива слепоочията си. — Както знаете, ранните резултати при вируса Гансу бяха изключително обещаващи. При опитните екземпляри смъртността беше намалена от двадесет и пет и нагоре до три процента.

— Доста впечатляващо! — каза Маклеод.

Гуен сви рамене.

— След което обаче две от маймуните, излекувани от вируса, починаха от хепатит.

— Хепатит, предизвикан от лекарството? — попита Халдейн.

Тя отново сви рамене.

— Прекалено е рано, за да бъдем напълно сигурни.

— И никоя от маймуните, които не са попаднали в лекуваната група, не е развила хепатит? — попита шотландецът.

Тя поклати глава.

— Но, Гуен — каза Халдейн. — По-рано твърдеше, че не е имало сериозни усложнения, след като лекарството е било изпробвано върху животни и хора.

— Вярно е — въздъхна Савард. — Точно от това се страхуваше Айзък. Че ако се хвърлим сляпо напред, ще си научим урока по трудния начин.

Маклеод отхвърли тревогите си с махване на ръка.

— Същите проклети маймуни, които са умрели от хепатит, така или иначе щяха да умрат от вируса, ако не са били лекувани.

Дънкън е прав — кимна Халдейн. — Ако това лекарство намалява смъртността от вируса в десеторен размер, но предизвиква малък процент сериозни усложнения, все пак си остава голяма победа за средностатистическия пациент.

— Администрацията по контрола на храните и лекарствата едва ли ще погледне на нещата по този начин — вдигна ръце Гуен. — Нито пък президентът. Очевидно много добре си спомня случая с Джералд Форд и катастрофата покрай ваксината срещу свинския грип през 1976-а. Помолиха ни да задържим производството на лекарството, докато не изясним проблема с хепатита.

— Това са пълни тъпотии! — изсумтя Маклеод. — Може да отнеме месеци, а ние не разполагаме с време.

Халдейн известно време остана загледан в нея.

— Гуен, лично ти би ли си опитала късмета с лекарството, ако си се заразила с вируса Гансу?

— На секундата — отговори вместо нея шотландецът.

Гуен обмисли въпроса в продължение на няколко секунди, след което бавно кимна.

— Ще поговоря отново с президента.

ГЛАВА 39

„Глен Еко Хайтс“, Бетезда, Мериленд

Халдейн престана да опакова нещата си, за да погледа как дъщеря му си играе в долния край на леглото. Три дни след Коледа, Хлои все още се чувстваше прекалено объркана от огромното количество играчки, за да фокусира вниманието си върху която и да е поотделно.

И макар празникът да бе преминал напрегнато за родителите ѝ, самата Хлои си оставаше в радостно неведение относно личната и глобалната драма, която се разразяваше край нея. Двамата с Ана добре се бяха потрудили дъщеря им да не разбере абсолютно нищо от ставащото. Не си позволяваха да обсъждат неминуемата си раздяла в нейно присъствие. Нито гледаха двадесет и четири часовите новинарски репортажи по последната криза, когато беше наблизо. Халдейн и без друго почти не гледаше телевизия, понеже разполагаше с огромна част от вътрешната информация по въпроса. Знаеше и че от вируса или от терористите нямаше и следа през последните две и повече седмици след операция „Антисептик“.

Хлои се прехвърляше от играчка на играчка и от костюм на костюм на всеки пет минути. Най-накрая, щом играчките ѝ покриха половината под в спалнята, тя ги изостави и се хвърли на голямото двойно легло до куфара да Ноа.

— Татенце, нали току-що те нямаше? — каза тя и започна да подскача на леглото. — Защо пак трябва да си ходиш?

— Това е друг вид пътуване, Хло — усмихна се той. — Този път ще бъде по-забавно. Ще можеш да ме виждаш през цялото време.

— А как? — попита тя.

— Ще бъда само на няколко пресечки от теб — обясни ѝ той. — И ти ще ме посещаваш доста. Понякога дори ще може да преспиваш при мен. Друг път ще спиш при мама.

Тя престана да подскача.

— Но защо не можеш да останеш тук, татенце? Тогава ще мога да бъда и с двамата.

Халдейн усети как сърцето му се свива. Той придърпа дъщеря си и я прегърна силно.

— Ей, Хло, малко по-сложно е. Но всичко ще бъде наред. Ще видиш.

По стечение на обстоятелствата, които само три седмици по-рано можеха да бъдат сметнати за истинско чудо, Ноа откри място за паркиране пред шикозния италиански ресторант в центъра на града. Подобно на повечето такива места в района, и този ресторант беше отворил врати след Коледа и за пръв път от две седмици насам, което подсказваше, че хората започваха да се връщат към нормалния си начин на живот. Въпреки всичко обаче, каквито и да бяха признаците, нощният живот във Вашингтон си оставаше три пъти по-слаб от обичайното.

Халдейн беше пристигнал пръв. Избра маса в единия ъгъл до прозореца. Щом се настани, поръча „Хайнекен“, за да потуши нервността в стомаха си. Питието му пристигна някъде по същото време, по което се появи и Гуен. Халдейн ѝ даде знак с махване на ръка, но тя и без друго вече го беше забелязала.

Носеше копринена бяла блуза с ниска яка и черни панталони с висока талия, които обгръщаха бедрата ѝ и подчертаваха дългите ѝ стройни крака. Беше оставила русите си коси да падат свободно по раменете. До този момент Ноа бе навикнал да я вижда в обичайните за нея бизнес костюми, с които я показваха по телевизията, но никога досега не си беше представял, че Гуен може да се облича и небрежно, като за вечеря с познат например. Проследи с възхищение женствената ѝ походка, докато тя се приближаваше, но в същото време почувства и известно неудобство, сякаш внезапно беше забравил някоя стъпка по време на танц.

Изправи се, за да я поздрави с целувка по бузата, както и за да открадне миг от уханието ѝ.

След като сервитьорът донесе виното на Гуен, той поклати глава и въздъхна.

— Изглеждаш... — той подсвирна тихо — ... прелестно. — Усмихна се. — Жалко, че и Дънкън не може да те види, той също ти е почитател.

— Благодаря... струва ми се — отговори тя. — Защо Дънкън не можа да дойде тази вечер?

— Най-вече защото не беше поканен.

— Аз също не бях много сигурна защо съм поканена — каза с игрива усмивка тя. — Как го нарече? „Работна вечеря“?

Халдейн усети как пеперудите в стомаха му започват да пърхат по-силно.

— О, ами просто си помислих, че би искала да вечеряш... нали знаеш... с мен — заекна той.

Тя постави ръка върху неговата.

— Не знаех дали става дума за работа или... — Гуен остави недовършеното изречение да натежи във въздуха.

Халдейн се разтапяше от топлото ѝ докосване.

— Основно става дума за частта след „или“, но след като така или иначе го спомена... Някакви новини от следобеда?

Тя пусна ръката му, а Ноа вътрешно се изруга задето беше попитал.

— Хмм — проточи Гуен. — Още проблеми в Атланта с лекарството на Айзък.

— Имаш предвид изтичането на информация към медиите? — попита той и побърза да обясни: — Чух да се говори за това по радиото по пътя за насам.

— Направо съм бясна! Предполагам, че така или иначе щяха да научат, но беше твърде рано. Особено с проблемите, които имаме. — Тя се загледа надолу към чашата си и лекичко я завъртя за крачето. — Пресата изглежда все още не знае достатъчно, но е въпрос на време да научи.

Халдейн кимна.

— Как е на фронта с лекарството?

— Няма особени промени. — Гуен престана да си играе с чашата и го погледна. — Рискът от хепатит е в рамките на два и половина процента, но в крайна сметка това се компенсира от факта колко добре противодейства на двата щам на вируса.

— И колко добре противодейства? — попита той.

— Смъртността в контролните групи спада от двадесет и пет на пет процента.

— Дори и след като се вземе предвид риска от хепатит?

Тя кимна.

— Така че фармацевтичната фабрика отново работи с пълна пара. До края на седмицата би трябвало да разполагаме с първите промишлени количества от лекарството.

Халдейн надигна наполовина изпразнената си чаша с бира:

— Пия с надеждата усилията ни да се окажат излишни.

Изражението на лицето ѝ се смекчи и тя се усмихна.

— Аз също ще пия за това — каза и допря чашата си до неговата.

— Две седмици, а от Братството няма ни вест, ни кост — обади се Халдейн. — Това според мен е добра новина, нали?

— Да се надяваме — съгласи се Гуен. — Лично аз смятам, че страната вече е достатъчно отегчена от непрестанната заплаха.

Халдейн завъртя чашата си, сочейки помещението край тях.

— Хората със сигурност са започнали да възвръщат нормалния си начин на живот.

Тя сви рамене.

— Не бих го нарекла точно нормален.

— Е, поне излизат от домовете си. Немалко се връщат и по работните си места. Границите се отварят за желаещите да пътуват.

— Което не е кой знае какъв напредък. Летищата приличат на зоологически градини. Допускат се съвсем малко пристигащи международни полети. Според онова, което научавам от Тед, Службата по гражданска сигурност възнамерява да запази степента на готовност в код „червено“ поне в обозримото бъдеще.

Халдейн махна с ръка.

— Добре, достатъчно приказки на тази тема. Отразява се на апетита ми.

— Предложението се приема. — Тя взе менюто и го разтвори. — Като заговорихме за апетит...

Останаха верни на споразумението и до края на вечерята никой от двамата не заговори за работа, като вместо това си запълниха времето с далеч по-приятен разговор на дребни теми. Когато храната им пристигна, Ноа остана впечатлен от апетита на Гуен. Повечето

жени, с които беше излизал, никога не се хранеха на първа среща, но тя като по чудо се справи и с трите блюда, включително и десерта.

— Как успяваш да останеш толкова слаба? — попита той с удивление.

— Наследила съм метаболизма на майка си. Както и слепия ѝ перфекционизъм. — Тя въздъхна. — Знам, че съм извадила късмет, но нямаш идея колко непопулярна може да се окаже комбинацията от вълчи апетит и относително слабата линия сред съученичките ти. — Тя се разсмя. — Перфекционизмът също не помагаше особено.

Халдейн се пресегна и взе ръката ѝ в своята, като остави пръстите им да се преплетат.

— Струва ми се, че поне в нашия социален кръг си доста популярна.

Тя стисна ръката му, но челото ѝ се сбърчи объркано.

— Нашият социален кръг?

— Съвсем мъничък е, като прибавиш Дънкън и Алекс.

Тя се засмя.

— Повече ми прилича на правоъгълник.

— А като заговорихме за Алекс... — каза Ноа.

Тя вдигна вежда.

— Какво за него?

Халдейн сви рамене, чувствайки се леко засрамен.

— Просто вие двамата ми се струвате доста близки, това е всичко.

Преди да отговори, Гуен остана загледана в него.

— Ревнуваш на първа среща? Знаех си, че ми се струваш прекалено свършен. Ето го и първият сигнален флаг — произнесе, без да отдръпва ръката си от неговата.

— Не това имах предвид — разсмя се Ноа. — Просто не искам да заставам помежду ви, нали разбираш?

Тя посочи романтичния ресторант около тях, а след това и двете чаши на масата.

— Не правиш ли тъкмо това в този момент?

— Предполагам — изкиска се той. — Виж, положих най-добронамерени усилия да изпитам презрение към него, но поради някаква мистериозна причина, този тип ми става все по-симпатичен.

— Опити да наложи възможно най-благородното изражение на лицето си. — Ако има нещо помежду ви, с радост ще отстъпя.

Тя се усмихна, но Халдейн изпитваше силното подозрение, че не се е уловила на въдицата. Гуен издърпа ръката му до устните си и я целуна.

— Не се тревожи за Алекс и мен.

Осъзнаваше, че е избягнала въпроса му, но не го беше грижа. Топлият ѝ дъх и меките ѝ устни бяха достатъчни, за да забрави за всичко останало. Включително и Клейтън.

След като Халдейн плати сметката, двамата извървяха пътя до нейния лексус, хванати ръка за ръка. Застанал до вратата на колата, той каза:

— Не бях съвсем сигурен дали наистина умееш да шофираш. Просто допусках, че навсякъде се придвижваш с лимузини.

— Само когато посещавам Белия дом — отговори тя и пристъпи по-близо, така че краката ѝ се допряха до неговите.

Той обгърна кръста ѝ с ръка и я придърпа до себе си. Наведе се над нея, докато устните му докоснаха нейните. Първата им целувка беше някак несигурна. Ала щом Гуен отново се притисна към него, устните ѝ бяха по-влажни и разтворени. Ноа я прегърна още по-силно, докато я целуваше. А когато устните ѝ се раздалечиха още повече, а езикът ѝ докосна вътрешността на неговите, възбудата го заля като отприщен язовир.

Не искаше нищо друго, освен да разкъса дрехите ѝ и да обсипе с целувки всеки сантиметър от тялото ѝ. В колата, навън — в мразовития въздух, не го беше грижа. Желанието му да я има беше неудържимо.

Знаеше, че трябва да изчака, но не знаеше дали е способен на това, така че просто я целуваше по-дълбоко, освобождавайки чрез устата, устните и езика си месеците сдържано желание.

Докато се отдалечаваше от ресторанта, Гуен изпитваше странна замаяност. Не беше толкова заради компанията на Ноа — макар че някъде между неподправеното му очарование и отчаяно чувствената им целувка не би имала нищо против да отидат у тях, стига да беше поискал — колкото заради възможността най-после да си отдъхне. До

такава степен беше обсебена от този вирус и в продължение на толкова дълго време, което вече започваше да ѝ се струва като цяла вечност, че напоследък бе започнала да забравя какво значи да му отпуснеш края и да си прекараш приятно вечерта, без да се тревожиш за проблемите на света.

Докато шофираше през слабото автомобилно движение, едва-едва надаваше ухо към думите на водещия по радиото, който рецитираше сигурно за стотен път добре познатите новини от последната седмица. Заслуша се по-внимателно едва когато чу да споменават името ѝ:

— Но доктор Гуен Савард, директор на звеното за контрабиотерористични действия към Службата за държавна сигурност, отново отказа да коментира слуховете за масово производство на лекарство срещу вируса Гансу — казваше с дълбокия си акустичен баритон говорителят. — В другите новини безспорният крал на океаните, „Атлантическа принцеса II“, претърпя първия си лош късмет от близо две години по море. Член на екипажа е станал жертва на убийство, ден преди корабът да пристигне в Маями. Тялото на двадесет и три годишния младеж е било намерено в пералното отделено с две прободни рани в гърдите. Неговият партньор, сервитьор, е задържан за разпит...

Понеже не искаше да си разваля настроението, Гуен изключи гласа на водещия наред изречението и пхна в плейъра компактдиска „Най-големите хитове“ на Джони Мичъл. Запя заедно с думите на „Голямо жълто такси“, щастливо изключвайки от ума си всякакви мисли за хепатит, вируси и терористи.

Все още пееше, когато зави към подземния гараж на жилищния си блок. Отвори портала с помощта на дистанционното управление и измина трите спираловидни нива до мястото си за паркиране. Спря колата и извади ключа.

Взе си чантата и понечи да излезе, когато си спомни, че трябва да вземе и мобилния си телефон. Пресегна се към жабката и го измъкна оттам. Реши, че ще стане по-бързо, ако прослуша съобщенията си на път за апартамента, така че остави телефона в ръката си и излезе от колата.

Флуоресцентната лампа над мястото ѝ за паркиране, както обикновено, не спираше да премигва апатично, но сега бяха изгорели

още две тръби, така че най-долното ниво на паркинга бе потънало в почти пълна тъмнина, осветявано единствено от самотната крушка над асансьора и вратата за стълбите.

Пристъпваше внимателно с ботушите си на високи токове, осъзнавайки какъв голям риск поема с изкълчения си глезен. На половината път до стълбището чу шум зад гърба си и допусна, че някой от съседите ѝ е паркирал на някое от горните нива. Замръзна и остана заслушана, но звукът не се повтори. Обърна се и тръгна малко по-бързо към асансьора.

Когато най-после стигна до него, натисна бутона за повикване, но той не светна. Натисна го още два пъти двойно по-настойчиво, но резултатът си остана същият. Раздразнено се обърна към вратата за стълбите. Надникна през малкото прозорче в стоманения корпус и забеляза, че крушката вътре също беше изгоряла.

Отново огледа гаража, заслушана за още необясними звуци. Съвпаденията започваха да стават прекалено много и твърде трудни за обяснение. Усети, че дланите ѝ се изпотяват. Зарови из чантата си, преди да си даде сметка, че е оставила спрея за самозащита в „дневната“ чанта.

Остана пред вратата известно време, като все още се колебаеше. Обмисли възможността да се върне обратно и да паркира пред главния вход на сградата, но идеята ѝ се стори по-скоро параноична. Пое си дълбоко дъх и отвори широко вратата към стълбите.

Когато вратата хлопна зад гърба ѝ, Гуен опипом намери перилата и започна да се изкачва нагоре. Измина първите пет стъпала колебливо, повече от опасения да не навехне по-лошо глезена си, отколкото от някакво конкретно безпокойство. Достигна първата площадка, спря и се послуша.

Нищо.

Чак когато зави и понечи да продължи изкачването нагоре, усети внезапна болка в зъбите си. Устата ѝ се изпълни с вкуса на кожа. В същия момент нечия ръка се обви около гърдите ѝ и я издърпа силно назад, докато тя почти изгуби равновесие. Нещо твърдо се притисна към гърба ѝ. Почти моментално разбра, че това е пистолет.

— Не говорете, доктор Савард — прошепна глас в ухото ѝ. — Или ще умрете още тук.

Тя остана неподвижна, с препускащи мисли.

— Отведете ме до колата си — прошепна още веднъж гласът. — Веднага!

Мъжът рязко я завъртя в противоположната посока и я пусна, ала само за да я засили надолу. Гуен едва не се претърколи надолу по стълбите, но навреме успя да запази равновесие. Усещайки пистолета в гърба си, продължи надолу съвсем бавно, опипваше пътя си на всяка крачка, като междувременно внимателно прокрадваше ръка към кръста си.

— По-бързо! — подкани я гласът.

Гуен достигна последното стъпало. Даваше си сметка, че щом излезе от вратата, щеше да има повече светлина, което вероятно щеше и да я лиши от удобната възможност. Със следващата крачка успя да натика с палец миниатюрния си мобилен телефон под колана и ластика на бельото си.

— Отвори вратата!

Тя протегна вече празната си ръка и отвори металната врата. Мъжът грубо я изблъска в гаража. Вече на по-светло, подканяна с върха на дулото, Гуен закричи по-бързо към колата си. Когато стигнаха до автомобила, усети как дърпат нещо от рамото ѝ, сякаш нападателят се опитваше да изтръгне чантата ѝ.

Чу как мъжът започна да рови в нея, а после издрънкаха ключове. Фаровете на колата просветнаха два пъти, когато човекът отключи вратата с дистанционното.

— Отвори задната врата!

Тя отвори вратата към задната седалка. Вместо да се качи обаче, се обърна лице в лице с мъжа, за да срещне неумолимото му лице и напрегнати, светли очи. Собствените ѝ очи се преместиха от пистолета в лявата му ръка към предмета в дясната. Успя да различи единствено иглата, но останалото без съмнение беше спринцовка.

Инстинктивно се отдръпна назад, но вече беше твърде късно. Ръката му се стрелна и Гуен почувства остро ужилване в лявото рамо. Другата му ръка я блъсна силно и тя усети как полита назад във вътрешността на колата, удряйки главата си в катарамата на предпазния колан.

Остана легнала върху студената кожа, изпитвайки нарастващо замайване. Вътрешността на колата започваше да се върти. Седалката вече ѝ се струваше като огромно всмукващо езеро. Клепачите ѝ

натежаха. Вкусът на кожа се замени с лек аромат на ванилия. Забори се да остане в съзнание, заповядвайки на тялото си да се съпротивлява срещу препарата, който ѝ бяха инжектирали, ала вкусът ставаше все по-силен.

Без значение колко упорито се бореше, пълзящият мрак идваше... докато постепенно я обгърна напълно.

ГЛАВА 40

Служба по държавна сигурност, Небраска авеню, Вашингтон, окръг Колумбия

Халдейн пристигна пръв в сградата на Службата по държавна сигурност. Секретарката на Гуен, Арлийн, го въведе в кабинета ѝ и му донесе прясно кафе. Сервира му го с топла усмивка и Халдейн за момент си зададе чудатия въпрос дали тя не беше научила за срещата му с нейната любима шефка.

„Дори и да е така, какво значение има?“, запита се той. Въпреки непреодолимия спомен за обещаващата им целувка, все пак не можеше да се отърси от дразнещото чувство за вина. Може би все още не беше готов. Докато мислеше по въпроса, в кабинета с бодра крачка влезе и Алекс Клейтън, облечен от горе до долу в черно — от сакото до вратовръзката — в стил, който можеше да се размине единствено на него.

— Ноа — кимна той. — Как си, как мина вечерята?

Халдейн знаеше, че не си е въобразил разбирането в очите на Клейтън.

— Идеално — отговори, без да дава допълнителни подробности. — А ти?

Агентът сви рамене.

— Самотна вечер в компанията на телевизор и баскетболна среща.

Испаднаха в неловко мълчание, което бе нарушено от внезапното нахлуване на Маклеод в кабинета. Без да обръща внимание на Халдейн и Клейтън, шотландецът подхвърли през рамо:

— Арлийн, скъпа, прибрах се.

След малко грозничката секретарка се появи с още кафета и широка усмивка за Маклеод.

Той ѝ намигна.

— Ех, Арлийн, ако само беше с десет години по-стара и не беше американка... — Ноа знаеше, че шотландецът е прибавил последните

няколко думи заради Клейтън.

Агентът завъртя очи.

Маклеод насочи вниманието си към Халдейн:

— Е, къде е прелестната ни водачка.

— Сигурно е стояла до късно — подметна Клейтън и хвърли многозначителен поглед на Халдейн.

Когато приключиха с кафетата, а Гуен все още не се беше появила, Ноа извади мобилни си телефон и набра номера ѝ. След петото позвъняване се включи телефонният секретар.

— Гуен, чакаме те в кабинета ти, звънни ми, като чуеш това.

Затвори и набра домашния ѝ номер, където също остави подобно съобщение.

Сетне прибра телефона и вдигна въпросително ръце.

— Е?

Клейтън погледна колко е часът.

— Трябва да се връщам в Лангли след по-малко от половин час. Има спешно съвещание на директорите.

— Защо? — попита Халдейн. — Някакво развитие?

Агентът огледа двамата учени и Ноа съвсем ясно си даде сметка, че в този момент Клейтън се пита дали може да им се довери.

— Искях и Гуен да присъства, но... — Той извади от вътрешния джоб на самото си две сгънати страници.

Разтвори първата страница и я сложи на масата пред тях. Беше фотокопие. Арабските букви бяха изписани със съвършено майсторство.

И Халдейн, и Маклеод се наведоха по-близо до него.

— Какво е това? — попита Ноа, докато в главата му звъняха поне пет вид аларми.

— Снощи с нас се свързаха египтяните — обясни Клейтън. — Очевидно Абдул Сабри се е свързал с командващия си офицер от египетските специални части. Същият, който е пропуснал да го повиши.

— Кога? — почука с пръст по документа Халдейн.

— Марката е била от деня след операция „Антисептик“. Но според нас е изпратено ден преди нападението.

За Ноа разбирането, че писмото по никакъв начин не потвърждава оцеляването на майора след операцията бе малка утеха.

— Откъде е било изпратено? — попита той.

— Кайро.

Маклеод го вдигна, за да го разгледа по-внимателно.

— Какво пише в него?

Клейтън разгъна и втората страница, която съдържаше английския превод на писмото и я сложи върху първата.

Генерале,

Двайсет години служих лоялно във вашата армия. Изпълнявах всяка заповед, която получавах. Приключвах успешно всяка мисия, която вие или висшестоящите ви ми възлагаете. Постигах отлични резултати там, където малцина дори биха посмели да опитат да пристъпят.

Без да поставям под въпрос заповедите ви, се борех срещу войните на исляма. От ваше име и от името на правовия режим измъчвах и убивах. Заради което съм осъден, подобно на вас самия, да прекарам остатъка от вечността в езерото адско.

Заради всичко това вие не възнаградихте моята служба, моята саможертва, с нищо друго освен пренебрежение. Сега дойде времето да научите, че обидата ще ви струва скъпо.

Когато вашият велик съюзник Америка се сгърчи и падне на безбожните си колене заради мен, ще разберете, че е трябвало да постъпите по друг начин. Защото правоверните ще се надигнат и ще възстановят Аллах на полагащото му се място начело в Египет, както и навсякъде другаде. След това вие и другите като вас бързо ще бъдете отпратени към специално запазеното за вас място в ада. И ще отидете там, знаейки, че за да заслужите тази чест, специална роля е изиграл майор Абдул Сабри.

Халдейн прочете писмото на глас. Когато приключи, Маклеод подсвири от удивление.

— Не съм психотерапевт, но смея да твърдя, че нашият приятел, майорът, има някой и друг неразрешен конфликт.

Никой не се разсмя.

— „Когато вашият велик съюзник Америка се сгърчи и падне на безбожните си колене“ — цитира Халдейн. — Не ми прилича на някой, който въобще е имал намерение да преговаря за каквото и да било.

— Съвсем вярно — съгласи се Клейтън, като отново сгъна листовите и ги прибра обратно в джоба си. — Сабри през цялото време е възнамерявал да пусне вируса на свобода.

— Или все още възнамерява да го направи — кимна неутешимо Маклеод.

— Минаха повече от две седмици — възрази Халдейн, като опитваше да убеди повече себе си, отколкото останалите.

— Две седмици, два месеца, две години? — Маклеод стовари юмрук върху масата. — Ако все още е жив и разполага със супервируса, какво значение има? Все някога ще получи своята възможност.

Клейтън поклати гневно глава.

— Не и ако го заловим преди това.

— Просто чудесна идея, Клейтън — изръмжа шотландецът.

Замълчаха обезкуражено. Мълчанието се проточи повече от пет минути. Клейтън отново хвърли поглед на часовника си.

— Не мога да чакам повече Гуен. Трябва да вървя.

— Благодаря, че сподели писмото с нас, Алекс — каза искрено Халдейн. — Ще й предадем всичко дума по дума, когато се видим с нея. — Той погледна собствения си часовник, който показваше 10:15 сутринта. — Поне няма нужда да се тревожиш дали ще стигнеш навреме до Лангли. Навън почти няма коли.

Агентът закопча догоре палтото си.

— Не съм много сигурен. Всеки ден колите стават все повече и повече. Хората се завръщат към обичайната си рутина.

— Да — съгласи се Маклеод. — Чух дори, че празненството утре вечер за Нова година все пак ще се проведе на „Таймс Скуеър“.

— Решили са да им дадат зелена светлина? — попита Халдейн.

Клейтън престана да се закопчава.

— Чух нещо по този повод днес по радиото — сви рамене Маклеод. — Струва ми се, че не ставаше дума за официално честване,

а за група нюйоркчани, които са се навили да изпълнят обичайната каскада в стил „Да ви го сложим, терористи такива. Ще си купонясваме, независимо дали ви харесва, или не!“. Очаква се доста голяма посещаемост.

Халдейн погледна към Клейтън.

— За новогодишната нощ на „Таймс Скуеър“ идват хора от цялата страна — каза той, без да прави опит да прикрива тревогата в гласа си.

Агентът кимна мрачно.

— Зная.

— Причината, поради която испанският вирус се е разпространил толкова бързо е, че тъкмо по това време войниците от Първата световна война са се уволнявали от Франция и са се връщали в Съединените щати — каза Халдейн. — Ами ако утре на онзи площад...

— Няма да разрешим празненството да се състои — отсече Клейтън. — Просто е.

Маклеод потърка брадата си с длан.

— И как точно възнамеряваш да забраниш едно неофициално празненство?

— Не ни подценявай, Дънкън — изръмжа агентът. — Понякога си вършим работата и без излишни фанфари.

— Имаш предвид Залива на прасетата^[1]? — изръмжа на свой ред Дънкън.

Преди Клейтън да успее да отговори, телефонът на Гуен извъня.

— Може да е тя — каза агентът, като вдигаше слушалката. — Ало? Кабинетът на доктор Савард. — Клейтън остана заслушан в продължение на няколко секунди. — Не, не е тук. — Пауза. — Алекс Клейтън, заместник оперативен директор към ЦРУ... Какво? — Очите му се разшириха, а цветът внезапно се оттегли от лицето му. — Къде?

Халдейн се изправи.

— Алекс...

Агентът му даде знак да мълчи.

— Добре — произнесе той. — Обадете се на Мойра Робъртс, заместник-директор във ФБР, и кажете, че съм ви накарал да го направите. И ми се обадете, ако чуете нещо повече, каквото и да е. — Продължи да говори бързо, след което остави на човека отсреща три

телефонни номера, където да го открият. Най-накрая затвори и вдигна очи към Халдейн и Маклеод. — Тази сутрин полицията е открила колата на Гуен на някаква бензиностанция в Мериленд — каза спокойно. — На задната седалка е имало кръв.

Гуен усети вибрацията с корема си. Идваше някъде изпод колана ѝ. Замаяна и дезориентирана, тя отвори очи и примижа срещу светлината. В помещението, където се намираше, се носеше мирис на мухъл. В гърба ѝ болезнено се впираха пружини. Когато направи опит да се претърколи, нито краката, нито ръцете ѝ изразиха особено желание за съдействие. Колкото повече се извиваше, толкова по-силно се впираха каишите в китките и глезените ѝ.

Тревогата бе на път да избухне в гърдите ѝ, но си даде сметка, че паниката беше просто смъртоносно опасно прехосване на безценна енергия.

Мобилният телефон под колана ѝ спря да вибрира.

Тя вдигна глава и огледа помещението. Зелената боя по стените беше започнала да се лющи. Късата редица от малки прозорчета бе затулена от прашни пердета, но сивата светлина отвън се процеждаше свободно през и встрани от тях. Електрическият радиатор бучеше напевно и шумно.

Въпреки че съзнанието ѝ все още се възстановяваше от съдържанието на спринцовката, Гуен започна да сглобява наум отделните парчета. Ако се съдеше по металното легло, към което я бяха привързали, най-вероятно се намираше в евтина мотелска стая.

Докато бавно, но сигурно си възвръщаше способността да разсъждава трезво, си даде сметка, че в лявата ѝ ръка е забит интравенозен канюл. Съсредоточи се върху спомена за очите и чертите на похитителя в гаража. Без всякакво съмнение можеше да заключи, че принадлежаха на човека, чието лице не слизаше от екрана на CNN. Абдул Сабри.

Вдигна стреснато очи от ръката си и видя, че точно в този момент майорът стои на входа. Абдул Сабри пристъпи съвсем тихо до леглото и отново спря. Носеше джинси и риза с висока яка и се извисяваше над нея. Гладкото му лице беше напълно изпразнено от

каквото и да е изражение, но матовите му очи я наблюдаваха с изострено внимание.

— Виждам, че сте се събудили, доктор Савард — произнесе той с отчетлив арабски акцент.

— Къде съм? — попита тя.

— Няма значение — отговори той.

— Защо ме отвлеche? — настоя отново Гуен.

— Искан да поговорим — отговори Сабри.

— Защо? — каза остро тя, чувствайки се по-скоро осквернена, отколкото изплашена.

— Вие сте начело на Контрабиотерористичното звено към СГС. — Беше произнесъл последните си думи внимателно, полагайки грижи да ги изговори правилно. — Аз съм биотерорист. Струва ми се, че е напълно логично.

— В нищо от онова, което направихте досега, няма логика — изрече тя и се забори слабо с каишите.

Майорът, изглежда, обмисли добре думите ѝ в продължение на няколко секунди, след което кимна.

— За вас може би няма, но според мен логиката е очевидна.

Осъзнавайки колко безполезни бяха опитите ѝ за съпротива, Гуен реши да промени тактиката.

— Тогава ми я обясни — каза с по-дипломатичен тон.

— Не смятам, че бих могъл — сви рамене той, след което по лицето му се мярна едва доловима усмивка. — И не съм ви довел тук, за да си говорим за политика.

— Наистина би ми се искало да науча повече — настоя тя, като отчаяно се опитваше да измисли план, който да ѝ позволи да се добере до мобилния телефон под колана.

Сабри поклати еднократно глава.

— Сега аз искам да науча повече за новото ви лекарство. Онова, за което репортерите говорят по телевизията.

— Искан ми се да разполагахме с такова лекарство — сви овързаните си рамене тя. — Просто слух, подхванат от медиите, нищо повече.

По лицето му не помръдна и един-единствен мускул, но при все това Гуен почти физически долови как очите му се смрачиха и изпълниха със заплаха като зареден пистолет.

— Не ви вярвам, доктор Савард.

— Съжалявам — отговори тя и преглътна горчивината в устата си. — Какво очакваш да ти кажа?

Той я наблюдаваше, без да помръдва. Мълчанието му по някакъв начин ѝ се струваше дори още по-заплашително от всичко, което беше направил или казал до този момент.

— И без друго няма значение — каза Сабри. — Да продължим нататък. Искам да науча повече за кризисния ви план.

— Какво искаш да кажеш? — намръщи се тя.

— За град с размерите на Ню Йорк например — обясни майорът. — Със сигурност разполагате с план в случай на ново заразно огнище, прав ли съм?

— Всеки град в Щатите разполага с такъв кризисен план — кимна тя, като мислено пресмяташе колко от истината да сподели, без да повдига излишни съмнения в правотата на думите си. — Разполагаме със здравни служители, които се нагърбват с тази задача в случай на възникнали природни катастрофи.

— Да, разбира се — съгласи се той. — Имате ли конкретен план за вируса Гансу?

Гуен се размърда, но каишите само се впиха още по-дълбоко.

— Искаш да знаеш подробности за всеки град в Съединените щати в случай на опасност от вируса Гансу?

— Не — издиша бавно Сабри и тя вече съвсем ясно долови нарастващото раздразнение зад непроницаемата фасада на лицето му. — Ако вирусът се появи в Ню Йорк — обясни той, — ще бъдат ли затворени пристанищата, пътищата и летищата още при първия засечен случай?

— Не се справяме по този начин с епидемиите и не затваряме цели градове за тази цел — отвърна тя, макар последната ревизия на ПСРСБА да призоваваше към съвсем същите мерки за безопасност. — Естествено, ще алармираме обществеността и ще призовем хората да останат по домовете си, както и да не предприемат пътувания. Ако някой се разболее, ще го поставим под карантина заедно с всички, с които е влизал в контакт. Останалото зависи изцяло от преценката на местните власти — излъга Гуен.

Той пак остана загледан в нея, без да проговори. Сетне погледна през рамо и каза нещо на арабски.

Секунда по-късно в стаята влезе брадясал възпълен мъж. Носеше евтин и не по мярка сив костюм с бяла риза и прекалено дълга черна вратовръзка. По челото му се стичаха обилни бразди пот, а ризата му бе подгизнала от влага. Мъжът избягваше да гледа Гуен в очите; вместо това тъмните му очички се застрелкаха из стаята, сякаш търсеха избягал домашен любимец.

Безпокойството на Гуен най-после проби волята ѝ, когато забеляза, че в ръката си дебелакът държи спринцовка с голяма игла.

Сабри каза още нещо на арабски.

Мъжът приближи Гуен и спря до леглото ѝ. Когато се наведе над канюла на ръката ѝ, тя започна да се извива неистово, без да постигне нищо повече освен още болка от впитите до посиняване каиши. Дебелакът втъкна иглата в канюла, но пръстът му остана в готовност върху буталото на спринцовката.

— Това е доктор Азиз — каза майорът, като кимна към мъжа. — Той ще ни помогне.

— Ще ни помогне как? — попита задъхано Гуен.

— Искам отново да обмислите отговорите си, доктор Савард — обясни Сабри.

Тя с всички сили се забори за контрол над дишането си.

— Какво ще ми дадете?

— Нещо, което ще ви помогне да се успокоите — каза майорът.

— Ако искате да се успокоя, ме отвържете — озъби му се тя. — Какво има в проклетата ви спринцовка?

Сабри се усмихна.

— Натриев тиопентал. Мисля, че го наричате серум на истината. — Той кимна на дебелака и каза нещо на арабски.

Гуен усети как сърцето лудешки се блъсна в гърдите ѝ, докато наблюдаваше как Азиз бавно натиска буталото на спринцовката.

Клепачите ѝ отново натежаха и само секунди по-късно се носеше някъде високо над леглото.

[1] Залив на югозападното кубинско крайбрежие, където през 1961 г. е извършен неуспешен опит на група кубински изгнаници да свалят от власт Фидел Кастро, подпомогнати от САЩ. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 41

Удмор, Мериленд

Седнал на задната седалка в колата на Клейтън, Халдейн почти не обръщаше внимание на гледката, която прехвърчаше покрай прозорците, нито на клаксоните и скърцащите спирачки на колите, които Клейтън засичаше в лудата си надпревара по пътя от Вашингтон към Мериленд. Вместо това просто гледаше в краката си, кипящ от гняв и ужасяваща тревога.

Осемнайсет минути след като бяха напуснали Вашингтон — пътуване, което нормално би им отнело поне четиридесет, седанът на агента от ЦРУ спря на паркинга пред бензиностанцията, която вече преливаше от полицейски коли, автобуси и всевъзможни други возила.

Клейтън незабавно изскочи навън, оставяйки вратата отворена след себе си. Халдейн и Маклеод го последваха. Наложиха се да си проправят път с лакти през тълпата от полицаи, техници и държавни работници, обграждащи лексуса на Гуен, паркиран в най-отдалечения край на паркинга. Екипът от криминалните следователи вече се беше захванал за работа.

Точно преди да достигнат колата, една ниска жена с безформена коса и черен костюм с панталон махна на Клейтън:

— Алекс!

Халдейн и Маклеод последваха агента, който се насочи към жената, застанала до бензиновите колонки.

— Мойра Робъртс, заместник-директор към ФБР. — Клейтън посочи с пръст към двамата мъже зад себе си: — Доктор Ноа Халдейн и Дънкън Маклеод от СЗО.

Мойра Робърт отпрати към Халдейн откровен поглед, в който ясно се четеше недоволството ѝ от факта, че двама цивилни се размотават на местопрестъплението. Забелязал това, агентът каза:

— Всичко е наред. Те работят с Гуен. Кажи ни какво знаем досега.

— Разбира се, съм тук само в ролята си на административен работник, но вярвам, че информацията ми е актуална — каза Робъртс.

Клейтън й даде знак с ръка да премине направо към въпроса.

— Колата е била изоставена на паркинга някъде след полунощ, когато бензиностанцията затваря — каза с разтревожен тон тя. — Според служителя на касата е имало и втора кола, сив седан, паркиран точно до лексуса. Било е някъде по времето, когато е заключвал. Допускаме, че който и да я е отвлякъл...

— Не е „който и да е“ — прекъсна я Маклеод. — А Абдул Сабри! Робъртс кръстоса ръце на гърдите си.

— Нямаме конкретни доказателства, че отвличането й е свързано с конспирацията на биотерористите.

— Колко съм глупав, да се хвърлям направо в първата догадка, която ми хрумне! — изръмжа шотландецът. — Като изключим изгорения американски флаг и миниатюрното чучело на президента, висящо от огледалото за обратно виждане, какво друго доказателство очаквате да...

— Достатъчно — сгълча го Клейтън. — Мойра, моля те, продължи...

— Вярваме, че похитителят, или похитителите са прехвърлили доктор Савард от собствената й кола в сивия седан, въпреки че засега нямаме свидетели, които да потвърдят тази теория.

Стриктният начин, по който Робъртс следваше предписанията, започваше да се отразява сериозно на търпението на Халдейн. Той изщрака с пръсти.

— Споменаха нещо за кръв на задната седалка.

Тя кимна.

— На задната седалка наистина има кръв, но са само няколко размазани капки — каза с делови тон. — Ето защо смятаме за вероятно доктор Савард да е била преместена.

Ноа вече се канеше да я разтърси за реверите.

— Колко няколко?

— А... — Робъртс махна с ръка пред загрижеността му. — Не чак толкова много. Количеството оставя впечатление за, да кажем, разкъсване на скалпа.

— Нещо друго? — попита Клейтън.

— Организирали сме пътни блокади в радиус от осемдесет километра. Освен това хеликоптерите ни следят за коли, които отговарят на описанието на сивия седан. — Тя посочи техниците, работещи около колата на Гуен и пространството зад нея. — Вече претърсваме из основи сцената на престъплението. — Замълча и известно време ги наблюдава с поглед, в който се четеше нещо като симпатия. — Разследването все още е в началото си, но съвсем скоро ще разполагаме с повече улики.

— Добре, кой отговаря за... — започна Клейтън, но Робъртс вдигна ръка, за да го прекъсне.

После извади от джоба си мобилен телефон и отговори на повикването, макар да не го бяха чули да звъни.

Нещо се мъчеше да изплува на повърхността в съзнанието на Халдейн. Загледан в нея, чувстваше, че е на път да направи епохално откритие, което обаче в продължение на няколко изпълнени с агония секунди отказваше да се разкрие с цялата си сила.

Сетне просто го връхлетя.

Той се обърна и се втурна към тримата криминални следователи, работещи по колата на Гуен. Без да обръща внимание на кървавото петно на задната седалка, потупа мъжа, който надничаше под волана на автомобила.

— Да? — обърна се следователят. — Какво има?

— Мобилен телефон? — каза задъхано Ноа.

— Нямам — отговори мъжът. — Можете да използвате платения телефон на...

— Не! — прекъсна го Халдейн. — Открихте ли мобилен телефон в колата?

— Не. Нито един, поне доколкото ми е известно.

Ноа се обърна и откри, че Маклеод и Клейтън се взираат в него така, сякаш виждаха пред себе си умопобъркан.

— Елате с мен — каза им той. Отведе ги на няколко метра встрани от колата, колкото да не се чува разговорът им. — Вижте, мобилният телефон на Гуен не е в колата й.

— Е, и? — сви рамене Клейтън. — Нали по-рано й звъня. Не ти отговори.

— Именно! — каза развълнувано Ноа. — Нямахме отговор, но все пак звънеше. Ако беше изключен, щеше направо да ме препрати

към гласовата ѝ поща.

Секунда по-късно очите на агента се разшириха.

— Дявол да го вземе! Може би все още е в нея?

Маклеод вдигна ръце.

— Голямо чудо. Звънял е. И сигурно още е в нея. Какво от това? Щом не може да отговори, каква полза от него?

— Ти му обясни — каза Клейтън към Халдейн. — Ще се обадя в Лангли, за да го проследят. — След което извади собствения си мобилен телефон и се отдръпна на няколко крачки, за да говори на спокойствие.

Напълно объркан, Маклеод се обърна към Халдейн:

— Какво става, Ноа?

— Всички последни модели мобилни телефони са оборудвани с GPS чипове^[1] — отговори той.

Маклеод разтърси глава.

— Тоест?

— GPS чиповете са свръхточни устройства за проследяване — обясни Халдейн, като се почука по слепоочието. — Така че ако телефонът е включен, доставчикът на услугата може да проследи собственика му със степен на грешка от няколко метра.

— Мамка му! — избухна шотландецът. — Това си е нарушение на личното пространство! — По устните му плъзна дяволита усмивка. — Халдейн, да се помолим да е задържала онзи мъничък телефон близо до себе си.

Без да си кажат и дума повече, двамата се обърнаха и загледаха по посока на Клейтън, който стоеше на пет-шест метра от тях, притиснал телефона до едното си ухо и запушил с ръка другото. От нетърпение Халдейн стискаше и разпускаше юмруци, но това не му помагаше особено. „Хайде, хайде, нуждаем се от тази информация!“, не спираше да си повтаря; нещо, което започваше да му прилича на молитва.

След две дълги минути агентът свали телефона от ухото си и дотича обратно при тях.

— Е? — попита Ноа, още преди Клейтън да се е доближил напълно.

Агентът вдигна победоносно палци.

— Проследихме го. Мястото се казва мотел „Тихата дрямка“, намира се на изхода на Джесъп, Мериленд.

Халдейн усети как го залива вълна от въодушевление.

— На какво разстояние е от тук?

— На около петдесет километра северно — отговори Клейтън.

Халдейн сложи ръка на рамото му.

— Алекс, смяташ ли да кажеш за това на Мойра?

— Би следвало — каза агентът, но изражението му издаваше по-скоро несигурност.

— Какво ще направят, ако им кажем? — попита Халдейн.

— Във ФБР понякога прекалено много си падат по сухите цифри — поклати глава Клейтън. — Първо ще искат да поставят мястото под наблюдение, да организират координирана атака...

— Кое то може да отнеме време — съгласи се Ноа.

— Часове — потвърди Клейтън.

Халдейн стисна рамото му по-силно, преди да отдръпне ръка.

— Време, с което Гуен едва ли разполага, Алекс.

— Зная — кимна агентът. — Но ФБР разполага с ресурсите за подходяща атака. Ние на свой ред нямаме дори три пистолета.

Ноа не се оставяше да го разубедят толкова лесно.

— Само че, Алекс, ние имаме на своя страна предимството на изненадата.

Маклеод кимна с необичайно спокойствие.

— Хората, които са я отвлекли, няма да се поколебаят да отнемат дори собствения си живот. Ако дори само подушат полицейска хайка...

Клейтън стисна зъби, а лицето му се превърна в каменна стена от решителност. Той огледа шотландеца и Ноа.

— Ако и когато се нуждаем от помощта на ФБР, ще ги извикаме — произнесе твърдо. — Да вървим да я приберем.

Клейтън шофира през целия път до разпадащия се мотел, който се намираше на две мили извън Джесъп, без да натисне спирачките дори веднъж. През живота си Халдейн сигурно беше виждал хиляди мотели, подобни на „Тихата дрямка“, но никога дотогава не си беше давал труда да разгледа някой от тях с толкова засилено внимание.

Гърбът на мотела гледаше към гористата част на лагерен район, а самият мотел пък се състоеше от няколко дървени къщи. Халдейн преброи поне дванайсет, но беше напълно възможно да има още, скрити зад онези, които бяха непосредствено до пътя.

Клейтън паркира колата на чакълената алея пред лагера, горе-долу на две пресечки от мотела. Лагерът не работеше през зимата, така че тяхната кола беше единствената. Без да излиза от автомобила, Клейтън извади мобилния си телефон и набра някакъв номер.

— Меган, телефонът, който те помолих да пуснеш за проследяване — каза. — Можеш ли да ми дадеш точните координати? — Той замълча. — Да, мотела има дванайсет къщички, можеш ли да го наложиш върху картата? Трябва да знаем коя точно. — Отново замълча. — Меган, няма място за грешки, сигурна ли си?... Идеално. Задължен съм ти.

Той се обърна към двамата и се намръщи.

— Добре, отседнали са в последната къщичка, която подминахме. Има известен смисъл. Тя е най-отдалечената и най-добре защитена от всички. — Посегна към ключалката на вратата си. — Оттук продължаваме пеша.

След като излязоха от колата, агентът заобиколи и отвори багажника. Отметна мокета най-отдолу, където стоеше резервната гума и извади от там неголямо метално куфарче. Затвори багажника. Огледа се първо вдясно, а после и вляво, след което постави куфарчето върху багажника и използва малък ключ от връзката си, за да го отвори.

Във вътрешността му имаше разнородни метални части, разпределени във формована дунапренена подложка. Щом Халдейн си даде сметка, че частите принадлежат на огнестрелни оръжия, адреналинът в кръвта му просто полетя.

Клейтън им хвърли един поглед.

— Никой от вас не е въоръжен, предполагам?

Ноа поклати глава, а Маклеод просто въздъхна.

Агентът взе един от по-малките пистолети и зареди в него пълнител. След това улови оръжието за дулото и го подаде с дръжката напред към Халдейн и шотландеца.

— „Глок“ 17. Девет милиметра — обясни той. — Изключително лек и съобразен със средните възможности на първия идиот, който

срещнете. Имам само един допълнителен. Някой от вас стрелял ли е досега?

— Само за да сме наясно. Аз съм от Шотландия, а не от скапания Тексас! — обади се Маклеод.

— Аз няколко пъти съм стрелял с 38-и калибър на стрелбището — каза Халдейн.

— Имаме победител — заяви Клейтън, като му подаде оръжието.

Ноа подхвърли пистолета в ръката си, изненадан от факта колко лек беше всъщност.

— Просто устройство, с двойнодействащ спусък, полуавтоматичен — обясни Клейтън. — Няма предпазител. Натискаш и стреля. Пълнител със седемнайсет патрона. Ако задържиш спусъка, ще стреля на всеки две секунди.

Ноа кимна, все така удивен колко лек беше пистолетът.

Агентът отново насочи вниманието си към куфарчето и започна да сглобява друг, който очевидно имаше повече части от „Глок“ 17. Точно когато Халдейн вече си мислеше, че Клейтън е приключил, Алекс взе още една от частите, която подозрително напомняше на заглушител и я завинти в края на дулото. Агентът отхвърли сакото си и пхна оръжието отзад в колана си.

Халдейн направи същото.

— Най-голямото ни предимство в случая е, че Сабри не само не ни очаква, но и никога не е виждал лицата ни — каза Клейтън. — Но ако той или те наблюдават, а според мен е точно така, трима мъже, приближаващи към мотела, ще им се сторят силно подозрителна гледка. — Погледна към Ноа. — В теб ли е телефонът ти?

Халдейн го извади от джоба си и му го показва.

Клейтън на свой ред измъкна своя апарат.

— Добре, остави номера ми за повторно набиране, ще направя същото с твоя. Ще тръгна пръв. Дайте ми пет минути преднина, след което ще се срещнем при третата къщичка, броено от последната. Разбрахте ли? Третата, броено от последната!

Гуен се събуди с усещането, че устата ѝ е пресъхнала като пещ. Облиза устни и преглътна няколко пъти в отчаян опит да изстиска малко слюнка. Още преди да отвори очи, острият натиск върху

глезените и китките ѝ от само себе си ѝ подсказа, че все така бе прикована към леглото.

Когато най-после се огледа, видя, че в стаята има съвсем слаб ореол. Дори и Абдул Сабри, надвесен над нея, беше обгърнат от синкава светлина, която го караше да изглежда като огромен ангел. „Ангелът на смъртта“, помисли си безрадостно тя. Премигна няколко пъти и когато отново отвори очи, Абдул Сабри се беше разделил с божествената си сянка.

— Какво стана? — попита дрезгаво, опитвайки да се фокусира върху някакъв, какъвто и да е план.

— След натриевия тиопентал бяхте далеч по-склонна да ни сътрудничите — отговори майорът с безизразен тон, който съвсем точно отговаряше на изражението на лицето му.

— Какво ти казах? — поинтересува се Гуен.

Той вдигна леко рамене:

— Достатъчно.

Тя замълча и пак преглътна, раздвижвайки сухите си устни. Знаеше, че ако въобще все още имаше някакъв шанс, трябва да действа възможно най-бързо.

— Какво ще правиш с мен? — произнесе.

— Ще разбереш. — Сабри се обърна и тръгна обратно към вратата.

Гуен все още усещаше как телефонът се впира в корема ѝ, точно под ластика.

— Майоре, налага се да отида до тоалетната — каза тя.

Вече на половината път до вратата, той спря и погледна към нея през рамо, без да каже и дума.

— Тоест... наистина се налага — обясни Гуен.

Той сви рамене.

— Отивай тогава.

— Струва ми се, че не е особено учтиво от твоя страна — произнесе тя. — Мислех си, че в теб има повече класа.

Сабри отново тръгна към вратата.

— Така ли се отнасяш с една жена? — извика Гуен подпре му. — Религията ти намира ли го за приемливо?

Той спря на прага, но не се обърна.

Тя усети прилив на надежда, понеже майорът изглежда се колебаеше, пристъпвайки от крак на крак.

После Сабри съвсем бавно се извъртя. Ала щом отново се оказа с лице към нея, в ръката му проблясваше дълго, назъбено острие.

За един изпълнен с тревога миг, докато стоеше с гръб към олющената стена на разнебитената стара къщичка, точно на две постройки от онази, в която предполагаша, че се намира Гуен, Халдейн се зачуди дали не бяха разтълкували погрешно думите на Клейтън, или дори по-лошо — че нещо вече се беше случило с агента.

— Къде си, Алекс? — попита, без да издава звук, Ноа, а от устата му излезе облаче пара.

Сетне съвсем тихо и безшумно Клейтън се появи иззад ъгъла и приближи до тях.

— Гуен е жива — прошепна напрегнато. Думите му накараха Халдейн да въздъхне от облекчение. — Но глезените и китките ѝ са завързани към леглото на четири места. Намира се във втората спалня. С нея има най-малко двама терористи: Сабри и нисък, дебел мъж с брада... На прозореца до входната врата има пролука в завесите, откъдето можах да разгледам какво става вътре. — Клейтън се наведе и вдигна една клечка. Започна да рисува груб план на къщичката в пръстта пред краката си. — Вдясно има врата, която води към всекидневна, която е отделена от кухнята зад нея посредством половин стена и плот. — Той изписа Х до линията, изобразяваща преградата между всекидневната и кухнята. — Дебелакът е в кухнята, а Сабри тъкмо излизаше от спалнята. — Клейтън посочи лявата страна на къщичката. — Първата спалня е отпред, а тази, в която държат Гуен — отзад. Прозорците обаче са доста нависоко. Трябваше да се покача на един сандък, за да надникна вътре. Завързана е към леглото и изглежда... упоена. Но определено е жива.

— Добре, какъв е планът? — попита също така шепнешком Маклеод.

— Ще останем в готовност, ще наблюдаваме и ще чакаме — отговори Клейтън. — Ако стане нужда, влизаме вътре.

— И наричаш това план? — попита не особено впечатлен шотландецът.

Клейтън се усмихна.

— Работя за ЦРУ, не помниш ли? Когато започнем да правим планове, обикновено измисляме нещо от сорта на Залива на прасетата. — Изражението му отново стана сериозно. Той подаде телефона си на Маклеод: — Дънкън, искам от теб да поемеш периметъра зад къщичката. От онази страна няма врата и прозорците са прекалено нависоко, за да се мине през тях, но ще наглеждаш Гуен. Ако нещо се обърка, се обади. Просто натисни бутона за повторно набиране.

Шотландецът взе телефона и кимна.

— Изчакай тук около две минути след като сме тръгнали и тогава съвсем тихо се прехвърли на позиция. — Агентът се обърна уверено към Халдейн. — Двамата с теб ще поемем предната част.

— Ами ФБР? — попита Халдейн.

— Току-що разговарях с Мойра — обясни Клейтън. — Вече са тръгнали.

Клейтън свали палтото си и го хвърли на земята, но остави черното си сако. Махна на Халдейн да го последва и се затича, заобикаляйки третата къщичка отзад. Подмина ниско приведен прозорците и спря чак на ъгъла на къщичката, след което се обърна, за да изчака Ноа.

С няколко бързи движения на ръката му обясни откъде точно иска да минат, за да се озоват пред прозореца на къщичката, в която държаха Гуен. Започна да брой от три, като му показваше пръстите си. Като се придържаха възможно най-ниско, двамата претичаха покрай сандъка под прозореца на Гуен и продължиха нататък, докато не достигнаха ъгъла на сградата и не се озоваха откъм най-далечния ѝ край.

Докато Халдейн се опитваше да възстанови нормалния ритъм на дишането си, повече от стреса, отколкото от краткия спринт, Клейтън надникна зад ъгъла.

Агентът извади пистолета от колана си и кимна на Ноа да направи същото, след което застана на колене. Щом Халдейн на свой ред измъкна оръжието си, изведнъж си даде сметка колко повеществен му се струва пистолетът сега, а ръката му започна да трепери.

Клейтън пропълзя напред и замръзна на шест-седем крачки от Ноа. Вдигна ръце от земята и надникна съвсем внимателно през

прозореца, след което махна на Халдейн да се приближи.

Ноа също залази на четири крака, докато най-после го достигна. Леко започна да се надига и щом главата му достигна на същата височина, погледна през пролуката от около два сантиметра между рамката и долния край на пердето. Ниският дебел мъж с брада крачеше нервно недалеч от кухненския тезгях с пистолет на кръста. Халдейн бързо завъртя очи, търсейки Сабри в помещението, но майорът не се виждаше никъде.

Сърцето му започна да бие по-силно. „Къде?“ попита беззвучно Клейтън.

Агентът поклати глава само веднъж.

Халдейн стреснато почувства как нещо в джоба му започна да вибрира. Посегна към вътрешността му и грабна телефона си. На дисплея беше изписан номерът на Маклеод. Той допря слушалката до ухото си.

— Дънкън? — прошепна.

— Нож! — прошепна истерично шотландецът.

— Какво?

— Сабри. Нож. Отива към Гуен — говореше припряно Маклеод. Халдейн изпусна телефона и се завъртя към Клейтън.

— Сабри отива към Гуен с нож.

Клейтън кимна хладнокръвно.

— Остани на вратата и ме прикривай, когато вляза вътре. Разбра ли? — прошепна той.

Халдейн кимна.

Агентът отново отброи с пръсти. На нула направи няколко крачки, все така ниско приведен, след което рязко се изправи срещу вратата. Халдейн пропълзя подире му, точно когато Маклеод се стрелна покрай ъгъла, като махаше ожесточено с ръце.

— Не. Не! Всичко е наред — каза задъхано. — Всичко е наред. Не е нужно да влизаш.

Само че Клейтън вече беше набрал скорост.

Той насочи пистолета към вратата със сключени лакти. Дулото на оръжието потрепна двукратно, издавайки две поредни съскания, след което агентът удари вратата с мощен ритник на десния крак. Още преди кракът му да се е върнал на земята, той се наведе ниско и се гмурна през вратата.

Халдейн припряно се изправи на крака и притича след него с насочен глок. Надникна в стаята вътре точно навреме, за да види как дебелакът се извърща към вратата. Мъжът посегна към оръжието си и се опита да изкрещи нещо, когато внезапно полетя назад към кухненския плот. С широко отворени очи се блъсна в стената под него и се свлече по нея съвсем бавно, оставяйки кървава диря, след което се превеи напред.

Докато Сабри приближаваше към нея с огромния нож пред себе си, Гуен усети как я връхлита невероятно спокойствие. Беше твърдо решена да не каже и дума повече. Нямаше да му позволи да ѝ ограби правото да умре достойно.

Той коленичи до леглото, държейки ножа само на няколко сантиметра от главата ѝ. Бледите му очи се впиха в нейните, а сгорещеният му, стерилен дъх опари лицето ѝ. Тя извърна глава и затвори очи, като се питаше дали ще изпита неистова болка или болка чисто и просто нямаше да има, когато ударът най-сетне се стовари върху нея.

Почти престана да диша. Нищо.

Когато няколко секунди по-късно долови подръпване някъде около левия си глезен, Гуен рязко надигна глава и видя, че Сабри се е заел да пререже и останалите каиши.

Преди да освободи ръцете ѝ, той я погледна.

— Най-добре ми съдействай, или се пригответи да умреш. — След това сръза и останалите.

Тя се изправи несигурно в леглото.

Точно когато вече стъпваше на крака, чу звук от изкъртване на врата. Преди да успее да реагира, Сабри я сграбчи за косите и я изправи с едно-единствено издърпване. После уви ръката, с която държеше ножа, около шията ѝ и почти прободe кожата ѝ с острието му.

— Едно погрешно движение и с теб е свършено! — произнесе остро и я забута напред.

Тя чу как нечий мъжки глас изпищя нещо на арабски, последвано от тежък тропот.

Сабри вече буквално я влачеше за врата, докато излизаше от спалнята. Когато завиха зад ъгъла, Гуен най-последно видя, че Клейтън е

застанал в средата на запуснатата всекидневна. Пистолетът му беше насочен право към тях.

Сабри спря.

— Всичко е наред, Гуен — произнесе с равен глас агентът и заговори на терориста: — Отдръпни ръцете си от нея, още сега, майоре. Всичко свърши. — Пистолетът му дори не потрепваше.

— Да, свърши — повтори Сабри и Гуен усети как дъхът му облива ухото ѝ. — Аз ще умра, а вие ще изгубите своя директор на контрабиотерористичното звено. — Той притисна острието още по-близо до гърлото ѝ, докато тя не почувства рязко ужилване и осъзна, че ножът е пробил кожата ѝ.

— Пусни я! — настоя Клейтън.

— Остави пистолета на земята, или тя умира още сега — отговори Сабри.

Агентът се поколеба.

— Веднага! — изсъска майорът.

Клейтън отстъпи няколко крачки, докато не се озова съвсем близо до входната врата. Чак тогава Гуен забеляза, че и Халдейн беше там, въпреки че от него се виждаха само главата, ръката и пистолета в нея.

Острият натиск около врата ѝ се засили. В същия момент усети, че Сабри търси нещо зад гърба ѝ.

Клейтън бавно свали оръжието.

— Ето, както поиска — произнесе той.

Внезапно Гуен си даде сметка, че майорът вече държеше друго оръжие зад гърба ѝ. Тя отвори уста, за да изкрещи.

— Алекс... — ала в същия миг той грубо я блъсна право към стената.

Реалността изгуби форма. Изведнъж всичко забави ход.

Рамото ѝ се блъсна болезнено в стената. Вдигна очи точно навреме, за да забележи как Клейтън се олюлява назад, докато в същия момент от гърдите му изхвърчат пръски кръв. Той падна на колене, след което рухна по гръб до вратата.

Погледна към Сабри. На мястото на ножа се бе появил пистолет. И пистолетът стреля още три пъти по посока на входа.

По времето, когато Клейтън се завъртя и падна на колене, Ноа хвърли един поглед надолу само за частица от секундата. В следващия миг дървото непосредствено до главата му експлодира в облак от трески, а той чу още три шумни изстрела.

Светкавично дръпна главата си от отвора на вратата. От другата ѝ страна се намираше Маклеод, на колене, който рискуваше кожата си, за да издърпа навън за краката кървящото тяло на Клейтън.

Очите на агента бяха полузатворени, а между устните му се процеждаше кръв. Когато главата му се завъртя и стъкленият му поглед откри Халдейн, той произнесе умолително:

— Довърши това, Ноа!

Думите излязоха заедно с пръски кръв, сякаш дъхът му бе почервенял.

Халдейн отново подаде глава иззад ъгъла. Сабри се бореше с Гуен. Майорът вдигна глава, забеляза го и отново стреля, а Ноа усети как куршумът просвирва край главата му.

Халдейн вдигна своя глок и се прицели. Пръстът му замръзна над спусъка в моментно колебание, докато си задаваше въпроса дали няма да уцели Гуен. Използвайки забавянето, Сабри с невероятна бързина я завлече в кухнята и се прикри зад плота.

Халдейн усети как го разтърсва вълна от ярост.

Без да сваля пистолета, той закричи напред, влезе във всекидневната и зави вляво.

Точно когато вече му се откриваше поле за стрелба, стъклото на картината зад гърба му се пръсна на хиляди парчета и в помещението отекна нов изстрел.

Той приклекна. Като не смееше да си поеме дъх, отново започна да се промъкна напред, за да надникне в кухнята. Щом успя да зърне пространството зад ниската стена между кухнята и всекидневната, установи, че двамата със Сабри са се озовали очи в очи.

Двамата вдигнаха оръжия едновременно, ала внезапно майорът изкрещя от болка. Гуен беше впила зъби в ръката му. Тя се изви и освободи от хватката му.

Халдейн се прицели внимателно.

— Стреляй, Ноа! — извика тя.

Гуен се хвърли напред и се плъзна по земята. Първият изстрел попадна в горната част на лявата ръка на Сабри, а вторият пръсна една

водна чаша над главата му.

Лявата ръка на майора падна отпусната до тялото му, но дясната продължаваше да държи пистолета. Той премести оръжието от Ноа към Гуен, която беше на не повече от пет стъпки от него. Устните му се разкривиха в гротескна усмивка, ала не натисна спусъка.

Халдейн стреля още два пъти. Главата на Сабри се отметна назад и се блъсна в шкафа зад гърба му.

Тялото му остана изправено, потрепери веднъж и замръзна. Вглеждаше се право в Ноа. С изключение на раната с големината на двадесет и пет центова монета в горната част на челото му, изразът върху лицето на майора си оставаше съвсем същият.

[1] Global Positioning System (англ.) — система за глобално проследяване на местоположението. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 42

Джесъп, Мериленд

Когато пристъпи към нея, Гуен вече се изправяше на крака. Внимателно подпъхна ръка под нея, за да я подкрепи, без да си дава сметка, че все още държи в нея пистолета.

— Добре ли си? — попита.

— Да. — Гуен залитна леко, но успя да се задържи. Внимателно се освободи от ръката му. — Отиди да помогнеш на Алекс! Той има много по-голяма нужда от теб, отколкото аз. — След това изтри тънката струйка кръв, стичаща се от разреза на шията ѝ.

Халдейн я остави и изтича през стаята до мястото, където Клейтън все още лежеше до вратата. Маклеод беше свалил сако си и го бе смачкал на топка, за да притисне раната в горната част на гърдите му. Всеки сантиметър от зеления плат на сако бе станал кафяв от попилата кръв.

Халдейн се спусна на колене до агента.

— Дънкън?

Маклеод поклати глава.

— До един момент все още ми говореше. — Той преглътна с мъка. — После започна да си мърмори. Изгуби съзнание преди минута-две.

— Звъня ли на 911?

— Два пъти — отговори шотландецът, като използва свободната си ръка, за да повдигне брадата на Клейтън в опит да облекчи дишането му.

Когато Халдейн се наведе напред, чу слабо бълбукане. В червената пяна, стичаща се от устата на агента, се появи мекхурчета. Почисти кръвта около устата му с пръст, за да може Клейтън да вдишва по-свободно, но разбираше, че едва ли му помага особено. Провери за пулс първо на китката, а после и на лакътя на агента, но не напипа такъв. Чак когато притисна пръсти към шията му, успя да долови бързите, едва доловими удари на сърцето.

— Няма да изкара дълго — изкрещя Халдейн, без да е сигурен на кого точно. — Къде се бавят, по дяволите!

Гуен докуца до тях. Като използваше рамото на Маклеод, за да не падне, тя се отпусна помежду им откъм главата на Клейтън. Протегна ръка и нежно погали главата му.

— Моля те, Алекс — каза тихо. — Дръж се.

Очите на агента потрепнаха няколко пъти и се отвориха. Погледът му беше на границата на безжизнеността, но успя да се усмихне. После клепачите му отново се спуснаха.

Халдейн чу далечния вой на сирени.

Клейтън все още беше жив, когато парамедиците го натовариха на линейката и излетяха с бясна скорост по посока на балтиморския център за спешна помощ, който се намираше на около сто километра. От унилите им физиономии и внимателния начин, по който избягваха да дават каквито и да било гаранции, Халдейн бе разбрал, че не хранят големи надежди за подобряване на състоянието на агента. Фактът, че когато потегляха Клейтън все още имаше пулс, сам по себе си беше малко чудо. При все това Ноа изпитваше искрица оптимизъм.

Той се приближи до парамедика, който в същия момент се опитваше да се погрижи за раните на Гуен. Тя проследи с поглед отдалечаването на линейката. Когато задните светлини на колата изчезнаха, посегна и измъкна интравенозният канюл от лакътя си. Младият парамедик от Спешна помощ залепи върху раната лейкопласт със същия цвят, с какъвто беше и лейкопластът на шията ѝ. Когато мъжът посочи към линейката, Гуен разтърси глава.

— Оценявам загрижеността ви. — Тя се усмихна. — Но съм добре. Предпочитам да остана. — И сякаш за да оспори думите си, политна за секунда, преди отново да възстанови равновесието си.

— Всичко е наред — каза Ноа на парамедика. — И двамата сме лекари. — Той посочи себе си и Маклеод. — Ще се погрижим за нея.

Мъжът сви рамене и тръгна обратно към линейката.

Маклеод приближи до тях. Лицето, ръцете и ризата му все още бяха изпръскани с кръвта на Клейтън.

— Храбрец е, не ще и дума — каза той. — Ако въобще има някаква вселенска справедливост, ще прескочи трапа. — Той замълча.

— Но пък не бих заложил всичко, което имам, на това. Напоследък Бог има доста извратено чувство за хумор.

— Всичко свърши — каза Халдейн.

— И преди сме си го казвали, Халдейн — произнесе шотландецът, търкайки кръвта по ръцете си. — И смятам този път да се въздържа от шеги в стил лейди Макбет. Ще видя къде мога да се измия.

Той отмина, търсейки баня с течаща вода. Ноа и Гуен потънаха в мълчание, загледани в стълпотворението от хора и автомобили около „Тихата дрямка“. Край пътя се бяха приземили и три хеликоптера. На паркинга и околните улици бяха безредно паркирани бусове и камиони. Виждаха се фигури, облечени във всевъзможни униформи и дрехи, като се започнеше от щатски патрули и се стигнеше до мъже и жени, носещи жълтите костюми за работа в опасни условия.

Гуен се притисна към него, обви ръка около кръста му и отпусна глава на рамото му. Това му се струваше съвсем в реда на нещата.

След няколко секунди тя каза:

— Ноа?

— Да?

— Той не ме уби — произнесе Гуен.

— Кое много ме радва — отговори той, докосвайки бузата ѝ с ръка.

— Не това имах предвид — каза Гуен. — Погледна право в мен и просто се усмихна. Можеше да натисне спусъка.

— Може би е осъзнал, че не би имало смисъл?

— Да, може и така да е — съгласи се тя и отново потъна в мълчание.

ГЛАВА 43

Вашингтон, окръг Колумбия

На следващата сутрин Гуен се събуди плувнала в пот, но с безмерното задоволство, че се намира в собственото си удобно легло и най-важното — че не е привързана към него, както току-що ѝ се беше присънило. Чувстваше болка в цялото тяло. Зачуди се дали не се дължеше на остатъчния ефект на наркотичните вещества, които ѝ бе дал Сабри, или организъмът ѝ просто реагираше посвоему на умората и насъбраното напрежение по целия път от Сомалия до Мериленд.

Вдигна телефона до леглото си и натисна бутона за повторно избиране.

— Център за спешна медицинска помощ, Мериленд — произнесе операторът от другата страна.

Когато Гуен обясни коя е, я прехвърлиха към интензивното отделение, откъдето сестрата я информира, че състоянието на Клейтън все още е критично, но агентът е успял да издържи операцията и вече показва първи признаци за стабилизиране.

Облекчено затвори телефона, но все така изпитваше непреодолимо изтощение, твърде голямо, за да стане от леглото. Не можеше да се отърси от спомена за злокобната усмивка на Абдул Сабри. Имаше нещо нередно като усещане, което тя отдаваше по-скоро на вината на оцелелия, в начина, по който бе пощадил живота ѝ. Така и не успяваше да се отърси от съмнението, че майорът е бил способен на толкова щедър последен жест.

Като продължаваше да мисли за Сабри и падащи сгради, тя се отпусна обратно на възглавницата и се унесе.

Събуди я звъненето на телефона. Без да го вдига, обърна глава и погледна часовника. Показваше 2:24 следобед. Сънят не я беше ободрил. Започваше да се пита дали в кръвта ѝ все още нямаше следи от натриевия тиопентал, или какъвто там друг препарат бяха използвали върху нея.

Пет минути по-късно телефонът отново иззвъня. Докато посягаше с ръка, за да го вдигне, имаше чувството, че към китката ѝ е привързана гира. Започна да опипва нощната масичка, докато най-после откри слушалката.

Все още се бореше със съня, но я приближи до ухото си с прояснен поглед.

— Здравсти — чу се гласът на Ноа. — Как си?

— Като пребита — отговори тя, като се уви по-добре в одеялата, за да прогони внезапния хлад, който бе почувствала. — А ти?

— Добре. — Той се разсмя. — Наслаждавам се на първия си почивен ден от два месеца насам.

— Мързеливко — каза Гуен, без да чувства и капка от лекомислието, което се бе опитала да вложи в гласа си.

— Чу ли за Алекс?

— Звънях в болницата по-рано днес. Нещо ново около него?

— Стабилизира се — информира я весело Халдейн. — Смятат, че има сериозен шанс.

— Слава богу — въздъхна тя.

— А ФБР се е натъкнало на златната жила в къщичката на Сабри — каза Ноа. — Разполагали са с епруветки със серум в неголям инкубатор. Освен това са съхранявали кокоши яйца, най-вероятно заразени с вируса Гансу.

— Не съм изненадана — произнесе тя.

— Има и още — продължи Ноа. — Сабри е разполагал с всякакви видове карти на Ню Йорк. На две от тях „Таймс Скуеър“ е бил ограден с червено. Освен това са открили доста електронни пощенски адреси и номера на мобилни телефони. Вече са извършили дванайсет ареста. Четири в Сياتъл, останалите в Ню Йорк.

— Прекрасно — каза тя. Опитваше се да сподели ентусиазма му, но се чувстваше по-уморена от всякога.

— Гуен — произнесе тихо той. — Мисля, че най-после всичко приключи.

— Да се надяваме. — Тя се покашля и прочисти гърлото си.

— Добре ли си?

— Просто ми мина времето да ми падат сгради върху главата и да ме вземат за заложник — отговори тя.

— Какво ще кажеш да те взема за един късен празничен обяд? — предложи Халдейн. — Така няма да ни се налага да оставаме будни за лудницата в дванайсет часа.

— Не си падам чак такова новогодишно момиче — отвърна Гуен. — Пък и, Ноа, наистина съм като изцедена.

— Ще направим така — каза той. — Ще ти донеса нещо за хапване. Никакво обвързване от твоя страна.

Тя преглътна, чувствайки дращене в гърлото си.

— Обикновено когато някой говори така, не влага особена искреност в думите си.

Той се разсмя.

— Вярно. Обвързването направо витае във въздуха. Но защо не ми позволиш да ти донеса обяд все пак?

— Не, Ноа — отговори тя. — Имам нужда от сериозен сън. Чувствам се така, все едно не съм затваряла очи от цели седмици.

— Звучи ми справедливо — съгласи се най-после той със следа от разочарование в гласа. — Ще се чуем утре.

Тя върна слушалката на нощната масичка, но умишлено я остави встрани от вилката. Въпреки че едва успяваше да се държи на крака и изпитваше болки в долната част на гърба, се насили да стане от леглото.

Увери се, че всички прозорци и щори за затворени. След това превъртя ключа на вратата два пъти. А щом успя да си поеме дъх, се върна обратно в спалнята.

Два дни след престрелката в Мериленд и на първия ден от Новата година, Халдейн седеше в кабинета си в ранния следобед и се ровеше из огромната купчина натрупана документация, очакваща вниманието му. Беше му трудно да се съсредоточи върху работата; постоянно си задаваше въпроса защо ли Гуен не отговаря на обажданията му. Какво се беше променило помежду им?

На размислите му сложи край не друг, а Маклеод, който влетя по обичайния си маниер в кабинета му.

— Не ми казвай — посочи към купчината той. — Мащабен модел на връх Фуджи, прав ли съм?

— Усещането е горе-долу същото — въздъхна Халдейн. — Какво мога да сторя за теб, Дънкън?

Шотландецът погледна през рамо.

— Като за начало, не бих отказал чаша кафе — изрева.

Секретарката на Халдейн, Карен Джаксън, изкрещя в отговор от другото помещение:

— Забелязах, че разполагаш с чифт крака. Върви да си сипеш сам!

Маклеод се изкиска.

— Падам си по нея. — Подхвърли палец през рамо и се усмихна. — Ей, тази сутрин имах аудиенция при Джеймс Бонд в Балтимор.

— И?

— Клейтън е по-добре. — Халдейн кимна. — В съзнание е. За нещастие, все още е на дихателен апарат, така че говоренето се падна основно на мен.

Халдейн се облегна назад в стола си и се разсмя.

— Сигурен съм, че е оценил жеста.

— Така смятам — кимна искрено Маклеод. — Мисля, че най-много се наслаждаваше на онази част от разговора, в която разисквахме колко по-приятливо място ще бъде светът без ЦРУ.

Ноа поклати глава.

— Дънкън, ти си жесток човек.

Маклеод престана да се усмихва.

— Между другото, дойдох да ти кажа, че заминавам.

— Очаквах го — съгласи се Халдейн. — Сигурно ще прекараш известно време в Глазгоу?

— Не известно време — каза шотландецът. — Връщам се веднъж завинаги. Напускам СЗО. Възнамерявам да приема една мързелива службичка. Ще ми помогне отново да започна да си говоря на „ти“ със семейството.

Халдейн кимна.

— И няма никакъв смисъл да опитвам да те разубеждавам?

— Не и ако не си запазил пистолета, който ти даде Клейтън — сви рамене Дънкън. Ноа разтърси глава. — Впрочем, исках да се сбогувам и с Гуен, но така и не успявам да се свържа с нея.

— Нито пък аз — отвърна Халдейн, усещайки как натрапливата тревога отново се завръща. — Говорих с нея вчера. Звучеше доста

уклончиво. Каза, че е страшно уморена. Разбираемо е, естествено, но си помислих... нали знаеш... че е възможно да има нещо общо с Клейтън и мен.

— А, любовните триъгълници, какво мистериозно и прекрасно нещо, не мислиш ли? — Маклеод изпусна една пресилена въздишка. Халдейн кимна отсъстващо. — Опитах да се свържа с нея дори и през Службата по гражданска сигурност — продължи шотландецът. — Не се е мяркала на работа, откакто се е прибрала. Очевидно е вързала тенекия на шефа си тази сутрин за някакво събрание.

— Това вече ми се струва странно — каза Халдейн, чиято тревога започваше да измества първоначалния си фокус.

— Предполагам, че просто е била малко разтърсена от всичко, което се случи със Сабри и така нататък — сви рамене Маклеод. — Може просто да ѝ се ще да се заключи за известно време от всичко и всеки.

Фразата „да се заключи“ бе започнала да резонира в мислите на Ноа. Той се изправи.

— Дънкън, нали не смяташ, че... — Остави изречението недовършено.

Маклеод го погледна с объркано изражение.

— Да смятам какво?

— Когато се чухме вчера, все още беше в леглото, а минаваше два следобед — произнесе колкото на себе си, толкова и на шотландеца Халдейн. — Каза, че се чувства като пребита. — Той насочи пръст към Маклеод. — Освен това чух, че се закашля, Дънкън!

Веждите на Маклеод се изстреляха нагоре едновременно.

— Исусе! Халдейн, не би постъпила по този начин!

— Би го направила, ако вярваше, че по този начин ще спаси света.

Халдейн стоеше отвън и наблюдаваше как парамедиците разбиват входната врата с преносимия таран.

Щом пантите поддадоха и вратата зейна отворена, Халдейн, Маклеод и четиримата парамедици се втурнаха вътре. Ноа тичаше с всички сили, доколкото му позволяваше костюмът за работа в опасни условия. Насочи се към спалнята.

Влетя вътре, но Гуен я нямаше. Завивките бяха отхвърлени и стояха на купчина в долния край на леглото. На пода се виждаше кутия от кърпички „Клийнекс“, повечето от които бяха пръснати по чаршафа. На някои от тях имаше кръв.

Доколкото му позволяваше найлоновия наличник, Халдейн започна да я търси. Провери навсякъде в стаята, погледна зад леглото, дори разрови завивките.

— Насам! — извика един от парамедиците. — В банята.

Ноа се завъртя на място и се втурна към банята, намираща се през коридора. Наложиха се да си пробие път с лакти покрай останалите, също навлечени в неудобни костюми, за да стигне до нея.

Беше паднала до ваната.

Изглеждаше посивяла. Косата ѝ висеше на кичури. Носеше светлокремава пижама, по чието горнище имаше петна от кръв. Отначало Халдейн не успя да прецени дали е жива или мъртва, ала сетне Гуен се закашля дълбоко и ужасяващо остро, а цялото ѝ тяло се разтърси.

Когато разгледа по-внимателно едната ѝ ръка, скрита под тялото, видя, че в нея има шишенце за таблетки с позната форма, което обаче беше празно.

Чак тогава забеляза, че навсякъде по пода на банята около нея се търкалят малките жълти хапчета на Айзък Москор.

ГЛАВА 44

Интензивно отделение на Джорджтаунската университетска болница, Вашингтон, окръг Колумбия

Облечен в синия си костюм за работа в опасни условия, Халдейн седеше до леглото в стаята с изкуствено поддържано отрицателно въздушно налягане и с всички сили се надяваше да съзре поне някакъв знак за подобрение у Гуен. Беше прекарал по-голямата част от последните деветдесет и шест часа на съвсем същия стол, като през почти цялото време с огромни усилия на волята се бе борил с неволното сравнение между сегашното бдение и предишното — в Сингапур, до леглото на умирация Франко Бертуди.

Този следобед Халдейн изпитваше особено силно безпокойство. Два часа по-рано лекарите бяха изключили дихателния апарат, но тепърва й предстоеше да се събуди от продължителната упойка.

Ноа огледа Гуен. Носеше болнична нощница, имаше две интравенозни системи и кислородна маска. И изглеждаше крехка. Даже преди заболяването си не бе имала кой знае колко тлъстини, а сега очертанията на костите на ханша й се подаваха остро през чаршафите. Независимо от всичко, в сравнение с почти завършения труп, който бяха открили на пода в банята, подобрението й за изминалите четири дни можеше да се нарече колосално.

Очите на Гуен започнаха да премигват и тя бавно завъртя глава, първо в противоположната посока, а след това и към него. Радостта и облекчението му най-накрая взеха връх и той се усмихна широко.

Тя вдигна дясната си ръка, а той я взе и я стисна през латексовата ръкавица.

— Добре дошла — произнесе Халдейн.

— Хубаво е да се завърнеш — отговори прегракнало Гуен заради дихателната тръба, която доскоро бе минавала през гласните й струни. Тя се усмихна отслабнало.

Ноа й се закани с пръст.

— Да не си посмяла отново да опитваш такава каскада!

— Напоследък често чувам тези думи — изкиска се Гуен. Смахът я накара да изпадне в поредния пристъп на слаба кашлица, която обаче бледнееше в сравнение с онази от времето, когато я бяха намерили.

— Благодаря ти — каза тя. — Спаси ми живота. Отново.

— Не — поклати глава той. — За това трябва да благодариш на приятеля си Айзък Москор.

Очите ѝ се разшириха.

— Неговото лекарство?

Той кимна.

— Когато взехме решението да те лекуваме с него, нямаше какво да губим. — Халдейн преглътна буцата в гърлото си. — Бяхме убедени, че сме на път да те изпуснем. Но щом започнахме лечението с А36112... Няма да повярваш само каква разлика имаше!

— Откъде го намерихте? — попита тя.

— За щастие запазихме всички таблетки, които беше разсипала на пода в банята — усмихна се Ноа. — Но щом Айзък научи за случилото се, долетя лично във Вашингтон с куфар, пълен с лекарството, плюс венозния разтвор, който ти давахме.

— Никакви признаци за хепатит? — намръщи се тя.

— Засега кръвните ти проби са чисти — увери я Халдейн и отново стисна ръката ѝ.

Гуен кимна.

— Напомни ми да изпратя благодарствена картичка на Айзък — каза с усмивка и се прозя.

Халдейн се наведе напред и прокара ръка през челото ѝ.

— Защо, Гуен, защо го направи?

— Беше толкова глупаво — отговори тя, като се изчерви от срам.

Халдейн не се предаваше.

— Разкажи ми, моля те.

— В деня, в който ме освободихте от мотела, започнах да се чувствам зле и да изпитвам болки. В началото просто допусках, че се дължи на някой от препаратите, с които ме беше натъпкал Сабри. — Гуен замълча и вдиша няколко пъти от кислородната си маска. — Но когато дойде втрисането и започнах да кашлям... Вече знаех. — Още едно дълбоко вдишване. — Очевидно вече не можех да мисля по най-правилния начин.

— Но... — Халдейн задържа ръката си върху челото ѝ.

Тя извърна поглед.

— Реших, че ако отида в болницата, може да стане нещо.

— Например какво?

— Ами ако парамедиците, които поемеха случая, след това също се разболееха? Или някои си убодеше пръста с използвана спринцовка. Или маската ми пропускаше? — Гласът за момент сякаш ѝ изневери.
— Просто вече не можех да понеса мисълта за всичко, което вирусът беше причинил до този момент. По един или друг начин трябваше да го накарам да умре с мен. С никой друг. — Сълзите блестяха в очите ѝ.
— Съжалявам.

— Недей. Проявила си самоотверженост. — Той се усмихна и ѝ намигна. — Щом веднъж станеш Царица на буболечките, завинаги си оставаш такава, а?

Тя сви рамене и избърса остатъка от сълзите си.

Ноа стисна здраво ръката ѝ.

— Искаш ли да чуеш най-хубавата част?

Гуен кимна.

— Вирусът Гансу наистина умря в теб — каза той.

— Радвам се — каза тихо тя и отново се прозя.

— Имаше само още един преносител, който представляваше потенциална заплаха — продължи Халдейн.

— Сабри?

— Да, но посмъртните му кръвни анализи показаха, че инфекцията е била още в началото. Оставал му е още ден, докато започне да разпространява заразата — обясни Ноа. — Вероятно е инфектирал себе си приблизително по същото време, по което и теб. Надявал се е по този начин инфекцията да достигне връхната си точка на следващия ден, по Нова година на „Таймс Скуеър“.

Гуен въздъхна тежко.

— Значи ето защо ми се усмихна и „пощади“ живота ми в мотела.

— Смятал е, че ще бъдеш неговият Троянски кон — каза той. — В най-добрия случай, това е бил начинът да отправи един последен изстрел срещу нас.

Тя кимна и пак се прозя.

— Как е Алекс?

— Оправя се — сви рамене Ноа. — Може дори да успее да те изпревари и да излезе пръв от болницата.

— Не и ако зависи от мен. Трябва да съм си у дома още утре — произнесе тя, ала клепачите ѝ вече се спускаха сами от изтощение.

— Гуен — попита Халдейн. — Когато наистина излезеш оттук, смяташ ли да си вземеш нещо като отпуска?

— Вероятно ще се класирам за някой и друг ден болнични — измърмори тя. — Защо?

— Взимам Хлои при себе си на всеки две седмици — започна той. — Помислих си, че възможността никак не е лоша за една малка разходка.

— Хммм — съгласи се тя, макар очите ѝ вече да се бяха затворили напълно.

— Може би на някое топло място — продължи Ноа, смятайки, че вече говори сам на себе си. — Мисля, че ще бъде хубаво да изчезнем поне за малко.

— На някое хубаво и топло място — промълви сънливо Гуен. — Без разните му там терористи и микроорганизми.

Халдейн се засмя.

— Това ще бъде първото ми изискване!

Уловил ръката ѝ, той остана загледан в нея, докато тя постепенно се унасяше в сън. А щом заспа, Халдейн осъзна, че най-после чувства нещо, което от дълго време не бе изпитвал.

Покой.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.